

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYAL SINS - BOOK 1

LIFEBOUND

D.N. HOXA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAYATA BAĞLI

KRALİYET GÜNAHLARI

KİTAP 1

D.N. HOXA

İçindekiler

[Ayrıca D.N. Hoxa tarafından](#)
[D.N. Hoxa'nın posta listesine kaydolun](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[D.N. Hoxa'dan daha fazlası: Yedi Ada'Düşüşü Serisi](#)
['nın D.N. Hoxadan daha fazlası: Kutsal Soy Serisi Daha](#)
[fazla yazan D.N. Hoxa: Ejderhaların Hükümdarlığı](#)
[Serisi Daha fazla yazan D.N. Hoxa: 'Gizli Diyar Serisi](#)
[D.N. Hoxadan Devamı Peri Pembesi Serisi](#)
[D.N. Hoxa'dan daha fazlası: Karanlık Gölge](#)
[Serisi D.N. Hoxa'dan daha fazlası: Duman ve](#)
[Küller Serisi](#)
[D.N. Hoxa'dan daha fazlası: New Orleans Gölge Serisi](#)
[D.N. Hoxa'dan daha fazlası: New York Gölge Serisi](#)
[Ayrıca D.N. Hoxa](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 D.N. Hoxa tarafından

Bu kitap Amerika Birleşik Devletleri telif hakkı yasaları kapsamında korunmaktadır. Buradaki materyal veya resimlerin herhangi bir şekilde çoğaltılması veya izinsiz kullanımı yasaktır.

ayrıca d.n. hoxa tarafından

Yedi Ada'nın Düşüşü Serisi (Tamamlandı)

Mama Si'nin Cenneti

Evernight Mahkemesi

Sekizinci Ada

Kutsal Soylar Serisi (Tamamlandı)

Elysean Duruşmaları

Elysean Karanlıklar ve Sırlar Akademisi Elysean

İllüzyonu

Elysean Rüyası

Ejderhaların Hükümdarlığı Serisi (Tamamlandı)

Havanın Kralı

Toprağın

Koruyucusu Suyun

Bekçisi Ateşin

Kraliçesi

Saklı Diyar Serisi (Tamamlandı)

Savage Ax Damsel

in Distress Ölümcül

Maç

Peri Pembesi Serisi (Tamamlandı)

Kurt Adamlar da Pembeyi Sever

Pixies Pençeleri Sevebilir

Aptal Mühürlü Kaderler

New York Gölgesi Serisi (Tamamlandı)

Büyü Hırsızı
Çalıntı Büyü
Ahlaksız Büyü
Alfa Büyüsü

New Orleans Gölge Serisi (Tamamlandı)

Acı Arayıcı
Ölüm Büyüsü
Çarpık Kader
Işığın Savaşı

Karanlık Gölge Serisi (Tamamlandı)

Gölgeden
Doğan Kırık
Büyü Koyu
Gölge

Duman ve Küller Serisi (Tamamlandı)

Firestorm
Hayalet
Şehir
Cadı İşi Ateşten
Kanatlar

İşaretili Seri (Tamamlandı)

Kan ve Ateş
Ölümcül Sırlar
Ölüm İşaretili

Winter Wayne Serisi (Tamamlandı)

Kemik Cadı
Kemik
Cadılar
Meclisi
Kemik Büyü
Kemik Büyü
Kemik
Hapishane
Kemik Peri

Scarlet Jones Serisi (Tamamlandı)

Fırtına Cadısı
Fırtına Gücü
Fırtına Mirası
Fırtına Sırları
Fırtına İntikamı
Fırtına Ejderhası

Victoria Brigham Serisi (Tamamlandı)

Wolf Witch Wolf
Uncovered Wolf
Unleashed
Wolf's Rise

Yıldız Işığı Serisi (Tamamlandı)

Suikastçı
Kötü Adam
Günahkar
Kurtarıcı

Morta Fox Serisi (Tamamlandı)

Kalp Atışı
Değişmeden
Geri Alındı

D.N.HOXA'NIN POSTA LİSTESİNE KAYDOLUN!

Yeni sürüm e-postaları ve hediye uyarıları alacaksınız. Asla spam yok ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[BURAYA KAYDOLUN!](#)

Ya da beni takip edin

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Facebook](#)

www.dnhoxa.com

önsöz

Seelie prensinin yatak odasının tavanının kenarlarında fenerler altın renginde parlıyordu; loş ama geniş yatağın önünde diz çökmüş kadını aydınlatacak kadar parlaktı. Prens neredeyse tamamen hareketsiz bir şekilde yatıyordu, göğsü sürekli ama yavaşça inip kalkıyordu. Kalbi giderek daha da zayıflıyordu.

Ne de olsa uzun zaman önce, ilk hastalandıktan üç hafta sonra gömülmesi gerekiyordu ama gömülmemişti. Beş mevsim geçti ve o hala nefes alıyordu.

Kraliçe onun yatağına oturdu, yüzüne dokundu, sadece bir annenin hissedebileceği acıyı hissetti, dedi kendi kendine. Ve gizliden gizliye bundan *gurur* duydu, hissettiği için, acı verme kapasitesine sahip olduğu için gurur duydu. Başlangıçta bu onu şaşırtmıştı ve hâlâ geçip gitmesini bekliyordu ama geçmemişti.

Muhtemelen, gerçek hiçbir anlam ifade etmese de oğlu hâlâ hayatta olduğu içindi ve bu ona umut veriyordu.

Yatağın önünde dizlerinin üzerine çökmüş olan kadın nefesinin altında fısıldamaya devam etti ve bu gece onunla birlikte olan arkadaşlarından biri yakınında durup şarabını içerek onu izlerken, kraliçenin erkek kardeşi odanın diğer tarafında elinde bir kitapla oturuyordu. Yeğenin gizemli sorusunun cevabını bulacağından emindi.

Hastalık en başından beri bir yerlerde bir kitabın sayfalarında yazılıydı ve onu bulmaya çalışmaktan henüz vazgeçmemişti.

Seelie kraliçesi oğlunun soğuk alnını öptü ve ayağa kalkarak kardeşinin oturduğu masanın yanına gidip kendine bir kadeh doldurdu. Diz çökmüş kadın hâlâ fısıldıyordu - bulunup kraliçeye hediye olarak getirildiğinden beri kimseye bir şey sunmamış olan *kahin*.

Kraliçe'nin başının kesilmesi emrini vermesine günler kalmıştı. Göremeyen bir kahin - ne şaka ama, diye düşündü ama bunu henüz yüksek sesle söylememişti. Bir şey onu durdurdu ama ne olduğundan emin değildi.

"Zavallı gözlerin," dedi kardeşine şarabı yudumlarken. Tadı tatlı ve ekşiydi, tam da onun sevdiği gibi. Ve sevdiği şeyi her zaman elde ederdi - ne de olsa kraliçeydi. "Neden kendine eziyet etmekte ısrar ediyorsun kardeşim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü bir yerlerde Lyall'ın hastalığının bir açıklaması, bir kaydı olmalı ve ben onu bulacağım."

Kraliçe sarı saç örgüsünü arkaya doğru itti. "Bu bir Helid, o zehirlendi ve sen de bunu biliyorsun."

Ağabeyi kitabı kapattı ve masanın kenarına koydu. "Zehirler öldürür, Kraliçem. Bir fae'nin hiç bitmeyen bir uykuda bu kadar uzun süre yaşamasına izin vermezler."

Kraliçe yatağa, bir zamanlar güzel ve ışıltılı olan ama şimdi içi boş bir kabuğa dönüşen oğluna bakarken bunu düşündü. Ölü adamların ondan daha canlı görüldüğünü görmüştü ama yine de göğsü hareket ediyordu ve önemli olan da buydu.

Peki ya olmadığında?

"Üzerinde zehir izi yok. En iyi şifacılar, simyacılara ve büyücülere sahibiz. Bu bir hastalık," diye devam etti kardeşi, kahin buruşuk ellerini üzerinde sallamaya devam ederken

Okumalarına başladığında neredeyse süt kadar beyaz olan su dolu altın kase.

Daha doğrusu, prens hastalandığından beri neredeyse her gün yaptığı gibi geleceği ya da geğmişı okumaya *ęalıştığında*.

Sonra, onu kraliçenin sarayında rahatlıkla taşıyabilecek kadar güçlü olan, onun iki katı büyüklüğündeki yoldaşı ona döndü ve başını derin bir şekilde eğdi.

"Kraliçem, bir damla kan alabilir miyiz?" dedi. "Daha iyi görmek için."

Kraliçe özellikle kan görmekten nefret ederdi ve başını salladığında başını başka yöne çevirdi çünkü onun uyuyan oğluna doğru yürüdüğünü, orta parmağını alıp küçük bıçağıyla batırdığını görmek istemiyordu. Sonra geri dönecek ve prensin kanından tek bir damlanın kaseye düşmesine izin verecek, süt beyazı kanı tamamen tüketecek, oğlunun hayatıyla ilgili her şeyi daha iyi görmeye ęalışmak için *kullanacaktı*.

Seelie Sarayı'nın gelecekteki kralı. Verenthia topraklarında var olmuş en güçlü fae krallarından biri - olması gereken buydu. Yürümeyi öğrendiğı ilk günden beri onu böyle yetiştirmişti.

Ve şimdi de *bu*. Şimdi yaşayan bir cesede dönüşmüştü ve gerekli tüm kaynaklara ve Verenthia'nın diğer üç fae sarayıyla bir ip gibi de olsa hala devam eden ittifaklara sahip olmalarına rağmen, hala bir tedavi bulamamışlardı.

Kraliçe arkasındaki duvarın büyük bir kısmını oluşturan pencerelere doğru yürürken kardeşı, "Umut henüz kaybolmadı," dedi. Kahinin bir başarısızlığını daha görmek istemiyordu ve oğlunun kanını boş yere tekrar tekrar vermek zorunda kalmaktan geręekten yorulmaya başlamıştı. Bu bir fae kralının kanıydı ve ona öyle geliyordu ki bu insanların buna ne saygısı ne de hürmeti vardı.

Kaybetmesi ne kadar sürer? *Onu* da ele geçirmeleri ne kadar sürer?
Çünkü oğlunu zehirleyen her kimse çok yakındaydı. Çok yakındı.
Zeki ve kurnaz. *Cesur*.

Ve eğer onları bulursa, çığlıklarını yıldızlar duyacaktı.
Pencerelerin altında, kıtanın en ucundaki karanlığa dökülen deniz uzanıyordu. Kilometrelerce uzanan kesintisiz sular, o daha doğmadan çok önce sarayına hizmet etmişti ve binlerce yıl boyunca da etmeye devam edecekti.

Ama *ona* ne olacaktı? Oğluna ne olacaktı?

Her ikisi de, geleceğin kraliçelerinin ve krallarının isimlerini huşu ve saygıyla anmalarını sağlamadan gerçekten ölebilirler miydi?

Onu kralın karısı olmaya hazırladığı günden beri annesinin hayali hep bu olmuştu. Bu her zaman onun amacı olmuştu - uzun yaşamak, ama sadece yaşamak değil.

Hatırlanmak için.

"Kraliçem," dedi yol arkadaşı ve ona dönüp gitmesini söylemek üzereydi çünkü yorulmuştu. Her şeyden çok yorulmuştu.

Ama gördüğü şey kelimelerin dudaklarından çıkmasını engelledi.

"Ne oldu? Konuş Neron, konuş!" Kraliçe yaklaşırken kardeşi yoldaşından rica etti, gözleri titreyen, mırıldanan ve gözlerini sımsıkı kapatmış olan kahine dikilmişti. Süt beyazı su, sanki görünmez ipler tarafından çekiliyormuş gibi yavaşça kâsesinin üzerinden havaya yükseliyordu.

Göğsünde bir umut yeşerdi ama kraliçe onu hemen bastırdı. Bu daha önce de olmuştu. Kahin hain için bir bağlantı, bir ipucu, bir isim bulmaya çok yaklaşmıştı ve eğer *onu* bulurlarsa

oğluna her ne yapıldıysa onun tedavisini bulacaktı. Tek bilmeleri gereken bunu *kimin* yaptığıydı.

"Görüyor, efendim," dedi yoldaşı. "Çok yakın - bir şey görüyor!"

Kraliçe yine gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak umudu kovaladı.

Orada bekledi, titreyen ve gözlerinden kan gelmeye başlayan kahine baktı ve çanağın üzerinden yukarı tırmanan su üç kez düşüp tekrar yükseldi.

Kardeşi gergin bir şekilde volta atıyordu ve kahinin yoldaşı elleriyle başını tutuyordu, bu daha önce kahinin yoldaşlarından hiçbirinin yaptığı görmediği bir şeydi. O da solgun görünüyordu ve teni ter içindeydi.

"Daha fazla," diye fısıldadı kahin ve belki de kulakları ona yalan söylüyordur, diye düşündü ama sonra yol arkadaşı kraliçeye döndü.

"Daha fazlasına ihtiyacı var, Majesteleri."

Kraliçenin aklında tek bir düşünce vardı; kahinin daha önce hiç bu kadar fazlasına ihtiyacı olmamıştı.

Hareket etti, elindeki şarap bardağını halının üzerine fırlattı, başındaki altın taçtan keskin bıçaklardan birini aldı ve oğlunun yanına gitti. Elini avucunun içine aldı. Avucuna temiz bir çizgi çekti ve altın bıçağı elinden geldiğince onun kanıyla kapladı. Büyük değildi, sadece elinin büyüklüğündeydi ama artık prensin kanıyla doluydu ve verecek daha fazla kanı yoktu.

Kahine döndüğünde bir an tereddüt etti. Tereddüt etti çünkü söz konusu olan oğlunun kıymetli kanıydı ve eğer işe yaramazsa çok öfkelenenecekti. İşe yaramazsa, kahinin kellesini alacaktı - emri vermekten kendini alıkoyamayacak kadar öfkeli olacaktı ve bunu biliyordu.

"Oreya," dedi kardeşi; hayatı boyunca taşıdığı, annesinin ona verdiği isim. Artık çok nadir duyduğu bir isim.

Parmakları açıldı ve bıçağı kâsenin içine fırlattı.

Süt beyazı su onu bütünüyle yuttu ve kahin neredeyse anında boğulmaya başladı.

Kapalı gözlerinden daha fazla kan geldi ve bir kısmı da kulaklarından süzöldü. Elleri o kadar titredi ki bulanıklaştı ve daha fazla su damlası havaya tırmanarak kâsenin üzerinde, tam ellerinin önünde yuvarlak bir yüzey oluşturdu.

Kraliçe kendi parmaklarını sıktı, gözlerini kırpmadan o yüzeyi izlerken kalbinin daha hızlı atmasını, *umutlanmasını* engellemeye çalıştı.

Bir isim. Bir yüz. Herhangi bir şey, diye düşündü.

Reme ve Emer duymuş olmalılar çünkü sıvının beyaz yüzeyi renklendi ve saniyeler içinde bir yüz ortaya çıktı.

Hiç göstermemesi *gereken* bir yüz.

Kraliçe durdu; kalbi, ciğerleri ve gözleri. Herkes uzun bir an için durdu, kahin bile. Artık kanamıyor, boğulmuyor ya da titremiyordu; sadece dondu kaldı.

Sonra kadın yere düştü, su tekrar tasa damladı, refakatçi dizlerinin üzerine çöküp kadının başını kucağında tuttu ve kraliçenin erkek kardeşinin iri gözleri kadınınkilere kilitlendi.

"İmkânsız," diye fısıldadı kraliçe.

"Ama sen gördün. *Ben* gördüm," dedi Helid, en az onun kadar şok olmuş bir halde.

"Buz Kraliçesi." Kelimeleri tekrar fısıldadı çünkü daha fazla seslendirirse kendisine gülüneceğinden ve aptal gözüyle bakılacağından korkuyordu.

Ama kardeşi başını salladı. "Buz Kraliçesi."

Kraliçe geri adım atıp yere baktı ama suyun yüzeyinde beliren yüz tam da zihninin ortasındaydı; sarı saçlar, kendisinininkinden çok daha açık renk, mavi gözler, soluk bir ten ve şakayık rengi dudaklar.

Komşuları olan Donmuş Saray'ın hükümdarı Buz Kraliçesi'ydi.

Kahinin onlara gösterdiği *ölü* Buz Kraliçesi'ydi.

"Bu imkânsız," diye kendi kendine tartıştı kraliçe - çünkü öyleydi. Buz Kraliçesi yirmi yazdan beri ölüydü. Öldürülmüştü. Gitmişti.

"Oydu, bu gözlerle gördüm," dedi kardeşi. "Oydu, oydu-"

"Kraliçem."

Yine yoldaşın sesi ikisinin de aşağıya, gözleri kırmızı ama açık olan kahine bakmasını sağladı. *Ölü* gibi görünüyordu ama fae'nin kucağında hiçbir şeye bakmadan yatarken nefes alıyordu.

"Kahinin cevapları var," dedi yoldaşı, aşağı kaymaması için kahini başından tutarak.

Kraliçe kısa bir an için kandırılıp kandırılmadığını merak etti. Oyuna mı getirildiğini. Aptal yerine konduğunu.

Ama sonra kahin fısıldadı, "Prensin Cankurtaranı bir ölümlü." İşte o zaman kraliçe, kraliçelerin yapmadığı gibi yere diz çöktü, ve kardeşi de onu takip etti.

"Bunu tekrarla," diye emretti ve kahin tekrarladı.

"Prensin Cankurtaranı bir ölümlü."

Bir dakikalık saygı duruşu.

"Oğlum kimseye bağlı değil. Onun bir Lifebound'u yok."

"Prensin Cankurtaranı Nerith'ten bir ölümlü," diye tekrar konuştu kahin, sanki kraliçenin sesini hiç duymamış gibi.

"O değil-"

"On üç yaz önce prens bir hayat kurtardı ve belki bilerek, belki de kazara onu kendisine bağlayan bir bağ yarattı," dedi kahin.

"Hayır." Kraliçe başını salladı. "Hayır, hayır, hayır..."

"Reme adına, o ölmedi," diye fısıldadı kardeşi bir an sonra, kahin kanarken aynı sözleri tekrarlamaya devam etti.

Adamın eli kızın elinin etrafına dolandı. "Rahibe, o ölmedi çünkü bağlı."

"Kraliçem," dedi yol arkadaşı ve kulağını kahinin ağzına yaklaştırmak için sonuna kadar eğildi çünkü artık ses çıkaramıyordu. "*Cankurtaran onu uyandıracak. Cankurtaran onu özgür bırakacak,*" diye tekrarladı, sesi kalın, boğuk ve dalgalıydı.

Kraliçe ilk kez bu umudun içinde tamamen yeşermesine izin verdi.

Arkadaşı elbisesinin cebinden küçük bir şişe çıkardı ve altın kâsedeki beyaz suyla doldurdu. Kapağını kapatmadan kraliçeye uzattı ve Helid içeri girip şişeyi aldı.

"Onun kanı seni ona götürecektir. Sadece aramalısın ve Cankurtaran'ı bulacaksın," dedi yol arkadaşı üç kez daha. Aynı kelimeler.

Bundan sonra kahin baygın düştü.

Kahini temizlik için götürdüklerinde, kraliçe kardeşiyle birlikte yatak odasında kaldı. Karanlık gökyüzüne ve sarayının arkasındaki denize bakarak, bu kâbusun gerçekten de sona erebileceğini hayal etmek için kendine izin verdi. Tam da geleceğinin mahvolduğuna inanmaya başlamışken.

"Dünya'ya gideceksin ve onu bulacaksın kardeşim. Şişe sende. Basit bir büyü yüklemesi yeterli olacaktır," dedi yanında durup şarabını içen ve her geçen saniye daha da gerginleşen Helid'e.

"Yapacağım," dedi ciddiyetle.

"İhtiyacınız kadar adam alın ve onu bana getirin."

Kardeşi ona baktı. "Buna inanıyor musun? Lyall'ın gizlice bir yaşam bağı kurduğuna gerçekten inanıyor musun? Hem de bir ölümlüyle?"

"On üç yaz," diye fısıldadı kraliçe, altın fincanının kenarını dudaklarına götürerek. "On üç yaz önce onu görmesi için Dünya'ya götürmüştüm. Sen de oradaydın Helid."

"Öyleydim," dedi kardeşi. "Ve o sekiz yaşındaydı."

"Onun her zaman herkesten daha güçlü olduğunu biliyorsun." Elini salladı - bu onu şaşırtan bir şey değildi. Oğlu sadece bir yaşam bağı yaratacak kadar güçlü değildi, aynı zamanda beş yaşında ders almaya başladığından beri fae'lerin tüm kadim ritüellerini ve büyülerini iyi biliyordu.

"Kahin kendine geldiğinde daha fazlasını öğreneceğiz ama şu anda neye inandığının pek önemi yok," dedi kraliçe ve Helid'e döndü. Boyu birkaç santim daha kısa olmasına rağmen, çocukluklarından beri ona tepeden bakma sanatında ustalaşmıştı. "O ölümlü, eğer gerçekten varsa, son şansımız olabilir."

"Buz Kraliçesi'ne çok benziyor," dedi kardeşi, en az onun kadar şaşkın bir ifadeyle.

"Tesadüf olabilir mi?" diye sordu kraliçe, ama böyle bir şey olmadığını biliyordu. Verenthia'da değil.

"Siz öyle diyorsanız, Kraliçem." Helid başını derin bir şekilde eğdi ve kadın onun pürüzsüz saçlarının tepesine dokundu.

"Öyle *olmalı*," diye fısıldadı, sanki kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi. "Başka bir Buz Çöküşü'nden asla sağ çıkamayız. Hikâyeleri duymuşsundur."

"Bütün kitapları okudum," dedi Helid. "Buz Yağmuru ilk seferinde neredeyse Mahkemeleri yok ediyordu. Bir başkasını hayal bile edemezdim..."

Kraliçenin kolundaki tüyler diken diken oldu.

Şu anda oğlundan başka bir şey düşünmeyi göze alamazdı, bu yüzden düşüncelerini düzene soktu ve geri adım attı.

"Git kardeşim. Onu bana getir."

"Yapacağım," dedi Helid ve hemen kapıya yöneldi.

Ama dışarı çıkmadan önce kraliçe tekrar onun adını söyledi. "İşaretli piçin onun varlığından haberdar olmadığından emin olun. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak tutulmalı."

Gözleri bir kez daha şaşkınlıkla açıldı. "Ama kehanet sona erdi... değil mi?"

Kraliçe cevap vermedi. "Onun varlığından asla haberdar olmaması daha güvenli, kardeşim. *Git*."

Fae başını bir kez daha eğerek arkasını döndü ve kapıdan çıktı ve bir saat sonra Dünya'ya geçebilmek için kıtanın diğer tarafına doğru yola koyuldu.

Prens Lyall'ın son şansıydı.

bir

NILAH DUNE

İnsanları görmezden gelmek benim olayımdı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki artık bana nefes almak kadar kolay geliyordu.

Ben geçerken kaldırımda mısın? Hayır, değilsin.

Markette arkamdaki sırada mısın? Muhtemelen hayal etmişsindir.

O.

Sokağın karşısından bana el sallayıp adımı mı söyledin?

Başka biri olmalı çünkü ben değildim.

Ama o orta parmakları gördüm, Sam! Seni gördüm, seni çekilmez, sivilceli, beyin ölümü gerçekleşmiş sülük.

Yine de bu sözler içimde kaldı. Onları yüksek sesle söylemedim.

Ama evet, Target'ta sırada beklerken bana isimler takan, arkamdan saçıma üfleyen ya da herkesin görebileceği şekilde bana orta parmaklarını sallayan insanları görmezden gelmek benim işimdi, ama değer verdiğim insanların peşinden gitmek?

İşte o zaman işler değişti. Görmezden *gelmeyi* unutun.
sorun o zaman.

"Bekle, biraz buz getireyim," dedim, babamın elini burnundaki kanı silmek için kullandığım mutfak havlusunun üzerine koydum, ama sol gözünün etrafında hala Ping-Pong büyüklüğünde bir şişlik vardı ve giderek büyüdüğüne yemin edebilirdim.

Ben de dondurucudan bir paket donmuş bezelye aldım ve yüzünün yan tarafına vurdum, bu da onun tıslamasına neden oldu. "Dikkat et, Nilah!"

Havluyu elinden aldım ve lavaboya attım; önce soğuk suyla elde yıkamam gerekecekti.

"Ne oldu Alan?" diye sordum. "Sakın bana yalan söylemeye kalkma."

"Alan?" Sandalyede daha dik oturdu. "Ben senin babanım, genç bayan!"

"*Babam* kavgaya karışıp gün ortasında kanayan bir burun ve morarmış bir gözle eve gelmeyeceğini daha iyi bilirdi," dedim ve belki biraz sertti ama lanet olsun, çok sinirlenmişim.

"İnşaatta çalışıyorum. Düştüm, düşmeye hakkım var, değil mi?" dedi ve ayağa kalktı, lavaboya gidip ellerini yıkadı, donmuş bezelyeleri şakağına tutarken bir yandan da ellerini yıkıyordu.

"Ne oldu baba? *Cidden*, neden? Ve yalan söyleme!"

Yalan söyledi. Hep yalan söylerdi. Bir daha yalan söylemeyi denemeyeceğini umuyordum, sanki umut etmek bana bir şey kazandırmış gibi (kazandırmadı).

"*Düştüm*," diye ısrar etti, sonra bana döndü, donmuş bezelyeleri yere bıraktı, irkildi. "Ne kadar kötü?"

Gözlerimi devirdim. "Birinin lanet yumruğunun üzerine düştün, öyle mi?"

"Ses tonunuza dikkat edin, genç bayan. Sadece birkaç aydır on sekiz yaşındasın," dedi ve gitmek için arkasını döndü.

Koştum ve önünde durdum. "Neden kavga çıkardın baba? Kiminle kavga ettin? O..." Onu omuzlarından tuttum. "Benim yüzümden mi oldu?"

Çünkü son iki yılda karıştığı diğer üç kavganın hepsi, o ne derse desin *benimle* ilgiliydi. Ve bunun için kendimden çok nefret ediyordum. Ama şu anda öfkemi içime değil de dışıma yöneltmek daha kolaydı.

"Hayır, değildi." Yalan. "Jimmy ile Parker'lar için yapılan yeni havuzda çalışıyordum ve düştüm. Hikayenin sonu." Daha fazla yalan. "Şimdi gidip duş almam lazım. Sakıncası var mı?"

Gözlerimde yaşlar vardı, kızgın yaşlar. Kenara çekildim ve saklamaya çalıştım, aptal gözyaşlarını durdurmaya çalıştım ama çok güçlüydüler. Öfke, en yakın arkadaşı olan suçluluk duygusuyla birlikte beni tüketti. Birlikte tutulması imkânsızdılar, babam da gördü.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimiz buluşana kadar kaldırdı. "Önemli bir şey değildi Nilah. Kendini kötü hissetme. Ben çok iyiyim, sen de çok iyisin ve her şey yoluna girecek."

Alnımdaki dudakları tenimi biraz yaktı.

O kadar hızlı başımı salladım ki o hain gözyaşları bir anda gözlerimden akmaya başladı. "Evet, evet, tamam."

"Seni seviyorum yavrum," dedi babam merdivenlere doğru giderken. "Seni seviyorum!" O kadar yüksek sesle seslendim ki kulaklarım acıdı.

Sonra dışarı çıktım, bahçemizdeki en büyük çalının arkasına saklandım ve üç dakika boyunca ağladım. Sadece öfkemi boşaltmak içindi. Gerçi en iyi arkadaşı çok daha ısrarcıydı ama onu görmezden gelmeye alışmışım.

Çünkü babam haklıydı, iyi olacaktık. Sorun yoktu. Erkekler her zaman yumruk yumruğa kavga ederdi, bu *benimle* ilgili olduğu anlamına gelmezdi.

"Her şey seninle ilgili değil, biliyorsun," dedim kendi kendime, sonra kendi aptallığıma gülümsedim.

Eğer şimdi de kendi kendime konuşmaya başlarsam, bu kasabada yaşayan herkesin benim kafadan kontak olduğumu söylerken haklı olduğuna kendimi ikna edebilirim.

Ama küçük kız kardeşim birazdan okuldan eve dönecekti ve o beni ağlarken görmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden gözlerimi sildim ve havluyu yıkamak ve bir gün daha her şey yolundaymış gibi davranmak için mutfığa geri döndüm.

HER ŞEY YOLUNDA *değildi*.

Küçük kız kardeşim ve babam benim için her şey demekti. Sahip olduğum tek şey onlardı. Annem o kadar uzun zaman önce öldü ki bazen yüzünü hatırlamakta zorlanıyorum. Eğer fotoğraflar olmasaydı, neye benzediğini tamamen unutmuş olurdum. Ama onlar benim her şeyimdi ve bu kasaba benim yüzümden onların hayatını cehenneme çevirmesiyle biliniyordu - ama *bu* çizgiyi aşmaktı.

Dün gece Fiona bir doğum günü partisindeydi. Sınıfındaki kızlardan biri onu davet etmişti ve bu sürpriz olmuştu. Çok fazla arkadaşı yoktu - yine benim yüzümden. Ama gitmişti ve sonra geri gelmişti ve onda bir gariplik olduğuna yemin edebilirdim. Bana bir şey olmadığına, sadece yorgun olduğuna dair söz verdi ve uyumak için üst kata çıkmadan önce ceketini bile çıkarmadı.

Aslında hiç bu kadar erken yatmazdı - on dört yaşındaydı. Gece yarısından sonra ayakta kalmayı, kitap ya da kötü hayran kurgu hikayeleri okumayı ya da Netflix'te animasyonlar izlemeyi severdi.

Yine de şüphelenmeme izin vermedim çünkü on sekiz yaşına geldiğimde farklı olacağıma dair kendime söz vermiştim. *Olgun* olacaktım. Her şeyi kafama takmayacak ve babamla Fi'ye bakma konusunda daha iyi bir iş çıkaracaktım.

Onlara da daha fazla alan tanıyacağıma dair kendime söz verdim. Bu yüzden bugün babamı bana bir isim vermesi için zorlamadım ve bu yüzden Fiona'yı dün gece neden üzgün göründüğünü söylemesi için zorlamadım, tam da yapmam gereken zamanda. Çünkü telefonumdaki video tekrar tekrar oynuyordu ve ona bakmadan duramıyordum. Görüntüyü benden gizlemeye çalıştıklarında aptal gözyaşlarımı kırmaya devam ettim çünkü daha fazlasını görmem gerekiyordu.

Doğum günü partisinde oturma odasının köşesinde tek başına hiçbir şey yapmadan duran Fiona'ya içkilerini fırlatan o kızları görmem gerekiyordu. Kimseye zarar vermiyordu. Kendi işine bakıyordu.

"Cuckoo! Guguk! Guguk!"

En az on farklı çocuk ona bağırdı - *bana* bağırdıkları kelimeyi. Bunun için insanların yüzüne yumruk atmaya başladığımdan beri daha az sıklıkta yapıyorlardı. Cezanın beni korkutmadığını herkes bilirdi. Müdür Mason'ın ofisine muhtemelen şimdiye kadar okulda bulunduğum gün sayısı kadar gitmişimdir.

Ama Fiona.

Nazik, tatlı, sevgi dolu Fiona.

O kadar pozitif ve hayat doluydu ki bu size de yansırı. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve herhangi bir nedenle kendinizi iyi hissetmediğinizi gördüğünde, işleri tersine çevirmeyi kendine görev edinirdi. Sırf sizi gülümserken görmek için dünyanın öbür ucuna bile giderdi ve hiç tereddüt etmezdi. O *hayattı*.

Bu çocukların sınavlara çalışmasına, onları ağlatan denklemleri anlamalarına, notlarını ve sınavlarını tüm sınıfa göndermelerine kaç kez yardım etmişti? Bazen *benim* de ondan yardıma ihtiyacım oluyordu.

-O kadar akıllıydı ki komik olabilirdi. Kendinden bir şeyler yaratacağı, lanet olsun. Harika olacaktı.

Ve ona böyle mi davrandılar?

Video oynamaya devam ederken telefonumu ne kadar sıkı tuttuğumdan parmaklarım bembeyaz olmuştu. Sadece sekiz saniye uzunluğundaydı ama benim için hiç bitmeyecek gibiydi.

Alo???

Orada mısın?

Bana cevap versen iyi olur kadın *kızgın surat emoji*

Arkadaşım Betty bana mesaj atmaya devam etti. Videoyu tesadüfen bulmuş ve bana göndermişti, bunun için minnettardım. Çünkü Fiona bunu bana kendisi *asla* söylemezdi. Beni bağışlamak istiyordu, ruhu şad olsun, çünkü artık bunların hiçbirini umursamadığımı anlayamıyordu. Kahkahalar, telefonlar, orta parmaklar ve yanlarından geçerken yaptıkları jestler umurumda değildi ve o da bunu anlamıyordu.

Muhtemelen saçmalık olduğu için. Umursuyordum - elbette umursuyordum, ama saklanmakta ustalaşmışım ve artık kendimi kolaylıkla kandırabiliyordum.

Ama o farklı bir hikayeydi. O saftı. *Benim gibi değildi* ve *benim* yaptığım bir şey yüzünden bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu.

Battaniyeyi ittim ve yatakta doğruldum, derin bir nefes aldım ve **Betty**'ye mesaj **attım**.

Hiç sormayacaksın sanmıştım, diye cevap verdi.

Evet. Bethany Rogers Bethany Rogers bu lanet olası kasabadaki tek arkadaşımdı ve bunun nedeni de kafasının benden daha berbat olmasıydı.

5'te garaj, geri mesaj attım ve telefonumu almak için kaldırdım giyinmiş.

Siz bir şey söylemeden önce - evet, çocuk olduklarının farkındayım. Muhtemelen ne yaptıklarını *bilmediklerini* fark ettim, ama *biliyorlardı*. Günümüzde ve bu çağda, bu harika şeye sahibiz.

İnternet ve herkes zorbalığın ne olduğunu biliyordu ve herkes bunun yanlış, zalimce olduğunu ve insanların bunun için cezalandırıldığını biliyordu.

Ve o çocuklara gerçekten *zarar vermeyecektim* - Tanrım, hayır.

Dört dakika sonra yatak odamın penceresinden gizlice çıktığımda yapmayı planladığım tek şey yatmadan önce biraz eğlenmekti.

iki

"TAKIM ÇALIŞMASINA," dedi Betty, bira kutusunu benimkine vurarak.

"Köpek kakasına."

Biz içtik.

Biranın tadı iğrençti ama babası buzdolabında her zaman bir sürü bira bulundururdu ve geceleri burada buluştuğumuzda elimize alabileceğimiz tek alkol buydu. Evlerimiz neredeyse birbirinin tam karşısında olduğu için genellikle ya onun garajının ya da benim garajımın çatısında buluşurduk ama bu gece benim garajımda kaldık.

Betty elini burnuma götürdü. "Bir koku alabiliyor musun?"

Nefes almadan ittim çünkü "Eldiven kullandık" ama yine de çok emin olamıyordunuz.

"Ne olursa olsun. Köpek pisliği kokuyor ve Owens'ın arabasında çok kapsamlı bir iş yaptım." İç çekerek garajın çatısının pürüzlü yüzeyine uzandı.

"Bunu sen yaptın. Bunun da şerefine. Hiç bu kadar köpek pisliğine bulanmış bir ön cam görmemiştim." Onun kutusunu benimkiyle tokuşturdum ve bir yudum daha aldım. "Ayrıca, bana mı öyle geliyor yoksa çok mu *köpek kakası* diyoruz?"

"Bira yüzünden," dedi Betty, bir kolunu başının altına koyarak kendini rahatlatırken.

"Olabilir." Bir yudum daha içtim, sonra konserveyi biraz bıraktım. Uzun bir gece olmuştu, tamam, ama saat daha sabahın ikisiydi. Gökyüzü sakindi ve Mayıs ayı için biraz soğuk olsa da, bizi sıcak tutması için en kalın Snoopy temalı kapüşonlarımızı giymiştik.

Ve hayır, birbirlerinin *aynısı* değillerdi.

Onunki soluk mordur. Benimki soluk pembeydi.

Ama gökyüzü bu gece gerçekten çok güzel görünüyordu ve soğuğa aldırmadım. O kadar çok yıldız vardı ki burada ne kadar küçük olduğumuzu düşündüm. Oregon'da Lavender Hill adında küçük bir kasaba, her tarafı ormanlarla çevrili, yeterince rahat bırakmayı reddeden bir grup çılgın insana ev sahipliği yapıyor.

Dakikalar geçti ve gecenin sessizliği, sadece arka bahçemi çevreleyen ormandaki yavaş rüzgârla dans eden yaprakların sesiyle bölündü, sakinleşmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Sabah olduğunda yaptıklarımızdan pişman olma ihtimalim yüksekti ama şimdilik biramdan bir yudum daha aldım ve gülümsedim.

Fiona bu şekilde davranılmayı hak etmiyordu. Birlikte takılabileceği tek bir arkadaşı bile yoktu. Betty konusunda şansım yaver gitmişti ama okulda kız kardeşimle arkadaş olmak isteyen kimse yoktu ve Owens denen kız onu partiye davet ettiğinde nihayet bir ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm. *Sonunda* insanlar onu unutmaya ve rahat bırakmaya başlamıştı. Pislik gibi davranmayı bırakmışlardı.

Ve sonra o görüntüleri gördüm.

İnsanların ona zorbalık ettiğini biliyordum ama kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu, ta ki şimdiye kadar. Diş kırmakla tanınırdım ve eklemlerimin kanamasıyla ilgili bir sorunum yoktu - nasıl olsa tekrar iyileşiyorlardı. Ve *hızlı*.

Konuşulmayan anlaşma ona dokunmamalarıydı ama şimdi dokunmuşlardı. O orada çaresiz, tek başına dururken ona içkilerini fırlattılar - kahretsin!

Geri döndüğünde ceketini o şekilde tutmasına şaşmamalı.

Tanrım, ne yapacağını bilmeden tek başına bununla yüzleştğini düşünmek...

Evet, yarın bu gece yaptıklarımdan pişmanlık duyabilirim ama şimdilik, videoda yer alan on çocuğun bisikletlerini nasıl mahvettiğimi ve Betty'yle birlikte bir kova dolusu köpeğimiz olana kadar kasabadaki her bahçeden köpek pisliği topladıktan sonra arabaları, pencereleri ve ön kapıları bu pisliklerle nasıl kapladığımızı hatırlamanın tadını çıkarıyorum. Hatta o çocukların evlerindeki birkaç arabanın lastiklerini bile patlatmıştım - tabii ki *onların* arabaları değildi, ama aileleri onlara daha iyi öğretmeliydi, bu yüzden şimdi onlar da bedelini ödüyorlar.

Sabah tam bir karmaşa olacaktı çünkü herkes öğrenecekti. Öğrenmeseler bile herkes öğrenecekti. Bugünlerde insanların kameraları vardı ve biz de kapüşonlarımızı giymiştik ama muhtemelen biz olduğumuzu anlayabilirdiniz.

En önemlisi, saklanmaya çalışmıyordum. Beni hapse atabilirlerdi, yeter ki o küçük piçler bir şeyi anlasınlar: *Fiona Dune'a bulaşmayın.*

Ya da yapın ve sonuçlarıyla yüzleşin.

"Sanırım babam da bugün benim yüzümden yumruk yumruğa kavga etti," dedim bir süre sonra, çünkü çakırkeyiftim ve bunu içimden atmak istiyordum.

"Onları iyi yaraladı mı?" Betty sordu.

"Bilmiyorum. Düştüğünü söyledi." Tabii ki düştü. Bu konuda kendimi kötü hissetmemi istemezdi. Suçlu hissetmemi.

Ama şaka ondaydı çünkü ben çoktan yapmıştım. Suçluluk duygusu içimi öylesine acımasızca, öylesine hızlı kemiriyordu ki, ayrılmanın herkes için en iyisi olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Değer verdiğim insanlar ben onların yanındayken acı çektiler. Babam ne kadar iyi bir mühendis olsa da zar zor iş bulabiliyordu; son işi inşaattı.

Fiona...şey, son iki saatimi harcadığım şeyden sonra bu daha iyi olmayacaktı.

Betty de öyle. Tanıdığım en yaratıcı insandı ve mavi saçlarını ne kadar iyi kullandığını ve yüzünü her gün ne kadar mükemmel boyadığını kastetmiyorum bile. Köpek kakası *onun* fikriydi ve harikaydı! Nazikti ve her zaman arkanızı kollardı ama en azından biz beşinci sınıfta düzenli olarak takılmaya başlamadan önce konuşacak insanları vardı. Şimdi yoktu.

Annem ölmüştü, ama hala burada olsaydı aynı şeyleri yaşamak zorunda kalır mıydı? İlkokulumuzda öğretmenlik yaparken, çocukların ona neler yaşatabileceğini hayal bile edemezdim ve *ne için?!*

Kimsenin bana neden lakap taktıklarını, neden benimle dalga geçtiklerini, benden ve benim olan her şeyden neden bu kadar tutkuyla *nefret ettiklerini* bildiğinden bile şüpheliydim. Bahse girerim öylece kalmıştır. Eminim durup onlara sorsam, özellikle de Fiona'nın sınıfındaki çocuklara, hiçbir fikirleri olmazdı. Sadece yetişkinlerin konuşmalarını duymuşlardır, hepsi bu.

Hepsi lanet gerçeği söyleyecek kadar aptal olduğum içindi.

"Bırakın o hallelsin," dedi Betty bir dakika sonra. "Bırakın o pislikler bizi taciz etsinler, hayatlarını cehenneme çevirecek yeni yollar bulmak hoşuma gidiyor."

"On sekiz yaşındayım, Bet. Beni hapse atabilirler."

Homurdandı ve bana döndü, kehribar rengi geniş gözleri yaramazlıkla doluydu. Şu anda her zamanki makyajını yapmamıştı, buna bayılıyordum ama *bu* yüzüne daha da bayılıyordum.

"Ben de bunu söylüyorum, kadın. *Bırak onları!* Seni hapse atarlarsa oraya ne yapacağım hakkında bir fikrin var mı?" Gerçekten baktı

Bu konuda heyecanlıydım ve bu yüzden onu daha çok sevsem de bu durum beni çok korkutuyordu. Zaten insanlara yeterince pahalıya mal olmuşum.

"Bazen..." Başladım ama sesim kesildi.

Tekrar gökyüzüne döndüm çünkü yıldızlar anlamış gibi parıldıyordu.

Ayrıca Betty'nin gözlerimde biriken yaşları görmesini istemiyordum.

Kahretsin, bugün çok duygusaldım ve kendimi kontrol edemediğim zamanlardan nefret ediyorum.

"Bazen ortadan kaybolmayı mı diliyorsun?" Betty bir süre sonra yerime cevap verdi.

Kendi kendime gülümsedim. Tanrım, bu kızı seviyordum. "Bazen."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bence herkes haftada en az bir kez böyle düşünür," dedi ve beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu ama ben ona inandım. Kitaplar benim en iyi ikinci arkadaşım - çünkü önce o gelirdi, demişti bana - ve kendimi her zaman her türlü hikayenin satırları arasında buluyordum. Düşündüklerimde, hissettiklerimde ya da yaşadıklarımda yalnız olmadığımı bilmek güzeldi.

Ama güzel olan şey, bana kendimi suçluymuşum gibi hissettiren bu suçluluk duygusunu silmedi.

havasızlıktan boğuluyorum. *İyi* olmak aslında hiçbir şeyi daha iyi

yapmıyordu. "Bu gece için teşekkürler Bet. Sensiz yapamazdım."

"Bana teşekkür etme. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey."

Ona baktım. "Geçen hafta Mike'ın havuzuna elli torba gıda boyası koyduk."

"Tam olarak geçen hafta," dedi. "Bu çok uzun *bir süre*."

"Gerçekten öyle değil." Ama gülümsüyordum ve onun amacının da bu olduğunu biliyordum.

Ayrıca Mike, Betty'yi randevulara götürürken başka kızlarla sohbet eden bir pislikti. Neredeyse tüm birikimimizi o gıda boyalarına harcamıştık ama komşunun çocukları sabah uyandıklarında havuzlarının kıpkırmızı olduğunu görünce Mike'ın yüzünün videosunu yayınladıklarında her kuruşuna değmişti.

Çünkü Betty'nin onu mesajlaşırken yakaladığı kız, bizim kasabanın yanındaki kasabadan kızıl saçlı bir kızdı.

"Onu hiç düşünüyor musun Nil?" di y e sordu birasını bitirdikten bir süre sonra.

Midem dönüp duruyordu ve içimde aniden uçuşan kelebekler korkunçtu.

Tüm bu süre boyunca yüzüm ifadesiz kaldı.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim. Çünkü gerçek *her zaman* öyleydi.

"Ormana geri dönerseniz onu tekrar bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Doğrudum, her yerim tüylerim diken diken olmuştu. Öyle değilmiş gibi davrandım ama Betty'nin saçmalıklarını anladığından şüpheleniyordum.

"Bana inanan tek kişi sensin, bunu biliyor muydun?" Bunu biliyordu çünkü ona defalarca söyledim.

"Onlar sık kafalı, bebeğim. Tabii ki sana inanmıyorlar. Bulutların arasında bir yerde bir adamın oturup onları izlediğine ve bütün gün onlarla kukla ustası gibi oynadığına inanıyorlar."

"Hey, ben de Tanrı'ya inanıyorum."

"Ama sen benim arkadaşısın, o yüzden sayılmazsın." Omuz silkti.

Güldüm. "Teşekkürler Bet. Ciddi olduğun için. Teşekkür ederim." Sadece var olduğun için.

"Lafı bile olmaz," dedi ve normalde yapmadığı gibi gözlerini kaçırdı. Garip olduğunu düşündüm ama bira kafamı bozduğu için onu bu konuda rahatsız etmedim. "Ama cidden, geri dönmeyi düşünmelisin," diye ısrar etti. "Kaç yıl oldu?"

Sanki her gün saymıyormuşum gibi düşünür gibi yaptım. "On üç."

"Bu çok uzun bir süre." Islık çaldı. "Eğer istersen, seninle gelirim." Gidecekti de, bundan hiç şüphem yoktu.

Eğildim ve yanağından öptüm. "Eğer istersem, bunu ilk bilen sen olacaksın."

KABUS her zamanki gibi başladı. Etrafım yılanlarla çevriliydi ve hepsi beni yakalamaya geliyordu ve ormanda tek başımaydım ve saklanacak hiçbir yerim yoktu.

Oldukça standart şeyler.

Sonra hepsi aynı anda beni ısırdı ve kimse beni kurtarmaya gelmedi. Yere düştüğümde çığlık çığlığa bağırdım ve onları üzerimden atmaya çalıştım. O kadar çoklardı ki. Her şey o kadar *gerçektir* ki, rüya gördüğümü hep bilsem de. Her zaman biliyordum. Sadece hiç fark etmedi.

Uyandığımda ağır ağır nefes alıyordum ve başımdan ayak parmaklarıma kadar ter içindeydim.

Kahretsin, bu çok etkileyiciydi.

Bağır mıydım?

Kalbim bir an durdu ve kulaklarımı zorladım.

Henüz kimse yatak odasından çıkmamıştı, bu yüzden bu sefer ses çıkarmadığıma karar verdim. *Güzel.*

Şimdi, sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Buraya daha önce de gelmiştim, pek çok kez. Bu kâbus benim için son derece gerçektir çünkü yaşanmıştı. O gün gerçekten yaşanmıştı ya da beynim öyle ısrar ediyordu. *Aynı şey* değildi tabii ki, hâlâ buradaydım. Ama o ılık Ağustos günündeki orman, ağaçların zengin renkleri, havadaki çam kokusu, kendi kendime şarkı söyleyip dans etmeyi sevdiğim çayıra süzülen ılık güneş ışığı.

Tüm bu şeyler gerçek hayatta olduğu gibi rüyada da aynıydı.

Çayır evimizden uzaktaydı ama o zamanlar bana o kadar da uzak gelmemişti. Annem ve babam her zaman yakın durmamı söylerlerdi ve onlardan biri beni oynarken izlemek için her zaman arka tarafa yakın olurdu. Ama bir gün oyun oynarken yanlışlıkla üzerine bastığım bir salyangozu gömdükten sonra çok üzülmüştüm. Babam arkada oturmuş tabletinden bir şeyler okuyor ve beni izliyordu, ta ki henüz birkaç aylık olan Fiona çığlık atmaya başlayana kadar. Annem yiyecek almaya gitmişti ve bu yüzden birkaç dakikalığına yapayalnız kalmıştım.

O anlarda beni izleyen bir sincap gördüğümü sandım. Salyangozu öldürdüğüm için duyduğum suçluluktan kurtulmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, Onu kovaladım.

Çayıra tesadüfen bu şekilde geldim.

Tabii ki aileme gerçekte olduğundan çok daha yakın olduğunu söyledim ve haftalarca sorun yaşamadan geri döndüm. Onları endişelendirmemek için hiç uzun kalmadım çünkü kendimi çoktan büyümüş sanıyordum. Ne de olsa birkaç ay sonra altı yaşıma basacaktım.

Hâlâ kâbuslar gördüğüm o özel günde, bir süre güneş ışığında dans ettim ve güzel kır çiçeklerinden bir taç yaptım- ve tam bileğimin üzerinden bir yılan tarafından ısırıldım.

Kahverengi. Ayağımın yanında hareket ettiğini gördüğüm tek şey buydu. Sadece bir saniyeliğine kahverengi pullar ve sonra hiçbir şey. O kadar çok çığlık atmıştım ki boğazımdaki acıyı bugün bile hissedebiliyordum. Bu yüzden şimdi yatak odamın penceresinden güneşin gökyüzüne tırmanışını izlerken ellerim boynumdaydı. Ormanda o kadar uzaklaşmıştım ki kimse beni duyamazdı ve yılan belki gitmişti ama belki de geri gelecekti.

Sorun şu ki hareket edemiyordum. Birkaç dakika içinde sağ tarafımı tamamen felç etmişti ve çayırdan dışarı bile çıkamamıştım.

Çığlık atacak sesim kalmadığında durdum. Başımı çimlere yasladım, gözlerimi kapattım ve ölmeyi bekledim. Genç, çok genç olmama rağmen benim için her şeyin bittiğini biliyordum ve tek düşünebildiğim annemin gülümseyen yüzüydü.

Belki de beni rahatlattığı için. Belki de hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğu için. Belki de gözlerimi her kapattığımda yüzümde hâlâ onun öpücüklerini hissettiğim için.

Tek başıma
bekledim. Sonra
o geldi.

Yaklaşırken ayaklarının altındaki dalların şakırdadığını duydum ve gözlerim zar zor açıldı. Annemin beni almaya geldiğinden emindim ama onun yerine bir çocuğun yüzünü gördüm - şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı çocuğun.

Solgun bir yüz, arkaya taranmış altın rengi saçlar, altın rengi gözler ve kırmızı dudaklar... Kulakları da sivriydi. Sanki üzerine atlamamı bekliyormuş gibi yavaşça bana yaklaştı. Sanki vücudumu hiç hareket ettiremediğimi anlamamış gibiydi.

"Kimsin sen?" dedi ve sesi yumuşaktı. Hatırladığım buydu - yumuşak.

"N-Nilah," dedim, kekeleyerek çünkü çenelerimi hareket ettirmek de çok zordu.

"Neden orada yatıyorsun?" diye sordu çocuk, sonra bir daire çizerek etrafımızdaki ağaçlara baktı. Giydiği kıyafetler de tuhaftı, koyu kırmızıydı ve her yeri altınla işlenmişti. "Ailen nerede?"

"Yılan," dediğimi sandım. "Beni bir yılan ısırды." Ya da belki başka bir şey söyledim - bu kısmı iyi hatırlamıyorum.

Ama bir sonraki, çocuğun çimlerin üzerine diz çöküp bıçakları ittiği, sonra bacağını bulana kadar vücuduma baktığı kısmı mükemmel hatırlıyordum.

Başka bir dünyadaydı. Televizyonda oynayanlar gibi bir animasyondur. Onun gerçek olmadığını, annemin dediği gibi *sadece video için* olduğunu düşünene kadar çok *video izlemiştin*. *YouTube'da gördüğün şeylerin hiçbirisi gerçek değil tatlım. Sadece eğlence için!*

Ama bu eğlenceli değildi, değil mi?

Özellikle de çocuk "Neden iyileşmiyorsun?" dediğinde.

"BEN... BEN..." Konuşamıyordum, sadece ona ne söyleyeceğimi bilmediğim için değil. *Zehir* olduğu için iyileşmiyordum. Annem bana b u n u n ne olduğunu ve ormanda zehirli yılanlar olabileceğini söylemişti ama ben daha önce hiç yılan görmemiştin. Onların da gerçek olmadığını düşünüyordum.

Çocuk daha sonra "İyileşemez misin?" diye sordu ve bu sefer tek yaptığım başımı sallamak oldu.

Bir an geçti ve o düşünüyordu. Altın rengi gözleri aramızdaki zemindeydi ama kafasının içinde kilitlenmişti.

"Seni iyileştirmemi ister misin? Sanırım yapabilirim," dedi sonunda.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için başımı salladım. Evet, beni iyileştirmesini gerçekten istiyordum, böylece anneme geri dönebilecek ve bir daha asla yanından ayrılamayacaktım. Bunu gerçekten istiyordum.

"Tamam."

Çocuk dudaklarını yaladı, elbisemin eteğini yana çekti ve iki elini bacağımın üzerine koydu. Gördüm ama hissedemedim. Bana dokunuyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Sonra çocuk gözlerini kapattı.

Ona ne yaptığını, ilaçlarını nerede sakladığını sormadım. *Seni iyileştirmemi ister misin* dediğinde hayal *ettiğim* şey buydu - bir şişe şurup çıkaracağını ve her şeyi daha iyi hale getireceğini düşünmüştüm.

Tek yaptığı gözleri kapalı bir şekilde diz çökmekti ve gerçek değildi. Elleri sanki altında güneş varmış gibi parlıyordu.

Yani gerçek değildi.

Ama yine de sıcaklık vardı. Ondan gelen sıcaklık o kadar gerçekti ki bunu ta içime kadar hissettim. Kendi gözlerim kapandı ve sonra içimde bir Şey oldu, bir Şey *tıkladı*. Sesini çok net hatırlıyorum. Tıkladı ve üzerime bir gölge geldi - ya da belki de ışıktı. Sanki oraya aitmiŐ gibi, sanki sonunda yerini bulmuş gibi kolaylıkla içime kaydı.

Şu anda bile bu hissi doğru düzgün açıklamanın bir yolu yoktu. Sadece yeterli kelime yoktu.

Ya da belki de ben henüz anlamamıştım.

Ama bir an sonra hareket edebildim. enelerim çalışıyordu ve kollarım da yeniden kollarım gibi hissetmeye başlamıştı. Bacaklarım da oradaydı. İki de.

"İŞte," dedi ocuk. "Hepsi iyileŐti."

Gözlerimi hızla kırpıŐtırdım ve yüzüne baktım, Şimdi kırmızı olan yanaklarına, daha da canlı olan gözlerine, rengi o kadar zengindi ki neredeyse gerçek, eriyen altın gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, sesim yine her zamanki gibi çalışıyordu. Bacağıma bakabilmek için kendimi oturmaya zorladım.

Ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum ama tenimde sadece beyaz oraplarımın üzerinde, ısırıldığımda acının olduğu yerde biraz kan ve çizik gibi görünen ince kırmızı bir çizgi vardı.

Başka bir Şey yok - sadece kan ve küçük bir izik.

"Sihirle," dedi ocuk.

"Büyü m?"

"Evet." Omuzlarını silkti. Yanakları hâlâ kırmızıydı ve bir Şekilde *daha* *sakin* görünüyordu. Tatmin olmuş. "Sihrin yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır."

Bu kelimeyi duymuştum ve babam bir önceki yıl Cadılar Bayramı'nda sihirbaz kılığına girmiş ve numaralarını yapmıştı ama bu çocuğun kartları, çiçekleri ve kafasında büyük bir şapkası yoktu. Pek sihirbaza benzemiyordu. Onun yerine bir resme benziyordu.

"Oh. Sen bir ölümlü insan mısın?" diye sordu.

Bir ölümlü insan. Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım ve *ölümlünün* ne anlama geldiğini bilmiyordum ama... "Evet."

Gözlerini kısarak baktı. "Ama gözlerin çok mavi. Emin misin?"

Gözlerim hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama ne olduğumdan emindim, bu yüzden başımı salladım.

Çocuk bir an için üzgün göründü ve kırmızı yanakları soldu. "O zaman seni iyileştirdiğimi kimseye söyleyemezsin. Bu kurallara aykırı," dedi.

"Adın ne senin?" Yüzüne, ellerinin hâlâ hafifçe parıldamasına kendimi o kadar kaptırmıştım ki ona dokunmak için elimi uzattım. Az önce ölmek üzere olduğum gerçeğini tamamen unutmuştum; bu çocuk her şeyden daha önemliydi.

"Benim adım-"

Arkasındaki ağaçların arasında bir şey kımıldadı ve aniden ayağa fırladı.

Birden *dehşete kapıldı*.

"Kıpırdamadan dur ve hiç kıpırdama!" dedi ve ellerini bana doğru kaldırıp gözlerini kapattı.

Ağzım ona neyin yanlış olduğunu, adının ne olduğunu ve büyüsünü nasıl yaptığını sormak için açıldı. Neden bana *ölümlü insan* diyordu - o da bir insan değil miydi?

Ama sonra elleri parlamaya başladı ve üzerime bir sıcaklık dalgası düşerken aniden nefesim boğazımda düğümlendi.

Çocuk o tuhaf gözlerini açtı, parmağını dudaklarına götürdü ve "Şşşş..." dedi.

Ve bir sonraki an, birinin sesini duyduk. "Sana annenin yanından ayrılmamanı söylemiştim!"

Çocuk dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ona el sallayan adama doğru.

Şu anda tam karşımda olan adam.

Bir yetişkin. Açık renk saçları, solgun yüzü, çayıra bakarken havayı delip geçen altın rengi gözleri.

"Sadece oynuyordum," dedi çocuk ve adamın açık koluna ulaştığında dönüp bana baktı.

Gözlerimiz kilitlendi ve kısa bir an için birbirimizi tuttuk.

Sonra adam bana da baktı ve sinirleneceğini düşündüm. Anneme falan gidecek, ona kötü davrandığımı söyleyecek ve o zaman başım *gerçekten* belaya girecek sandım.

Ama... "Neye bakıyorsun evlat?" dedi adam ve gözleri sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitti. Sanki çayırın ortasındaki çimenlerin üzerinde oturduğumu hiç görmemiş gibiydi.

Çocuk duyamadığım bir şey söyledi, sonra arkasını döndü ve ormana doğru gitti. Adam onu takip etmeden önce çayıra son bir kez baktı.

İkisini de bir daha görmedim.

   

G  ZLERİM KAPALIYDI ve o sıcaklığı hissedebiliyordum, tıpkı yıllar önce olduğu gibi vücudumun her yerinde aynı sıcaklığı.

*Bu gerçek, bu gerçek **değil**; bu gerçek, bu **gerçek değil**; bu gerçek, bu gerçek **değil***

-Kendi d    ncelerim beni delirtmek istiyordu. Bunu yaşamak, görmek zorunda kalmam yetmiyormu  gibi, bunu insanlara anlattığımda, bunu kanıtlayacak yara izim olmasına rağmen *kimse* bana inanmadı.

Öyle mi?

Tanrım, kendime öyle sert bir tokat atmak istedim ki tekrar uykuya daldım ama yapamadım. Çünkü güneş doğmuştu ve ben çoktan battaniyeyi itip bileğime bakmak için bacağımı yukarı  ekmi tim, yara dokusunun hala orada olduğundan emin olmak için, sadece bir zamanlar çizik gibi görünen küçük bir  izgi.

Emin olmak zorundaydım çünkü kendime güvenmiyordum. O yarayı g rm   t m, hayatım boyunca üzerimdeydi ama yine de kendime güvenmiyordum. Hala orada olduğundan emin olmak için *bakmam* gerekiyordu.

Öyleydi ve herkes bunu görebiliyordu ama yine de bana inanmadılar.

Annem hariç.

Üzerimde kan testleri yaptıklarında ve içimde herhangi bir zehir izi olmadığını doğruladıklarında bile bana inandı.

Ben. Babam üç yaşındayken düşüp bileğimi çizdiğimde ve yara izi kaldığında ısrar ettiğinde bile bana inanmıştı. Diğer çocuklar sokağın karşısından beni işaret ettiğinde bile bana inanan tek kişi o olmuştu.

Ve sadece iki yıl sonra öldü.

"*Yalancı, yalancı, yalancı,*" diye tükürdüm, kime tükürdüğümü bilmiyordum, parmaklarım yara izimin kabarık dokusu üzerindeydi.

Şu anda *gerçekten* sakinleşmem gerekiyordu çünkü sakinleşmezsem başıma geleceklerin farkındaydım.

Gözlerimi tekrar kapattım ama başım beni öldürüyordu. Belki bira yüzünden, belki sadece birkaç saat uyuduğum için, belki *de lanet zihnim en büyük düşmanım olduğu ve kendime bile güvenmediğim için!*

Kahretsin, ellerim çok kötü titriyordu ve şimdi korku zirveye ulaşmıştı çünkü o his, o *sıcaklık* yine oradaydı

-Gerçekten ve gitmiyordu. Bunun yerine merkezime daha sert baskı yapıyor ve aynı zamanda uzuvlarıma doğru itiyordu ve şimdi onu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ilk geldiğinde yaptığımdan daha fazla.

Sıcaklık yavaş yavaş daha yoğun hale geliyordu. Kontrolümü kaybediyordum çünkü kafamın içinde iki parçam hakimiyet için savaşıyordu ve çayırdaki o günün hiç yaşanmadığını söyleyen parçam kazanıyordu.

Tanrım, herkese anlattım, gerçek olduğu konusunda ısrar ettim, sivri kulaklı ve altın gözlü bir çocuk gördüm ve beni büyüyle iyileştirdi. Herkese anlattım ve bana inanmadılar, ama ya haklılarsa? Ya sadece uydurduysam?

O zaman herkes deli olduğumu düşünmeye başladı, ancak daha sonra *başka bir gerçeği* söylediğimde işler benim için gerçekten kötüye gitti.

Kahretsin, ellerim çok ama çok sıcaktı ve sıcaklık yavaşlamıyordu. Onları saklamaya, arkama koymaya çalıştım ama işe yaramıyordu.

"*Tanrım,*" diye fısıldadım odaya, gözlerimi açtığımda tam da korktuğum şeyi buldum.

Yerde, masamda ya da evrensel askım olarak kullandığım sandalyede duran her bir eşya havada süzülüyor, neredeyse tavana değiyordu.

İnsanlara söylediğim diğer gerçek de buydu.

"*Bir şeyleri uçurabilirim!*"

Tanrım, sadece bir çocuktum. Annem öldüğünde ve ertesi sabah uyanıp onu bir daha göremeyeceğimi anladığımda, odamdaki her şey bir anda havada süzölmeye başlamıştı. Şok olmuştum ve dışarı çıkıp başsağlığı dilemeye gelen misafirlerin yanına gittim ve onlara her şeyi anlattım. Bana acıdıkları için aileleri tarafından benimle oynamaya zorlanan çocuklara da anlatmıştım.

Ve çocuklar bana inandı. *Sonunda* bana inandılar ve ben de Sonunda artık arkadaşım olacaklarını düşündüm ve benden onlara göstermemi istediklerinde denedim.

Çok
denedim.

Tekrar
denedim.

Ve tekrar ve tekrar ve başarısız oldum. Havada bir bok kaldıramadım, onların önünde değil. Kimsenin önünde değil. Sadece yalnızken. Sadece o günden beri yedinci kez içime dolan ve tenimi ateşe vermekle tehdit eden bu sıcaklık yüzünden patlamak üzereyken. Yedinci kez sabah uyandıktan hemen sonra ya da gecenin ortasında, aynı kabustan sonra.

Zihnimde çığlık attım.

Gerçekte, kollarımı başımın etrafına doladım ve gözlerimi sıkarak kapattım ve tekrar yatağa uzandım.

Nefesimi sıkıca tuttum ve saymaya başladım.

Yetmiş dokuza geldiğimde, hayatta kalma içgüdülerim nihayet devreye girdi ve gerçekten ölmek üzereymişim gibi derin bir nefes aldım.

Aynı anda, odamda tavana yakın duran her eşya yere düştü.

Gözlerimde yaşlar vardı ama doğrulduğumda onları kırıştırarak uzaklaştırdım. Ağlamaya gerek yoktu, zaten bitmişti. Artık havada süzülen hiçbir şey yoktu, *bitmişti*.

Şimdi pisliği temizlemek için işe koyulabilir ve kendimi bunun hiç yaşanmadığına ikna edene kadar kendimle savaşımaya devam edebilirdim.

"BU DA NE?"

"Fi, sen ne-"

Bana neyi gösterdiğini fark ettiğimde konuşmayı kestim - bu sabah düştüğü için hafifçe çatlamış olan dizüstü bilgisayarımın ekranını. Diğer eşyalarımınla birlikte havadaydı ama hala çalışıyordu, kontrol ettim. Hiçbir şey kırılmamıştı, kıyafetlerim yine sandalyenin üzerindeydi ve günle yüzleşmeden önce kafamı boşaltmak için düş almaya gitmiştim.

Fiona ben odamdayken gizlice odama girmiş ve görmüş olmalı. Ama önemli bir şey değildi, artık daha yaşlıyım. Çok daha bilgeydim. Beni öldürebilirdiniz ve ben bu sabah olanlarla ilgili tek bir kelime bile etmezdim - bir daha asla ve hiçbir nedenle. Artık Betty'ye bile anlatmıyordum.

Ben de dedim ki, "Az önce yanlışlıkla masadan ittim. Sorun yok, kapanmadı bile." Saçımdaki havluyu alırken yatak odamın kapısını ayağımla kapattım. "Neden gidip giyinmiyorsun? Ben-"

"Nilah, bana bak."

Durdum. Ona baktım.

Sadece on dört yaşında olabilirdi, ama çok fazla otoritesi vardı - özellikle de *yetişkin sesi* dediğim şeyi kullandığında.

"Çatlaktan bahsetmiyorum, *bundan bahsediyorum*." Ve bana yine dizüstü bilgisayarımın ekranını gösterdi.

Dün gece döndüğümde açık bıraktığım asıl sayfa. Birkaç haftadır, hatta aylardır araştırdığım bir üniversitenin web sitesi.

Kalbim topuklarıma kadar düştü. Yatakta oturduğu yere doğru yürüdüm, dizüstü bilgisayarı elinden aldım ve kapattım.

"Bir şey yok," dedim ve nefes almak için onun yanındaki yatağa oturdum - bir yandan da saçımı tarıyormuş gibi yapıyordum.

"Uzaklara taşınmayı ve üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun Nil?"

Sıcaklık -o sabahkinden farklı bir sıcaklık- tam merkezimden üzerime geldi.

"Eğer öyleysen sorun değil, sadece bana söyle, tamam mı? Bilmem gerek."

Ona döndüm, fırçayı yere bıraktım ve ellerini ellerime aldım.

"I..."

Kahretsin, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Üniversitelere bakıyordum çünkü henüz kendime itiraf etmemiş olsam da taşınmayı planlıyordum. Babamı ve Fiona'yı burada huzur içinde yaşamaları için bırakmayı planlıyordum.

Asıl planım liseden sonra bir yıl ara verip hayatımda ne yapmak istediğime karar vermektir. Hem ben hem de Betty, hâlâ bunu yapmayı planlıyoruz ama buradan uzakta.

Kabul edelim, gidersem ailem için çok daha iyi olacaktı. İnsanlar artık onlardan nefret etmeyecekti. Kavgaya çıkarmayacaklar ve Fi'ye zorbalık yapmayacaklardı, sadece unutacaklardı. Onlar için her şey normale dönecekti. Korku, suçluluk ya da herhangi bir şekilde kötü hissetmeden hayatlarının tadını çıkarabilirlerdi.

Bensiz.

İçimi çektim, altın sarısı saçlarını kulaklarının arkasına doğru düzelttim. O kadar inanılmaz güzeldi ki bazen ona bakarken kalbim sızlıyordu. Babamın kahverengi gözlerine ve dolgun dudaklarına sahip olmasına rağmen bana resimlerdekinden daha çok annemi hatırlatıyordu.

Ama gülümsemesi. Yanaklarının yuvarlaklaşması ve gözlerinin kırışması, tıpkı anneminki gibiydi.

Bu arada, onun mavi gözlerini ve açık sarı saçlarını miras almıştım ama yine de ona benzediğimi düşünmüyordum. Çok solgundum.

"Bilmiyorum Fi," dedim sonunda, çünkü ister inanın ister inanmayın, yalan söylemek eninde sonunda yorucu olmaya başlamıştı. "Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum."

Fiona bir an düşündü, yere baktı ve sonra, "Sen perişansın," dedi.

Güldüm, o kadar beklenmedik bir şeydi. "Teşekkürler, küçük kardeşim."

"Şaka yapmıyorum Nilah," dedi ve devam ederken yetişkin sesinin ötesine geçti. "Senin yerinde olsaydım Lavender Hill'i terk ederdim. Üniversiteye ya da başka bir yere giderdim. Babam yemek ve temizlik yapabilir, ben de ona yardım edebilirim. Sensiz de iyi olacağız, gitmelisin."

Gözleri geniş, umutlu ve o kadar sevgi doluydu ki sanki beni karnımdan bıçaklamış gibiydi.

Çünkü her konuda haklıydı, en başta da benim mutsuz olmam konusunda. Bunu çok iyi biliyordum ama yine de dünyada tek başıma, yanımda beni rahatlatacak, kendime inanmadığım zamanlarda bile annemin bana inandığını hatırlatacak kimsenin olmadığı bir yerde deli bir kız olmayı hayal edemiyordum.

Evet, belki de sadece bir korkaktım ve henüz harekete geçmememin, gerçek bir plan yapmamamın nedeni buydu.

"Bak, bugün işler... inişli çıkışlı olabilir Fi," dedim çünkü elbette bu konu hakkında konuşmak yerine konuyu değiştirecektim. Kendimle yüzleşmek yerine.

"Ne? Ne demek inişli çıkışlı?" diye sordu, gözlerini şüpheyile kıсарak, bu da onu anneme çok benzetiyordu.

"Bir şey yok. Sadece okulda bir şeyler hakkında konuşulabilir."

Sikeyim.

Hatıralar aklıma geldi ve birdenbire *şaşırdım*.

Dün gece Betty ile ne halt ettim ben?

Lanet olsun, gerçekten de Bay Owens'ın Mercedes'inin lastiklerini mutfak bıçağıyla mı kesmişim?

Siktir, siktir, siktir!

Fi beni bileklerimden yakaladı ve yaklaştı. "Nilah, *ne yaptın sen?*"
Evet, bu onun yetişkin sesinden çok daha kötüydü.

"I-"

"NILAH!"

Babamın aşağıdan gelen çığlığı beni susturdu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Uzun bir gün olacaktı.

HER NEDENSE, bir konserde olduğumu hayal edip duruyordum. Sahnede bir koro vardı ve hepsi aynı anda farklı melodiler söylüyordu ve kalabalıktan biri de keman çalıyordu. Kasabanın doğusundaki şerifin ofisinde, Betty ve aynı anda avazları çıktığı kadar bağırان on yedi yetişkinle yan yana oturmak böyle bir duyguydu.

Şerifin kendini iyi hissetmediğı söylendi, bu yüzden iki şerif yardımcısı Betty ve beni mülke zarar vermek, vandalizm, izinsiz girmek ve benzeri şeylerle suçlayan ebeveynleri sakınleştirmeye çalışıyordu.

Ve hepsi çığlık atabilirdi.

Babam bizimle oturuyordu, Betty'nin babası da onun diğer tarafında oturuyordu ve onlar sessizdi, ama diğer ebeveynler sessiz değildi - özellikle de kızı Fi'yi doğum günü partisine onunla dalga geçmek için davet eden Bay Owens. Lastikleri bendeniz tarafından kesilmiş, ön camına Betty tarafından köpek dışkısı sürülmüş, ön kapısının tokmağı ve ilk penceresi de dışkıyla süslenmişti. Bu sonuncusu ikimiz tarafından yapılmıştı. Hiçbir masraftan kaçınmamıştık - kovamızdaki kakaların çoğu onların evinde kullanılmıştı çünkü onlar özeldi.

Ne düşünüyordun, Nil? Kafamın içinde kendime sordum

Ebeveynler çığlık atıp parmaklarını gösterdiler ve polis memurlarına telefonlarını gösterdiler, şüphesiz yaptığımız şeyi yaparken çekilmiş kamera görüntüleri vardı.

Tanrı aşkına, artık bir yetişkindim. On sekiz yaşındaydım. Artık bu boku yapmaya devam edemezdim. Bir iş bulmayı ya da üniversiteye, hatta bir enstitüye kaydolmayı düşünmeliydim.

Yani, daha bu sabah odamdaki her şeyin *benim yüzümden* havada asılı kaldığına yemin edebilirdim. Üzerime gelen o *sıcaklık* yüzünden.

Ve evet, gerçek olabilirdi, ama kimsenin bilmediği, sadece *bazen* tamamen yalnızken yapabildiğim ve kimsenin tanık olmadığı bir tür garip telekinezi yeteneğim olma ihtimali neydi? Araştırmamı kapsamlı bir şekilde yapmıştım. İnternette okumadığım hiçbir şey, nesneleri zihinleriyle hareket ettirdiklerini iddia eden insanların görmediğim hiçbir videosu yoktu ve hepsi sahteydi. Hepsi, her şey.

Peki *bu* neden sadece benim kafamda gerçekleşmedi?

Bir dakikalığına gerçekçi olalım - bu en olası açıklamaydı. Tıpkı ormandaki o çocuğun bir elf, bir peri ya da farklı ulusların mitolojilerinde sivri kulakları olduğu iddia edilen herhangi bir yaratık olduğunu uydurduğum gibi. Mantıklı olan tek seçenek buydu.

Yani, evet, akli dengesi yerinde olmayanlar için bir akıl hastanesi o kadar da kötü olmazdı. Eminim sadece zihinleriyle nesneleri hareket ettirebildiklerini düşünen insanlar için ayrılmış bir bölümleri vardır. Biraz daha uğraşırsam, muhtemelen orayı bulabilirim. Oraya uyum sağladım.

Aileler ığlık atmaya, babalarımızın bir şeyler söylemesini talep etmeye, milletvekillerinin yaptıklarını itiraf etmemizi sağlamalarını istemeye devam ettiler.

Hasarın bana ne kadara mal olacağı hakkında bir fikrin var mı?!

Bunu kim ödeyecek?!

Küçük veletler, bir özür bekliyorum!

Lavanta Tepesi'ne ne oldu? Bu kasaba eskiden güvenliydi!

Devam ettiler ve babam başını bile kaldırmayı reddetti. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini önünde kavuşturmuş yere bakıyordu.

Betty'nin babası buraya gelmeden önce bize bir şey söylemişti. *Hiçbir şeyi itiraf etmeyin. Senin yapmadığını söyle. Ne olursa olsun, sorarlarsa, sen yapmadım de.*

Şimdiye kadar kimse bize sormamıştı ve öfkeli ebeveynler dışında kimse konuşmamıştı. Bağırıp şikâyet ederken ve şunu bunu talep ederken huzursuz bir şekilde hareket eden ebeveynlerin bacaklarının arasından odanın karşısındaki sandalyelere bakarken seslerini bastırmaya çalıştım.

Bahse girerim kurumlarda bu kadar çok bağırıyorlardı. Bahse girerim kurumlarda ilk etapta bir kovada köpek kakası toplamanıza izin vermiyorlardır.

Bahse girerim kurumlarda, zihnimle bir şeyleri hareket ettirebildiğimi söylesem bana inanacak en az bir kişi vardı ve o da bana bunu yapabileceğini söylerdi.

Tüm bu düşünceler aklımdan geçti ve şu anda o sandalyeyi hareket ettirmeye, biraz öne çıkarmaya çalışmamın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Bunun ciddi bir şey olduğunu ve bu yüzden başımın belaya girebileceğini fark ettim. Babamın da. Betty ve *onun* babasının da.

Evet, dün gece yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini fark ettim ama yine de denedim.

Tabii ki sandalye hareket etmedi.

"Kendiniz için ne söyleyeceksiniz kızlar?"

Bu, Fi'yi evine davet eden kızın annesi Bayan Owens'tan.

Kız kardeşim senin sorumluluğundaydı. Kendi evinde ona bunu yapmalarına nasıl izin verirsin?! diye düşündüm.

Onun yerine "Ben değildim," dedim ve Betty de benimle birlikte söyledi.

Sonunda polis memurları onları bağırmayı kesecek kadar sakinleştirmeyi başardılar ve dışarı çıkıp dördümüzü konuşmamız için yalnız bırakmayı kabul ettiler.

Kapıyı arkalarından kapattıklarında babamın bana bakışı beni milyonlarca parçaya ayırmaya yetti. Sadece morluğu ve burnundaki küçük kesik yüzünden değil, ama o öyle görünüyordu ki

Hayal kırıklığına uğramıştım, bir şeyleri kırmayı çok istiyordum - muhtemelen kendi lanet boynumu.

Ne düşünüyordum ki ben?!

Artık çok geç.

Betty'nin babası, "Memur bey, eminim bir anlaşmaya varabiliriz," dedi ve Bay Rogers çok sakin bir adamdı. Betty'nin söylediğine göre, genç kızken bu deliliği annesinden almış. Çünkü şimdi ikisi de tanıdığım en sakin insanlardı.

Ama yine de Bay Rogers'ın sesi üzgün geliyordu. Ne kadar saklamaya çalışsa *da çok* üzgündü.

Önümüzde duran yardımcılara baktım. Betty ve ben daha önce hiç buraya gelmemiştik. Normalde tüm şakalarımız ve sorunlarımız müdürün odasında halledilirdi, ama ya şimdi bizi her seferinde buraya çağırırlarsa?

Hayır, dedim kendi kendime. Kahretsin, hayır, bir daha asla eşek şakası yapmayacaktım. Bu sondu.

"Ben ödeyeceğim," dedi babam ve kalbim yerinden fırladı. "Tüm hasarı ödeyeceğim ve bununla kendim ilgileneceğim, memur beyler. Eğer gitmemize izin vererseniz, ikimiz de gideriz." Kendisiyle Bay Rogers'ın arasını işaret etti.

Betty bana baktı. Onun gözlerinde de pişmanlığın parladığını gördüm. Dün gece bunu gerçekten ama *gerçekten* yapmamalıydık.

Ama üzülmem ya da zamanı geri alabilmeyi dilemem hiçbir şeyi değiştirmede.

dört

"SADECE NEDENİNİ SÖYLE."

Gözlerimi kapattım, sütü bardağa dökerken titremelerini önlemek için ellerimi yumruk yaptım. Sadece yapacak bir şeydi çünkü aç ya da susamış falan değildim.

Sadece üzgünüm.

"Lütfen Nil, bana nedenini söyle de kendimi bu yüzden hırpalamayayım.

Bana nedenini söyle."

Midem bulandı ve korkunç bir şekilde döndü. Babama telefonumu uzattım, içindeki video tekrar tekrar oynuyordu ve sesi kapalıydı. Eğer o bağırışlardan bir tane daha duyarsam, bir şeyleri ateşe verecektim.

Babam videoyu izledi.

Telefonu mutfak masasının üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," diye boğuldum - hayatım boyunca birine söylediğim en zor şeydi bu.

"Bu konuda *bana* gelemmez m i y d i n ?" dedi ve sanki çok keskin bir bıçağı içime saplıyor gibiydi.

"Hayır, baba. Ben-"

"Ne sandın?!" diye bağırdı -daha önce nadiren yaptığı gibi *bağırdı*. Hatırladığım kadarıyla bir kez ve hiç bu kadar yüksek sesle bağırmaıştı. "Ne düşündün, Nilah?" Elleri başının üzerindeydi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Dün gece yaptıklarını yaparken ne düşündün? Ya da bir hafta önce Jenkins'lerin havuzunu mahvettiğinde? Ya da ondan önce Reed'lerin evinin camını kırıp içeri bir kokarca attığında? Ne düşündün?!"

Kendimi savunmak için herhangi bir motivasyonum olsaydı, ona Mike'ın beni aldattığını ve Tamara Reed'in Şubat ayında evine lanet olası bir kokarcayı yakalayıp atma zahmetine girmemizi hak etmek için dolabımı mahvettiğini söyledim ama yapmıyordum. Birinin eşyalarınızı mahvetmiş olması, dolabınıza, masanıza ve hatta her zaman kullandığınız tuvalet kabinine guguk yazmış olması haneye tecavüzü haklı çıkarmazdı.

"Ben... Ben... Üzgünüm baba," dedim ve ciddiydim, gerçekten ciddiydim. "Ama bunu hak ettiler. Fi'ye ne yaptıklarını gördün. Onlar-"

"Sen kim oluyorsun da buna karar veriyorsun?!" Yaklaştı ve sesi üzerime çarpmış gibi hissettim - o kadar yüksekti.

Kendini çabucak hatırladı ve patlamasından pişman oldu - pişman olduğunu biliyordum. Hatta birkaç adım geri attı ama artık kendini kontrol edemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Anladım. Onu hiç suçlamadım. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmiştim.

"Başın belaya girerse bana gel, lanet olsun! Ne yaptığının farkında mısın?" diye bağırdı ve muhtemelen daha fazla şey söyledi ama beynim beni güvende tutmak için yarısını engelledi.

Yine de çok şey duydum.

"Tüm bu hasar için ne kadar ödemem gerektiğini biliyor musun? Artık bir işimin olmaması umurunda mı? Bununla onun sırtına daha da büyük bir hedef koymuş *olman umurunda* mı - *kız kardeşin hiç umurunda* mı?!"

Söylediği her kelimedede kendimi daha da küçülmüş hissediyordum. Dediğim gibi, onu *gerçekten* suçlamayacaktım ama *sonra*. Şu anda suçluyorum. Şu anda buna ihtiyacım vardı; aksi takdirde bundan sağ çıkamayacaktım.

Onu suçlamam gerekiyordu, böylece o hala bağıırken mutfaktan çıkıp üst kata çıkma gücünü toplayabilir, kimsenin beni ağlarken görmediğinden emin olmak için odamın kapısını kilitleyebilirdim.

Söz veriyorum, sonra seni suçlamayacağım baba. Söz veriyorum.

BAZEN ROL YAPMAK SENİ ETKİLİYOR.

Bazen her şey çok fazla gelmeye başladı.

Acele kararlar verdim. Aptalca riskler aldım. Daha iyisini bildiğim halde öfkeyle hareket ettim - Tanrım, ben *her zaman* daha iyisini biliyordum.

Ama yine de harekete geçtim çünkü pişmanlıktan her zaman tepkilerden daha çok korktum. Yine de, bir şekilde, her zaman bunun içine daldım. Dizlerimin dibinde suçluluk duygusu. Burnum utancın içinde.

Uzun zamandır kendime ne yaptığımı bildiğimi söylemeye çalışıyordum ama gerçek şu ki bilmiyordum. Kendimi yemek yapmaya ve evde tamir edebileceğim her şeyi tamir etmeye verdim çünkü bu şekilde oturup düşünmek zorunda kalmıyordum. Diğer insanlarla uğraşmayı, Fi ve babamın iyi olduğundan emin olmayı, diğerlerinin hak ettiklerini almalarını, cezasız kalmamalarını sağlamayı takıntı haline getirdim, ama gerçek şu ki sadece kendimi cezalandırıyordum. Ailemi. Değer verdiğim insanları.

Betty de.

Kendimden kaçmaya çalışarak bu işi daha da berbat ediyordum.

Uzakta olsaydım babam ve Fi daha iyi olurdu. Bunu biliyordum, hep biliyordum. Sadece bilmiyormuş gibi davrandım çünkü

Her zaman kendi düşüncelerimle baş başa kalmak beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

"Cuckoo!"

Çocuklar gülerек caddeden aşağı koştular. Ben evimin önünde oturup Betty'yi beklerken bana bağııyorlardı. Eve gitmeden önce gelip merhaba diyeceğini söylemişti. Odam beni boğacaktı ve o lanet olası yüzen şeyler -gerçek ya da değil fark etmez- beni çatıdan aşağı attıracaktı, bu yüzden dışarı çıktım. Sadece biraz hava almak için. Unutmaya çalışmak için.

"Bana inanmak zorundasınız! Zihnimle bir şeyleri hareket ettirebilirim! Yapabilirim bir şeyleri uçurmak! Bak!"

Fi'den daha yaşlı görünüyorlardı, yaklaşık on kişiydiler, çoğu kaykaylıydı, peşlerinden gidersem dağılmaya hazırldılar, ki beni böyle çağırdıklarında genellikle öyle yapardım.

Ama bugün değil. Bugün değil.

"Cuckoo-cuckoo-koo!"

Kahkahaları kafamın içinde yankılanıyordu ama ben onları izliyordum. Bana gülerken hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Belki de varlığım tam bir başarısızlık değildi?

"Bana bakın, bir şeyleri uçurabiliyorum!" Ellerini kaldırdılar, parmaklarını oynattılar, arkadaşları havaya zıpladılar, nefes nefese kaldılar, oynadılar. Sadece gülüyorlardı. Biri onlara benden bahsetmiş olmalıydı çünkü ben bunları söylediğimde orada olacak kadar büyük değillerdi.

Sonra biri koşarak sokağa çıktı ve onlara taş attı.

"Defolun gidin buradan, sizi küçük kurtçuklar! Sizi yakalayana kadar bekleyin!"

Betty.

Gözlerimi kapattım ama gülümsememe engel olamadım. Çocuklar hala gülerek, lakabımı söyleyerek diğer tarafa kaçtılar.

"Küçük piçler," dedi Betty yaklaştığında, sırt çantası hâlâ üzerindeydi.

"Eh, onlar sadece çocuk. Sanırım onları çok fazla ciddiye aldım."

Bu yaptığım şey için bir mazeret değildi ama yine de.

"Onlar küçük haşereler. Onları yakalayacağım, sen sadece bekle."

"Evet, lütfen yapma. Daha fazla belaya ihtiyacımız yok."

Benimle birlikte araba yoluna, asfaltın üzerine oturdu. "Her zaman daha fazla sorun için yer vardır."

"Ne diyorlar?" Babası onu okula göndermişti. Benimki sabahki o çığlık seansından sonra bir yerlerde kaybolmuştu.

Onu zaten suçlamıyordum ama dilemem gereken özürden korkuyordum. Hem ondan hem de Fi'den.

Çünkü babam haklıydı. Artık onu daha da büyük bir hedef haline getirmiştım. Bilirsin, *ben* olarak.

"Bana bir şey söylemediler. Onlara benimle kim konuşursa bir sonraki uyanışının köpek pisliği içinde olacağını söyledim. Ondan sonra uzak durdular," dedi Betty ve ben onun tavrına hayran kaldım. Cesaretine. O olmasaydı yaptığım şeylerin yarısını yapacak kadar cesur olamazdım.

Başımı omzuna yaslayarak iç çektim. "Özür dilerim Bet."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Bu senin suçun değil. Bunu istedikleri için *onların* suçu, karşı koyduğunuz için sizin değil."

"Evet, ama ben olmasaydım-"

"Bana bir bok yaptırmadın, Nil. Kes şunu." Ayağa fırladı ve saçlarını geriye doğru itti.

"Makyajını okulda mı yaptın?" Çünkü o sabah şerif departmanında üzerinde hiçbir şey olmadığına yemin edebilirdim.

"Elbette. Beğendin mi? Yanaklarımda biraz daha parlak pembe denedim." Bana göstermek için saçlarını kenara itti.

Başımı sallayarak, "Gözlerimi kamaştırıyor," dedim.

"Güzel. Gece yarısı görüşürüz. Bira getireceğim."

Onu evine doğru yürürken izledim, Bayan Rogers kapının yanında onu bekliyordu. Tek kızı için endişeleniyordu. Betty'nin içeri girmesi için kapıyı açtığında, tek bir bakışıyla benden ne kadar nefret ettiğini göstermeyi ihmal etmedi.

Ben de onu suçlamadım. Bir zamanlar bana karşı çok tatlıydı. Betty ile ilk takılmaya başladığımda, annem olmadığı için bana çok iyi davranmıştı ve benim yanımda söylediklerine her zaman çok dikkat ederdi. Betty ile nasıl konuştuğuna. Sanki kendi kızına uzun süre gülümserse incinebileceğimi düşünüyordu.

Bunu takdir ettim ve birkaç yıl sürdü.

Sonra, Bet ve benim geceleri gizlice dışarı çıkmaya başladığımızda başımızın ne kadar belaya girebileceğini öğrendi ve şimdi benden nefret ediyor. Son derece mantıklı bir kadın.

Ayağa kalktım ve başka bir grup çocuk beni orada bulup isimlerimi söylemeden önce odama geri döndüm. Fi zaten yakında dönecekti ve konuşacak çok şeyimiz vardı.

Ama bugün oraya oturmadan önce bile kararımı vermiştim. Geri dönüş yoktu. Evden ayrılmaya gerçekten karar vermiştim, Tanrı yardımcım olsun.

Gelecek ay bu zamanlar, onların yakasından temelli düşmüş olacaktım ve Fi ile babam sonunda hak ettikleri huzura kavuşabileceklerdi.

ÇOK KORKAK BIRIYDIM.

Henüz Fi ya da babamla konuşmak için odamdan çıkmaya cesaret edemedim. Akşam yemeği için dışarı bile çıkmamıştım. Bir şey -korku-beni durdurmaya devam ediyordu. Yapabileceğim en iyi şey pencerenin kenarında oturup gökyüzüne bakmak, gece yarısını beklemek ve böylece gizlice dışarı çıkıp Betty'yi görmek ve önce *ona* söylemekti. Nasıl bir his olduğunu görmek. Aileme söylemeden önce olacakların tadına bakmak.

Bu yüzden gümüş renkli bir araba garajımızın önünde durduğunda ve babam dışarı çıktığında onu gördüm.

Biri tanıdık ama nereden geldiğini bilmediğim iki adam arabadan inip ona yaklaştığında gördüm.

Yabancı gerçek bir silah çekip babamın yüzüne doğru salladığında olduğum yerde donup kaldım, vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi.

Adamlar konuşuyor, bir şeyler söylüyor, babam da ellerini kaldırıp bir şeyler söylüyordu. Onları sakinleştirmeye çalıştı. Konuşamıyordum, tek bir ses bile çıkaramıyordum ve uzuvlarımı tekrar hareket ettirebildiğim anda telefonumu alıp polisi aramak aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece ayağa fırladım, kapımın kilidini açtım ve o kadar hızlı koştum ki aşağıya indiğimi hatırlamıyordum. Kalbim küt küt atıyor, ciğerlerim yanıyordu ve fuayeye adımımı attığım anda babam kapıdan içeri giriyordu.

Kapıyı tekrar kapatmadan önce gümüş renkli arabanın uzaklaştığını gördüm.

Gözlerim yaşardı. O kadar ağır nefes alıyordum ve boğazım o kadar sıkılmıştı ki konuşamıyordum. Tek yapabildiğim yüzünü, teninin solgunluğunu, terden kayganlaşmış alnını işaret etmekte.

"Nefes al Nilah," dedi babam yavaşça yaklaşarak, elleri titriyordu ama şimdi endişeli görünüyordu - benim için endişeleniyordu. Gözleri geniş ve panikten kararmıştı.

"Kimdi o?" Yaklaştı ve destek için ellerimi omuzlarına koydum. "Baba, kimdi o?! Ne-ne..."

"Kimse yok, sorun yok," dedi babam. "Sorun yok. Hadi gidip oturalım."

Beni koridordan sadece küçük bir ışığın geldiği karanlık mutfağa kadar sürükledi. Beni oturttu ve ben kendimi kontrol altına alıp derin nefes alıp vücudumu titremeyi bırakmaya zorlarken bana bir bardak su doldurdu.

"Kimdi o, baba?"

Ayakta durmaya devam etti, elleri karşımdaki sandalyenin arkasında, başı eğikti.

"Sadece William Owens'ın bazı arkadaşları," dedi babam.

Beni tokatlasaydı, yaksaydı, kamyonetinin arkasına bağlayıp şehrin öbür ucuna sürükleyseydi, daha az acırdı. William Owens, Fi'yi doğum günü partisine davet eden kızın babası. Lastiklerini patlattığım ve Betty'nin ön camını köpek dışkıyla kapladığı arabanın sahibi.

"Polisi aramak zorundayız." Babamı tehdit etmek için eli *silahlı* insanları kapımıza göndermeye cüret etmesi-

"Böyle bir şey yapmayacağız."

Başımı salladım, adrenalin beni ayağa fırlattı, vücudum aniden huzursuz oldu.

"Baba, kapına geldiler ve seni tehdit ettiler-"

"Beni tehdit etmediler. Bir konuşma yaptık." Yalanlar. Bana söylediği tek şey yalandı. "Sadece yeni lastikler istiyor, ki bu adil ve onu ya da ailesini bir daha rahatsız etmeyeceğine dair söz istiyor. Kabul ettim ve rahatsız etmeyeceğine dair ona söz verdim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve bir saniye içinde hepsi birden akmış gibiydi. Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve midem allak bullak olmuştu. *Senin hatan, senin hatan, senin hatan*, dedi kafamın içindeki ses.

Ve o ses her zaman doğruyu söylerdi.

Özür dilerim.

Kelimeler boğazımda kaldı, o yumruda sıkışıp kaldı.

Bunu yapmak istememiştim ama yaptım. Onlara geri 6demek istedim.

şimdi ne yaptığima bir bakın. Babam titriyor, terliyor ve arkasındaki mutfak dolapları kadar solgun görünüyordu.

"Nilah," dedi babam ve ben biraz daha kırıldım. O gözler, bana yalvarışları... "Onları bir daha rahatsız etmeyeceğine dair onlara söz verdim."

Lütfen demedi.

Yabancıların silahlarını babanızın yüzüne doğru sallamasıyla ilgili bir şey ve babanızın size gözleriyle *yalvarmasıyla* ilgili bir şey.

Ayağa kalktım. Koridora doğru ilerledim.

"Nilah, nereye gidiyorsun?!" Babam seslendi.

Durmadım. Kapıdan koşarak çıktım ve garaj yolunda durdum. Evlerin önündeki geniş yol bomboştu. Her yerde ışıklar yanıyordu ve gece sessizdi. Gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ama babam tekrar adımı seslendi ve kalan azıcık kontrolüm de yok oldu. Döndüm ve evin etrafından ormana doğru koştum ve arkama bakmadım.

Ağaçlar. Karanlık. Gümüş ay ışığı gölgelikten zar zor görünüyor. Uzun otlar, çalılar ve ağaçlardan dökülen yapraklar. Ayaklarımın altında kırılan çamlar ve dallar. Nefes alıyordum ve kalbim kulaklarımda atıyordu ama rüzgâr olduğuma yemin edebilirdim. Bu karanlığın dışında var olmadığima yemin edebilirdim.

Sonra ağaçlar sona erdi.

Gökyüzünde parlayan ayın gümüş ışığının aydınlattığı çayıra bakarken bedenim, düşüncelerim durdu. Planladığımdan çok ama çok daha fazla koşmuştum.

Hipnotize olmuş gibi ağaçların arasından çıktım ve ay ışığı tenime dokundu. Uzun otlar, kır çiçekleri, açık alanı çevreleyen ağaçlar şimdi o zamankinden çok farklı görünüyordu - dans ettiğim, kendi kendime şarkı söylediğim, güzel taşlar yaptığım ve gerçek hayattaki bir prenses gibi hissettiğim bir yer. Tamamen kendim olabildiğim, özgürlüğün ne demek olduğunu bile bilmediğim hayatımda ilk kez bu kadar *özgür* olduğum bir yer.

O yılanın beni ısırıldığı ve o altın gözlü çocuğun hayatımı kurtardığı yer. Hayatımı sonsuza dek *değiştirdi*.

O gün düştüğüm yere gittim. Etrafıma bakındım, çamların kokusunu içime çektim, bülbüllerin ötüşünü ve baykuşların ötüşünü duydum. Ağaçların gölgeleri arasından görmeye çalıştım, sanki bir parçam bana gülümseyen altın gözlü bir çocuk bulmayı umuyordu.

Orada kimse yoktu.

Gözlerim kapandı ve içimde biriken yaşlar bir anda dışarı çıktı, yanaklarımdan aşağı döküldü ve çenemden damladı. Başım eğildi ama göğsüm yanıyormuş gibi hissetti ve kaslarım da sıkıca kilitlendi. Kalbimin üzerinde tutuşan alevler vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, avuç içlerime kavurucu bir sıcaklık gönderiyordu. İçimden uzun ve sert bir çığlık koptu, kuşlar dallarından uçtu ve hayvanlar etrafa dağıldı. Hepsini duydum -belki de sadece hayal gücümdü- ama ormanın zemininde dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerim açılana kadar daha fazla, daha sıcak, daha büyük gözyaşı döktüm. Ta ki dalların, çamların, yaprakların ve çiçeklerin etrafımda havada süzüldüğünü görene kadar, ay ışığı onlara ürkütücü bir görünüm veriyordu, sanki hayaletler gibiydiler, yarı saydamdılar, gerçekte orada değillerdi.

Ve avuç içlerim parlıyordu.

Bunu daha önce odamda hiç fark etmemiştim ama karanlık, avuç içlerimin derisinin nasıl canlandığını, ellerimi tamamen eritmesi gereken bir ısıyla nasıl titreştiklerini görmemi kolaylaştırdı. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, etrafımda yere bağlı olmayan her şeyin, muhtemelen yarım mil yarıçaplı bir alanda, havada yükselmesine neden oldu.

Durdurmaya çalışmadım. Hiçbirine uzun süre bakmadım, bakmaya çalışsam da bakamazdım. Gözlerimde çok fazla yaş vardı. Gözlerim kapandı, çenem göğsüme yaslandı ve omuzlarım ara sıra titredi.

Bir süre çayırın ortasında sessizlik içinde oturdum. Ellerim her yeni gözyaşında daha da soğudu, ta ki etrafımdaki hiçbir şey artık havada süzölmeyene kadar.

Her şey bitmişti. Her şey gerçekten bitmişti.

O anda ne istediğimi, ne yapmam gerektiğini daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde gördüm.

Bu benim bu kasabadaki son gecemdi. Yarın Lavender Hill'i geride bırakacağım.

beş

Garajımın çatısına oturup Betty'yi beklerken ELLERİM hâlâ biraz titriyordu. Elinde biralarla geldi, bacak bacak üstüne atıp karşıma oturdu. Yüzüme baktı, şişmiş ve kızarmıştı çünkü ormandan çıktığımda ağlamayı ancak yarım saat önce bırakmıştım.

Kelimeler dilimin ucundaydı ve onun geniş kehribar gözlerine baktım. Birkaç dakika nefesimi tuttum.

Sonra...

"Ben gidiyorum."

Kelimeler *onun* dudaklarından çıktı, benimkilerden değil.

Görünüşe göre, Ocak ayında üniversitelere başvurmuştu çünkü ailesi seçeneklerini açık tutması, dünyada daha neler yapabileceğini görmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Bana söylememişti çünkü buradan *as/a* ayrılmayacağından emindi ama ailesinin yakasından düşmesi için başvuruları göndermişti.

Meğer iki üniversite onu kabul etmiş, bunlardan biri de Los Angeles'taki Thornton Müzik Okulu'ymuş. Bu yüzden Los Angeles'a gitmeyi seçmişti, Los Angeles'ta yaşamak gençliğimizden beri onun hayaliydi. Profesyonel olarak keman çalmayı öğrenmek ve gerçek bir diploma almak da işin cabasıydı.

Biralarımızın yarısı bittikten ve sarılıp ağladıktan ve biraz daha sarıldıktan sonra bana "Aslında alacağımı düşünmemiştim" dedi.

"Tabii ki kabul edersin. Seni kabul ettiklerine göre çok akıllılar. Kızlarını tekmeleyeceksin bebeğim." Teneke kutumu onunkine dokundurdum ama ikimiz de artık içmiyorduk. Çatıya uzandık ve gökyüzünde bazen hareket eden ve sakladıkları yıldızları görmemizi sağlayan bulutları izledik.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ve o kadar da uzak değil."

Sonra midem bulandı ve bu kez dudaklarımdan "Ben gidiyorum" sözleri döküldü.

"Biliyorum," dedi Betty, beni şaşırtarak. "Bir süredir biliyordum."

"Biliyor muydun?" Çünkü *ben bilmiyordum*.

Betty başıyla onayladı, gözleri gökyüzündeydi. "Benimle Los Angeles'a gelmeni istiyorum, Nil."

"Aslında New York'a gidiyorum." Görünürde bir sebepten değil, New York'ta herkes için iş olduğu ve başka hiçbir yerde bulamayacağım fırsatları orada bulabileceğim için. Annemin biz doğduğumuzda hem bana hem de Fi'ye bıraktığı kendi üniversite harç param vardı - babası alkolik, küfürbaz bir piçti, ama adına birkaç mülk vardı. Babam öldüğünde annem her şeyi satmış ve hepimiz için ayrı fonlar oluşturmuştu; bu sayede hayatta kalabilmiş ve bu kadar rahat yaşayabilmiştik. Hayattayken bize baktı, öldükten sonra da bakıldığımızdan emin oldu.

Tanrım, onu o kadar çok özledim ki acı veriyordu.

Babama kendi hesabımdan para bırakarak sebep olduğum karmaşanın bedelini ödemeyi planlıyordum ve yeni hayatıma uzakta başlamak için mümkün olduğunca az para kullanacaktım. Planım New York'a yerleşmek, bir yıl boyunca çalışabileceğim herhangi bir yerde çalışmak ve sevdiğim bir kariyer yolu aramaktı, böylece daha sonra üniversiteye gidip kendim bir diploma alabilirdim.

Bu kısım babamın hoşuna giderdi diye düşündüm. Bu kısım annemin de çok hoşuna giderdi.

Ama yapmadım. Evi arkamda bırakmak zorunda kalırsam olmaz.

"Ama bundan sonra Los Angeles'ı düşünmeni istiyorum," dedi Betty. "Büyük Elma'ya git. Birkaç ay bekle. Ve eğer beğenmezsen, Eylül'de Los Angeles'ta benim yanıma taşınırsın. Ne dersin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu.

"Kulağa oldukça iyi bir plan gibi geliyor," diye itiraf ettim, özellikle de Betty ile birlikte olursam yalnız olmayacağım için. Kimsenin kim olduğumu bilmediği bir yerde Betty'ye zarar veremezdim ve sokaktaki hiç kimse bana bir daha *kaçık* diyemezdi.

Tam o anda, bir bulut onları saklamadan önce sadece bir anlığına görebildiğim yıldızlara, o çayırda neler olduğunu ya da odamda yalnızken neler yapabileceğimi *asla* kimseye anlatmayacağıma yemin ettim. Gerçek olsun ya da olmasın, *asla* başka bir ruha anlatmayacaktım.

Böylece kimse bir daha benimle dalga geçemeyecek ya da değer verdiğim insanların hayatlarını mahvedemeyecekti.

"O zaman anlaştık," dedi Betty.

Bu sefer teneke kutularımıza dokunduğumuzda uzun uzun yudumladık.

Ertesi gün okula gitmedim.

O sabahla ilgili hafızamın parçaları bugün hala kayıp çünkü kendimi hiç bu kadar rahatsız, bunalmış, üzgün ve suçlu -ve muhtemelen var olan tüm kötü hisleri- hissetmemiştim. Çünkü aşağı indim ve krep yaptım ve eğer bir şey eklemeyi unuttuysam ki muhtemelen unutmuşumdur, tadının nasıl olduğunu bile söyleyemem.

Ama Fi ve babamla yemek yedim ve işimiz bittiğinde onlara ayrılmaya karar verdiğimi söyledim. Verdiğim tüm zararı ödeyecektim ve o gece Portland'dan New York'a uçacaktım. Uçağım sabah birde kalkacaktı ve bileti çoktan ayırtmıştım.

Ayrıca kalıcı bir yer ve iş bulana kadar güzel bir motelde oda ayırtmıştım. Evet, bütün gece ayaktaydım. Listelerim ve haritalarım vardı; tüm bunları nedenini kendime bile itiraf etmeden aylardır topluyordum. *Sırf bunlara sahip olmak için*, ilk işe nasıl girilir, gerektiğinde zaman nasıl yönetilir, güvenli bir mahalle nasıl seçilir, ideal oda arkadaşı nasıl seçilir, *her şey hakkında* videolar kaydettiğimi söyleyebilirim.

İhtiyacım olursa diye.

Artık başlamak için iyi bir yer listem vardı ve evet, çok korkutucuydu ve bana eşlik edecek sadece kendi düşüncelerimle tamamen yeni bir yerde tek başıma olma düşüncesiyle zar zor nefes alabiliyordum, ama iyi olacağım, dedim.

Onların onayını aldığım sürece.

Sonrasında ne olduğundan pek emin değildim, sadece Fi ağlamadı. Daha da kötüydü çünkü yalnız kaldığında ağlayacağını biliyordum ve babam, o adam silahı yüzüne doğru salladığında bir gece önceki halinden daha da solgunlaştı. *Artık bu kararı verecek yaştasın, seni durduramam ve düşünmek için daha fazla zaman ayırmalısın* gibi bir şeyler söyledi.

Bunu söylediği için minnettarım. Gerçekten takdir ettim. Sadece bunu gerçekten kastetmiş olmasını diledim.

Her halükarda Fi okula gittiğinde o da gitti ve nereye gittiğini bana söylemedi. Yine de bütün gün eve gelmedi. Ve ben toparlanmak için yalnızdım. Ağlamak için. Kendimi kontrol altına almak için.

Yine de, Fiona'nın dönmesine bir saat kala, onunla tekrar yüzleşmeden önce cesaretimi toplamam gerektiğini fark ettim ve bu kasabada hâlâ evim gibi hissettiğim tek yere, mezarlığa gittim.

Orada, annemin mezarının önünde oturdum ve uzun süre hareket etmedim.

altı

Havanın değişme şeklinden kaynaklanıyordu. Birden omuzlarımlın üzerinde daha ağırlaştı ve tenime daha sert baskı yaptı.

Başımı kaldırdım, zihnim hemen düşüncelerden arındı. Gözlerim bana orada kimsenin olmadığını söylese de ensemdeki tüyler de diken diken olmuştu.

Güneş ufkun ötesinde batmaya hazırlanıyordu. Gökyüzü koyu grimsi bir maviydi ve mezarlık boştu. Sessizdi. İleride, sıra sıra mezar taşlarının çok ötesinde ağaçlar. Kuşlar ve kargalar uzaktan sesleniyordu.

Orada kimse yoktu.

Yine de kaslarım gergin, içgüdülerim tetikte, zihnim *ne zamandır* düşündüğüm şeylerden arınmış *haldeydi... ne zamandır buradaydım?* Cebimden telefonu çıkardım.

Üç saat. Son üç saattir mezarlıkta, annemin mezarı başında oturuyordum.

Betty mesaj atmıştı, korkmuştu ama henüz o kadar ileri gitmemişti. Fi de nerede olduğumu sormak için atmıştı. Aslında sadece on dakika önce.

Babamdan bir şey yok ama.

Fi ve Betty'ye eve doğru yola çıktığımı söylemek için mesaj attım.

"Hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum," dedim mezar taşına. Buraya yalnız geldiğimde hep onunla konuşturdum. Nedenini bilmiyorum, bu bir mezar taşıydı ve annem ölmüştü, çoktan gitmişti ama yine de sanki beni duyabiliyormuş gibi onunla konuşmak bana doğal geliyordu. Sanki hala orada bir yerdeymiş gibi.

Ne de olsa Tanrı'ya ve cennete inanmamın nedeni oydu çünkü annemin, o güzel ruhunun öldüğünde yok olduğu, artık hiçbir yerde olmadığı fikri... *hayır*.

İmkansız. Bunu asla kabul edemezdim. Orada bir Cennet vardı, sadece onun var olmaya devam etmesi için bir yer sağlamak için bile olsa. Bir cennet vardı ve o da içindeydi.

"Özür dilerim anne."

Sözler omuzlarıma ağır geldi. Daha önce ondan hiç özür dilememiştim ama bu sefer çok ileri gitmiştim. Bu sefer gerçekten sıçıp batırmıştım. İnsanların evimize gelmesine ve babamı silahla tehdit etmelerine neden olmuştum.

Çok uzak.

Mezar taşına "Bir süre daha buraya gelmeyeceğim ama en kısa zamanda ziyaret edeceğim," dedim ve sonra ensemdeki o karıncalanma yeniden başladı.

Düşüncelerim, suçluluk duygum bir anlığına daha kayboldu ve orada birini göreceğimden emin olarak dönüp baktım. Biri beni izliyordu. Gözlerini üzerimde, oturduğum zeminde hissettiğim kadar net hissediyordum.

Orada ağaçlardan başka kimse yoktu.

"Gitmeliyim anne. Hava kararıyor." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, bacaklarım biraz uyuşmuştu, gözlerim etrafımdaydı. Artık ağlamıyordum. "Döner dönmez ziyaret edeceğim, söz veriyorum."

Parmaklarımı neredeyse dalgın bir şekilde öptüm ve mezar taşının üstüne bastırdım.

Gözlerim önümdeki ağaçlarda kaldı. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum."

Döndüm, giriş kapılarına giden asfalt yola doğru birkaç adım geri yürüdüm. Bisikletimi aptal gibi orada bırakmış ve içeri almamıştım. Biraz yürümek istemiştım ama kapılar uzakta değildi. Koşarsam bir dakika içinde oraya varabilirdim.

Kaçma, orada bir şey yok, dedi kafamın içindeki bir ses ve ben de buna inanmak istedim. Tüm içgüdülerim izlendiğimi söylüyordu ama ne kadar dönüp her yöne baksam da kimseyi bulamıyordum. Sadece ağaçlar, karanlık, kargalar ve... *hareket vardı*.

Kalbim durdu ve ciğerlerim dondu. Yolun en sağındaki ilk ağaç sırasının arkasında, mezarların ötesinde bir şey hareket etti. Hızlı hareket etti ve daha hızlı kayboldu.

Tabii ki sağduyu bunun bir hayvan olduğunu iddia edebilirdi. Mezarlık ağaçlarla çevrili bir tepenin üzerindeydi ve burada bir sürü hayvan vardı.

Ama bir yüz görmüştüm, bir insan yüzü, sarı gözleri parlayan bir *adam* yüzü ve şimdi derin nefes alamıyordum. Tek yapabildiğim arkamı dönüp koşmaktı, yoldan yukarıya ve kapılara doğru bacaklarımın izin verdiği en hızlı şekilde.

Aklımda tek bir düşünce vardı, *beni buldular*. Bir gece önce babamı tehdit eden aynı adamlar beni burada tek başıma bulmuşlardı ve gelip bana bir ders vereceklerdi. Yaptıklarımın, o lanet lastikleri patlatmamın bedelini ödeteceklerdi ve bütün gece pişmanlık duymam bunu değiştirmeyecekti.

Geliyorlardı.

Ayaklarım asfalta zar zor değiyordu. Her zaman açık olan ve muhtemelen yıllardır hareket etmeyen kapıların paslı parmaklıklarının yanına bıraktığım yeşil bisiklet dışında hiçbir şey görmedim. Benim

Kalbim vücudumun her yerinde atıyordu ve sonunda ellerimi bisikletimin lastik tutamaklarına kapattığımda, bana doğru koşan insanlar göreceğimden emin olarak dönüp baktım. Bana silah doğrultuyorlardı.

Ama mezarlık boştu, gökyüzü griydi. Görünürde hareket yoktu.

Kendi nefes alışımın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Harika. Şimdi gerçekten kaybettim."

Yine de bacaklarımın hareket edebildiği kadar hızlı pedal çevirmekten kendimi alıkoyamadım.

Sokaklardaki insanlar - hayatımda en az bir kez gördüğüm insanlar. Hepsi Lavender Hill'den geliyordu ve mantıken onları görmek kendimi daha güvende hissetmemi sağlamalı, bana bir aşinalık hissi vermeliydi. Ama öyle olmadı. Bisikletimi sürerken birkaç saniyede bir arkama bakmaya devam ettim ve neredeyse yarım düzine kez arabalara ve çitlere çarpıyordum.

İnsanlar bana isimler taktı ama ilk defa ne dediklerini anlamak umurumda bile değildi. Hayatımda ilk kez, *gerçekten*, onların bir önemi yoktu.

Eve dönmek yaklaşık on dakika sürdü ve o zamana kadar gökyüzü tamamen kararmıştı ve kalbim hala çarpıyordu. Dünyada yanan ciğerlerime yetecek kadar hava yoktu.

Bisikleti garaj yolunun kenarına bıraktım, daha sonra garaja koyabilirdim. Etrafımdaki evlere baktım, her yerde ışıklar yanıyordu ve sokak lambaları da sokağı aydınlatıyordu.

Orada kimse yok, orada kimse yok, orada kimse yok.

Garaj kapısının önündeki araba yolunda sadece babamın kamyoneti vardı, başkası yoktu. Mutfağın ve oturma odasının ışıkları yanıyordu, her şey yolundaydı. Görebiliyordum.

Ama yine de kulpa uzanıp kapıyı açtığımda ellerim titredi.

Onu görmeden önce bile hissettim - havadaki o aynı değişimi.
Üzerime çarpan enerji dalgaları.

Her şey yolunda *değildi* ve bunu daha kapı sonuna kadar açılmadan ve fuayemin ortasında duran adamın yüzünü görmeden önce fark ettim.

yedi

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ciğerlerim sıkıştı ve zihnim çığlık atarak diğerk tüm düşünceleri boşalttı.

Antrede, kapıdan sadece üç adım ötede bir adam duruyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir yabancı olmasının yanı sıra kulakları sivriydi, gözleri erimiş altından yapılmıştı ve giydiği, dizlerine kadar inen ceket yeşil kadifeden yapılmış ve gümüş ipliklerle süslenmişti.

Vücudumdaki her içgüdü kaçmamı istiyordu, ancak kaslarım yerinde kilitlenmişti ve öyle olmasalar bile, Fiona ve babamın burada bu adamla birlikte olduğu düşüncesi beni kendi başına durdurdu.

Tüm ev etrafıma çökebilirdi ve ben yine de kendimi hareket ettiremezdim. İçeri girdim ve arkama baktım; yeşil ve gümüş rengi giysiler giymiş iki adam daha bisikletimin yanında duruyordu.

Sivri kulaklı, altın rengi gözleri ve saçları olan iki adam. *Altın* gözler, sarı değil. Mezarlıkta gördüğüm gözlerin aynısı.

Son gücümle derin bir nefes aldım ve içimdeki tüm sesle babamı çağırmaya hazırlandım ki...

"Nilah."

Babam tam oradaydı, fuayedeki adamın arkasında durmuş, gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

Fiona da oradaydı, hemen onun yanındaydı. İkisi de hayalet gibi solgundu. İkisi de hayatta ve iyi, kendi başlarına ayakta duruyorlar.

"Baba, ne..." Başımı salladım, bunun hâlâ bir rüya olup olmadığından emin değildim.

"Kapıyı kapat, Nilah. Seni görmek isteyen biri var."

Aklımın yarısı yardım istemek, avazım çıktığı kadar bağlamakla meşguldü. Yine de babamın gözlerindeki bakış. Bir gece *önce* bana attığı bakışla aynıydı - benimle birlikte yalvarıyordu. Düşüncesizce bir şey yapmamam için yalvarıyordu.

"Sadece... sadece içeri gel," diye ekledi çünkü kafamın içinde devam eden savaşı görebiliyordu.

Gözlerim solgun yanakları ve parlak gözleriyle Fiona'ya takıldı ve o da başını salladı. O da yardım için çılgılık atmamı istemedi.

Arkama yaslandım, kapıyı tuttum ve arkamdan kapattım.

Bir rüya, diye ısrar etti zihnim. Bunun bir rüya olmamasına imkân yoktu. Yine de her şey o kadar gerçek geliyordu ki - attığım her adım, parke zeminin çıkardığı ses, yeşil ve gümüş giysili adam ailemin yanına gitmeme izin vermek için kenara çekildiğinde havanın bir kez daha nasıl değiştiği.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar bile o kadar gerçekti ki.

Ellerim titriyordu. Babam ve Fiona koridorun derinliklerine, solda mutfığa açılan kapıya doğru ilerlediler. Kapıdan yemek masası, arkasındaki mutfak dolapları ve aletleri görünüyordu; üç adam da aralarında durmuş beni izliyorlardı.

Sağdaki gülümsüyordu.

Tüm dünya aniden durdu. Yerimden kaldırıldım ve zamanda geriye, çoğumun ikna olduğu bir güne fırlatıldım.

Yıllar boyunca sadece hayallerimde yaşadım.

O çayıra geri atıldım ve etrafım ağaçlarla çevriliydi, bir yılan tarafından ısırıldım ve altın gözlü bir çocuk tarafından kurtarıldım...

Yetişkin bir adam tarafından çağrılmadan önce.

Şu anda mutfağımda duran ve bana gülümseyen *aynı* yetişkin adam.

"*Sen.*"

Gözlerim tamamen açıktı, kırışmıyordu. Kalbim düzenli bir şekilde atıyordu ve vücudum artık titremiyordu. Tüm bunların bir rüya olduğu hissi artık kaybolmuştu - bu kesinlikle gerçektir.

Adam konuştu. "Nilah Dune, sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum."

Bu o, bu o, bu o! Aynı yüz, aynı açık renk saç, aynı ses.

-Aynı sestir! Tanrım, hiç değişmemiş, bir gün bile yaşlanmamıştı.

"Lütfen kapınıza böyle davetsiz geldiğimiz için bizi bağışlayın. Beklenmedik, sanırım." Kafamın içinde bir şey vardı - bir yankı, bir anı ya da bir düşünce, emin değildim. "Babanız sizi beklememiz için bizi içeri davet edecek kadar nazikti." Bir adım öne çıktı. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Verenthia Seelie Sarayı'ndan Helid Sunstinne ve hizmetinizdeyim."

Gözlerimi kırıştırdım, gülmeye başlayıp başlamayacağını görmek için bir kalp atışı bekledim. Ya da belki bana saldıracaktı.

Gelmeyince babama ve Fiona'ya döndüm ama onlar da en az benim kadar bilgisizdi.

"Baba?" Yine de sordum çünkü buradaki yetişkin oydu, o benim babamdı ve ben cevap veremezken onun cevapları vardı. Şu anda cevaplara ihtiyacı vardı.

"O... o amca," dedi babam, çenesi gözyaşlarını tutamıyormuş gibi titriyordu.

"O seni kurtaran çocuğun amcası, Nilah," dedi Fiona, sesi çok daha yüksek, çok daha kararlıydı. Ve gözleri her geçen saniye daha da canlanıyordu.

"Anlamıyorum... Anlamıyorum." Yine o adama baktım, *Helid'e*.
Seelie Sarayı'ndan bir şey mi?!

"Ve bu beklenen bir şey. Beni daha önce hiç görmediniz ama-" diye başladı adam ama birden kendimi işaret parmağımı yüzüne doğrulturken buldum. Onunla birlikte mutfakta bulunan diğer iki adam hafifçe kıpırdandı.

"Hayır, ama ben aldım," dedim. Adam elini kaldırdı, diğerleri de mutfığa doğru geri çekildi. "Sizi daha önce görmüştüm."

Sarışın kaşları alnına doğru yükseldi. "Öyle mi?"

"Çayırdaki o gün." Bu konuyu bir daha asla yüksek sesle konuşmayacağıma dair kendime söz vermişim ama şimdi nasıl söyleyemezdim? "Seni gördüm. Onu, çocuğu çağırdığında oradaydım. Seni gördüm - ona annesiyle kalması gerektiğini söylemiştin - seni *gördüm*."

Gerçektir, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses. Tanrım, hepsi gerçektir.

Sessizlik.

Adamın gülümsemesi düştü. Durakladı ve bu bana onu daha iyi değerlendirmek için bir an verdi - *onları* değerlendirmek için. O da yeşil giyiyordu ama giysileri farklıydı; ceketi daha kısaydı, pantolonu görünüyordu ve altınla işlenmişti. Gözleri de çok daha parlak bir altın rengiydi ve saçları daha uzundu, başının arkasında taralıydı.

Koridordaki iki adam da fuayedekiyle aynı uzun paltoyu giyiyordu. Onu neredeyse unutmuştum ama geriye dönüp baktığımda hâlâ orada olduğunu, koridorda durduğunu ve gözlerinin ileride olduğunu gördüm. Dışarıda iki kişi daha görmüştüm ama başkaları da var mıydı? Belki arka taraflarda?

Adam sonunda, "Peki *sen neredeydin*, sorabilir miyim Nilah Dune?" diye sordu.

Kulaklarımda bir ses çınladı. Tekrar yüzüne odaklandım, kendime nasıl konuşacağımı hatırlattım.

"Oradaydım, çimlerin üzerinde oturuyordum," dedim. "Sen... bana doğru baktın ama beni görmedin çünkü çocuk elleriyle bir şey yaptı. Parladılar ve... ve bir şey yaptı. Beni sakladı."

Adam gözlerini kapadı, kısa bir nefes verdi ve sanki şimdi her şey ona çok mantıklı geliyormuş gibi gülümsedi. "Tabii ki öyle," dedi. "Yeğenim yürümeyi öğrendiğinden beri hep asi olmuştur. Her zaman kuralları çiğner."

Yavaşça kenara çekildim, babama ve Fiona'ya yaklaştım.

"Neden buradasınız bayım?" İçgüdülerim artık biraz daha rahat olduğu için kendimi giderek daha fazla kendim gibi hissederek sordum. Eğer bana saldırmak isteseydi, eğer herhangi birimize zarar vermek isteseydi, bunu yapabilirdi. Konuşarak zaman kaybetmezdi.

"Oturabilir miyiz, Bay Dune?" dedi babama, sağ taraftaki bağlantılı oturma odasındaki kanepeyi işaret ederek.

Ama oturma odasına girmesine izin vermeyi hiç planlamamıştım, o yüzden "Burası iyi" dedim. Ve yemek masasını işaret ettim. "Değil mi baba?"

Adam gülümsedi.

Babam dedi ki, "Doğru, doğru, elbette. Lütfen, oturun." Ve yabancıya sandalye çekmek için Fiona'nın elini bıraktı.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim, kalbim aniden yeniden çarpmaya başladı.

Babam ve adam masaya yerleşirken Fiona, "Hey, ben iyiyim," diye fısıldadı. Başını kaldırıp bana baktı Fi ve hafifçe gülümsedi.

"Emin misin? Yaralı falan değil misin?"

"Ben iyiyim," dedi bana. "Bu gerçek, Nil. *Gerçektir!*"

"Kızlar, oturun," dedi babam, yanındaki iki sandalyeyi işaret ederken, kendisi de yabancının karşısına oturdu. Muhafız olarak orada bulundukları anlaşılan diğer adamlar oldukları yerde kaldılar ve bir milim bile kıpırdamadılar. Gözleri önde, elleri önde kavuşturulmuş, sanki et ve kemik yerine mermerden yapılmışlardı.

Fiona ve ben oturduk. Yabancının gözleri üzerimdeydi ve ben görmeden önce bile *hissettim*.

"Seni dinliyorum." Sesim biraz titredi ama o kelimeleri duydu.

"Elbette." Adam sandalyesini geriye itti, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve ne yapacağından emin değilmiş gibi masaya ve kahverengi deri çizmelerinin altındaki halıya baktı.

Belki de yeterince *temiz* olup olmadığından emin değildi.

"Buraya geldim Nilah Dune, çünkü benim ve tüm Seelie Sarayı'nın, özellikle de yeğenimin yardımınıza çok ihtiyacı var," diye başladı.

Kulaklarım doğru çalışmıyor olmalıydı. Aynı şeyi duyduklarından emin olmak için babama ve yanımdaki Fi'ye baktım.

Babamın yüzü hâlâ ifadesizdi ama Fiona'nın gülümsemesi her geçen dakika daha da büyümeye devam ediyordu. Korkuyordu, evet, ama aynı zamanda heyecanlıydı da -yanlış hatırlamıyorsam üç yıl önceki ilk Harry Potter filmi maratonumuzdan beri onda görmediğim bir ifadeydi bu.

"Peki yeğeniniz nerede?" Zihnimi sakın, kalp atışlarımı düzenli tutmaya çalışarak adama sordum. Oturmuş konuşuyorduk, panik yapmaya ne gerek ne de zaman vardı.

Bu adamın sivri kulakları ve altın gözleri olduğu ve babamla Fi'nin onu gerçekten görebildiği gerçeği üzerinde duracak zaman yoktu. O gerçekten oradaydı ve ben gerçekten deli değildim.

Vakit yok.

"Verenthia'daki Seelie Sarayı'ndaki evine geri döndü."

Bu ismi daha önce de söylemişti. "Özür dilerim, nerede?" "Verenthia, büyük krallığımız."

Alem, dedi ve bu konuda gözünü bile kırpmadı.

"*Diyar* derken Hogwarts gibi bir şeyi mi kastediyorsun?" Çünkü bu kelimeyi duyduğumda ben de öyle düşünmüştüm.

Adamın kafası karışmış görünüyordu. "Pardon?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "*Gerçek* şu anlama mı geliyor...demek zorundasın,

bir *duvardan* geçip trene atlayarak mı gideceksin?"

"Hayır, hayır, biz duvarlardan geçmeyiz - tabii söz konusu duvarlar illüzyon değilse. Ve trenlerimiz de yok." Yine tek bir tebessüm bile etmedi.

Hogwarts değil, ki gerçekten de bunca zaman sonra beni bu şekilde hayal kırıklığına *uğratmamalıydı*.

Ama merak ediyordum. "O zaman kendi diyarına *nasıl* gidiyorsun?" Çünkü bahsettiği ismi bir türlü hatırlayamıyordum.

Adam basitçe, "Çoğunlukla at sırtında," dedi.

Aklıma bir anda bir düzine soru geldi ama her şey sırayla.

"Yeğenin neden burada seninle değil? Biz çocukken o çayırdaki olanları sana anlattı mı?" *Bu* hâlâ en önemli şey olarak kalmaya devam ediyordu. Kendi kendime teyit etmem gereken tek şey hâlâ buydu.

Çünkü bu adamın kulakları ve gözleriyle burada olması, mahkemelerden ve illüzyonlardan bahsetmesi her anlama gelebilirdi, ama orada benimle birlikte olan, beni gören ve gerçeği bilen bir kişi vardı.

Ve görmek istediğim tek kişi oydu.

"Korkarım söylemedi. Kimseye söylemedi. Sadece birkaç gün önce bir kahin aracılığıyla öğrendik," dedi adam.

"*Kahin* mi?" Kitap okurdum, beni yanlış anlamayın. Fanteziyi diğer kızlar kadar severdim, ama *bir kahin*?

"Evet, bir kahin," dedi adam başını sallayarak.

"Neden? Neden yeğenin sana söylemedi? Onun adı ne? *Kim* o?" Sesim her kelimedede yükseliyordu ama umursadığını sanmıyordum.

"Yeğenim Lyall Balantis Goldenbough, Seelie Sarayı'nın prensi ve eminim bunu kendine saklamak için sebepleri vardı, Nilah Dune. Ama yine de artık ne olduğunu biliyoruz. Asıl soru şu..." Sesi kesildi ve masaya biraz daha yaklaştı. "*Öyle* mi?"

İlk aklıma *gelen garip bir isim olduğuydu*.

İkinci düşüncem *prens* miydi? *Bu neden çok mantıklı?* O çocuk gerçekten de lanet bir prene benziyordu ama yine de prenslerin neye benzediğini nereden bilebilirdim ki?!

Ve üçüncüsü... "O beni kurtardı." Olan buydu. O çocuk gerçekten ama gerçekten hayatımı kurtarmıştı.

Adam bana bir gülümseme sundu, bu sefer farklı bir gülümseme ve "Oh, bundan çok daha fazlasını yaptı" dedi.

Hayır, yapmadı.

Bana bakışı dışında... "O da ne?" Sormak zorundaydım.

"Sizin hayatınızı kendi hayatına bağladı. Daha derin bir düzeyde, bazen bizim bile tam olarak anlayamadığımız bir düzeyde," dedi.

Başımı salladım, düşüncelerim onun sözleriyle doğru bir resim çizmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Bu da ne demek oluyor?" *Hayatını onunkine bağlamak...* Bu da neydi böyle?

"Bu senin hayata bağlı olduğun anlamına geliyor, Nilah Dune."

Tanrı aşkına, adımı böyle söylemeyi keser misin?

Gözlerim bir an için kapandı.

"Tamam, bu garip, anlamsız kelimelerle konuşmayı bırakıp biraz mantıklı konuşmaya başlamanız gerekiyor bayım, bunu yapabilir misiniz? Ve *Nilah* iyi. Burada kimse kimseyi adıyla ve soyadıyla çağırmaz." Ellerim sımsıkı yumruk olmuş, titriyordu. "Sadece... sadece Nilah."

Bunun ne önemi var ki?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Elbette, Sadece Nilah," dedi adam, sesimi yükseltmemden ve talebimden rahatsız olmamıştı. "Ve benim geldiğim yerde bana Bay demezsiniz. Sadece *Efendim* demeniz yeterli olacaktır."

Efendim.

Kelimeler dilimin ucundaydı -benimle *taşak* mı *geçiyorsunuz*, Bayım?

"Sözlerim size mantıklı gelmiyorsa beni bağışlayın, ama sizi temin ederim ki bana mantıklı geliyor," diye devam etti. "Söyle bana, neyi anlamıyorsun?"

Bir saniye geçti. "Bilmiyorum, *her* şeyi mi? Özellikle de şu kelime - Hayata bağlı."

"Yeğenim Veliht Prens'in seninle paylaştığı gibi derin ve büyümlü bir ruh bağını, bir yaşam bağını paylaşan insanlara böyle diyoruz," dedi ve yine sanki bu bana çok mantıklı gelmeliymiş gibi konuştu. "Kahinimiz bunu bilerek mi yoksa bir kaza sonucu mu yaptığından emin olamıyor. Büyü çok aldatıcı bir şeydir, kendi içinde oldukça manipülatiftir. Bu nedenle gençlerimizin temel bilgileri iyice öğrenene kadar büyü yapmalarına izin vermiyoruz. Dolayısıyla, bunun gerçekten de kazara olması oldukça mümkün, bağınız."

Çok fazla kelime var.

Beynim her an arızalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama yine de bir şekilde dudaklarımdan bir soru döküldü. "O zaman neden ona sormuyorsun?"

Adam başını eğdi, masaya yaklaştı ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Çünkü Nilah, o hasta. Bilmediğimiz bir hastalık yüzünden derin bir uykuya daldı ve onu iyileştiremiyoruz. Onu uyandıramayız. Hayata zar zor tutunuyor," dedi adam, gözleri kocaman ve ciddiye ama son bombayı patlatmadan önce hiçbir şeyi anlamaya fırsatım bile olmadı.

"Ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin."

sekiz

MUTFAKTAKİ SESSİZLİK, kendi kalbimin atışını duyabileceğim kadar derindi ve o *sürüklenme* sesi de - sadece düşüncelerim birbirini dövüyor, kafatasımın içinde birbirini sürüklüyor, daha iyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Söylemeye gerek yok, çalışmıyordu ve içerisi kan gölüne dönmüştü.

"Nasıl?" Babam söyledi ve neredeyse orada, yanımda oturduğunu unutmuştum. "Nilah *senin* gibi birini nasıl iyileştirebilir ki... *senin* gibi..."

"Bir fae, evet," dedi adam başını sallayarak.

Fae-tıpkı kitaplardaki gibi. Gerçek olmaması gereken lanet *fantezi* kitapları.

"Kızım bir *fae değilken* nasıl olur da bir *fae*'yi iyileştirebilir?" Babam devam etti.

"Çünkü o benim yeğenime bağlı, Bay Dune," dedi sakince. "Daha önce, ilk tanıştıklarında ve kızınız ölürken - kahinimiz gerçekten ne olduğunu göremiyordu-"

"Yılan ısırtığı," dedim ve kendi sesim beni şaşırttı.

"Anlıyorum," dedi adam. "Şey, ilk tanıştıklarında, kızınız yılan ısırtığından ölüyordu, yeğenim bir hayat yarattı-

onu iyileştirdiğinde aralarında bir bağ oluştu. Bu çok karmaşık bir büyüdür, bu yüzden size açıklamaya çalışmayacağım, ancak bağlananlar, diğeri yaşarken hastalık veya büyü nedeniyle  lemezler ve Yaşam Bağı tarafından herhangi bir şeyden - kafası kesilmek dışında - iyileştirilebilirler. şimdi anlaşıldı mı?"

Öyle.

Tanrım, gerçekten mantıklıydı.

Başımı salladım, nefes aldım ve göz kıptım.

"Ama... ama bu nasıl mümkün olabilir?" Babam dedi ki. "Ben hiç... Ben hiç... Ben..." Konuşmasını bitiremedi.

Ne düşündüğünü biliyordum; ona çocuktan ve yılan sokmasından bahsettiğimde bana hiç inanmamıştı.

"İrade ve sihirle her şey mümkündür," dedi adam. "Memleketten bir söz böyle der. Buraya bizzat gelip seninle konuşabilmek için yeğenimin yanından ayrıldım Nilah. Hâlâ biraz daha zaman varken gelip onu kurtarman için sana yalvarıyorum." Adam yavaşça ayağa kalktı ve babam da onu takip etti. Denesem bile bacaklarım beni taşıyamazdı, bu yüzden olduğum yerde kaldım.

"Bir kez olsun tereddüt etmeden, ödül istemeden hayatını kurtardı. O benim yeğenim - kalbi, gözlerini yapan altınla aynı altından oyulmuştur." Başını derinden salladı. "şimdi sana ihtiyacı olan kişi o. Onu kurtarmayı seçecek misin?" Bu sözler omuzlarıma yüzer kilo ağırlığında yüklendi. "Yoksa ölmesine izin mi vereceksin?"

Birisi ayağımın altındaki zemini ve altımdaki sandalyeyi çekmiş olmalı çünkü artık oturmuyordum. Ya da ayakta durmuyordum. Sadece karanlıkta bir yerlerde s z l yordum.

Babam konuştu, sesini tanıdım ama sözleri bana tam olarak ulaşamadı. Işık da bana ulaşamıyordu. Üzerime aniden çöken bu karanlık affedici değildi. Fi elimi tuttu ve adam da bir şeyler söylerken onun tenini benimde hissettim.

Kulaklarımda yankılar. Uzaklardan bir yerden küçük bir ışık geliyordu, önce öyle sandım ama öyle değildi. Onun yerine kendi ellerimden, avuçlarımin derisinin hemen altından parlıyordu. Sanki damarlarım, etim, kemiklerim gerçekten altından yapılmıştı ve o altın tutuşmuştu. Alev almıştı.

Tıpkı hayatımı kurtaran çocuğun ışığı gibi.

Hiç tereddüt etmeden.

Karşılığında hiçbir şey istemedi.

Sadece beni iyileştirdi, sakladı ve gitti.

Onun genç ve güzel yüzünün hatırası zihnimin merkezinde durdu ve karanlığı beni bırakmaya zorladı. İçimde bir şey kıpırdadı, ne olduğunu bilmesem de hissedebildiğim derin bir şey. Kafamın içinde bir ses daha önce hiç duymadığım kelimeler fısıldadı, ama bir şekilde anlamlarını anladım.

Bu bir çağrıydı. Benim hayatımı kurtaran çocuğun hayatını kurtarmaya çağrılıyordum ve bunu yapmak için içimde garip, çok güçlü bir dürtü bir anda ortaya çıktı.

Ses aniden bana ulaştı.

"-Bir cevap bekliyorum- her şey çok ani oldu. Kızımın bir hayatı var," diyordu babam ve o yabancıyla hâlâ yüz yüze duruyorlardı. Muhafız olduğunu tahmin ettiğim adamlar da masaya biraz daha yaklaşmıştı.

"Yeğenim de öyle. Yönetmesi gereken bir Divan var Bay Dune ve çok uzun süredir hasta. Daha fazla zamanımız yok," diye ısrar etti yabancı.

"Saçmalık, bu kadar beklediyse birkaç hafta ya da ay daha bekleyebilir. Öylece kapıma gelip kızımdan bir şeyler talep edemezsin-"

"Ondan hiçbir şey talep etmiyorum - o Hayata Bağlı. Yeğenime olan *bağı* bunu gerektiriyor!" Yabancı bu sözleri bir

sesini biraz yükseltti.

"Nilah, iyi misin?"

Fiona hâlâ yanımda oturuyordu, ellerim ellerinin arasındaydı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Heyecanı gitmişti.

"Elbette," dedim ona. "Ben iyiyim, Fi." Bana inandığından emin değildim.

"Bunu o istemedi! Kızım istemedi-" "Baba."

Sonunda bedenimi hareket etmeye, ayağa kalkmaya ikna ettim. Bacaklarım titriyordu ama ağırlığımı koruyordu.

"Sorun yok, baba."

"Hayır, iyi *değil*," dedi ve yanakları şimdi parlak bir pembeye dönmüştü, gözleri kan çanağına dönmüştü. Saçları bile her yöne doğru dikilmiş gibiydi ve gözünün etrafındaki morluk daha da belirginleşmişti.

"Buraya gelip senden bunu isteyemezler. Bu kesinlikle *delilik*!"

Gerçekten çok heyecanlıydı. Dünden çok daha fazla.

Yine benim yüzümden.

"Biliyorum ama bir dakika konuşalım. Daha fazlasını duymak istiyorum," dedim.

Dudakları açılıp kapandı ve gözleri büyüdü. O bir şey söyleyemeden ben tekrar adama döndüm.

"Benden tam olarak ne istediğinizi söyleyin bayım. Sade bir dille -"Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Kurtarın onu," dedi adam ve sesi aniden umutsuzca çıkmaya başladı, sanki duvarlarını örmeyi ve sakın görünmeyi unutmuş gibiydi. Sanki *ayağı kaymış* gibi.

Bu da içimde uyanan bir şeyin tepki vermesine neden oldu.

Şüpheli, dedi kafamın içindeki ses. Onun gibi bir adam

Son on üç yılda birazcık değişmiş ve bir efsane yarattığı olduğunu iddia eden biri, öylece *kayıp gitmiş* olamaz, değil mi? Bu da beni manipüle etmek için yaptığı anlamına geliyordu.

"Senden tek istediğim bu Nilah," diye devam etti. "Benimle Seelie Sarayı'na gel ve onu kurtar. Seni iyileştirdiği gibi onu da iyileştir."

"Bunu yapmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Ben şifacı değildim - yapabildiğim en iyi şey, düşüncelerimin ve duygularımın kontrolünü kaybettiğimde bokun havada uçuşmasını sağlamaktı ve bu bile muhtemelen sadece kafamın içindeydi.

"Ama hiçbir şey yapmanıza gerek kalmayacak - bağ bunu sizin için yapacak. Tek gereken ona yakın olmanız, onunla fiziksel olarak bağlantı kurmanız," dedi. "Tek bir dokunuş yeterli olacaktır."

Bir dokunuş, tıpkı çocuğun *bana* dokunduğu gibi.

Kalbim küt küt atıyor, tüm bedenimi sarsıyordu. "Ve sonra?"

Adam bir an durakladı.

"O zaman eve gelebilirsiniz. Eğer isteğiniz buysa, Prens ve ben size buraya kadar bizzat eşlik edeceğiz," dedi. "Bu tamamen size kalmış, ama seçiminiz ne olursa olsun, Verenthia'da sonsuza dek prensin kurtarıcısı olarak anılacaksınız."

Prince'in kurtarıcısı. Kulağa hoş geliyordu.

"Bu çok saçma!" Babam ağladı ve başını sallayarak geri çekildi. Fiona bir anda onun yanında belirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ne kadar sürecektir?" Adama sordum.

"Bu ormanlardaki Aetherway'den Seelie Sarayı'na ulaşmak yaklaşık üç ila dört gün sürüyor," dedi adam. "Yani at sırtında."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Aetherway?" Bu bir kelime miydi?

"Diyarlarımız arasındaki geçit, evet. Dünya'da iki tane var, Verenthia'da bir tane."

Tüm bunları söyleme şekli ve bunu kabul etmemi beklemesi inanılmazdı. Şu anda aklımdan geçenleri söylesem iğnelemeyi anlayıp anlamayacağından bile emin değildim.

"Yani sekiz gün," dedim onun yerine. "Sekiz günlüğüne gitmem gerekiyor."

"Verenthia'da yaklaşık sekiz gün, evet," dedi adam. "Peki... Dünya'da?"

Bir an için bunu düşündü. "Bizim diyarımızda zaman biraz farklı ilerler. Çok fazla değil ama geri döndüğünüzde burada sekiz günden daha az ya da biraz daha fazla zaman geçtiğini görebilirsiniz."

"Nilah, konuşmamız gerek," dedi babam, yanıma geldi, gözleri adamın üzerindeydi. "Hemen şimdi. Özel olarak. Kızımla konuşmak istiyorum."

"Senin hakkın olduğu gibi," dedi adam ve şimdi gözlerinde bir şey vardı. Öfkeye yakın bir şey ama yine de hissettiğini düşünmemi istediği şeyin bu mu yoksa gerçekten hissettiği şey mi olduğundan emin olamadım.

"Ama korkarım bu gece Nilah'tan bir cevap almam gerekecek. Daha önce de açıkladığım gibi, daha fazla zamanımız yok."

"Ama nereye gittiğini bile bilmiyor. Neye ihtiyacı olacak? Yiyecek mi? Giysiye mi? Telefon şarjı?"

Bu Fi'den.

"Nilah bana katılmayı seçerse, yolda Verenthia ve dünyamızın yöntemleri hakkında her şeyi açıklayacağım. İhtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını sağlayacağız," dedi adam. "Ama korkarım teknoloji Aetherway'i geçmeyi başaramaz. Geçmişte birçok kez denedik; enerji değişimlerine dayanamıyor."

Telefon yok. Ne garip bir fikir. Nasıl yaşayacağımı bile biliyor muydum?

Telefon olmadan mı?

"Bir soru daha Bayım," dedim - ve ona yine bilerek *Bayım* dedim, sadece dürüst bir tepki alıp alamayacağımı görmek için

Onu.

Bana hiç vermedi.

"Elbette," dedi derin bir baş sallamasıyla, ellerini önünde kavuşturarak.

"Ya işe yaramazsa? Ya prensini iyileştiremezsem?"

Nefes almayı bıraktığı, bir an için tamamen hareket etmeyi bıraktığı belliydi. Üzerinden yayılan enerji bile değişti, *soğudu*. Duraklaması bana o d a k l a n m a m , kim ve *ne olduğunu*, yaydığı enerjiyi, görünüşünü daha iyi anlamaya çalışmam için bir an verdi - gerçek değil de bir çizim gibi. Tıpkı yıllar önce çayındaki o çocuk gibi.

Teni tene benzemiyordu, taktığı altın yüzükler gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu ve saçları bile şampuan reklamlarında ve Photoshop'lu resimlerde *olduğu* gibi parlıyordu. Aynı şey muhafızlar için de söylenebilirdi; pürüzsüz bir cilt, gerçek dışı gözler, garip bir aura.

"*Olacak*," dedi adam sonunda fısıltıyla, ama fısıltısının gücü vardı. Sıcaktı ve kulaklarımda titreşiyordu. "İşe yarayacak."

"Ama öyle olmazsa," diye ısrar ettim.

"Yaşam bağı bir şaka değildir, Nilah. Milyonlarca yıldır olduğu gibi çalışacak." Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama bana izin vermedi. "*Ama işe yaramazsa, istediğin zaman eve geri getirileceksin*," diye bitirdi ve şimdi yanaklarındaki o altın pırıltı gitmiş, yerine babamın yüzündeki kızarıklık kadar parlak bir pembe gelmişti.

Bana baktı. "Nilah, özel olarak konuşacağız."

Ama yabancı dedi ki, "Önce kararını bilmem gerek Nilah. Prensi kurtaracak mısın yoksa borcundan vazgeçecek misin?"

"*Bu hiç adil değil!*" diye patladı babam ve daha bir sürü şey söyledi ama ben anlamadım çünkü gözlerim altın olanlara kilitlenmişti

ve görmeye çalıştım, gerçek niyetini ele verecek bir şey bulmaya çalıştım, eğer bize söyledikleri değilse.

Tüm hayatımı suçluluk duygusu içinde boğulmakla geçirmiştım; annem için, babam için, Fi için, hatta Betty için. Artık böyle yaşamak zorunda *kalmayacağım* bir günün hayalini kurdum, hayatın kolay olacağı bir günün. Güzel bir gün. Tıpkı o yılan beni ısırmadan ve her şey kontrolden çıkmadan önce hatırladığım kadarıyla olduğu gibi.

Ve belki de buydu. Belki de bu, hayatımın kontrolünü geri alma, doğru olanı yapma, başıma gelenleri sonsuza dek *sahiplenme* ve bu konuda özür dilememe şansımı.

O çocuk vardı. Beni kurtarmıştı. Fae'ler de gerçektir ama bu bambaşka bir hikâyeydi.

Mesele şu ki *deli değildim*. Aklımı kaybetmemiştim. Önemli olan annemin bana inanmakta haklı olmasıydı.

Babam bana daha fazla zaman kazandırmak için adamla tartışırken, benden pek hoşlanmasa bile buraya kadar beni bulmak için geldiğini fark ettim. Benimle konuşmak için. Bana yeğeninden bahsetmek için. Babamdan *gerçekten* hoşlanmıyor gibi görünse de bunun bir önemi yoktu çünkü hayatımı kurtaran çocuğun bana ihtiyacı vardı.

Eğer şimdi *hayır* dersem, hayatımın geri kalanını ellerimde onun kanıyla yaşamak zorunda kalacaktım. Omuzlarımda daha da *fazla* suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacaktım ve bunu asla kabul edemezdim.

"Yapacağım," dedim aniden, kelimeler dilimden mükemmel bir kolaylıkla kayıyordu çünkü vücudumdaki her içgüdü bunun yapılacak doğru şey olduğunu biliyordu. Kafamın içindeki tüm sesler de aynı fikirdeydi. Eğer o çocuğun bana ihtiyacı varsa, ona yardım etmek için dünyanın öbür ucuna bile giderdim.

Ya da, bilirsin, başka bir aleme.

Yabancı gülümsedi. Gerçektir. Gözleri parlıyordu ve bir an için köpek dişlerinin sivri olduğuna yemin edebilirdim. Olmalı

Işık oyunuydu çünkü gözümü kırptığımda tüm dişleri yeniden mükemmel bir şekilde kare şeklindeydi.

"Seelie Sarayı'nın kraliyet ailesi adına teşekkür ederim, Nilah Dune. Nezaketiniz unutulmayacaktır."

Bu sırada babam gözlerini kırpmadan bana bakıyor, tek bir kelime bile edemiyordu.

dokuz

Ben birkaç eşya toplayıp ailemle konuşurken beni dışarıda beklemeyi KABUL ETTİLER.

Adam onlara dışarı çıkmalarını söylemek için elini salladığında muhafızlar tereddüt etmedi, sanki bir anda tüm dünyayı avucunun içinde tutuyormuş gibi gülümsedi.

Onun için biraz da olsa üzüldüm. Yeğenini çok önemsiyor gibi görünüyordu - tıpkı çayırdaki o günkü gibi. Onu kucaklayıp yanına götürmüştü ve onunla konuşma şekli çok sevecendi. Artık kendimden şüphe etmediğim için o günü çok iyi hatırlıyordum. Üzerimde kara bir şüphe bulutu olmadan her bir ayrıntıyı hatırlıyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu da beni biraz üzdü.

Bunca zaman insanların beni deli olduğuma, yaşadıklarımın, gördüklerimin gerçek olmadığına ikna etmelerine izin vermiştim. Küçük bir kasabanın beni ele geçirmesine, bende bir sorun olduğuna ikna etmesine, kendi düşüncelerimi ve anılarımı göz ardı etmesine, kendimle ilgili görüşlerimi *onlarınkine* göre oluşturmalarına izin verdim.

Çünkü beni her aradıklarında onlara biraz olsun inanmışım.

Guguk kuşu. Onlara inanmışım.

"Ama New York'a giden bir uçağa yetişmeniz gerekiyor."

Babam kanepede karşıma oturdu, ben de onun önündeki sehpayı oturdum. Fiona da yanımdaydı.

"Sen... New York'a gitmek zorundasın, Nilah. Öylece... başka bir diyara gidemezsin-biletini aldın. Şimdi gitmek zorundasın. Gitmek zorundasın."

Kendini kaybediyordu.

Eğildim ve ellerini ellerimin arasına aldım - buz gibi ve terli. "Bana bak baba. Sadece sekiz günlüğüne, belki daha da az. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Bana baktı, başını salladı ve gözyaşlarının eşiğindeydi. Bu bakışı onda sadece bir kez görmüştüm; annem öldüğünde. *Bir kez*, sonra kendini toparlamış ve bize gülümsemekten başka bir şey yapmamıştı, bunu yapmanın ona acı verdiği açık olsa bile.

Bu adamı ölesiye seviyordum ve ona yaşattıklarım için çok ama çok üzgündüm.

"Bu... *başka bir dünya*, Nilah. Bu çok uzak," diye fısıldadı. "Bu tamamen çok *uzak*, beni duyuyor *musun*?"

"Yine de çok yakın. Sadece sekiz gün." Gözlerimde yaşlar vardı, onlara engel olamıyordum. "Gitmek zorundayım baba. Eğer gitmezsem, asla kendimle yaşayamam. O çocuk benim hayatımı kurtardı ve şimdi onun bana ihtiyacı var. Gitmeliyim ve çok hızlı döneceğim. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

Yanımda, Fiona başını omzuma yasladı. Saçlarını öptüm ve ona şöyle dedim. "Yapmak zorundayım, Fi."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi kız kardeşim. "Ve bilmelisin de. O senin hayatını kurtardı. Onun sayesinde şu an hâlâ hayattasın, değil mi?"

"Aynen öyle." Bu özel düşünce daha önce aklıma gelmemiş olsa bile.

O çocuk yüzünden hâlâ buradaydım.

"Ben asla..." Babam gözlerini kapadı ve yanaklarından iki damla yaş süzüldü. "Sana hiç inanmadım, Nilah."

"Biliyorum."

"Ben senin... Ben senin uydurduğunu düşünmüştüm. Çok bencil olduğunu düşünmüştüm, uydurduğunu düşünmüştüm."

Karnıma saplanıyor. "Sorun değil baba. Seni suçlamıyorum." Ya da en azından sakinleşip onu anlamak için gerçek bir girişimde bulunduğumda suçlamayacaktım.

"Bundan emin misiniz? Yüzde yüz emin misin?"

"Evet," dedim ve yine kelimeyi kolayca söyledim. Yapılacak doğru şey buydu ve hiçbir parçam bundan şüphe duymuyordu.

Sonunda.

Ne yapacağımı bilmek çok ama çok iyi hissettirdi. Bir kez olsun doğru yönde ilerlediğimi bilmek. Sadece bilmek.

Birden babam hareket etti.

Eğilip Fi'yi ve beni kollarının arasına aldı ve ikimize de sıkı sıkı sarıldı.

Bu şekilde birkaç dakika kaldık, ağladık, gülümsedik ve sanırım birlikte iyileştik. Yıllar boyunca aramızda kırılanları onarıyorduk - hepsini değil ama bir kısmını. Yarısını.

Ve kim bilir, döndüğümde belki New York seyahatimi birkaç hafta erteleyebilirdim. Belki de kırılan her şeyi onarmaya devam edebilirdik.

Bu bir işaretti, diye düşündüm. Tüm bu gece, sonunda işlerin bizim için tersine döneceğinin bir işaretiydi.

Şimdilik gözyaşlarımı silmem ve babama gülümsemem, onu suçlamadığımı tekrar hatırlatmam gerekiyordu. İçinde bazı ihtiyaçlarımın olduğu sırt çantamı almak için yukarı çıktığımda yanıma geldi ve benden üç kez daha sekiz gün içinde döneceğime dair güvence vermemi istedi. Ben yaptım. Seelie Sarayı'nın prensi *gelir* gelmez, *yani cidden,*

iyileşmiş olsaydım, buraya, ait olduğum yere dönecektim.

DIŞARI ÇIKTIĞIMDA, adını bile hatırlayamadığım adamı, amcayı verandada Fiona ile oturmuş kitap okurken buldum.

Herhangi bir kitap değil, matematik ders kitabı.

Fiona bana bakarken eşikte durdum, adam tamamen baktığı denkleme odaklanmıştı ve bu açıdan sivri kulaklarını net bir şekilde görebiliyordum. Çok iyi yapılmış bir Cadılar Bayramı aksesuarına benziyorlardı.

Ama ondan yayılan enerjinin sahte olduğu düşünülemezdi. Daha önce mutfağın içindeydi ve görünüşe göre şimdi dışarıda da vardı.

Fiona, "Ona sadece nasıl hesap yaptığımızı gösteriyorum," dedi ve adam sonunda benim orada olduğumu ve babamın da hemen arkamda olduğunu fark etmiş gibiydi. İleride, beş muhafız araba yolunun etrafına yayılmış, sessiz mahalleye bakıyorlardı.

"Bunların hepsi gerçekten büyüleyici," dedi adam. "Ama eğer hazırsanız-" Ve kitabı kapatmaya yöneldi.

"Aslında, bir dakika daha konuşabilir miyiz? Arkadaşımla hemen konuşmam gerekiyor. Hemen şurada." Çünkü Betty'ye haber vermeden gidersem, beni bir şekilde takip edecekti; *bir* yolunu bulup beni bulacak ve canıma okuyacaktı.

"Ah, elbette," dedi adam, kitaba bakmak için bir anı daha olduğu için neredeyse mutluydu.

Bu sırada babam omzunu kapının pervazına dayamış, kalbimi bir kez daha paramparça edecek şekilde beni izliyordu.

"Hemen döneceğim baba," dedim ve bana sadece başıyla onay verdi.

Gözyaşlarım geri gelmeden önce verandanın merdivenlerinden aşağı indim, nefesime odaklandım, kafamda saydım, ta ki-

"Hey!"

Betty yatak odasının penceresinden kaçmış olmalı çünkü evin yanından geliyordu ve ben de bana selam *verdiğini* düşündüm. Oysa evimin etrafına konuşlanmış adamlara bakıyordu ve koşuyordu.

Oh, lanet olsun...

"Betty, hayır!"

Beni duyduysa bile umursamadı. Yolun tam karşısında durdu, spor ayakkabısını çıkardı ve adamlardan birine fırlatarak *"Çekil oradan, seni pislik!"* diye bağırdı.

Panikledim ve ona tekrar seslenirken koşmaya başladım.

Bu sırada, spor ayakkabısını fırlattığı adam onu yakaladı.

Kendi gözlerimle görmesem asla inanmazdım ama elini kaldırdı, başını hafifçe yana çevirdi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi spor ayakkabıyı yakaladı.

Betty çığlık atmaya devam etti. Adamın önünde durdum ve "Çok özür dilerim, çok özür dilerim, o benim arkadaşım, çok özür dilerim!" dedim.

Şaşkınlıkla baktığı spor ayakkabıya uzandım ve elinden aldım, sonra koşarak Betty ile caddenin ortasında buluştum, o da diğer spor ayakkabısını çıkarmaya hazırlanıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın!" Tısladım ve onu kolundan tutup evine doğru, ön bahçesinin kenarında büyüyen söğüt ağacının kalın gövdesinin arkasına götürdüm.

"Bu serseriler ne halt ediyor? Onlar yetişkin adamlar mı?"

-Doğru mu görüyorum?! Bu *ŞEHİR BU HALE Mİ GELDİ!*"

Son kısmı avazı çıktığı kadar bağırdı, bu yüzden onu susturmak için elimi ağzına koymaktan başka çarem yoktu.

"O yetişkin adamlar farklı bir diyardan gelen *fae*'ler! Kapa çeneni ve bir saniye dinle! Bağırma kes!"

Betty sanki vücudundaki bir *kapatma* düğmesine basmışım gibi anında durdu. Hareket etmeyi, göz kırpmayı ve nefes almayı bıraktı ve sadece o kocaman gözleriyle beni izledi. Mavi saçları evinin yanından gelen yumuşak ışıkların altında parlıyordu ve en iyi arkadaşımın ne kadar mükemmel olduğunu takdir etmek için yeterince zaman ayırmadığımı fark ettim.

Bu bir veda değil, kendime hatırlatmak zorunda kaldım ve sonunda ağzını bıraktım. *Bu bir veda değil, lanet olsun.*

Boktan bir nedenden ötürü olsa bile, çok öyle *hissettirdi*.

"*Fae* dediğin kısma geri dönmeni ve en başından başlamanı istiyorum." Betty'nin sesi sakindi. Yakında tekrar çığlık atmaya başlayacakmış gibi görünmüyordu.

İç çekerek spor ayakkabısını yere bıraktım, derin bir nefes aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona mezarlıktan ayrıldığımdan beri olan her şeyi anlattım.

on

BETTY söylediğim her kelimeyi yuttu. İkimiz de sokağı ve evimi *görmemizi* engelleyen ağaca yaslanmıştık çünkü hiçbir şey *görmemek* için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kendimi toparlamak için bir an.

Gözlerini aşağıya dikti ve bir süre derin düşüncelere daldı.

"Demek herif sonunda kendini belli etti," dedi sonra. "Şerefsiz. Bu insanların bunca yıldır sana ne yaptığını biliyor mu? Dürüst olmak gerekirse, sanırım onunla gitmek istiyorum, böylece kafasına bir tane geçirebilirim - o lanet olası bir pislik."

En iyi arkadaşım.

"Şu anda ciddi misin? Sana onun hasta olduğunu, neredeyse ölmek üzere olduğunu söyledim." Ona bunu anlatmıştım, her şeyi anlatmıştım. Betty ile aramızda hiçbir sır yoktu, kendime bile açıklamaya cesaret edemediğim *gerçekten* çok karanlık olanlar dışında.

"Evet, seninle konuşmak için gelmeyi düşünmeliydi.

Hastalanmadan *önce*, sence de öyle değil mi?"

Ağzım birkaç kez açılıp kapandı ama ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yani, biz burada *fae*'lerden, başka bir alemden ve bir yaşam bağından bahsediyorduk ve o bunların hiçbirini bir saniye bile sorgulamadı. Onun yerine, adamın buraya *daha önce* gelmemiş olmasına kızdı.

Birden kalbim biraz kırıldı. "Sen tam bir baş belasıydın, bunu biliyor musun?"

Doğal olarak beni görmezden geldi.

"Ama bekle, bekle, bir dakika. Yani oraya gidip adamı iyileştireceksin ve sonra ne olacak? Senin bundan çıkarın ne?"

"Kaçırdıysan söyleyeyim, *hayattayım*. O adam yüzünden."

"Bekle, bekle," dedi dudakları gerilerek. "Uyandığında onunla *evlenecek* misin? Çünkü burada tersine bir Uyuyan Güzel durumu hayal ediyorum. Sana hemen evlenme mi teklif edecek?" Beni omuzlarımdan yakaladı. "Prenses mi olacaksın Nilah? Çünkü şu anda senin baş nedimen olduğumu söylüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ben prenses falan olmayacağım, Tanrı aşkına."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben *evlenmeyeceğim*, onu bir hastalıktan iyileştireceğim!" Bunu konuşuyor olmamız bile gülünçtü.

"Ama sen onu iyileştirdikten ve o evlenme teklif ettikten sonra?" "Evlenme teklif etmeyecek."

"Ama ya yaparsa?"

"*Hayır* diyeceğim." Ağzı açıldı ama izin bile vermedim. "Çünkü ben on sekiz yaşındayım ve onu tanımıyorum. *İşte*." Söylenmesi gerekiyordu; aksi takdirde asla yalnız bırakmazdı.

Betty bir an için bunu düşündü. "Tamam, evet, haklısın. Ama bundan ne elde edeceksin? Cidden, ne kadar?"

"*Hiçbir şey!* Önce o beni iyileştirdi!"

Bana el salladı. "O bir prens, Nilah. Çok zengin. Onu iyileştirdiğinde ya da her neyse, seni buraya bir sürü zenginlikle geri getirmesini isteyeceksin. Altın, elmas ve değerli her şeyi alacağız."

"Kafayı yemişsin sen," dedim.

"Hayır, ben akıllı bir iş kadınıyım. Bu ikimizi de hayata bağlayacak inanılmaz bir iş fırsatı. Milyarder olacağız ve yatlarda falan yaşayacağız." Bu kez gömleğimden tuttu ve burunlarımız birbirine değene kadar beni kendine çekti. "*Zenginlik talep et.*"

Gözlerimi devirdim. "Elbette, Bet. Elbette. Gerçek *sihir* yapabilen insanlardan zenginlik talep edeceğim."

"Güzel, güzel," dedi. "Ve oraya varır varmaz, önce bir sigorta şirketi bul."

Bu beni bir an için durdurdu. "Bir sigorta şirketine neden ihtiyacım olsun ki?"

"O kıcı sigortalamak için." Öne doğru eğildi ve kıcıma sert bir tokat attı.

Kanım neredeyse kaynama noktasına gelmişti ve çığlık atmamam bir mucizeydi. "*Tanrı aşkına!*" Onun yerine tısladım.

"Ben ciddiylim. J.Lo yaptı. Bu bir şey," dedi. "Sadece benimle tartışmayın ve yapın." Evet, bunu söylerken yüzü dümdüzdü. Bu arada, ben hâlâ kulaklarımdan öfke saçıyordum. "Ayrıca, işler zorlaştığında ve ne yapacağını bilemediğinde kendine WWBD diye sorarsın. Ve hayır, BD *büyük penis* anlamına gelmiyor, seni pis sürtük. "*Betty Ne Yapardı?*" anlamına geliyor. Tekrar yaklaştı. "*Kıyameti koparırdı.* Cevap bu. *Her zaman* cevap budur."

"Vay canına. Hiç tahmin etmezdim," diye kestirip attım. "Tek söylediğim, bu durumu hafife almayın."

"Hiçbir şekilde *hiçbir şey almayacağım*. Onlarla birlikte prence gideceğim ve sonra beni geri getirecekler. Sekiz gün," diye hatırlattım ona. "Sekiz gün sonra geri döneceğim."

Başını salladı. "Sekiz gün. O kadar da uzun değil."

"Kesinlikle," dedim. "Ve ona göz kulak olmanı istiyorum, Betty. Başını belaya sokarak ya da *daha fazla* belaya bulaştırarak *değil*, sadece kimsenin ona dokunmadığından emin ol, tamam mı? Fi'ye iyi bak." Dünyada bu konuda güvenebileceğim tek kişi oydu.

"Tabii ki yapacağım," dedi Betty. "Bunu söylemeye gerek yok. Ve kısa *sürede zenginlikle* geri döneceksin. Her şey yoluna girecek."

Onu sıkıca kucakladım ve bir süre öylece tuttum.

Sarılmaktan o kadar da hoşlanmıyordu ama bununla başa çıkabilirdi. "Sekiz gün," diye fısıldadı kulağıma.

"Sekiz gün." Ayrıldığımızda ağlamıyordu ve bu yüzden onu seviyordum. Eğer ağlasaydı, şimdiye kadar darmadağın olmuştum. "Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim."

"Güzel. Olan biten her şeyi yaz çünkü detayları istiyorum, tamam mı?"

"Tamamdır."

Birlikte evime geri döndük ve ayrılmak üzere olduğumu bilmekle ilgili bir şey vardı.

Başka bir diyara gitmek için, çünkü New York'a uçuş planıma sadık kalsaydım böyle hissedeceğimden şüpheliydim.

Bu adamlar beni bulmadan önce gitseydim ne olurdu diye düşündüm ama evimin önünü ve karanlıkta yanan ışıkları gördüğümde aklım başımdan gitti.

"Hassiktir lan!" dedi Betty ve ikimiz de kaldırımında durduk, tam o sırada annesi kapıyı açıp verandaya çıktı.

Komşuların birçoğu kapılarını açmıştı ve hatta birçoğu garaj yolunda duran, altın ışıktan yapılmış kelebekler etrafında uçarken parlayan ellerini sallayan ve arkasında altın parıltısından bir iz bırakan adamı görmek için evime yaklaşıyordu.

"Sihir," diye fısıldadım çünkü o çocuğun elleri de öyle görünüyordu.

Sihirdi, sıvı ile gaz arasında sıkışmış erimiş altın gibiydi ve olmayan şeyler *yapabiliyordu*. "Haydi!" Betty elimden tuttu ve beni kelebeklerin artık daha yükseklerde uçtuğu ve yirmi kadar komşumuzun huşu içinde izlediği caddenin karşısına sürükledi. Muhafızlar içeride kaldı Babam ve Fi de amcanın arkasındaydı.

Betty korumaların arasından geçerken, "Ayakkabımı sana fırlattığım için özür dilerim yakışıklı," dedi ama adam başını bile çevirmedi. "Kahretsin Nil, çok *seksiler*!"

Öyleydiler ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Amcaya sordum; havada uçuşan kelebeklerinden yayılan altın rengi ışık onu daha da hayal gibi gösteriyordu.

"Onlara göstermesini istedim," dedi Fiona, babamın yanından uzaklaşarak. "Ondan insanlara senin her zaman doğruyu söylediğini göstermesini istedim."

"Sorun değil. Büyü harika bir şeydir. Tüm varlıklar hayatlarında en az bir kez buna tanık olmalı, ölümlüler bile," dedi amca.

Ölümlüler bile.

Yıllar önce o çocuk da bana böyle seslenmişti. Bu kelimedede hoşuma gitmeyen bir şey vardı.

"Çalışmıyor," dedi Betty ve döndüğümde onu elinde telefonuyla buldum. "Kameram çalışmıyor!"

"Sizin teknolojiniz henüz büyüü algılayamıyor," dedi adam. "Sadece gözler yeterince sofistike."

Diğerlerinin de telefonlarını çalıştırmaya çalıştıklarını fark ettim - bizimkinin yanındaki evden Bay ve Bayan Adams, sokağın daha aşağısındaki Jenkins ve Betty'nin evinin üç ev aşağısındaki Anthony ailesinin altı çocuğu.

"Bu kadar yeter," dedim, şimdi kendimi çok tuhaf hissediyordum. "Bu... bu kadar yeter."

Fiona bize yaklaşırken, "Artık bilecekler," dedi. "Herkes öğrenecek."

"Ne kadar da akıllısın," dedi Betty, çocuk gibi başının üstünü ovuşturarak. "Aferin, Fi. Aferin."

Fiona ışınladı.

"Elbette," dedi amca ve iki elini yumruk yaptı. Aynı anda tüm o altın kelebekler havada kayboldu.

İnsanlar fısıldıyordu ve hatta bazıları adımları bile söylüyordu - gerçek adımları, *guguk kuşu* değil - ama onları görmezden geldim.

"Korkarım artık gitmeliyiz." Bana baktı. "Hazır mısın, Nilah Dune?"

Evet demek istedim ama kafamın içindeki bir ses *öyle* olmadığım konusunda ısrar etti. Yaklaşamadım bile.

Yine de başımı salladım. "Çantamı alayım."

Sadece temel ihtiyaçlarımın olduğu okul çantamı almıştım. Şarj cihazımı ya da en azından telefonumu almamak garip hissettirdi. Yanıma sadece yedek kıyafetler, birkaç çift iç çamaşırı, birkaç makyaj malzemesi ve diş fırçamı almıştım.

Sadece sekiz gün. Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Hep birlikte evin arka tarafına, annemin çok sevdiği büyük meşe ağacının işaret ettiği orman girişine gittik.

Betty bana sarıldı - kendi isteğiyle - oraya varır varmaz sigorta şirketini bulmamı hatırlattı ve bana şu güvenceyi verdi

Fiona iyi olacaktı.

Fiona da bana sarıldı ve eskisi kadar heyecanlı bir şekilde gülümsedi. "Harika olacaksın!" dedi bana ve buna gerçekten inanıyordu.

Ama babam kulağıma "*Özür dilerim, yavrum*" diye fısıldadığında nefes almak çok zorlaştı ve içgüdülerim bu duygudan uzaklaşmak için hemen koşmaya başlamamı istedi.

Çok ağır.

Gözlerimde biriken yaşları görmedi, çünkü sokak lambalarının ulaşmadığı yerler karanlıktı. Amca elini sıktı ve beni en kısa zamanda geri getireceğine söz verdi, sonra da yola koyulduk.

Gerçek *fae* olan altı adamla birlikte, ailem orada durup bana el sallarken ormana gittim, şok olmuş, mutlu, üzgün ve *her şey* aynı anda, tıpkı benim gibi.

Karanlığın derinliklerine indikçe uzuvlarım daha da ağırlaştı. Korku beni boynumdan yakaladı ve kendime bunu tam olarak ne için yaptığımı hatırlatmak zorunda kaldım, çayırın o anısını zihnimde ihtiyacım olduğu kadar çok kez tekrarladım.

O çocuk beni kurtarmıştı ve şimdi sıra bendeydi, bu kadar basit.

İyi olacaktım.

on bir

Işıktan yapılmış kelebekler etrafımızda kanat çırpıyor, eskisinden daha büyük bir şekilde ormanı aydınlatıyorlardı. Yolumuzu gösteren minik güneşler gibiydiler ve bir süre kulaklarım orman zeminine vuran ayak seslerimizle doldu. Görünürde hayvan yoktu. Kuş civıltısı ya da baykuş ötüşü yoktu. Görebildiğim kadarıyla yılan da yoktu. Sadece biz vardık.

"Yeğeninize *gerçekten* ne oldu - adı neydi Yine mi?" İsimlerle aram pek iyi değildi ve mutfakta konuştuğumuz sırada da şok halindeydim, bu yüzden bahsetmişse bile hatırlamıyordum.

"Prens Lyall," dedi amca. "Sana ne olduğunu anlattım, hastalandı."

Sesi değişmemişti. Gözlerindeki bakış değişmemişti.

Bu beni biraz rahatlattı.

"Ama nasıl? Siz... sizde virüs ve bakteri gibi şeyler var mı? Ve *ölümsüz* müsünüz?" Çünkü az önce bize *ölümlü* demişti ve bu kelime hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Onu son gördüğümünden beri bir gün bile yaşlanmamış gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

"Elbette," dedi, sanki sonsuza kadar yaşamak dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Ve hayır, sonsuza kadar yaşayabilecek hiçbir patojen

bize zarar verir. Elimizdeki şey *büyü*. Zehirler. Büyüler. Lanetler. Bunlar bizim hastalıklarımız."

Tüylerim diken diken oldu. "Peki, Lyall'ı kaçıran hangisiydi?"

"*Prens* Lyall," diye düzeltti. "Ve ne olduğunu bilmiyoruz. Herhangi bir şey olabilirdi, gerçekten."

"Ama bana nazıkçe hatırlattığınız gibi o bir prens. Onun için çalışan, bir şeyleri test eden, zehirleri ve benzerlerini bilen insanlar olması gerekmez mi?" Tüm bildiğim kitaplarda okuduklarım ve filmlerde gördüklerimdi, yani hiçbir şekilde fae uzmanı değildim. *Gerçek* fae.

"Öyle. Ama büyü çok aldatıcı ve çok *sinsi* bir şeydir. Yetenekli bir yaratıcının elindeyken hava kadar görünmez olabilir," dedi adam.

"Doğru." Önümüzde uçuşan kelebeklere baktım. "Orası nasıl bir yer, Seelie Sarayı, değil mi?"

"Evet, Verenthia'nın Seelie Mahkemesi, bizim diyarımız," diye açıkladı. "Emer ve Reme yıldızlarında asılı duran uçsuz bucaksız bir kıta."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu aynı ismin tersi." "Kesinlikle.

Aynı yıldızın tersten okunuşu da."

Beynim durakladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, geçmişte ve gelecekte aynı yıldız olduğu anlamına geliyor. Bu zaman çizgileri arasında Verenthia doğdu ve binlerce yıl boyunca gelişti."

Ona göz kırptım. "Bu bana pek mantıklı gelmiyor." Yıldızlara asılı diyarlar, ama "yıldızlar" değil, çoğul, sadece geçmişten ve gelecekte *bir* yıldız mı?

Adam biraz güldü. Hoş bir kahkahaydı; sıcak ve davetkâr.

Belki de onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değildir diye düşündüm.

"Bak sana ne diyeceğim ölümlü, eğer büyüü anlamaya başlarsan, bu da sana çok mantıklı gelecek."

İrkildim. "Nilah. Benim adım Nilah."

"Kusura bakma Nilah. Bu bir alışkanlık haline geldi," dedi başını sallayarak. "Yani buraya sık sık geliyor musun?" Merak ettim.

"O kadar da değil. Saraylarımızın kraliyet aileleri her on yılda bir bilim ve teknolojiye son gelişmelerden haberdar olmak için keşif gezileri düzenler. Dünyanızın bu kısmının beni büyülediğini itiraf etmeliyim. Büyü olmadan hayatta kalabilmeniz ve yaşayabilmeniz ama bunun yerine nesneler yaratmak için zihinlerinizi kullanmanız oldukça ilginç." Kendi kendine başını salladı. "Prens Lya'lla tanıştığınızda, son seferimizdeydik - onun ilk seferinde."

"Bu on üç yıl önceydi," dedim.

"Evet, zaman burada Emer ve Reme arasında olduğundan daha farklı akıyor."

Bu beni de rahatlattı. Belki de dünyada sekiz günden daha az bir süre kalacaktım.

"Beni nasıl bulduğunu hiç söylemedin," diye sordum ve bacaklarım yorulmaya başlamıştı - epeyce yürümüştük. Muhtemelen bir saat, eğer zaman algıma güvenilebilirse.

Yine de zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyorlardı. Yeşil ve gümüş giysili muhafızlara dönüp baktıklarında yüzlerinde ne bir ifade ne de herhangi bir rahatsızlık izi vardı.

"Kahinimiz Prens'in kanı sayesinde izinizi buldu," dedi adam. "Seni bu şekilde gördük."

"*Beni gördün mü? Yani, yüzümü mü gördün?*"

"Evet." Bana baktı. "Yüzünüzü mükemmel bir netlikle gördük."

Yine, bunu söyleme biçiminde bir şey vardı. Bazen böyle konuşurdu.

"Pardon, adınız neydi?"

"Helid Sunstinne-ama yine de bana *efendim* diyebilirsiniz."

"Helid iyi," dedim ve neden olduğundan emin değildim. Belki de hayatımın neredeyse tamamını kendimi savunma modunda geçirdiğim için en ufak bir sözü ya da isteği kendime karşı doğrudan bir saldırı olarak algılıyordum. Karşılık vermek istemem doğaldı. Bu kısmı hiçbir zaman kontrol edemedim ve etmek de istemedim. İnsanlar hayatım boyunca beni kurban olarak görmüş olabilirdi ama ben bunu kabullenip kurban gibi davranmayı henüz öğrenmemiştim. Karşı koyabildiğim sürece karşı koyacaktım. Her ne şekilde olursa olsun.

Bu da başımı bir dünya belaya soktu ama konudan sapıyorum.

Helid bana, "Sen... daha önce tanıştığımız insanlara pek benzemiyorsun," dedi.

"Daha önce insanlarla tanıştın mı?"

"Elbette. Şehirlerinizin ve eyaletlerinizin başkanları. Varlığımızdan haberdar olan insanlar. Kız kardeşim Seelie Kraliçesi olduğundan beri şahsen birçok toplantıya katıldım."

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Demek insanlar senin var olduğunu gerçekten biliyor."

"Tabii ki var." Sonra, "Çok fazla küfrediyorsun. Kraliyet ailesinin önünde bunu yapmak pek yaygın değildir."

Ona baktım. "Ben ölümlüyüm, bu yüzden kurallar benim için geçerli değil." Öyle mi?

"Gerçekten de beklediğimizden çok farklısınız," dedi fısıltıyla.

"*Biz kimiz?*" Merak ettim. "Ve bahsettiğin geçide varmamıza ne kadar kaldı?"

"Kraliçe ve ben," dedi. "Aetherway yeterince yakın. Sadece biraz daha."

"Tamam, t a m a m," diye mırıldandım ve adamların hâlâ orada olduğundan emin olmak için arkama bir kez daha baktım. Onlardı. "Peki ya

Kral mı? Seelie Sarayı'nın kralı kim?"

"Kral Trogen uzun zaman önce öldü," dedi Helid. "Kraliçe tek başına hüküm sürüyor ve prens uyandığında, artık reşit olduğu için kral olarak onun yerini alacak."

"Kaç yaşında bu arada?" Bir kral. Ve gerçek bir Fae kralı.

Yavaşça ön koluma uzandım ve kendimi çimdikledim. Sertçe.

Çok acıdı ama uyanmadım.

"Prens yirmi bir yaz yaşında." *Yazları* varsayarsak yıllardı, prens benden sadece üç yaş büyüktü. "Peki neden hâlâ kral olmadı?" Merak ettim.

"Çünkü hastalandığında reşit değildi," dedi Helid ve gözlerine bir şey geldi. Birdenbire karardılar.

Korkmuş gibiydi.

Bu da bir süre çenemi kapalı tutmamı sağladı. Sessizce yürüdük ve gözlerimi önümde tutmak zorundaydım çünkü ne zaman ağaçlara ya da dallara odaklansam, beynim beni onların yılan olduğuna, hızla sürünerek beni tekrar ısırmaya geldiklerine inandırmaya çalışıyordu. Şu anda her şeyin üstüne yılanlardan korkmayı göze alamazdım, bu yüzden bakmadım.

Gece o kadar sıcaktı ki gömleğim sırtıma yapışmıştı. Deri ceketimi hiç almamalıydım diye düşündüm, ama bir yerde dururken bile hava soğuktu ve başka bir diyarda nasıl olacağını kim bilebilirdi ki?

Helid aniden, "Bay Dune bana annenizin de uzun zaman önce öldüğünü söyledi," dedi ve sanki yüzüme bir tokat atmış gibiydi.

"Evet."

"Peki ya mavi saçlı kız, o senin arkadaşın mı? "Evet.

Neden?"

"Sadece merak ettim. Nişanlı mısın? Belki biri tarafından takip ediliyordur?"

Tam olarak ne demek istediğini anlayacak kadar kitap okumuştum. "Erkek arkadaş. Erkek arkadaşım olup olmadığını sorabilirsin."

"Öyle mi?"

"Hayır." Daha önce sadece bir tane sevgilim olmuştu ve aramızdaki ilişkinin daha çok menfaatleri olan bir arkadaş ilişkisi olduğundan emindim. Adı Caleb'di ve babasıyla birlikte Kaliforniya'da bir yere taşınmadan önce üç yıl boyunca büyükannesiyle -benden üç sokak aşağıda Bayan Alfie- yaşamıştı. Bekaretimi ona on altı yaşındayken vermiştim ve o gitmeden önce bir yıl boyunca birbirimizi seks için kullandık. Randevular, çiçekler ve tatlı mesajlar değildi. Daha çok, **"Bu gece müsait misin?" sorusuna** evet ya da hayır diye cevap veriyorduk ve büyükannesinin evinin arkasındaki yazlık evde, onun uyuduğu saat olan akşam ondan sonra buluşacağımızı biliyorduk.

İşe yaramıştı. Hiçbir zaman bir erkek arkadaş istememiştim, sadece birlikte keşfedebileceğim, beni bir süreliğine fiziksel zevkle dolduracak birini. Ve tabii ki Caleb kasabanın *guguk* kuşuyla çıkmakla ilgilenmiyordu, bu yüzden bu konu hiç açılmamıştı bile.

O gittiğinde biraz rahatlamıştım.

Ve itiraf etmeliyim ki, son birkaç aydır bu kasabadan taşınmaya karar verirken, aslında seks yapabileceğim biriyle, beni tanımayan biriyle, bir başkası için *guguk kuşu* olduğumu bilmeyen biriyle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Hatta bu fikir beni çok heyecanlandırmıştı, ama şimdi...

"Orada yaptığın şey," derken buldum kendimi. "İnsanlara kelebekleri gösterdin. Teşekkür ederim."

Çünkü artık yarı yarıya sakinleşmiştim ve bunun ne anlama geldiğini fark ediyordum. O insanların aslında bu adamı kendi gözleriyle gördüklerini ve ışıktan yapılmış kelebekleri gördüklerini fark ediyordum. *Sihir* görmüşlerdi, aynen onlara anlattığım gibi.

Şimdi, sonunda hepsi yalan söylemediğimi kabul edecekti ve Tanrım, hayatım çok farklı olacaktı. Fi'nin hayatı çok farklı olacaktı, babamınki de.

Bir ağacın arkasına gizlenmiş Betty ile gizli bir konuşma yapmam için geçen sürede evde *her şey* değişmişti.

"Rica ederim. Durmamı istemeseydiniz daha fazlasını da yapardım," dedi Helid. "Kız kardeşiniz bana kasabada yaşadığınız mücadelelerden bahsetti. Adil olan da buydu."

Adil. Bu hiçbir zaman inanmadığım bir kelimeydi.

Yine de Helid'e "Minnettarım," dedim çünkü belki Fi artık okulda zorbalığa maruz kalmayacaktı. Belki şimdi bir arkadaş bile edinebilirdi. Belki ben dönene kadar birkaç arkadaş edinirdi.

Babam da mühendis olarak bir iş bulabilir ve bir daha kimseyle yumruk yumruğa kavga etmek zorunda kalmazdı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Çok uzun zamandır omuzlarımda taşıdığım ağırlık şimdi aniden biraz hafifledi ve bu çok az zamanımı almıştı! Tüm hayatım boyunca insanları ikna etmeye çalıştım ve bu adamın her şeyi değiştirmesi için çok az şey yetti.

Helid'in profiline, sivri kulaklarına ve keskin burnuna baktım. Gerçekten de güzeldi ve elleri artık yolumuza rehberlik eden kelebekler gibi parlamıyordu. Bu beni meraklandırdı.

"Tam olarak nasıl çalışıyor? *Sihrin*. Nasıl bu kadar gerçekçi görünmelerini sağlıyorsun?"

"Bu sadece bir yanılsama," dedi Helid. "Bir ışık bükülmesi ve duyuların manipülasyonu - hepsi bu." Ve yine bir el salladı ve parmaklarından *daha fazla* kelebek filizlendi, ama sadece bu kadar değil. Işıklardan yapılmış küçük kuşlar ve gerçeklerinden daha büyük ateşböcekleri ağaçlara ve dallara yayıldılar, birbirlerini kovaladılar, ben ise olduğum yerde donup kalmış bir şekilde izledim.

Gerçektir. Bunların hepsi çok gerçek görünüyordu.

"Ama nasıl? Nereden geliyor? Nasıl çalışıyor?"

"Büyülü enerji alemdeki her canlının doğuştan getirdiği bir şeydir çünkü biz Verenthia'dan doğarız ve Verenthia'nın kendisi büyüdür. Biz doğaya verir ve ondan alırız -bazen aynı anda- ve doğa da bize verir ve bizden alır. Tıpkı bu ağaçların size nefes almanız için oksijen vermesi ve karşılığında her nefeste verdiğiniz karbondioksiti kullanması gibi. Bu bir döngüdür" diye açıkladı. Ve ben bunu gerçekten anladım.

"O zaman Verenthia'da herkes aynı büyüye mi sahip?"

"Hiç de değil, hayır. Her türün farklı şekillerde kullandığı kendi büyü markası vardır. Her tür fae'nin de farklı büyülere erişimi vardır."

"Kaç çeşit Fae var?"

"Dört," dedi Helid ve sonra... "İşte burada."

Bacaklarım anında durdu ve önümdeki karanlığa, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen ağaçlara baktım.

"Ne var? Burada ne var?" Çünkü bir bok göremiyordum.

"Aetherway," dedi Helid bana gülümseyerek ve elini uzatarak. "İzninizle, Nilah Dune, Seelie Sarayı adına sizi Verenthia'y a resmen davet ediyorum."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

"Elimi tut ve benimle yürü, Aetherway seni tamamen karşılayacaktır."

Elimi onunkine koyduğumda elim titredi. Teni sıcaktı - o çocuğun bana dokunduğunda ellerinin sıcak olduğu gibi. Beni iyileştirdiğinde.

Onun ham enerjisi sanki benim enerjimmiş gibi avucumun ortasında vızıldıyordu. Helid gülümsedi, beni iki ağacın arasına çekti ve ben

sadece bir adım uzağa gidene kadar onların ötesinde hiçbir şey göremiyordum.

Ta ki enerjiyi hissedene kadar - bu enerji Helid'den değil, ağaçların arasındaki ısıltılı ışık perdesinden geliyordu. Ondan gelen sıcaklık beni aynı anda hem çekiyor hem de geri itiyordu ve birden nefes alamaz oldum. Ciğerlerime hava gitmiyordu ve bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, bu yüzden Helid beni tekrar ve daha sert bir şekilde çektiğinde ileri doğru hareket ettim.

Gözlerim faltaşı gibi açık, çılgılık bile atamadan doğrudan parıltının içine girdim.

on iki

Gözlerimi KAPATAMADIM. İster içgüdü deyin, ister nereye gittiğimi *tam olarak görme* ihtiyacını bana veren her neyse, ama göz kapaklarım açık kalmıştı ve bu yüzden ilerlerken parıltıyı gördüm. Suyun içinde yürümek gibiydi - *eğer* su parıldıyor ve sıvı olmasaydı... bilirsiniz işte. Tam olarak değil.

Tenime değdiğinde sıcak olduğunu hissettim. Ağırlığı yoktu ama birkaç metre boyunca devam ediyordu, *eğer* bu durumdaki muhakeme yeteneğime güvenilebilirse. Saçlarım suyun altında olduğu gibi yanlara savruldu ve kulaklarım aynı şekilde yankılandı, yine de giysilerim kuru kaldı, ciğerlerim havayla doldu ve kalbim düzenli olarak attı.

Sonra parıltı beni serbest bıraktı.

Biraz olsun anlam ifade eden tek şey buydu - parıltı beni *serbest bıraktı*, saçlarım tekrar omuzlarıma düştü ve kulaklarım bir kez daha etrafımızdaki ormanın sesini aldı.

Kuşlar cıvıldıyor, baykuşlar ötüyor ve esinti yüzümün yan tarafına yumuşak bir şekilde vuruyordu - sadece burada ağaçlardaki yapraklar rengârenkti. Sarı, yeşil, mavi ve morun her türlü tonu vardı. Yapraklar yaprak şeklindeydi ama geride bıraktığımız ormandakilerden daha kalın görünüyorlardı. Plastik gibi görünüyorlardı, bu da üzerlerindeki renkleri açıklıyordu.

Çünkü ağaçlar mavi yapraklar filizlendirmedir.

"Ne... Ne... Ne oldu?" Sonunda söyledim. Kalbim çoktan atmaya ba lamı tı ve gözlerim ağaçları aradı - her tarafta bir sürü ağaç vardı.

"Aetherway'den geçtik, Nilah. Şu anda Verenthia'dasın."

Helid'in sesi bana ulaştı ama yüzünü bile görmedim çünkü hâlâ *gerçek* ağaçları bulmaya çalışıyordum. Yeşil yapraklı olanları, *normal* ağaçları.

Ancak geldiğimiz yere baktığımda bile orayı göremedim. Sadece bir dakika önce içinde bulunduğum ormanı görmedim. Me eleri,  amları ve ince yeşil yaprakları görmüyordum, sadece *renkli-hayali-gerçek olmayan* ağaçlardan başka bir isim veremedi im *bu* ağaçları görüyordum.

"Orman nerede?"

"Orada. *Burada*." Helid hemen yanımdaydı ve o da geldiğimiz yere bakıyordu. "Aynı ormandayız ama Verenthia'nın tarafındayız. Şöyle d   n, bu senin ormanın" -elini düz tuttu, parmaklarını birleştirdi- "ve bu da *bizim ormanımız*. Aetherway'in her iki tarafında birle mi  durumdalar." Ve diğer elini ilkinin üzerine koydu.

Dudaklarımı aralayarak başımı salladım, ince havaya dokunmak için elimi uzattım. "Burada parıltı yok."

"Bunun nedeni bu ormandaki Aetherway'in biraz daha aşağıda olması. Muhtemelen bir mil kadar." Ve elini ileriye doğru salladı.

Ne dediğini anlamaya ba layamadım bile çünkü oda ım hala *hissettiklerimdeydi*, sıcaklık ve ağırlıksız doku ve saçlarım. Ba ımın etrafında süzülüyordu, ama şimdi dokundu umda her zamanki gibi hissediyordum ve dalgalarım tamamen kuruydu.

"Gel, Nilah. Atlarımız bekliyor."

Döndüm, kalbim boğazımda, gözlerimi Helid'in yüzünde tutmaya çalıştım ama başaramadım, ağaçların, garip yaprakların arasında dolaşmadım, onların gerçek olduğu gerçeğini anlamaya çalıştım.

Ama sonra kişneme sesi duydum.

Beş muhafız ilerlemeye devam etmişti ve gerçekten de yirmi metre ötedeki ağaç gövdelerine bağlı atları vardı. Onları gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi - beyaz, normal bir atın neredeyse iki katı büyüklüğünde, yedisi de. Omuzları benden muhtemelen bir baş daha uzundu.

At sırtında. O atlardan birine binmek zorunda kalacaktım. ve sür.

Helid cevap vermediğimi fark etmiş olmalı ki yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni nazikçe ileriye doğru yönlendirdi.

Atlar hareket ediyordu. Gerçektiler. O kadar beyazlardı ki albino olduklarını düşünebilirdim ama yeleleri ve kuyrukları renkliydi. Kahverengi ve gri, koyu ve açık.

"Korkmanıza gerek yok. Bunlar Yaz Aygırları ve binmesi en kolay olanlar. Sizinle bağlantı kurarlar ve sizi kollarlar. Söylesene, daha önce hiç bir atın sırtına bindin mi?"

"Hayır, ben..." Başımı salladım, derin bir nefes aldım. "Hayır, almadım."

"Sorun değil. Size daha yaşlı bir at getirdik, çoğundan daha tecrübeli bir at. Bu Aro ve yanılmıyorsam yüz yirmi yaz yaşında."

İşte yine beynim, bildiğim her türlü mantığa bağlı kalmayı reddeden bu yeni bilgiye yer açmak için kendini boşalttı.

"Ölümsüz atlar." Söylediklerinden anladığım buydu. "Hayır, hayır-ölümsüz değil. Atlar ölümsüz değildir. Onların bir yaklaşık yüz elli yaz yaşarlar, ancak ölümleri

yaşlılık," diye açıkladı Helid. "Tek yapman gereken bacağını buraya, diğerini de eyere koymak. Orif sana yardım edecek." Geri çekildi ve muhafızlardan biri -Betty'nin yüzüne nişan aldığı spor ayakkabısını yakalayan muhafız- öne çıktı.

"Dokunmak için izin istiyorum," dedi ve ben de şöyle diyecektim *Tabii dostum*, ama görünüşe göre benimle hiç konuşmuyordu.

Helid'le konuşuyordu.

"Kabul edildi. Dikkatli ol," dedi adam ve eğer beni daha önce hiç olmadığım kadar küçük hissettiren bir fae atına binmek üzere olmasaydım, bedenim hakkında *benim* adıma konuşması konusunda ona söyleyecek bir iki şeyim olurdu.

Adam -Orif- arkama geçti ve kocaman ellerini belime doladı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı çekti. Ayağımı üzengiye, bacağımı da diğer tarafa koymak kolay oldu.

Her şey çok hızlı oluyordu. Birdenbire dev bir atın sırtında oturuyordum ve sert, kaygan ve benim için çok büyük bir eyer vardı ve at canlıydı ve hareket ediyordu ve birisi dizginleri de ellerime verdi.

Neredeyse hiçbir şey görmüyordum. Helid konuştu ama panik beni ele geçirip kulaklarımı uğuldatırken tek bir kelime bile anlamadım. *Nefes al, Nil, nefes al*, dedim kendime ama işe yaramıyordu.

Her şey çok hızlı geliyordu. Düzgün düşünemiyordum ve panik beni yakalamaya başlamıştı. İlk başta, bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm, çünkü düşünmek ve merak etmek için zamanım olmayacaktı. Ya *olursa düşüncesi*, uğraşmak istemediğim gerçek bir baş belasıydı.

Ama bu aslında daha kötü olabilirdi. Şu anda, zorlukla nefes alabiliyorken ve bu attan düşüp boynumu kırarak öleceğimden oldukça eminken, keşke keşkelerde boğuluyor *olsaydım*.

Sonra hareket ettim.

Görüşümdeki siyah noktalar solmaya başladı. Tekrar görebilene kadar gözlerimi binlerce kez kıptım - önümde atın boynu ve kafası - *çok büyük!* Ve kaymamak için dizlerimin arasına sıkıştırmak zorunda kaldığım eyer ve diğer atlar da, ikisi önde, biri yanımda ve diğer üçü de arkamda.

Muhafızlar ve Helid yanımdaydı ve onlar gerçek fae'lerdi ve ne yaptıklarını biliyorlardı. O atların üzerinde kendilerini kontrol ediyor gibi görünüyorlardı ve Helid bana gülümsüyordu.

Bu sadece ölmek üzere olmadığım anlamına gelebilirdi, *değil* mi? "Aro'ya güven, ölümlü. Düşmene izin vermeyecektir."

Bana yine *ölümlü* dedi, ama bu sefer onu düzeltmeyi aklımdan bile geçirmedi. Hayatım gözlerimin önünden geçip gidiyordu ve ben tüm varlığımla o dizginlere tutunmuştum.

"Sadece... sadece koşmak yok," dedim ve Helid eskisi kadar hoş bir şekilde güldü.

"Koşmak yok," diye kabul etti. İlerledik.

GECE VAKTIYDI.

İlk başta, bunun sadece ışığın görünmesine izin vermeyen tüm o renklerdeki yaprakların kalın gölgesi olduğunu düşündüm, ama yürüdükçe gökyüzünün daha fazlasını gördüm. Hiçbir yerde ay ya da yıldız yoktu. Sadece karanlık vardı.

Sessizlik.

Artık yolumuzu gösteren altın ışıktan kelebekler yoktu, sadece beyaz atlarıyla ilerleyen iki muhafız vardı. Helid yanımdan ayrılmadı.

Belki de benim paranoyamdan kaynaklanıyordu ama atının dizginlerini sıkıca yumruklarının arasına almış, sürekli etrafımıza bakarken çok tetikte görünüyordu.

Dakikalar bir saati bulmuş olmalıydı ve toynakların aynı ritimle orman zeminine vuruş sesleri beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Çoğunlukla işe yaradı ve artık panik içinde nefes nefese kalmıyordum ama aynı zamanda buraya bu şekilde gelmenin en iyi fikir olmayabileceğini de fark ediyordum. En azından biraz hazırlık yapmadan olmazdı. Etrafımın neye benzeyeceğini tam olarak bilmeden olmazdı.

Beni yanlış anlamayın, evet dediğim için pişman değildim. Benim hayatımı kurtaran adamın hayatını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım ama hemen gittiğim için pişmanlık duyuyordum. Üzerinde uyumadığım, daha iyi beslenmediğim, Helid'i iyice sorgulamadığım için pişmanım.

Burası hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve hayatımı, beni kurtaran adam bile olmayan bu yabancılardan ellerine bırakmıştım.

Ama onu gördüm, diye hatırlattım kendime. Helid'in söylediği kişi olduğunu biliyordum çünkü o gün onu çocukla birlikte görmüştüm.

Ama bu bile sinirlerimi ve kalbimi yatıştırmaya yetmiyordu.

"Burası tam olarak ne kadar *tehlikeli*?" Sordum ve sesim çok yüksek çıktı çünkü kulaklarım sessizliğe ve toynakların aynı ritimde yere vurmasına alışmıştı.

"Burası çok tehlikeli bir yer," dedi Helid ve bana mı öyle geldi yoksa sesi öncekinden daha mı *kısıktı*? "Burası Verenthia'nın güneyini çevreleyen orman ve adından da anlaşılacağı gibi Tarafsız Topraklar'a ait: kıtamızın tarafsız bölgeleri."

Evet, evet, kesinlikle daha alçak sesle konuşuyordu. "Ve tam olarak ne yaşıyor-"

Uzaklarda bir yerde bir çıt sesi duyduk. Sessizlik yüzünden ormanda yankılandı.

Herkes durdu.

Bindiğimiz her at, benimki de dahil olmak üzere hiç düşünmeden, aynı anda durdu.

Kalbim davul gibi çarpıyordu. "Neydi-"

Helid elini kaldırdı. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Biri önde, diğeri arkada giden iki muhafız atlarından öyle sessizce indiler ki, kendi gözlerimle görmesem hareket ettiklerini asla anlayamazdım.

Biri daha ileriye, diğeri daha geriye gitti ve aniden her ikisinin de ellerinden ışık patladı. Bu sefer kelebekler ya da kuşlar yoktu, sadece iki yumruğumun toplamı kadar büyük ışık topları vardı.

Dizginleri tüm gücümle tuttum, o kadar sıkıydım ki avuçlarımın derisinde kanlı yarım aylar vardı.  zerinde oturduğum at da kıpırdamadan duruyordu, ba ı dikti, nefes alıp veriyordu. Onu bedenime karşı çok net hissediyordum. Bir anlığına, sakinle mek için gözlerimi kapattığımda, boğazından aşağı inen nefesi sanki benim nefesimmi  gibi hissettim.

Bu beni o kadar korkuttu ki neredeyse çığlık atacaktım, ancak gözlerimi tekrar açtığımda muhafızlar atlarına dönüyorlardı ve ikisi de Helid'e ba larıyla selam verdiler.

Zoraki bir gülümsemeyle bana döndü. " imdi diğer tarafa geçene kadar sessiz kalsak iyi olur  l ml ."

Neredeyse bayılıyordum.

"Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor? Tehlikede miyiz,   y l e mi?"  nk  gözlerindeki bakış beni sözlerinden daha çok korkutuyordu.

"Seelie Kraliçesi'nin emriyle buradayız. Tarafsız Topraklar'ın sakinleri bunu biliyor. Saldırmaya cesaret edemezler."

Saldırı, dedi ve yine de sesi hiç inandırıcı gelmedi.

Ben de "Buna *sen* bile inanmıyorsun Helid" dedim.

Adını kullandığım için beni düzeltmedi, tıpkı bana tekrar *ölümlü* dediğinde benim onu düzeltmediğim gibi. Elimizde çok daha acil sorunlar var.

"Sessiz olun," dedi. "Şimdilik sessiz kalmamız en iyisi." Topuklarını atının yan tarafına vurdu ve at onu ileri, benimle ön muhafızların arasına götürdü.

Pişmanlık iliklerime kadar işlemişti. Dizlerimi eyere daha sıkı bastırdım, ama artık ata binmekle ilgili bir endişem yoktu - bu at aslında çok büyük ve dengeli olduğu için bunu çok kolaylaştırıyordu.

Hayır, şimdi kraliçenin emriyle burada olmasaydık dışarıda bize *saldırabilecek* ne olabileceğiyle ilgileniyordum.

Kahretsin, buraya silahsız gelmemeliydim. Bıçak ya da her neyse, sadece kendimi koruyacak bir şey. Beni biraz daha güvende hissettirecek bir şey.

Ama elimde sadece sırt çantam vardı ve kendimi sakinleştirmeye çalışmam işe yaramadı. Yine de at, benim herhangi bir yönlendirmeme ihtiyaç duymadan ilerledi.

Uzun süre hareket etmeyi bırakmadık.

Ağaçlar hiç değişmedi. Onların arasında kendimi çok küçük hissettim. Sanki ormanın aynı bölümünden tekrar tekrar geçiyormuşuz gibi her şey aynı görünüyordu, ta ki...

"İşte!"

Helid ileriye işaret etti. Önden giden iki muhafızın ötesinde, uzaktan zar zor seçebildiğimiz küçük ışıklar parıldıyordu. Eğer burası tamamen *karanlık* olmasaydı, onları gözden kaçırabilirdik.

Kalbim durakladı.

"Tarafsız Topraklar," dedi Helid. "Orman orada bitiyor ve en yakın kasaba tepenin hemen aşağısında başlıyor." Bana bakmak için döndü ve gerçekten de rahatlamış görünüyordu, altın rengi gözleri parlıyordu. "Neredeyse vardık."

Ona inandım ve anında rahatladım. Hava ciğerlerime çok daha kolay iniyordu ve kaslarımı gevşettiğimde ellerim hafifçe uyuşuyordu.

"şimdi bana orada neden bu kadar korktuğunu *tam olarak* anlatacaksın Helid," dedim i çekerek. "Bu ormanda bize saldırabilecek ne var böyle?!"

Ama Helid'in bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Bir sonraki anda onları kendi gözlerimle gördüm.

on üç

Bindiğimiz atlar kadar büyük canavarlar.

Korkmak, çığlık atmak ya da herhangi bir tepki vermek için bile zaman yoktu çünkü ağaçların arasından her taraftan ve aynı anda geliyorlardı.

Koyu renkli kürkleri onları kaplıyordu ve maymunlar, daha uzun yüzleri ve çenelerinin altına düşen dişleri, kırmızı parıltıdan yapılmış gözleri ve başlarının üzerinde ön kollarım kadar kalın, öne doğru kıvrılmış boynuzları olsaydı, nasıl göründüklerine en yakın bildiğim hayvandı.

Sesleri kalbimin atışını bir an için durdurdu. Her şeyi ağır çekimde gördüm - beşi de muhafız olan muhafızların atlarından nasıl atladıklarını ve ceketlerinin altından nasıl altın kılıçlar çıkardıklarını. Helid avazı çıktığı kadar *"Ne pahasına olursa olsun ölümlüyü koruyun!"* diye bağırırken, nasıl hızla hareket edip maymun canavarlara saldırdıklarını, onları o parlak kılıçlarla nasıl bıçakladıklarını ve kestiklerini gördüm.

İki elini gökyüzüne doğru kaldırıp daha önce hiç duymadığım bir kelime söylediğinde hâlâ atının sırtındaydı. İngilizce ya da daha önce duyduğum başka bir dil değildi ama avuçlarından parlak bir ışık topu fırladı, o kadar sert ve hızlıydı ki neredeyse onu attan düşürecekti.

Gökyüzü, havai fişekler gibi ya da muhtemelen etrafımızdaki her yerden görülebilecek bir fener gibi altın bir kıvılcım yağmuruyla patladı.

Sonra atım hareket etti ve zaman her zamanki hızına kavuştu.

At kişnedi ve yana sıçradı çünkü o canavarlardan biri onu arka bacağından tırmalamıştı ve ben yaklaştığını bile duymamıştım.

"Koş, Aro! *GİT!*"

Helid atından atladı ve bana doğru geldi. Tüm gücüyle atımın boynunun yan tarafına bir tokat attı.

Aro tekrar kişnedi ve bir saniyeliğine arka ayakları üzerinde yükseldiğinde çığlık attım. Ceketinin altına sakladığı bir çift büyük bıçağa uzanırken Helid'in gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı - yakında ölecektim.

Sonra dönüp kendisine doğru gelen canavarlardan birini karşılamaya gitti ve Aro ileri doğru koştu, onu diğer üç at izledi.

Yürürken bu atın sırtına binmek rahattı ama şimdi koşuyordu ve bu eyerden düşmememin imkânı yoktu. Önümdeki manzara değişti, karanlıklaştı ve kulaklarım kılıçların kesme sesleriyle doldu ve hayvanlar bu cırtlak sesi çıkarıyordu - bir kükreme değil, çığlığa yakın bir şey.

Geriye bakma hatasını yaptım.

Kargaşa. Kan ve dişler ve kılıçlar ve havada altın büyü, çığlıklar ve kükremeler ve vücut parçaları.

Ve bir canavar yerde *sürünüyordu*, pençelerini bana yaklaştırmak için kullanıyordu, kırmızı, geniş ve korkunç gözleri üzerimdeydi.

Vücudumun her santimi aniden uyuştı. Kalbim göğsümde sıkıştı ve nefes almayı bıraktım, hava boğazımda sıkıştı.

Sonra at keskin bir köşeyi döndü ve düşmemem bir mucizeydi. İçimden çıkan çığlık o kükremelerden daha yüksek olabilirdi ve atın iki kat daha hızlı koşmasına neden oldu.

Dayanamadım.

Yüzümde yapraklar, bacaklarımda ve kollarımda dallar, sanki beni atın sırtından çekmeye çalışıyorlarmış gibi. Her yer karanlıktı, önümüz ve yanlarımız, çünkü çok uzağa gitmiştik ve fae büyüünün altın ışığı artık buraya ulaşmıyordu.

"*Dur, dur, dur!*" Bağırđđđđđđđđđđđđđđđđ ama bir aşağı bir yukarı hareket etmeye devam ediyordum, eyere çarpıyordum ve her yerim acıyordu.

At durmadı.

Başaramayacağımı biliyordum. Daha fazla dayanmamın imkânı yoktu ve *bu* hızla bu kadar yüksekten düşersem öldürdüm. Eğer boynumu yere çarpıp kırmazsam, kesinlikle bir ağaca çarpacaktım. Düştüğümde at üzerime basmaz ya da beni tekmelemezse, o zaman benim için yerde sürünen canavar eninde sonunda beni yakalayacaktı.

Nereye gidebilirim ki?!

Panik, görüşümde siyah noktaların patlamasına neden oldu.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Etrafımızda aniden farklı türde bir karanlık patladı, görüş alanımızdaki her bir ağacı yuttu ve at sonunda koşmayı bıraktı.

Bir sonraki an kendimi kollarımı atın boynuna dolamış, can havliyle tutunurken buldum. Aniden durduğunda beni üzerinden atmak üzereydi ve nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi durdurmayı başardım ama artık eyerin üzerinde oturmuyordum. Boynunun tam dibinde oturuyordum, kollarım ona dolanmış, bacaklarım yanlarına sıkıca yapışmıştı, o ise kişniyor ve toynaklarını yere vurarak beni üzerinden atmaya çalışıyordu.

Her an yere düşüp gerçekten ölebilirdim ki...

Çok uzaklardan gelen ılık sesine benzer bir ses duyduk.

At hareket etmeyi bıraktı, kişnemeyi kesti. Kaslarım onun etrafında daha da sıkıştı ve gözlerimi kapatmaktan başka bir şey istemesem de yapamadım. İçgüdülerim buna izin vermiyordu çünkü orman bir saniye önce tam oradaydı ve şimdi sadece karanlık vardı. Derin, *doğal olmayan* bir karanlık.

Gözlerimle aradım, ağır ağır nefes alıyordum, duramıyor ya da sessiz kalamıyordum. At da etrafına bakınıyordu, kasları benimki kadar gergindi, boğazından alçak bir hırıltı geliyordu.

Sonra ikimiz de ilerideki silueti gördük, siyah fonda bir şekilde daha karanlıktı. Nefesimi tuttum, parmaklarımı atın boynunun kenarlarına geçirdim, hâlâ öleceğimden emindim.

Bir kalp atışı sonra öne doğru bir adım attı ve karanlık yavaşça yüzünden uzaklaştı, sanki onu ortaya çıkarıyor, tenine yapışıyor, yaklaştıkça yaklaşıırken isteksizce onu bırakıyordu, gözleri atın yüzündeydi.

Bir adam.

O bir insandı, beni yemeye gelen bir canavar değil.

Hem rüyaların hem de kabusların yapıldığı bir yerden gelmiş gibi görünen bir adam, en iyi türden, ipeksi pürüzsüz ve aynı zamanda korkunç derecede yoğun. Uzun boyluydu, omuzları geniş, kalçaları dardı ve elleri büyüktü. Fark ettim çünkü ellerinden birini bize doğru kaldırmış ve işaret parmağını sanki benim -ya da atın- hareketsiz durmamı istermiş gibi havaya kaldırmıştı.

Denesem bile hareket edemeyeceğimi bilseydi, özellikle de yüzünü gördüğümde.

Saçları etrafımızdaki karanlık kadar koyu, gece gökyüzünden çok daha koyu, kısa ama çok kısa değil, telleri alınına ve sol gözüne düşüyordu. Sivri kulaklarının uçları saçlarının arasından gayet iyi görünüyordu. Kirpiklerinin altından ata baktı ve gözleri şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı maviydi, içinde parıltılar olan çivit mavisi, karanlığın bir oyunu olabilirdi çünkü tamamen gerçek dışı görünüyordu. Cildi pürüzsüz ve sağlıklıydı, yanakları temiz tıraşlıydı. Burnu düz ve hafif sivriydi, dudakları renkliydı, sanki az önce bir tür dudak boyası sürmüştü ve geride neredeyse tamamen beyaz bir dış hatla sarılmış mükemmel leylak rengi bırakmıştı.

Zihnim silinip gitmişti. Görünüşüne neden bu kadar kapıldığımdan tam olarak emin değildim - bizimkinden ışık yılı ileride bir teknolojiyle bir laboratuvar da her tercihime göre yapılmış gibi görünmesi dışında - ama doyamıyordum. Boynunun sol tarafında, siyah ve biraz bol olan gömleğinin altından geçen ve boynunun altında hafif bir V'ye dönüşen dövmesi gibi her santimini *özümserken* gözlerimi kırpıştıramıyordum bile. Altında ne olduğunu görme dürtüsü o kadar delicesine mantıksızdı ki, bu durumda bile beni şaşırttı.

Ama atın yüzüne dokunabilecek kadar yaklaştığında, gözleri nihayet bana kaydı.

Verdiği tepki kafamı karıştırdı. Beni orada görünce *şaşırmış* görünüyordu; çivit rengi gözleri irileşmiş, gözbebekleri büyümüştü, fark etmek kolaydı. Dudakları, o muhteşem dudakları aralandı ve bir an için o da benim gibi olduğu yerde donup kaldı.

Belki de bu atın sırtında olduğumu bilmiyordu? Belki de sadece ormanda başıboş dolaşan bir at olduğunu düşünmüştür?

At hafifçe geri çekildi, daha derin hırladı ve ellerim tam boynunun altında olduğu için sesinin kollarıma kadar titreştiğini *hissettim*.

"Sakin ol..."

Adam konuştu.

İçim sıkıştı. Sesi kısıktı, yüksek değildi ama bir *sır* gibi fısıltı *da* değildi.

Ve o gözler yine benimkilere kilitlendi. "Kımıldama."

Evet, konuşmakla fısıldamak arasında tam olarak doğru noktayı bulmuştu. Şu anda ölmek üzere olmasaydım, tahrik olurdum. Sesi seks gibi geliyordu.

Ve neden onun *sesine* bu kadar takıntılıydım? Dev bir atın sırtından düşmek ya da etrafımızdaki gölgeler tarafından yutulmak ya da deforme olmuş *maymunlara* benzeyen yaratıklar tarafından yenmek ya da anormal derecede muhteşem bir adam tarafından vahşice öldürülmek üzereydim!

Nefes al, nefes al, nefes al.

Adam yaklaştı ve bizi bir adım geriye çekip tekrar kişneyen ata dokunmaya çalıştı. O anda gözlerim kapandı. Atın etrafında döndüğünü, arka ve ön toynaklarının üzerinde zıpladığını ve beni attan indirmeye çalıştığını hayal ettim.

"Sakin ol Aro," dedi adam.

Kalbim bir an durdu. Atın adını biliyordu.

"Onu sıkmayı bırak. Eyere geri dönmeye çalış," dedi ve sesi kesinlikle rüyalara aitti - gerçek olmasına imkân yoktu.

"Ben... Ben yapamam," diye boğuk bir ses çıkardım. Bu atın ne kadar gergin olduğunu göremiyor muydu? Beni atmaya çalışmasına ramak kalmıştı ve benim tutunacak gücüm kalmamıştı, lanet olsun!

"Yapmak zorundasın. Yavaş ol," dedi ve daha da yaklaştı, iki eli atın yüzünün yanlarında, teninin her çizgisini ve her ayrıntısını görebileceğim kadar bana yakındı. Sağ yanağının hemen altındaki çil gibi. Ve çene çizgisinde uzun, soluk bir kesik.

"Beni atlatmaya çalışıyor," dedim, ama şimdi tamamen yeni bir dizi duygu üzerime geliyordu ve kaslarım, her şeye rağmen, biraz gevşemeye başlıyordu.

"Sadece korkmuş. O yaralı." Adam gözlerimi tuttu. "Yavaşça."

Bu lanet bir emirdi.

Bana emir verilmesinden hiç ama hiç hoşlanmıyordum. "Dinle, sis-" Kımıldadım.

Daha yükseğe oturdum, ellerimi atın boynuna bastırdım ve kendimi sabitlemeye çalıştım ama artık çok geçti.

At sıçradı.

Önce ön toynaklarının, sonra da arka toynaklarının üzerinde zıpladı ve beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya fırlattı.

Pişmanlık otomatikti. Kahretsin, dayanmalıydım. Kollarımı boynuna dolamalıydım çünkü şu halime bakın, çığlık bile atamıyordum!

At ilerledi. Ben düştüm.

Gözlerim kapalı ve dişlerimi sıkarak kendimi çarpışmaya hazırladım. Her şey o kadar hızlı oldu ki boynumun kırılmaması ve ölmek için tek bir dua bile edemedim.

Bunun yerine, bir saniye sonra kollar beni sardı ve yer kadar güçlü olabilecek bir beden beni sardı. Boynum kırılmadı.

-Düşüşüm sandığımın yarısı kadar bile sürmemişti çünkü beni yakalamıştı.

Çivit mavisi gözleri olan yabancı beni yakalamıştı ve saf bir içgüdüyle kollarımı boynuna dolamıştım bile.

O oradaydı ve ben hayattaydım.

Vücudumdaki son güç kırıntısı da aynı anda beni terk etti. *Teşekkür* etmeyi bile düşünemeden bayıldım.

on dört

GÖZLERİM AÇILDI ama bir şey görebilmem için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Ağaçlar. Dallar rengarenk yapraklarla dolu. Sarı, mavi, yeşil, mor
-Gerçek yapraklar, plastik değil.

Bedenim kendi kendine hareket etti ve bir elimi başımın hemen üzerindeki daldan sarkan mor yaprağa doğru kaldırdım, ucu yüzümü gösteriyordu. İşaret parmağımı uzattım ve ona dokundum.

Evet, kesinlikle gerçek. Mor bir yaprak, kalın ve parlak, etrafımdaki küçük beyaz ışıklar bir ayna gibi yüzeyine yansıyor.

O yaprağı iyice inceleyene kadar etrafımda süzülen ışıkları bile garip bulmamıştım. Ta ki anılar aklıma gelene ve rüya gördüğümünden her geçen saniye daha da emin olana kadar. Buna tam olarak inanmama izin vermeyen tek şey o yapraktı.

Bir de yatağымda olmadığım gerçeğı var.

Onun yerine bir dalın üzerinde oturuyordum. Bir şekilde bir ağacın yarısına kadar tırmanmıştım ve bana rahatça sığacak kadar kalın bir dalın üzerinde oturuyordum ve sırtım gövdeye dayanmıştı.

Panik omuzlarıma çöktü ve nefesimi kesti. Altımdaki dalın tahtasına tutundum ve etrafıma bakındım

-Daha fazla ağaç, yaklaşan günle birlikte grileşen bir gökyüzü ve küçük toplar

Üzerinde bulunduğum ağacın etrafında beyaz bir ışık süzülüyordu, havada asılı duruyordu.

Yer, büyük olasılıkla uyuduğum yerden yaklaşık otuz metre aşağıdaydı ve içgüdülerim düşünmeme hiç izin vermiyordu. Ya da plan yapmama. Ya da aşağıda ne olabileceğini ya da beni buraya neyin getirdiğini merak etmeme - hayır, hayır, düşünmedim. Sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi ağaçtan aşağı inmeye başladım ve eğer kısa sürede yere inmezsem küle dönecektim.

Tırmanmak zor olmadı. Yere en yakın dala kadar çıktım, incedi ve spor ayakkabıma ancak sığıyordu. Hâlâ yüksekteydim, muhtemelen on fit, ama o küçük şeyin ağırlığımı taşımasını beklemek yerine atlamaya karar verdim.

Mantığı ya da acele etmeyip başka bir yol bulmaya çalışmayı boş verin; acelem olduğundan ve *hemen* oraya gitmem gerektiğinden emindim.

Ben yaptım.

Kollarım başımın etrafına dolanmıştı ve yuvarlanarak yere düştüm. Bir mucize eseri, üç saniye içinde durmayı ve ayağa fırlamayı başardım, sadece sağ tarafımda biraz ağrı vardı ama hareket etmemi engelleyecek bir şey yoktu. Koşmaktan.

Anılar içimden geçerken boğazımdaki safra yükseldi - büyük dişleri ve kırmızı gözleri olan o yaratıklar, ve at, boynuna sarıldığımda hissettikleri, çivit rengi gözleri olan yabancı...

Koştum.

Hayır, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve etrafımdaki tüm ağaçlar eşit derecede büyük, renkli ve ürkütücüydü ama Helid'le birlikleyken yakınlarda bir yerde ışıklar görmüştük ve ışıklar insan demekti.

Ya da en azından *Fae*.

Işık güvenlik demekti ve onu bulmak zorundaydım. Onlara olabildiğince çabuk ulaşmalıyım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, ölümlü?"

Tüm vücudum kilitlendi ve neredeyse yüzüstü düşüyordum - tam da biraz ivme kazanmaya başlamıştım.

Arkamı döndüm, gözlerim kocaman ve kırpmadan karanlığı, ağaçları aradım.

Orada kimse yoktu.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Nerede olduğumu ya da rüya mı gördüğümü, o sesi duyup duymadığımı ya da sadece zihnimde mi olduğunu bilmiyordum. Panik, korku beni hızla altına çekiyordu ve kaçmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar, sadece koşacaktım.

Sonra...

"Buraya."

Yana döndüm ve yukarı baktım.

Gözlerim onu hemen buldu - çivit gözlü yabancı bir dalın üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, bir an önce *başımı kaldırıp* bakmayı akıl etseydim onu görebileceğim kadar yakındı.

O oradaydı. Onu ben uydurmamıştım. O gerçektir. Ve hareket ediyordu.

Kendini dalın kenarına atıp tek eliyle tutunması karanlığın bir oyunu olabilirdi. Sonra kendini bıraktı, öylece, muhtemelen yerden yirmi metre yüksekte. Omuzlarını tekrar dikleştirip gömleğini düzeltmeden önce hafifçe öne eğilmiş bir şekilde ayaklarının üzerine indi.

Diğer elinde de bir şey vardı, bir çanta.

Bir yıldır okul için kullandığım asker yeşili sırt çantam.

Lanet bir Fae prensini kurtarmak için yanıma aldığımın aynısı.

"Kimsin sen?" Nefes aldım çünkü oradaydı, gerçektir ve o atın adını biliyordu. Bu da ancak o atın bulunduğu yere, Helid'in bulunduğu yere gittiği anlamına gelebilirdi.

Bu da beni öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Belki de. Umarım.

Tanrım, lütfen, eğer bu sefer beni kurtarırsan, söz veriyorum iyi olacağım...

"Ben birkaç saat önce hayatını kurtaran adamım. Ne kadarını hatırlıyorsun? Oldukça sarsılmış görünüyordun." Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı.

Dur bir dakika... *Benimle dalga mı geçiyordu?!*

Çünkü hiçbir şey, *ama hiçbir şey* beni bu kadar hızlı etkileyemezdi.

"Aslında öyleydim. Ev büyüklüğünde lanet bir atın boynuna asılmıştım." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve evet, korkuyordum ama aynı zamanda öfkeliydim de. O kadar öfkeliydim ki kimin duyduğu umurumda bile değildi.

İnsanların benimle dalga geçmesiyle ilgili bir şey vardı. Buna tahammül edemezdim.

"Ve eğer fark etmediysen, birkaç saat önce hayatımı kurtaran adam, ağaçlarının üzerinde renkli yapraklar var. Ve ben buraya lanet olası bir prensi kurtarmaya geldim, parmaklarım kadar büyük dişleri olan maymun canavarlar tarafından kovalanmaya değil." Ona ortanca parmağımı kaldırdım - sadece büyüklüğünü göstermek için. Ayrıca onu terslemek için. "Yani evet, *sarsılmak* gayet normal ve doğal bir tepki."

Ben konuştukça o daha çok gülümsüyordu.

Artık bu adamdan *gerçekten* hoşlanmamaya başlamıştım. "Demek bu sana komik geliyor," diye tükürdüm.

"Öyle değil." Bir adım daha yaklaştı, gözleri vücudumun her santimetresinde aşağı yukarı geziniyordu. Bir kızın yüzünü kızartabilirdi. "Aslında hiç de komik değil. İyi iş çıkardın ölümlü. Hem de çok iyi."

Yanlamasına sik beni.

Az önce beni mi övdü?

Peki öfkeme ne oluyordu? O kadar hızlı kayboluyordu ki...

Bekle, hayır, geri gel!

"Oh." Bu kelime, ardından gelen garip sessizliği bozmak için ağızımdan kaçtı. Sadece *bir saniye* kadar, ama yine de.

"Daha önce hiç ata binmediğin çok belliydi."

Oh, bu adam...

Yanaklarım kızardı. "Ve Seelie atlarına ayak uydurmak oldukça zor olabilir."

Neden beynim evrendeki en büyük dangalaktı? Çünkü o ata binmekten bahsediyordu ve ben *başka şeyler* düşünüyordum.

"Öyleler." Boğazımı temizledim, yüzünü başka tarafa çevirdim. *Lanet olsun, Nilah.*

Yine de iyiydi. Sadece kendimi kontrol etmekte *biraz* zorlanıyordum çünkü o çok ateşliydi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha ateşliydi. Brad Pitt'ten bile ateşli.

Panik ve korku da bundan kaynaklanıyordu.

Gördün mü? Tepkimi suçlayabileceğim bir sürü şey var.

"Aro'nun kaçması büyük şanstı. Sıkıntılıydı. Korkmuştu. Ama sana zarar vermedi."

Hayır, yapmamıştı çünkü Aro beni sırtından atmak için atladığında bu adam beni kollarının arasına almıştı. Gerçekten.

"Doğru." Derin bir nefes aldım ve zihinsel olarak onunla tekrar göz teması kurmaya hazırlandım.

Gözlerini gördüm.

Tanrım, neden cezalandırılıyorum? İki gece önce köpek dışkısına yaptığım şey yüzünden mi? Bu olayda hiçbir hayvan zarar görmedi.

bu cezanın planlanması ve uygulanması, yani.

"Teşekkürler, birkaç saat önce hayatımı kurtaran adam. Minnettarım." Kelimeleri doğru sırayla zorlukla söyledim.

Gerçekten şaşırmıştı. Kaşları havaya kalktı ama ben sadece birini görebildim çünkü sol gözü dağınık saçlarının arkasında neredeyse tamamen gizlenmişti. Düzdü ama aynı zamanda kalın ve kabarıktı ve ona yakışıyordu. Ona *yataktan yeni kalkmış* gibi *bir* görünüm veriyordu, bir doz da *gece boyunca bir sürü aktiviteye katıldıktan sonra*.

Zihnim susmayı reddetti.

Bir başa çıkma mekanizması olmalı.

"Rica ederim," dedi. "Sen Hayata Bağlı ölümlüsün."

"*Nilah*," dedim. "*Nilah, ölümlü değil.*"

İki adım daha yaklaştım ve içgüdülerim artık kafamı karıştırıyordu. Bir yanım geri çekilmek, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isterken, diğer yanım gözlerini ve dudaklarını daha iyi görebilmek, hatta belki biraz saçlarına dokunabilmek için yaklaşmamı istiyordu.

Sadece nasıl bir his olduğunu

görmek için. "Tamam o

zaman. *Nilah*."

Kalın, sert, tam olarak doğru tonda. Bu adam bacaklarda seks gibiydi.

Tekrar boğazımı temizledim. "Evet. Ya sen?"

"Bana Rune de," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Rune? Eski dillerdeki şu karakterler ve semboller gibi mi?" Rünleri daha önce duymuştum, birkaç belgesel izlemiştim. Onlar hakkında bir şeyler okuduğumdan da oldukça emindim.

Adam sorumu tamamen görmezden geldi ve onun yerine kaçtığım yere bakmak için başını çevirdi.

Birden, hâlâ o maymun canavarların bana saldırdığı ormanda olduğumuzu fark ettim.

Vay anasını. Kafamı kaldırdığımda gökyüzü daha da aydınlanmıştı, ancak gölgelikten çok azını görebiliyordum. Orman sıkı ve her tarafta yeterince ağaç vardı, böylece çok geç olana kadar gelen hiçbir şeyi göremeyecektim - tıpkı Helid ve muhafızlarının görmediği gibi.

"Burada uzun süre kalmak güvenli değil. Gitmeliyiz," dedi adam.

Bu sefer ona yaklaştım, ama ondan çılgınca etkilendiğim için falan değil. Sadece o ne yaptığını bildiği ve ben bilmediğim için.

Ayrıca, uzun boylu olduğundan bahsetmiş miydim? Muhtemelen altı dört gibi. Omuzları da genişti ama *çok* geniş değildi.

Ve büyük elleri. Büyük elleri vardı.

Bundan daha önce bahsettiğime eminim.

"Tamam, tamam, bekle. Bir an için geri gidebilir miyiz? Bazı adamlarla seyahat ediyordum; içlerinden biri Helid'di, bir prensin amcasıydı ve muhafızları vardı. Birlikte seyahat ediyorduk ve sonra maymun canavarlar bize saldırdı. Onları bulmam gerek."

Birden midem bulandı.

Helid ve muhafızları hayatta kalmış mıydı?

"Grog," dedi adam, gözleri *benimkilerin* üzerine düştü -düştü, orada öylece durmadı. Gözleriyle beni yerime mıhlamıştı çünkü gözleri sadece gözlere değil, bir okyanusa ait en güzel mavilerin birleşimi değildi, aynı zamanda içlerinde *haritalar* da vardı. Gözbebeklerinin etrafında, irislerinin kenarlarına yakın, harita gibi ince gümüş çizgiler vardı, şekilleri her gözde farklıydı. Tüm bu mavi tonları dağlar, tepeler, nehirler ve göller olabilirdi.

Gözleri için haritaları vardı.

"*Kurbağalar* gibi mi demek istiyorsun?" Aklıma gelen ilk şey buydu tabii ki.

"Yani groglar gibi," dedi. "Onlar mağara hayvanlarıdır ve dağlarından çok fazla uzaklaşmazlar."

Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani biri onları buraya getirdi."

Dönüp tekrar arkasına baktı, ben de baktım. Orada kimse yoktu.

"Ama... ama Helid saldırıya uğramaya çağımızı, çünkü Seelie Kraliçesi'nin emriyle burada olduğumuzu söyledi."

"Helid yanıliyordu," dedi Rune. "Biri senin geleceğini biliyordu ve o grogları seni öldürmeleri için buraya çekti."

Öldüreceğim seni.

Karnım topuklarıma kadar düştü. "Nasıl? Nereden bileceklerdi ki?"

"Benim yaptığım gibi."

Ona baktım. "Bizi mi *takip* ediyordun?" Sadece başını salladı. "Ne zamandan beri?!"

"Nerith'te ormana girdiğinden beri." "Ben-

bekle, *Nerith?*"

"Dünya," dedi.

Bir an ne yapacağımı şaşırarak başımı salladım. "Neden? Neden bizi takip ediyordunuz? Ve o maymun canavarları bize saldırımları için *kim* gönderdi? Sadece... *neden?*"

"Pek çok sebep var. Verenthia'da ölümlüleri hor gören, onları topraklarımıza adım atmaya layık görmeyen pek çok yaratık var. Tüm kraliyet mensuplarının olduğu gibi Seelie Kraliçesi'nin de düşmanları var. Prensin kendisinin de düşmanları olabilir." Gözlerimiz tekrar kilitlendi ve kalbimin kendi kendine takılıp kalması komik bile değildi. "Hangisi olursa olsun, birilerinin onun uyanmasını istemediğini varsaymak yanlış olmaz."

Her kelimesi doğruydu ve s e s tonu odaklanmama yardımcı olmuyordu.

"Ya *sen*? Sen kimsin?" Kendi sesim titriyordu, onunkinin yarısı kadar bile güçlü değildi.

"Ben Rune," dedi bana. "Ve eğer söylediklerimi harfiyen yapacağına söz verirsen seni Seelie Sarayı'na güvenle götürebilirim."

Daha yakına eğildi ve dizlerimin bağı çözüldü.

Aptal beynim, *evet baba*, diye düşündü, bu Betty ile aramızda bir şakaydı, o bunu anlamazdı, bu yüzden Tanrıya şükür söylemedim.

"Peki ya Helid?" Dedim ve kendimi odaklanmaya zorladım çünkü bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Aptalca düşüncelerimin ve analizlerimin yarısının korku ve panikten aklımı kaybetmeme ihtiyacından, dikkatimi dağıtmaya çalışan kendi içgüdülerimden kaynaklandığını anlıyordum ama bu ciddiydi. Bu ormanda bir yabancıyla mahsur kalmıştım ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Helid iyi olacak. Seni saatlerce aradılar. Ben onları uzak tuttum," dedi Rune.

Bu sefer kalbim küt küt atmaya başladığında bunun onun seksiliğiyle bir ilgisi yoktu.

Geri adım attım. "Bunu neden yaptın?" Daha da geriye gitmemi izlerken kaşları tekrar kalktı. "Neden bizi takip ettiniz?"

"Benden korkuyor musun?"

Dehşete kapıldım. "Hayır."

"Olmalısın." Yaklaştı. "Ama sana zarar vermeyeceğim, Nilah." Kararsızlık hakkında konuş.

"Peki, Helid'i neden uzak tuttunuz?"

"Çünkü kraliyet muhafızlarıyla birlikte seyahat ediyor. İçki saldırısını düzenleyenler, senin nerede olduğunu bilirlerse bunu tekrar yaparlar.

vardır. Helid'le seyahat ederseniz, yanına bir düzine muhafız daha alsa bile, tüm ülke her zaman nerede olduğunuzu tam olarak bilecektir. Size tekrar saldıracaklardır."

Vay anasını, bu gerçekten mantıklıydı.

"İşte bu yüzden seni bulmalarına izin vermedim. Öldüğünü düşüncelerini sağladım, böylece artık kimse seni aramaz ve ben de seni Seelie Sarayı'na canlı olarak götürebilirim."

Aptal mıydım yoksa ona *daha fazla* inanmakta haklı mıydım?

Helid ve tüm o muhafızlardan daha mı yetenekli?

Başımı salladım. "Peki ya hayır dersem?"

Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Prensi iyileştirmeye geldin.

Sen onun cankurtaranısın."

"Evet, bunu biliyorum," dedim. "Buraya Helid'le geldim çünkü bana güvende olacağımı söyledi. Görünüşe göre yanılmış, güvende *değilim*. Ve şu anda bana cevap vermeni istiyorum - ya bana yaptığın o cömert teklife *hayır* dersem?"

Birden katil gibi görünmeye başladı. Hayatımdan endişe etmiyorsa olsaydım, muhtemelen hepinize bu bakışın ona ne kadar yakıştığını anlatırdım. Gözlerine bir kıvılcım verdi.

"O zaman seni Helid'e götürürüm," dedi sonunda ve ben farkında olmadan nefesimi tutuyordum. "Ya da, eğer istersen, seni Nerith'e geri götürebilirim."

Nerith. Dünyamız bu isim için fazla güzeldi ama yorum yapmadım.

Kendime sadece gözlerimi kapatıp derin bir nefes alma, bir an için kalçalarımı tutma ve sadece düşünme izni verdim. Mantıklı olmaya çalıştım. Makul. Mantıklı, her neyse. Sadece dene.

"Fazla zamanımız yok," dedi Rune. "Karar vermek zorundasın, hemen."

"Sizin neyiniz var -şimdi, şimdi, *şimdi*- neden bu kadar sabırsızsınız? Gitmeniz gereken bir yer var, öyle mi?" Çok yüksek sesle söyledim ama öfkem artık beni dizginliyordu çünkü bu çok *saçma* ve *gülünçtü* ve ben sadece eve gidip bir battaniyenin altına kıvrılmak istiyordum.

"*Sen biliyorsun.*" Rune yaklaştı, üzerime çıktı ama artık sinirlenmiştim, bu yüzden geri çekilmedim. Öfke kendimi koruma içgüdülerimi tamamen bulandırmıştı. "Gitmen gereken bir yer var, Seelie Sarayı. Prensi iyileştirmek için."

Lanet olası sonovabitch.

Elbette haklıydı. Burada olmamın, Helid'in isteğini kabul etmemin bir nedeni vardı.

Prens. Hâlâ hayatta olmamın sebebi. Benim kurtarıcım.

Sana ihtiyacı var, diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses, sanki bana ait değilmiş gibi yabancı bir sestti.

Sıcaklık benim de varlığımın merkezinde toplandı. Bunalmış, korkmuş ve paniklemişim ama geri dönemezdim. Önce prensi iyileştirmeden, ona olan borcumu ödemedenden olmazdı. Beni kurtardığı için ona teşekkür etmeden olmazdı.

"Neden?" Sonunda fısıldadım. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?" Çünkü bizi takip etmişti ve Helid'in bundan haberi yoktu. Beni ondan saklamıştı ve bu adamın gerekçesi çok mantıklı olsa da nedenini bilmem gerekiyordu.

"Bu özel bir mesele," dedi ve ben de güldüm. Acıydı ama içimden geliyordu.

"Ne tesadüf ama! Prensle olan işim de özel bir mesele, ancak lanet olası evimden ayrıldığımdan beri beni takip etme cüretini gösterdiniz."

Tekrar bana doğru eğildi ve yumruklarım iki yanımda titremeye başladı. Gözleri ayrılmış dudaklarıma takıldı.

Çok mu hızlı nefes alıyorsun?

Beni öpmeyi düşünüyor olabilir mi?

Saçma bir düşünce ama yine de. Öyle bakıyordu ki.

"Ağzın çok kirli." Oh, kahretsin... "Prens senin için ne yaptı? Seni nasıl bağladı?"

Sertçe yutkundum ve konuştuğumu bile fark edemedim kelimeler ağızımdan döküldü. "O... o beni iyileştirmeye çalışıyordu. Bağlamanın bir kaza olduğunu düşünüyorlar. O sadece hayatımı kurtarmaya çalışıyordu. Ve kurtardı da."

Bir duraklama. Renklerle dolu gözleri *tekrar* benimkilere *kaydı*, *bakışları çok ağırdı*.

"O da benim için aynısını yaptı," diye fısıldadı sonunda. "En çok ihtiyacım olduğu anda hayatımı kurtardı. Şimdi ben de onunkini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Hay sikeyim. Beklediğim bu değildi.

Bir sonraki an sonsuza dek sürdü, sanki biri zamanı durdurma tuşuna basmıştı ve ikimiz de gözlerimizi kırpmıyorduk ve gözlerimiz normalde gözlerin birleşmediği şekilde *birleşiyordu* -bildiğim kadarıyla.

"Sen *kimsin*?" Sordum çünkü onda çok daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Her şey gözlerindeki haritalarda yazılıydı, sağ gözünde neredeyse bir nergis çiçeği gibi şekillenen o ince gümüş çizgi ve sol gözünde bunun daha yuvarlak bir versiyonu.

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı ve yaklaştıkça yaklaştı ve dudaklarına baktım - o kadar mükemmel leylak rengi, pürüzsüz ve öpülebilirdi ki.

Beklerken nefesimi tuttum.

"Birkaç saat önce hayatını kurtaran adam."

Siktiğimin piçi.

Gözlerim kapalıydı ve bunu hak ettiğimi biliyordum -içime ne girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu- ama bu benim

hayalini kuruyordum. Ne yazık ki, bunu yapmaya karar veremedim, o uzaklaştı. Sırt çantamı tuttu.

"Giysilerini kullandım, kestim ve grogları şaşırtmak için etrafa fırlattım. Bana kararını söyle."

Sırt çantamı ve çakmağımı aldım. Değiştirdiğim tek giysimi kesinlikle atmıştı.

Kulaklarımdan öfke fışkırıyordu. "Beni prene götür, pislik."

Bir yanım kızacağını düşündü. Bir yanım öyle olmasını *istedi*.

Ama Rune bunun yerine bana orantısız bir gülümseme verdi ve "Bu eğlenceli olacak" dedi.

Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

on beş

Burada boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Pişmanlık, attığımız her adımda içimin eridiğini hissettiriyordu - yanlış yöne gittiğimize yemin edebilirdim ama ne biliyordum ki? Sanki bir *kedi* kaldırımındaymış gibi yürüyen *adamın* arkasından gittim. Onu koklamak istediğim kadar, ayağının takılıp yüzüstü düşmesini de istiyordum, sırf biraz alçakgönüllü olsun diye.

Çok sinir bozucuydu ve daha buraya geleli tam bir gün bile olmamıştı.

Sırt çantam sırtımda, kollarım gövdemdeydi ve hava hiç de sıcak değildi ama kanım kaynıyordu, *bu* yüzden deri ceketimin ormana atılmasına ramak kalmıştı.

Sonra ışıkları gördüm.

Lanet olsun, kesinlikle doğru yöne gidiyorduk çünkü önümdeki ışıkları görebiliyordum ve bacaklarım hareket etti, Rune'un hemen yanında yürüyene kadar beni daha hızlı ileriye götürdü. Nefesimi tuttum ve neredeyse kolunu kavrayacaktım çünkü ormanın kenarına yaklaştıkça buranın ne kadar *uçsuz* bucaksız olduğunu daha iyi görüyordum.

"Aman Tanrım..." Son ağacı da geçip durduğumuzda fısıldadım.

Dik bir tepenin üzerindeydik ve aşağıya, bir kasaba ya da şehir olabilecek bir yere bakıyorduk ama Lavanta Tepesi'nin en az dört katı büyüklüğündeydi. Gökyüzü soluk grimsi bir maviye dönmüştü ama şehirdeki ışıkların çoğu hâlâ yanıyordu. Binalar gökdelen değildi ama bazıları büyük ve genişti, çoğu beyaz bir şeyden yapılmıştı -ahşap ya da taş, emin olamadım.

Uçsuz bucaksızdı ve çok uzaklarda, solda suyun, sağda daha fazla ağacın, ufukta yükselen ve batıya kadar uzanan dağların yansımaları vardı.

Burası *bambaşka* bir *dünyaydı*.

"Burası Tarafsız Topraklar," dedi Rune. "Burada her türlü yaratık ve tür yaşar. Kendi kendilerini yönetirler, bu yüzden Verenthia'daki herhangi bir krallığın kuralları burada geçerli değildir. Hırsızlık yaparsan elin kesilir ya da daha kötüsü. Birine herhangi bir şey borçlu olursanız, onun tutsağı olursunuz." Döndü ve bana bakışı neredeyse beni boğacaktı. "Verenthia hakkında ne biliyorsun?"

"BEN-BEN-BEN..." Başımı salladım. "Pek bir şey yok, sanmıyorum. Helid'in bana söylediği şey, oranın bir kıta olduğu, Emer, Reme ve yıldızlar ve... beş gün. Söylediği buydu - Seelie Sarayı'na üç ya da dört gün, ve o- o-"

"Nilah."

Ağzım kapandı.

Burada adınızı söyleyen birine karşı yasaklama emirleri olup olmadığını merak ettim.

Çünkü bu adam o ses tonuyla adımları söylemeye devam ederse tanrısal olmayan şeyler yapabilirdim. Fısıltı değil, ama çok, çok yakın. Çok karanlık. Çok seksi.

"Sakin ol," dedi. "Seelie Sarayı'na at sırtında gitmek yaklaşık üç gün sürer ve at bulmaya çalışacağız, ama çoğu

Bu yolculuğun büyük bir kısmı yürüyerek geçecek. Aşağı yukarı yedi günden önce Saray'a varamayız."

Yedi gün. Gözlerim kapandı. "Sekiz gün içinde evde olmam gerekiyordu."

"Ama şimdi on dörde ihtiyacın olacak. *Odaklan.*"

Lanet olsun ona ve *emirlerine* ve itaat etmek isteyen bedenime. "Belki *de* efsanevi bir yere gitmeyi denemelisin.

maymun canavarlar tarafından saldırıya uğramak, neredeyse ölmek ve tamamen yabancı birinin siz *odaklanmadan* önce size emir vermeye çalışması."

Öfkeydi. Kendimi özellikle savunmasız hissettiğimde, kontrolümü kaybettiğimde beni her zaman en iyi şekilde ele geçiriyordu.

Sonra gitti ve her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Üstün bir varlıkla bu şekilde konuşmak için çok küçüksün," dedi şaşkınlıkla, sanki bu düşünce aklından geçmiş ve dudaklarından dökülmüş gibiydi ve sesi de gerçekten meraklıydı.

Üstün varlık mı?

Vücudum hareket etmeden ve dizim yukarı fırlamadan önce nefes bile alamadım.

Onu tam taşaklarından vurdum.

İki büklüm oluşu. Nefesinin ayrılmış dudaklarını terk edişi. Boynunun kenarındaki damarların çıkıntı yapması çok *lezzetliydi*. Şimdi bana sunacağı ölüme değerci.

Zihnimde hayali alkışları duydum - gerçekten olağanüstü bir vuruştı. *Mükemmel bir şekilde uygulandı. 10/10.*

Ancak, benim anım çok erken sona erdi.

Bir sonraki adımda sırtım bir ağaç gövdesine yaslanmıştı ve o da elini boynuma dolamıştı. Nefes almıyordum, gözümü kırpmıyordum ve onu izlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Gözleri *canlıydı*, mavisı o kadar canlıydı ki sıvı bile olabilirdi. Gözlerinde fark ettiğimden çok daha fazla parıltı vardı ya da belki de sadece kafamı ısırıp koparacak kadar sinirli olduğu içindi.

"Hayallerini yıkmak istemem dostum ama benden hiçbir şekilde üstün değilsin," dedim.

Boynumdaki parmakları biraz sıkıştı. "Bunu bir daha yap," diye fısıldadı ve şimdi bu tam bir fısıltıydı. Kulağa normal sesinden daha *iyi* geldiğini kabul etmekten gerçekten nefret ediyordum. "Sana meydan okuyorum. Yap şunu."

Ama beni boynumdan yakalamıştı ve gerçekten de yırtıcı bir hayvana benziyordu ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de çok korkmuştum. O elleriyle beni kolayca *kırabilirdi* ve çığlık atsam bile kimse duymazdı.

"Sanırım ne demek istediğimi anlattım. Tekrar rahatsız etmek istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Gözleri kapalıydı ve vücudu bana o kadar yakındı ki göğsümde onun sıcaklığını, dudaklarımda nefesini hissettim. Ben de gözlerimi kapattım; öfke ve korkuyu bir şekilde aşan bu çılgınca fikir ve duygulardan kurtulmak için. Onu itmeye çalışmak *için* ellerimi koluna doladım -çelik *gibi* sağlamdı- ama bedenim bana itaat etmeyi reddetti.

"Prensi iyileştirmek için *hayatta* olman yeterli," diye fısıldadı yanağıma.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Sonra beni bıraktı ve geri çekildi ve sonunda sözleri yerine oturdu.

Kendini topla! İçimden kendime bağırdım çünkü bu çok saçmaydı. Bu adam beni incitmekle tehdit ediyordu ve ben onun yakınlığından tahrik mi oluyordum?!

"Elbette, elbette, ama sonra prensin hayatını kurtaran kişiyi yaralı, kanlar içinde ya da bana yapmayı düşündüğün şey her neyse onu yaparken görürse ne diyeceğini görmek isterim." Bana öyle bir baktı ki... "O zaman ne yapacağını görmek isterim." Biraz kekeledim ama fark etmemesi için dua ettim.

Bu ne cüret der gibi gözleri büyüdü. Ve evet, bu bir Tehdit ediyordum, ama şimdi kızgındım ve kızgın olduğumda herhangi bir durumda sakın olduğumdan çok daha iyi bir şekilde üstünlük bendeymiş gibi davranabiliyordum.

"Gördünüz mü? Ondan korktuğunuzu biliyordum. Bunu aklınızda tutmanızı öneririm Bay Moody," diye ekledim.

Sırt çantamın kayışlarına tutunarak tepenin kenarına doğru yürüdüm, beni tekrar yakalamasından korkuyordum.

O yapmadı.

"Kimseden korkmuyorum," dedi ve sözleri doğrudu. Ona kesinlikle inanıyordum ama bu ona bunu söyleyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Tabii, tabii. Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Cevap vermedi, sadece o kadar hızlı hareket etti ki sanki yoktan var olmuş gibi hemen yanımdaydı. Şaşırmamış ya da ürkmemiş gibi yaptım ve gözlerimi gideceğimiz kasabaya diktim. Güneş ufuk çizgisini çoktan aşmış, gökyüzü muhteşem bir mavi renge bürünmüştü ve biz tartışmakla meşgulken Tarafsız Topraklar denen kasabanın ışıkları sönmüştü.

"Bu kıtada kaç insan yaşıyor?" diye sordum. Tepe dikti ve yerçekimi tarafından çekilerek hızla yürüyorduk. Daha yavaş bir tempoda yürümek, çekime boyun eğmekten daha fazla çaba gerektiriyordu.

"Yaklaşık üç milyon."

"Vay anasını," dedim. Bu Oregon'dan daha azdı. "Peki Verenthia ne kadar büyük?"

"Yeterince büyük," dedi g t herif. "Ama Seelie Sarayı'na ulaşmak için kat etmemiz gereken mesafe yaklaşık sekiz yüz mil."

Hay sikeyim. Bu çok fazla mil demekti. "Dümdüz gidiyor muyuz?"   nk  artık sakinleşmiştim ve prene daha hızlı ulaşmanın yollarını arıyordum. On dört gün çok uzun bir s reydi. Babama, Fi ve Betty'ye sekiz gün söz vermiştim.

"Hayır."

Bu kadar. Tek söylediği bu, hayır. Açıklama yok, hiçbir şey yok.

Ona baktım, profiline baktım, güneş ışığında porselen gibi görünen fildişi tenine, altın rengini andıran saçlarına baktım.

Hiçbir şey söylemedim çünkü yer sizi düşürmeye niyetliymiş gibi görünürken konuşmak çok zordu ve koşmaya başlamak daha kolaydı çünkü yürüme hızımı korumaya çalışırken terliyordum. Rune onu takip etti, sanki ayakları çimlerin üzerinde süzülüyormuş gibi zarifçe hareket ediyordu, benimkiler ise çok dağınık bir şekilde çimlere çarpıyordu. Bu adamın hareketlerini görene kadar sakarlıkla ilgili bir sorunum olmamıştı.

Ama beş dakika sonra tepenin dibine vardık ve ben bütün bir maratону koşmuş gibi nefes alıyor, iki yıl önce planladığım gibi spor salonuna gitmiş olmayı diliyordum.

Çünkü ayaklarımın altındaki zemin düzleşir d zleşmez ellerimi dizlerime koyarak durdum ve nefesimi tutmam, kalp atışlarımın sakinleşmesi epey zamanımı aldı. Terden sıırıslıkam olmuştum, tamamen susuz kalmıştım ve açlıktan ölüyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda Rune'un üç metre kadar  temde durduğunu gördüm, omzunu önümdeki birkaç ağaçtan birine dayamıştı, yaprakları sadece yeşil olsaydı meşe olabilir, yüzünde *tiksindiği* anlamına gelebilecek b i r ifade vardı.

Az önce ölmek üzere olduğumun aniden bilincine vararak koşu yapmaktan beş dakika boyunca düşüşe geçtim,

Doğrulup alnımı sildim ve gayet iyiymişim gibi davranmaya çalıştım. Saçlarımı geriye doğru ittim - ensem çok ıslaktı - ve birazcık havanın tenime çarpıp onu serinletmesinin ne kadar iyi hissettirdiğinden ürkmedim bile.

"Yani, um..." Kahretsin, sığ nefesler almak için durmadan hâlâ düzgün nefes alamıyordum.

Adam da kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını hafifçe kaldırmış bir şekilde beni izlemeye devam etti.

Bu iş hiç de olması gerektiği gibi gitmiyordu.

"Su," diye boğuldum sonunda çünkü siktir et onu. Onun önünde *iyi görünmeye* çalışmıyordum!

Aslında öyleydim ama şu anda *yapamazdım*, o yüzden canı cehenneme. "Suya ve yemeğe ihtiyacım var."

Evet, kesinlikle benden nefret ediyordu ve bunu tek kelime etmeden arkasını dönüp ağaçların arasından uzaktaki binalara doğru yürümeye devam etmesinden anlayabiliyordum.

BİR KASABAYDI. Çoğunlukla beyaz taştan yapılmış evler ve binalar vardı, ama bazıları da ahşaptı. Sadece birkaçında kahverengi tuğlalar vardı. İlk binaya kadar sessizce yürümüş olmamıza rağmen hâlâ biraz daha ağır nefes alıyordum; Rune önde, ben birkaç adım gerideydim. Gerçekten de suya ihtiyacım vardı; ruhum kavrulmuştu ve uzuvlarım da enerjisizlikten titriyordu.

Yine de bu kasabanın sınırını belirleyen ilk geniş binanın yanında yürüdüğümüzde, bir süreliğine yiyecek ve su hakkındaki her şeyi unuttum.

İnsan yoktu, bu da mantıklı çünkü henüz erkendi. Ve ışıklar her yerde hala yanıyor gibiydi, ancak bunlar ampul değildi. Binaların kenarlarına, kapıların ve pencerelerin üzerine asılmış, kimi altın kimi gümüş renkli ince camdan yapılmış toplar olabilecek şeylerin içine hapsolmuş aynı parıltılı sıvıydılar.

Buranın ne kadar büyük olduğunu biliyordum çünkü tepeden görmüştüm.

-Geriye dönüp baktığımda tepenin yanlara kadar uzandığını görüyordum ama yine de Lavanta Tepesi ile aynı büyüklükte olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum. Gerçekten bildiğim tek yer orasıydı.

Binaların inşa ediliş biçiminde hiçbir mantık ya da neden yoktu. Köşeden köşeye ve cepheden cepheye uzanıyorlardı, bazı kapılar kocaman, bazıları ise sadece kalçalarıma kadar geliyordu, bu da beni meraklandırıyor ve attığımız her yeni adımda kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ta ki bir ses duyana kadar - çağrı gibi bir şey ama makinelerden geliyor olmalı diye düşündüm.

Bir saniye sonra Rune beni kolumdan tutup yana itti ve ikimizi de iki katlı bir binanın taş duvarına çarptı. Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırladı. Aşağıya baktım ve kolu üzerimdeydi, tam göğüslerimin altındaydı, ön kolu onlara dokunuyor, onları yukarı itiyordu. Gözleri üzerimdeydi ve şu anda iğrenmiş gibi görünmüyordu. Sanki beni hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi yavaşça her bir özelliğimi incelerken sadece *hesapçı* görünüyordu.

Sonra da "Ben dönene kadar kıpırdama" dedi.

Ve sanki vücudunda tek bir kemik bile yokmuş gibi tek bir akıcı hareketle binanın köşesinden sıvıştı.

Bekle! Geri gel!

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin nefes aldım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Burada kimse yoktu -hiç *kimse*- ve eğer olsaydı, beni yemeye gelen maymun canavarlar olmazlardı, insanlar olurlardı. *Lütfen sadece insanlar olsun...*

Ama neyse ki paniğim çok kısa sürdü çünkü Rune muhtemelen iki dakikadan kısa bir süre sonra geri geldi. Tam nefes alış verişimi tekrar kontrol altına almıştım ki köşeden cisimleniverdi ve önümde durdu, beni öldürüp öldürmemeye ve ormanda beni hiç görmemiş gibi davranıp suçu lanet canavar maymunlara atıp atmamaya hâlâ karar verememiş gibi bana bakıyordu.

Şimdi düşündüm de, aslında kolay olurdu. "Nerede-" Ellerini kaldırdığında konuşmayı kestim ve bana içlerinde ne olduğunu gösterdi, bir kumaş parçası.

Sadece yakından görebileceğiniz ince altın iplikleri olan kırmızı bir eşarp. Ve onu tam başımın üzerine koydu.

"Ne oluyor be?!"

Kaçmaya çalıştım, kenara çekildim. Bacağını benimkinin arasına soktu ve beni olduğum yerde sabitledi.

"Bu temiz. Ve bunu her zaman takman gerekiyor. Yüzünü olabildiğince kapat."

Eşarby çenemin altından bağlayıp saçlarımı da -benim iznim *olmadan*- toplarken şaşkın şaşkın ona baktım.

"*Burada kimsenin beni görmediğini ya da kim olduğumu bilmediğini* hatırlatmama gerek var mı?" Tısladım ve ellerimi göğsüne koyacak *kadar* sağduyulu *davrandım* -nasıl *bu kadar güçlü olabiliyor?! Cidden, kasları çelik gibiydi ve ben nefes alacak alan bulana kadar onu geri ittim.*

Onun yakınlığı sağlığım için iyi *değildi*. Ya da kendime olan saygıma.

"Doğru," dedi ve şimdi hafifçe gülümsüyordu, beni içine çekerken en ufak bir tiksinti duymuyordu.

"Aptal bir sc'ye ihtiyacım yok-" O şeyi tutup çıkarmak için hamle yaptım ama eli bileğime dolandı ve beni durdurdu.

Bir kez daha üzerime çıktı ve fısıldadı, "Burada güzelliği avlayan pek çok yaratık var. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyoruz, unuttun mu?"

"Peki, ben-bekle, ne?" *Güzelliği avlamak* mı dedi?

"İnsanlar seni ne kadar az görürse o kadar iyi," diye devam etti ve bileğimi bıraktı.

Şimdi sırtıyıordum. "Yani *güzel* olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alay etmek içindi. Rune içimdeki bu yönü ortaya çıkarıyor gibiydi; Betty'ye yaptığım gibi ona da acımasızca sataşmak istiyordum ama ona karşı hissettiğim bu fiziksel çekim yüzünden bana hissettirdiği gerginliğin bir yan etkisi olduğundan oldukça emindim.

Her iki şekilde de, şaka olarak söyledim.

Rune gülümsemedi bile, pislik, sadece "Öylesin" dedi.

İşte böyle, işin tüm eğlencesini kaçırdı. Önemsiz hale getirdi.

"Buradaki pek çok yaratık, kim ya da ne olduğunuzu bilmeseler bile sizinki gibi bir yüze sahip olmak için büyük çaba sarf edecektir."

Ugh. Bir yüze sahip olmak mı? Ciddi miydi?

Ona el salladım. "Her neyse. Hadi yemek yiyecek bir yer bulalım." Eşarbt alnımın ortasına düşene kadar aşağı çektim. "Bu yeterince iyi mi?"

Yine aynı odaklanmayla beni inceledi, sonra eğilip çeneme bağladığı düğümü alt dudağımı tamamen kapatacak şekilde çekti. "İşte bu."

Gözlerimi devirdim. "Hâlâ güzel olduğumu düşünüyorsun." Yine, bu onu kızdırmak içindi ama bu adam, tüm değişken ruh hallerine rağmen, damarlarında hiç mizah duygusu yokmuş gibi görünüyordu.

"Deniz kızları da güzeldir. Onlar hala deniz kızı."

"Pardon, *deniz kızı* mı dediniz?" Ve zihnimde, uzun kıvılcık saçlı, yeşil kuyruklu ve sütyen yerine mor kabukları olan Ariel'in görüntüsü canlandı.

"Ben yaptım."

"Ne... ne... *nasıl*?" Kimse bana deniz kızları hakkında bir şey söylemedi. Helid onlardan hiç bahsetmedi. Fae dedi! Maymun canavarlar ya da deniz kızları değil, sadece fae'ler.

Rune, "Deniz kızları söz konusu olduğunda endişelenmen gereken tek şey, ne olursa olsun onlardan uzak durmak," dedi. "Haydi. Haydi gidelim."

Tam bunu söylediği sırada, binanın arkasında bir yerden daha önce duyduğumuz sesin aynısını duyduk ve ben bunun bir çekiçle vurulan bir dong ya da metalden yapılmış herhangi bir şey olduğunu hayal etmeye devam ettim.

"Hey, bekle!" Dedim ve Rune'u takip ettim ve bir sonraki iki katlı binadan uzaklaştığımız anda sesin tam olarak nereden geldiğini gördüm.

Horozun belki de yüzde kırkına benzeyen bir hayvan tek ayağı üzerinde duruyordu, büyük pençeleri tek katlı bir binanın önündeki kalın bir tahta parçasına sarılmıştı. Kafasında rengârenk tüyler vardı ve eğer gözlerim bana yalan söylemiyorsa tüylerinin kenarları metalden yapılmıştı. Gagası keskin ve griydi ve açılıp dili dışarı çıktığında çatallıydı.

Lanet olası bir nargile gibi ses çıkaran çatal dilli bir horoz.

Birden kendimi Rune'un kollarına sarılmış buldum çünkü bu *çılgınlıktı*. Rune bana, pazularının kıvrımlarında dolanan ellerime baktığında bile gözlerimi horozdan ayıramadım ama beni itmedi. Bunun için minnettardım.

Çünkü bir sıra binadan sonra açık bir alana çıktık; her iki yanında her türden ve büyüklükte binaların sıralandığı, üçgen şeklinde parke taşlarla döşenmiş geniş bir cadde. En önemlisi, Tarafsız Topraklar'ın sakinleri açıkta, taze güneş ışığının altındaydı ve benim için görmeyi çok kolaylaştırıyordu.

Tırnaklarım Rune'un koluna battı ama o şikâyet etmedi. Etrafımızda ne olduğunu göremiyormuş gibi yürümeye devam etti.

Omzunda iki kafa olan bir adam - mor tenli bir kadın - parlayan beyaz gözleri olan bir başkası - kollarında iki kertenkele olan ve kuyrukları aksesuar gibi kollarına dolanmış bir adam - kel kafalı ve *siyah bıyıklı* bir başkası!

Bu sonuncusu şimdiye kadar gördüğüm en sarsıcı şey olabilir.

Şaka yapıyorum. Burada başa çıkmaya çalışıyorum.

Ve ne yazık ki, dudaklarım ne kadar açılıp kapanırsa açılsın, kendimi bakmaktan alıkoyamıyor ya da tek bir ses bile çıkaramıyordum.

"Nefes al. Güvendesin," dedi Rune yine, sanki bir dükkânın önünde duran başka bir kadını göremiyormuş gibi, *pençe* gibi uçları olan ellerini çatıya doğru sallıyordu ve en uçtan su damlıyordu. Hiçbir şeyden gelmiyordu ama damlalar ince havadan cisimleşiyor ve sonra kırmızımsı kiremitlerden aşağı kayıyordu.

O döndüğünde bacaklarım hareket etmeyi bıraktı ve Rune'un benimle birlikte durmaktan başka çaresi kalmadı.

Derisi yeşil değildi ama gürültüsü büyük ve sivriydi ve alt çenesinden çıkan dişleri vardı.

"Wi-w-w-w..." *Cadı! Bu bir cadı!* Yine de konuşamıyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum.

"Reme adına, sana *hiçbir* şey söylemedi mi?"

Bunu bana Rune sordu. Gerçekten sordu.

Sonra cevap vermeyeceğimi anlayınca önüme geçti, yüzümü ellerinin arasına aldı, pençeleri ve dişleri olan kadını görmemi engelledi ve "Oturacak bir yer bulana kadar gözlerini aşağıda tutabilirsen her şeyi açıklayacağım" dedi.

Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.

on altı

Yürürken gözlerimi aşağıda tutmaya çalıştım, gerçekten. Ama Pamuk Prenses'in cücelerine benzeyen insanlar ve çok fazla uzatılmış gibi görünen, zayıf bir ağaç dalından daha kalın olmayan uzuvları ve kafataslarından çıkıntı yapan gözleri olan diğerleri vardı. Saçları arkalarında yere değecek kadar uzun olan kadınlar ve parlayan gözleri olan birkaç kadın daha vardı. Pençeleri olan bir başkası, gerçi yüzünü göremedim -pençeleri görür görmez başımı çevirdim- ve omuzlarında iki kafa olan birkaç kişi daha.

Nasıl bakmam?

Sonra tek katlı bir binanın dışında oturan, puro gibi görünen bir şey içen, topuğu dizinin üzerinde ve başında kahverengi bir kovboy şapkası olan bir adam vardı.

Hayatımda gördüğüm en güzel insanlardan biri olabilirdi, neredeyse Rune kadar güzeldi, bu yüzden kalabalığın arasında göze çarpıyordu. Çok yavaş, neredeyse *baştan çıkarıcı* bir şekilde hareket ediyordu. Purosunu emişi, sonra dumanını yavaşça dışarı üfleyişi. Saçları koyu renkti ve omuzlarına kadar uzanıyordu, teni günlerce güneşlenmiş gibi bronzdu. Baştan aşağı deri giyiyordu.

Ayak parmağı ve kirli sakalı kare çenesinin etrafına sarılmış bir gölge gibi görünüyordu.

Baktığımı hissetmiş olmalı çünkü sonra bana baktı ve gözlerimiz buluştu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Gözbebekleri bir kertenkeleninki gibi yarıktı. Gülümsediğinde karnımda bir sıcaklık hissettim, doğal değildi, Rune'un koluna can havliyle tutunduğumu düşünürsek tamamen mantıksızdı. Ama gözlerimi ondan ayırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapamıyordum. Sanki zihnimi ele geçirmiş gibiydi ve bana dişlerini daha fazla gösterirken gözümü kırpmamı bile engelleyemiyordum.

Bacaklarımın arası sıcak.

Rune beni köşeden kenara çekti ve kovboy görüş alanımdan çıktığı anda başımdan aşağı bir kova buz atılmış gibi oldu.

Bu da neydi böyle?!

"Rune," diye fısıldadım ama ona nasıl soracağımı bile bilmiyordum çünkü bu çok anlamsızdı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu ve köşeyi döndüğümüzde kasabanın daha da fazla sakininin gelip gittiği bir bölümüne gelmiştik. Çoğu Arnavut kaldırımlı sokağın diğer ucuna doğru ilerliyordu; burada bacaklarını ayırmış ve aralarında bir mızrak olan büyük bir adam heykeli duruyordu. Heykelin yüzü, sol omzunun daha iyi bir kısmıyla birlikte tamamen harap olmuştu ve üç büyük mızrağın üç büyük sütunu kapılardı, ama buradan nereye gittiklerini göremiyordum.

"Buradayız."

Birdenbire tekrar yana çekildim ve gıcırtyla açılan bir kapının sesi kulaklarımı doldurdu. Etrafım karanlıktı, içerideydik ve aynı ağır kapı büyük bir gürültüyle arkamızdan kapandı.

Güvendeyim, güvendeyim, diye hatırlattım kendime ama pek işe yaramıyordu. Nerede olduğumuzu, her an başıma çökecekmiş gibi duran ahşap iç mekânı görmem için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Kırık tahta parçaları birbirlerine asılmış, hatta bazıları iplerle bağlanmıştı. Her yerde sandalyeler ve masalar vardı ve mekân küçük değildi ama o kadar çok mobilya vardı ki diğer taraftaki bara zar zor yürüyebiliyorduk.

Masalarda toplam altı kişi oturuyordu. Dördü yalnız, ikisi birlikte oturuyordu - çift olabilirlerdi, biri yüzünde ağız izi olmayan ve masanın *altında* göremediğim bir yerde yemek alan bir kadın, diğeri ise teninin mide bulandırıcı yeşil tonunu ve kaşığı ağzına götürürken elinin alışılmadık derecede yavaş hareketlerini görmezden gelebilerseniz yeterince sıradan görünen bir adam.

Bir kaşık dolusu çorba kana benziyordu.

Boğazıma bir safra kaçtı.

"Otur ve kımıldama."

Rune beni yana itti ve dizlerimin arkasına bir şey çarptı, bu yüzden oturmaktan başka seçeneğim yoktu. Bedenim şu anda benim kontrolümde değildi ve söylediklerinin çoğunu anlayamıyordum ama oturuyordum. Gözlerim kapalıydı ve kulaklarım etrafımda hareket eden, konuşan -çoğu kendi aralarında- ve *çiğneyen* insanların sesleriyle doluydu.

Tanrım, bu gerçek olamaz. Nasıl olmuştu da Helid tüm bunlardan bahsetmemişti? Onunla gelmeyi kabul etmeden önce neden bana burada beni nelerin beklediğini söylememişti?

Eğer onu bir daha görürsem, dişleri ve yumruğum iyice yakınlaşacak, diye düşündüm ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Şu anda Helid burada değildi ama Rune buradaydı. Hayattaydım ve nefes alıyordum.

yapabileceğimi düşündüm. Sadece kendime en başta neden burada olduğumu hatırlatmam gerekiyordu.

Bir mucize eseri, önüme bir bardak su ve bir tabak dolusu yemek konduğunda kontrolümü yeniden kazanmıştım. Ve Rune karşımdaki eski, yarı çürümüş masaya oturduğunda sesimi bile çıkarabiliyordum.

"Burası da ne böyle, Rune? *Hemen* söyle yoksa geri döneceğim."

Dönüş yolunun, iki başlı adamların, pençeleri ve dişleri olan kadınların ve korkudan altıma sıçarken bile bir bakışıyla beni ıslatabilen kovboyların olduğu şehrin aynı bölgesinden geçmesine aldırmanın. Bunların hiçbirini boş ver.

"Önce ye," dedi Rune, bana getirdiği yiyecekleri göstererek. Ekmek - ve gerçekten de ekmeğe benziyordu - ve kare peynir parçaları, dilimlenmiş bir domates ve dört haşlanmış yumurtanın yanı sıra Bu küçük kase çorba dolu.

Çorba.

Bu seferki sarıydı ve hiç de kana benzemiyordu ama yine de ittim. Eğer onu yemeye çalışsaydım, bağırsaklarımı dışarı atmamam mümkün değildi.

Ama açlıktan *ölüyordum* ve bu yüzden yorum yapmadım. Önce suyu aldım, hepsini bir kerede içtim ve Tanrı'ya şükür tadı tıpkı su gibiydi. Yine de elim peynir karelerinin üzerinde geziniyordu ve midem bir yandan açlıktan guruldarken bir yandan da tereddüt ediyordum.

"Bu güvenli. Ye."

Bu adam *gerçekten* emirlere bağlıydı.

Ben de bir tane geri verdim. "*Konuş.*" Sonra peyniri aldım ve ağzıma attım.

Peynir. Sadece peynirdi ve ben de bunun için Tanrı'ya, şanslı yıldızlarıma ve tüm evrene şükrettim.

Ama çok geçmeden, Rune konuşmaya başladığında, yediğim şeyin tadını tamamen unuttum ve konuştuğu her kelimeye asıldım.

"Verenthia'da kaç çeşit yaratık olduğunu kimse tam olarak bilmiyor, ancak diğerlerinin çoğunun da altına girdiği on ana tür var. Bunlar, kıtanın ana kısımlarında yaşayan fae, denizkızları, golem, şekil değiştirenler, büyücüler, vampirler, incubi ve fomorianlar."

Beynim karıştı. "Bu... bu sadece sekiz." Belki de o konuşurken bayılmış ve diğer ikisini duymamıştım?

"Ejderhalar ve devler çok uzaklarda yaşıyor. Bölgeleri Vadi ve Bloomsridge'in çok ötesinde."

Ağzım milyonlarca kez açılıp kapandı.

"Pardon, ejderhalar mı? Ve... ve *devler*?" *Jack ve Fasulye Sırıgı*'ndaki gökyüzünde yaşayan devler gibi mi?

"Evet," dedi Rune, yüzüme yansıyan mutlak şoku ya da o konuşmaya başladığında haşlanmış yumurtayı ağzımın yarısına kadar kaldırdığımı ve o zamandan beri kolumu aşağı yukarı hareket ettirmediğimi görememiş gibi.

Onun yerine masanın altındaki bir şeye uzandı, bir bıçağa. Küçük bir bıçaktı, bıçağı işaret parmağından büyük değildi ama ucu oldukça keskindi. Rune arkasına ve bara baktı; barda birbirinin *aynısı* iki kadın vardı. Tanrı'ya şükür yeterince sıradan görünüyorlardı. Yine de bize bakmıyorlardı ve Rune bundan emin olduktan sonra masanın yüzeyini bıçakladı ve üzerine oval bir şekil çizdi. İçine bazı çizgiler de ekledi, sonra yarattığı her şekli bıçaklamaya başladı.

"İşte buradayız," dedi, bıçağın ucu şeklin en güney kenarındaydı. Sonra bıçağı şeklin yarısına saplamaya başladı.

karşısındaki daire. "Ve bunlar da faelandlar. Seelie, Frozen, Unseelie, Midnight - dört fae mahkemesi."

"Bekle, bekle, bekle bir dakika? Dört tane mi var?" Daha önce sadece Seelie ve Unseelie Courts kitaplarını okuduğumdan oldukça emindim.

"Teknik olarak, birkaç on yıl öncesine kadar üç tane vardı. Gece Yarısı Mahkemesi Donmuş olanı elinde tutuyor ve kontrol ediyor," diye devam etti Rune. "Odaklan." Sonra Seelie sarayının hemen yakınındaki boşluğa sapladı. "Burası Mercove. Burası denizkızlarının ülkesi ve ne pahasına olursa olsun buradan uzak durmalıyız. Çok acımasızdırlar."

İşte yine sesimi kaybediyordum ve Rune devam etti.

Neyse ki yemek yiyordum - sadece vücudumun yeniden başa çıkmaya, hareket etmeye, *bir şeyler* yapmaya çalışma şekli.

"Denizkızlarının yanında golemlerin yaşadığı Bloomsridge var. En küçük toprak parçası ve kışkırtılmadıkları zaman nispeten sessizler. Ama onların yanında, tam burada, Vadi'de yaşayan *şekil değiştirenler*"-bulunduğumuz Tarafsız Topraklar'ı temsil eden şeklin yanındaki kareyi bıçakladı-"en az denizkızları kadar kötüler. Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınıyoruz."

Bu noktada ağızma yemek tıktırdığımı ve olabildiğince hızlı yuttuğumu söylemiş miydim?

"Kurtlara dönüşüyorlar ve öfkeyle ilgili sorunları var. Çok güçlüdürler ve ölümlü etine bayılırlar. Muhtemelen kokusunu bir mil öteden alabilirler. Bu yüzden Verenthia'nın bu kısmından tamamen uzak duruyoruz." Bıçağının ucunu Mercove'dan Bloomsridge'e ve Vadi'ye doğru sürükledi.

Son peyniri de bir kerede ağızma tıktırdım ve neredeyse boğuluyordum.

"Vadi'nin yan tarafında Fomorianların yaşadığı Cloakwood var. Her şey olabilirler; ölüm perileri, hortlaklar, cinler, kertenkele dilleri. Ve

Bloomsridge ve Mercove'un yanında büyücülerin diyarı Mysthaven var." Bıçağı masaya daha da kuvvetle sapladı. "Onlar buradaki en tehlikeli türler ve her ne pahasına olursa olsun öncelikle onlardan kaçınmalıyız. Onlar-"

"Dur bir saniye, insanlara bir şeyler anlatma konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu?" Çünkü konuşma tarzı, bir sonrakine geçmeden önce sihirli bir şekilde her şeyi, tüm detayları bilmemi bekliyormuş gibiydi. "Çünkü biliyorsun. *Berbatsın.*"

"Yaban kedilerinin avlarını parçalara ayırırken daha görgülü davrandıklarını gördüm ama bu düşüncemi kendime sakladım."

Oh, lanet olası pislik.

Elim bana su getirdiği metal bardağa dolandı ve bardağı yüzüne fırlatmadan önce kendimi durdurmam bir mucizeydi.

Yüzü *gülüyordu* çünkü görünüşe göre artık eğleniyordu. Şimdi, beni kızdırdığında, birdenbire harika bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Açlıktan ölüyordum, seni kibirli piç," diye tükürdüm. "Senin bahanen ne?"

Gülümsemeye devam etti ama bu tam bir gülümseme değildi. Onda daha önce böyle bir şey görmemiştim. Dudaklarının sol tarafındaki bir kıvrımdı sadece, ama bakışına anlam katan gözleriydi. Işıl ışıl parlıyorlardı.

-Ve mavinin içinden geçen gümüş çizgi parlıyor gibiydi.

"İhtiyacım yok," dedi ve bu sefer neredeyse bardağı sırttan yüzüne fırlatacaktım.

Ama bu beni tatmin etmeyecekti, diye düşündüm, taşaklarına vurduktan sonra olmazdı.

Yine de yapabileceğim, çok kötü ruhumu tatmin edecek şey şuydu: "Biraz daha su." Ve bardağı önümdeki masaya çarptım.

ondan.

Gülümsemesi kayboldu. Gözleri karardı.

Ruhum gelişti.

Rune tartışmak istedi. Şimdi o bardağı yüzüme fırlatan kişi olmak istiyordu ama yapmadı. Kendini durdurdu ve dürüst olmak gerekirse onun kendini tutmasına imrendim çünkü ayağa kalktı, bardağı aldı ve bana daha fazla su getirmeye gitti.

Geri getirdiğinde, masaya çarpmadı bile. Sadece yavaşça boş tabağın yanına koydu.

"Devam edebilir miyim?" diye sordu oturduğunda. Gülümsemese de gözleri hâlâ parlıyordu.

"Duruma göre değişir. Bu suya zehir mi koydun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır."

"İçine tükürdün mü?" Çünkü daha önce de garsonları kızdırmıştım. Betty'nin Indiana'daki kuzeni de onlardan biriydi ve bir keresinde ona barda servis ettiği içkilere, kendisine iyi davranmayan insanlar için ne yaptığını anlatmıştı.

Rune gözlerini kapattı. "Hayır."

"Tamam." Fincanı elime aldım. "Devam edin."

Evet, bu suyu gerçekten zehirlemiş olsa bile yüzündeki ifade buna değdi.

"Mysthaven." Bıçağını meydana sapladı. "Ne pahasına olursa olsun oradan uzak duruyoruz. Blackwater vampir bölgesidir. Kan büyüsü çok güçlüdür ama genellikle ikna edilebilirler." Blackwater, görünüşe göre, Mysthaven'ın yan tarafındaydı ve onun üzerinde dördüncü fae mahkemesi vardı - *Geceyarısı* Mahkemesi diyordu. "Ve burası da Enclave."

Bıçağının ucu sağ taraftaki Tarafsız Topraklar'ın yanındaki toprak parçasına dokundu. Sonra bıçağını kaldırdı.

"Ayrıca ne pahasına olursa olsun Enclave'den uzak duruyoruz. Onlara bulaşılmamalı," diye sözlerini tamamladı.

Bu arada başımı sallamaya devam ettim, eski ahşabın üzerindeki çizgilere baktım ve ilk önce ne düşüneceğimi bulmaya çalıştım.

"Peki, o zaman hangi yöne gidiyoruz? Çünkü bana *öyle geliyor ki ne pahasına* olursa olsun *herkesten* uzak durmamız gerekiyor - peki Seelie Sarayı'na bu şekilde nasıl gidebiliriz?!" Şimdi panikliyordum ve soğuk sudan aldığım yudumlar da yardımcı olmuyordu. Yediğim yemek de

-Tam tersine. Haşlanmış yumurtaların boğazıma geldiğini hissedebiliyordum. "Bir planım var," dedi Rune. "Bu gece bir yolculuğa çıkacağız.

Cloakwood, ve oraya vardığımızda, Blackwater'a gizlice girmemiz gerekecek. Burada uzun zaman önce inşa edilmiş, Faelands'ı Verenthia'nın geri kalanına bağlayan bir tünel var. Bizi doğrudan yeraltındaki Seelie Sarayı'na götürecek. Oraya giden en güvenli ve en hızlı yol bu."

Bir tünel.

Gözlerim kapandı ve sertçe yutkundum. "Ve tüm bunlar yedi gün mü sürecektir?"

"Muhtemelen daha az, ama evet," dedi. "Her şey sana bağlı." "Nedenmiş o?"

"Hâlâ tutunmaya çalıştığın kontrol yanılısamışından vazgeçmeli ve tam olarak dediklerimi yapmalısın."

Beni ateşleme şekli komik bile değildi ve hayır, *hangi* şekilde demek istediğimden tam olarak emin değildim. Beni kızdırmak mı yoksa tahrik etmek mi?

Muhtemelen ikisi de. Adam çok yönlü biriydi.

"Benim patronum siz değilsiniz Bay Moody. Bana emir veremezsiniz."

Yine dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Hayatta k a l m a k istiyorsan yaparım, Wildcat. Ve bundan da büyük zevk alacağım."

Göt herif.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, kafamın içinde düzen çağrısında bulundum. "Bana gerçeği söyle, Rune. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ölme ihtimalim ne kadar?" Konuşmak için ağzını açtı. "*Gerçeği* söyle."

"Önümüzdeki yirmi dört saati bilmem ama bu yolculuktan tek başına sağ çıkma şansın sıfır," dedi. "Benimleyken çok daha iyi."

Bunu zaten bilmiyor muydum? "Peki ya gerçekten Seelie Sarayı'na ulaşırsam? Geri dönmeye çalıştıgımda ne olacak?"

"Prens Lyall sizi kendisi geri götürecekt."

"Bunu bilemezsin." O bir prensti, değil mi?

"Bunu kesin olarak bilecek kadar iyi tanıyorum onu." Ancak bunu söylerken sanki kendi sözlerine gerçekten inanmıyormuş gibi boş tabağıma baktı.

Tabii ki yanılıyor olabilirim.

"Ve beni canlı olarak geri getirme şansı daha mı yüksek olacak?"

"Evet. O Seelie Prensi. Kimse onu herhangi bir şekilde tehdit etmeye cesaret edemez. Son yıllarda oldukça acımasız oldu."

İçten içe ürperdim - o çayırdan hatırladığım altın gözlü çocuk hiç de acımasız *değildi*.

"Bu nasıl oldu?" Rune bir süre sonra sordu. "Seni nasıl kurtardı?"

Ona baktım. "*Seni* nasıl kurtardı?"

Gözleri gizli bir hazine arıyormuş gibi yüzümde gezindi. Dudakları biraz gerildi ve sonra ayağa kalktı. "Gitme zamanı."

on yedi

RUNE beni bir elbise giymeye zorladı. İnsanlar kot pantolonumu ve *burada* üretilmediği çok belli olan deri ceketimi görürlerse bir işaret olacağım konusunda ısrar etti. Bu yüzden yemek yediğim yerden çıkar çıkmaz beni gerçek bir giyim mağazasına götürdü ve orada boynunda kolye gibi kocaman bir kertenkele taşıyan bir kadın bana bedenime uygun bir elbise bulmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

Soyunma odası ölü balık gibi kokuyordu ve elbisenin kumaşı tenime sert geliyordu ama siyahtı ve boynumdan ayak parmaklarıma kadar beni örtüyordu, yani idare ederdi. Altındaki kot pantolonumu çıkarmadım ama ceketimi sırt çantama koydum ve Rune kırmızı eşarblı saçına sabitleyerek onu gizledi.

Onun ödeme yaptığını hiç görmedim ama kadının nasıl ödeme yaptığını fark ettim.

-Görünüşe göre kertenkele dilli, kertenkelelerle konuşabilen biri olan bu adam ona temkinli baktı. Göz göze gelmemeye çalışıyordu. Rune her hareket ettiğinde boynunun sol tarafındaki dövmeyle baktı.

Tekrar dışarı çıktık ve o dev heykelin bacakları arasındaki üç çatallı kapılardan geçtik. O kadar mükemmel yapılmıştı ki, neredeyse botların derisinin ayakları sardığını ve pantolonun bacaklarda biraz bol durduğunu görebiliyordum.

Bacakları ve adamın vücudunun ön kısmını kaplayan yarısı parçalanmış zırhı.

"Kimdi bu?" Rune'a sordum.

"Labirenti yapan fae," dedi omuz silkerek. "Labirent mi?"

Rune cevap vermedi ama çok geçmeden kendi gözlerimle gördüm.

İnsanların dükkan olarak kullandığı, hepsi birbirinin aynısı olan küçük ahşap yapılardan oluşan gerçek bir labirentti. Balıktan, parlak neon yapraklı zehirli çiçeklere, ejderha dişlerine ve pençelerine, kendi adınız dahil her şeyi unutturacak kadar güçlü iksirlere kadar her şeyin satıldığı bir tür pazar olmalı.

İlk başta, geçerken çok korkmuştum.

Etrafımızdaki tüm o yaratıklar, her renkte ve boyutta çok fazla. Ben de birkaçını tanıdım ve Rune biz ilerlerken onları gösterecek kadar nazikti.

"Büyücü," dedi ilk dükkânın önünden geçerken, pençeleri, büyük bir burnu ve alt çenesinde dişleri olan bir kadın, kırmızı iksirini üzerlerine serperseniz eşyalarınıza yaklaşan herkesin acı içinde ölmesini sağlayacağına söz veriyordu.

"Geldiğim yerde bunlara *cadı* dediğimizden eminim," dedim. Ve bunun filmlerde görebileceğiniz bir şeye benzemek için sadece uçlu bir şapkaya ihtiyacı vardı.

"Aynı şey," dedi Rune. "Çok tehlikeliler. Çok kötü niyetliler. Saçınızın bir teliyle bile lanetler yağdırabilir ve siz daha onların size nasıl tuzaklar kurduğunu anlamadan duyularınız aracılığıyla sizi kontrol edebilirler."

Vay canına. "*Neden?*"

"Çünkü büyü yapıyorlar. Çünkü büyüleri bir enerji kaynağına, canlı bir şeye ihtiyaç duyar. Daha büyük ve daha çok

sunu ne kadar güçlü olursa, büyücü, büyü, lanet ya da iksir de o kadar güçlü olur."

"Aman Tanrım, Rune," diye fısıldadım. "Büyü yapmak için *insanları* enerji kaynağı olarak mı kullanıyorlar?!"

"Çoğunlukla hayvanlar. Ama herhangi bir yarattığı ele geçirebildiklerinde, bunu yaparlar. Anlaşmalar teklif ederler, bozulmaz yeminler ederler ve sonra size sahip olurlar. Çok az şeye ihtiyaçları var ve çok iyi manipölatörler. Kılık değiştirme ustasıdırlar. Bu yüzden buradaki en tehlikeli tür onlar. İşte bu da bir golem."

Yürüdükçe bana onlardan daha fazlasını gösterdi; boyları bir metreyi geçmeyen, elleri ve ayakları vücutlarına göre çok büyük olan, görünüşe göre çiçeklerle uğraşan adamlar. Bloomsridge, onların toprakları, Verenthia'nın sahip olduğu en sıra dışı ve en güçlü bitkilere ev sahipliği yapıyordu ve onlarla ilgilenmek golemlere doğal geliyordu. Bu onların gücüydü. Kertenkele dillerinin kertenkelelerle iletişim kurduğu gibi bitkilerle iletişim kuruyorlardı.

Pazarın derinliklerine indikçe daha çok dükkan vardı. Ahşap yapılar gerçekten de yerden çıkıyor gibi görünüyordu, sanki orada bitkiler gibi filizlenmişlerdi ve bunu Rune'a işaret ettim.

"Öyle yapıyorlar. Güneş doğduğunda dışarı çıkarlar ve battığında aşağı inerler. Mükemmel bir tarafsız ticaret bölgesi görevi görüyor çünkü bu dükkanların yapıldığı ahşap, birinin çalmak üzere olduğunu hissedebiliyor. Eğer bu bir kiracıysa, toprağa girip her şeyi yanlarında götürüyorlar. Eğer orada sıkışıp kalan yaratık geceyi **a t l a t a b i l i r s e**, sabah dışarı çıkar. Ama çoğu bunu yapamaz. Golemler, hortlaklar ve vampirler hariç ama kimse labirentte hırsızlık yapmaya çalışmaz. Bu yüzden herkes burada satmak için en iyi ürünlerini getirir."

Yolda sohbet etmesini takdir ettim ve beş dakika sonra artık korkmuyordum. Gerçekten heyecanlanmışım. Hatta ondan

Labirentte daha ne sattıklarını görebilmek için biraz yavaşladım.

Bir tanesi biblolar, taşlar, ahşap ve camdan yapılmış şekiller gibi eserlerle doluydu ve fomorian olduğu anlaşılan parlayan gözlü bir kadın olan sahibi, Verenthia'nın dört bir yanından özenle seçtiğine söz vermişti. Bir golem çifti - gerçi hangisinin erkek hangisinin dişi olduğunu gerçekten anlayamadım

-Fae'lerin o güne kadar gördüğü en iyi iksirleri yapacağına söz verdikleri bitkilerle dolu saksılar satıyorlardı. Altından yapılmış dişleri dışında yeterince sıradan görünen bir adam tarafından işletilen, eski kitaplar, büyü kitapları ve büyülü masallar satan gerçek bir kitapçı.

Tanrım, keşke şu anda telefonum yanımda olsaydı da buranın hızlı bir fotoğrafını çekseydim, böylece ayrıntıları asla unutmazdım.

Ve Rune'un da bir fotoğrafı.

Bilirsin, sadece ona sahip olmak için. Sonsuza kadar.

"Bir tanesi ne kadar? Amerikan doları kabul ediyor musunuz?" diye sordum.

Bunu sorduğumda Rune bana şaşkınlıkla baktı. "Bir kitap için mi?"

"Evet, bir kitap. Bir Verenthian masalı okumayı çok isterim - böyle bir kelime var mı? *Verenthian*?"

Yine ne düşüneceğine, benden tiksiniş tiksinmeyeceğine ya da belki de hayranlık duyup duymayacağına tam olarak karar verememiş gibi bana baktı.

Bu muhtemelen benim açımdan hüsnükuruntudan başka bir şey değildi, ama yine de.

Sonunda şöyle dedi: "Şu anda hiçbir yerde duramayız. Labirent, her gün geçen Verenthianslıların yoğunluğu nedeniyle en güvenli geçit ama yakında diğer tarafa geçmek zorundayız."

Ben de bunu anladım. "Peki," diye mırıldandım. Ama prens beni bu şekilde eve geri getirdiğinde, taşıyabileceğim tüm kitapları bana hediye etmesini isteyeceğime dair kendime söz verdim.

Tılsımlar, yüzükler ve kolyeler de dahil olmak üzere büyülü takılar konusunda uzmanlaşmış bir kuyumcu, takan kişiye koruma, şans ve özel yetenekler sunacağını söyledi. Satıcının söylediğine göre, yazılarınızı *gerçekten büyülü* hale getirmek için büyülü kağıt, mürekkep ve tüy kalemler sunan bir kırtasiye dükkânı ve ince kadifelerden ve derilerden yapılmış kıyafetlerle çok daha süslü bir giyim mağazası. İksirler, kilimler ve halılar, seyahat çantaları ve aksesuarlar; burada her şey vardı.

Ve labirent sonsuza kadar devam etti.

Rune bana Verenthielîların kandırılmadıklarından emin olmak için kıtanın dört bir yanından labirentten alışveriş yapmaya geldiklerini anlatırken, kalabalıkla birlikte yürüdüğüm iki saatten fazla sürenin ardından biraz yorulmaya başlamıştım. Ama yorgun olsam da bir dükkândan diğerine geçip satılan şeylere bakmaktan kendimi alamadım ve o kırmızı atkının altında o kadar çok terliyordum ki bir kez bile çıkarmadım.

Kendi kendime gülümsüyordum, Rune'un nerede olduğuna bakmıyordum bile - zaten hep yanımdaydı ve buranın en güvenli yol olduğunu söylerken haklıydı çünkü gelip giden o kadar çok yaratık vardı ki hiçbirisi bana ya da bir başkasına iki kez bakmıyordu. Yakınımda olacağını ve beni izleyeceğini biliyordum, bu yüzden kendimi özgürce hareket etmeye bıraktım ve hiç korkmadım. Sadece gördüğüm her şeyin zihnimde bir listesini yaptım, böylece eve döndüğümde Fi ve Betty'ye her şeyi bildiğim en iyi şekilde anlatabilecektim.

Başka bir dükkânın önünden geçene kadar, bu sıranın sonuncusu sağda

-Ve ondan bir inilti geldiğini fark ettim. Sanki biri ağlıyordu ama sesini duyuramıyordu. Sanki birinin yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Gülümsemem kayboldu. Bacaklarım beni kendi başlarına ileriye götürdü, ön tarafında hiçbir isim, kutu, kitap ya da iksir sergilenmeyen dükkânın içini görene kadar gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İçeride bir adam vardı ve kollarında da sadece iki kafası olan başka bir çocuk; Rune'un söylediğine göre, iki beyni olmasına rağmen *tek bir* kişi olarak kabul edilen İkizdoğan adında bir fomorian vardı.

Onu kollarında tutan bu adam onu *ısıırıyordu*.

Kırmızı gördüm.

Bedenim beni geriye doğru itti ve boğazıma sarılan korku neredeyse bayılmama neden oluyordu. Çığlık boğazımda düğümlendi ve zihnim şimdiye kadar okuduğum tüm korku filmlerine ve kan emici canavarlarla ilgili tüm kitaplara geri döndü.

O bir vampirdi. Gerçek bir vampire bakıyordum.

Vampir onu bırakıp geri çekildiğinde çocuğun sağ başındaki iniltisi kesildi -sol gözleri kapalıydı-. Dudağının kenarındaki kanı elinin tersiyle sildi.

Sonra döndü ve gözleri benimkilere kilitlendi.

Gece kadar siyah, hatta daha da derindiler. Dişleri vardı ama büyücülerinki gibi değildi. Bunlar orijinal vampir dişleriydi, üst çenesinden uzanıyor, alt dudağının hemen altından çıkıyordu - ve şimdi beni izleyip gülümserken geri çekiliyorlardı.

İki kafalı çocuk geriye düştü ve orada bir sandalye olmalıydı çünkü yere çarpmadı. Onun yerine oturdu ve neredeyse birbirinin aynısı olan kafaları omuzlarına çarpana kadar iki yana düştü.

Vampir sakın bir şekilde ellerini dükkânın boş vitrinine koydu ve havayı koklar gibi burnundan derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Ölmek üzereydim ama ölmediğim için ben de derin bir nefes aldım ve çığlık atmaya hazırlandım.

"Farklı kokuyorsun."

Konuştı. Konuştu ve çığlığım boğazımda düğümlendi - ve biri aniden elimi ellerinin arasına aldığında,

bacaklarım pes etti.

Ancak yere düşmeden önce bir kol belime dolandı ve beni olduğum yerde tuttu-Rune.

Rune buradaydı ve vampire bakıyordu.

Öfkeli.

Ancak hiçbir şey söylemedi, sadece beni yavaşça geri çekti. Bacaklarım bir şekilde çalıştı - o buradaydı ve bir parçam zaten kurtulduğuma inanıyordu ve bu bana biraz enerji verdi. Bana sesimi geri verdi.

"Bu kadar çabuk gitme. Belki de Reme seni önüme getirdiğinden beri benim hizmetlerime ihtiyacın vardır."

Vampir hareket etti.

Hareket etti ve hareket ettiğinde bir gölgeye dönüştü. Dükkândan çıkışı, arka tarafta olması gereken kapıdan geçişi, sonra diğer taraftaki gölgenin altında duruşu imkânsızdı. Çok hızlıydı, imkânsızdı.

"Hizmetinize ihtiyacımız yok," dedi Rune ve sesi tamamen değişmişti. Sesi tamamen farklı bir insan gibi çıkıyordu.

Vampir kaşlarını kaldırdı. "Onu nereden aldın? Ne kadar ödedin?" diye sordu. "Sana iki katını öderim."

Kalbim topuklarıma kadar düştü.

"O satılık değil." Yine, Rune'un sesi sizi parça parça etmekten çekinmeyecek biri gibi geliyordu ve bana emir vermekten hoşlanacağını söylediği kadar bundan da zevk alacaktı.

Şu anda, bununla ilgili bir sorunum yoktu. Saf siyah mürekkepten gözleri olan ve dudaklarından dişleri çıkan -ve ağzının kenarında hala biraz kan olan- bu adam benden uzak durduğu sürece, Rune'un bana her gün bütün gün emir vermesiyle ilgili hiçbir sorunum yoktu.

"Üç katı o zaman. Senin ödediğinin üç katını öderim," dedi, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ve iriydi. Muhtemelen altı beş yaşındaydı, omuzları Rune'un omuzlarının iki katı genişliğindeydi ve hareketleri...

Tanrım, o kadar korkmuştum ki tüm vücudum titriyordu ama aynı zamanda Rune'un etrafında dolaşmak, neredeyse arkasına saklanmak için bolca enerjim vardı. Vampire ve dükkânın içindeki sandalyede uyuyor gibi görünen, etrafında olup bitenlerden habersiz iki başlı adama bakarken iki elim de onun kolundaydı.

Rune basitçe, "Uzaklaş," dedi ve sesindeki tehdidi duydum.

Vampirin umursamayacağını düşünmüştüm -sadece cüssesi bile dehşet vericiydi- ama onun yerine teslim olmak için iki elini de kaldırdı.

"Bela istemiyorum," dedi ve ben kulaklarıma inanamadım. "Sadece iş yapmak istiyorum. İşaretli birini görmeyeli uzun zaman olmuştu." Rune'un dövmesini göstermek için elini boynunun yan tarafına doğru salladı. "Suçun neydi?"

Rune'un kollarının gerilme şeklinden, ben onları görmeden önce ellerini yumruk haline getirdiğini anladım.

"Rune, hadi gidelim," diye fısıldadım ve onu geri çekmeye çalıştım ama bir ton ağırlığında olabilirdi. Onu kımıldatamadım bile.

"Her yarım ayda üç gece buradayım. Ne zaman satmaya hazır olursan, ilgilenirim," diye devam etti vampir. Gözleri yine bana dikilmişti ve sırtıyordu.

Derimin her santimi tüylerim diken diken olmuştu. Vücudumda kaçmam için bağırmanın tek bir içgüdü bile yoktu ama Rune olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

"Lütfen, artık gidelim," dedim ve onu tekrar geri çektim. Bir mucize eseri Rune hareket etti.

Yumrukları gevşemişti ve şimdi bana baktığında daha sakin görünüyordu.

Sonra vampire, "Bunu aklımda tutacağım, kan emici," dedi.

Elimi tuttu ve iki sıra ötedeki dükkânlara ve kalabalığın içine girene kadar yürümeyi bırakmadı.

"ONU ISIRIYORDU." Anı zihnimde kendi kendine cevap verdi. "O... o inliyordu ve ben... onun acı çektiğini düşündüm."

"O ödüyordu."

Etrafımıza bakmaktan kendini alamayan Rune'a baktım, belki de o vampiri arıyordu?

"Ne için?"

"Vampir ne hizmet teklif ederse." Etrafımızdaki her yaratığın yüzüne bakarak neredeyse tam bir daire çizdi.

"Senden korkuyordu, Rune. Seni takip etmeyecek." Kesin olarak bildiğimden değil elbette.

"Biliyorum. Sadece peşimizden bir iz sürücü göndermediğinden emin olmaya çalışıyorum." "Bir iz sürücü mü?"

"O yapamadığı için bizi takip edecek biri."

"Yapamıyor mu yoksa cesaret edemiyor mu?"

"*Yapamam.* Vampirler güneşte zayıf düşerler. Ellerinden geldiğince her zaman gölgede kalırlar." Tekrar elimi tuttu ve ilerledi.

Ellerimize baktım, birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarını itiraf etmekten biraz korkuyordum. Sanki benimkiler onunkiler için yaratılmıştı; uzun parmaklarını yumruğumun etrafına sarıp rahatça tutabilmesi için tam olarak doğru boyuttaydı.

"Ama neden?" Kendimi sorarken buldum. "Neden ne?"

"Neden senden korkuyordu?" Şikâyet ettiğimden değil elbette ama Rune'un iki katı büyüklüğündeydi ve ayrıca dişleri vardı. Ve vücudu yerçekimini umursamıyormuş gibi hareket ediyordu.

Rune'un cevabı "Çünkü ben bir fae'yim," oldu.

Etrafımızdaki insan kalabalığı giderek büyüyordu ve *nedenini* tekrar sormaya fırsatım olmadı. Beni her yöne itip çekiyorlardı ama Rune elimi hiç bırakmadı. Dükkânları ve sattıkları şeyleri, Verenthia'nın herhangi bir diyarda ya da evrende mümkün olabileceğini hayal bile edemeyeceğim tüm farklı yaratıklarını gezip gördükçe artık eskisi kadar heyecanlı değildim. Bunun yerine, her şeye farklı bir gözle, bir doz korkuyla bakıyor, bu insanların daha neleri normal kabul ettiğini sürekli merak ediyordum. Çünkü birinin boynundan doğrudan kan içmek ve buna *iş* demek doğru değildi.

Elim Rune'un elindeyken kendimi güvende hissetmem de doğru değildi.

Yürürken bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bana yardım edeceğini, prensin arkadaşı olduğunu ve prensin onun da hayatını kurtardığını söylemesinin bana doğruyu söylediği anlamına gelmediğini düşündüm ve bu düşünce etrafımızda kimse kalmayana kadar bana işkence etti.

Eğer o vampir gibi bir yaratık ondan korkuyorsa, *ben* ne yapabilirdim ki?

Beklemek mi? Gerektiğinde beni gerçekten koruyacağını düşünecek kadar aptal mıydım? "İşte." Bizi boş bir *d ü k k â n ı n* arkasında durdurdu.

Ne kadar susadığımı ve güneşin başıma ne kadar düştüğünü, bana termosu benzeyen ama her tarafı eziklerle dolu çok eski bir termos verene kadar fark ettim. Hala. Kapağı kapalıydı ve

İçindeki suyu gördüm ve içtim. Artık düşünmüyordum -düşünmekten o kadar yorulmuştum ki- ve sadece içtim.

İyi haber şu ki ölmedim ve tadı su gibiydi, tatsızdı.

Ben bitirdiğimde Rune da şişeyi alıp içti, gözleri etrafımızdaki her şeyi değerlendirirken benimkiler de ona bakıyordu. Onun her santimini ve boynunun yan tarafındaki aslında dövme olmadığı anlaşılan dövmeyi inceledim.

Vampir ona *işaretli* dedi.

"Ne?" Rune aniden sordu - gözleri başka yerde olmasına rağmen ona baktığımı fark etmiş olmalıydı.

"Senden neden korkuyordu, Rune?" Gerçekten istemeden tekrar sordum. Ama içinde bulunduğum durumun gerçekliği *nihayet* kafama dank etmeye ve bana mantıklı gelmeye başlamıştı ve kiminle birlikte olduğumu bilmem gerekiyordu. Sonumun bir vampir, bir denizkızı ya da tanıdığım hayvanların canavarca bir versiyonu için yemek olmayacağını bilmem gerekiyordu.

Onun kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

Rune yavaşça dönüp bana baktı, elindeki su hâlâ duruyordu. Bir süre sadece birbirimize baktık ve gözlerimizi bile kırpmadık. Bedenim sakindi. İçgüdülerim ona o kadar güveniyordu ki bu biraz korkutucuydu çünkü onun hakkında bildiğim tek şey atın adını bildiğiydi.

Öte yandan, Dünya'dan beri bizi takip ettiğini kendisi de itiraf etmişti, o halde maymun canavarlar bize saldırmadan önce Helid'in atın adını söylediğini duymadığını kim söyleyebilirdi?

"Ben Fae'yim, Wildcat."

Rune'un sesi kısıktı; sert bir sesle fısıltı arasında bir yerdeydi. Ve aniden su şişesini bana tekrar uzattı. Bu hareket beni arkama yasladı - kasıtlı olarak değil. Dediğim gibi, benim

İçgüdülerim onu bir ömür boyu tanıyormuşum gibi davrandı ve ondan zerre kadar korkmadım.

Burada onunla *konusuyordum* çünkü konuşmam *gerektiğini* düşünüyordum.

Geri çekildiğimi görünce Rune geri çekildi. Şişeyi indirdi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bu ne anlama geliyor? *Fae-ne* demek bu? O bir vampirdi." Ve bu kulağa hiç de küçük bir şeymiş gibi gelmiyordu.

"Vampirler, büyücüler, hatta golemler ve şekil değiştirenler, herkesin büyüsünü aldığı bir kaynağa ihtiyacı vardır. Kan büyüsü, ruh büyüsü, bitki büyüsü, hayvan büyüsü, herkes için bir yerden gelir ama bizim için değil." Elini göğsünün üzerine koydu. "*Biz* kendi kaynağımızız. *Biz* büyüyüz. Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden enerji süzmemize gerek yok ve işte bu yüzden Verenthia'daki en güçlü tür biziz."

"Oh." Bu... aslında çok mantıklıydı.

Rune, "Akşama kadar uyumak için güvenli bir yere varmak istiyorsak hareket etmeye devam etmeliyiz" dedi.

Arkasını döndü ve dükkanların arasında yürümeye başladı, şimdi hepsi boştu ama gittiği yerden insanlar geliyor gibiydi.

"Rune, bekle," dedim, kendimi birden yenilmiş hissederek. Ama beni duyduysa bile Rune dönmedi.

Derin bir nefes aldım ve takip etmeyi planladım, ancak ilk adımı atar atmaz, iki ayrı dükkanın arasından biri çıktı ve az önce çok fazla içmiş gibi yürüyordu.

Ayrıca iki kafası vardı.

Çocuk öne doğru bir adım attı, denge için kollarını uzattı ama kendini dik tutamadı ve devrildi. Ne olduğunu anlamadan yanında durup onu kolundan tuttum.

"Sakin ol, sakin ol," dedim yeşil gömlek giyen iki başlı bir adama. Çünkü hayatım bu hale gelmişti.

"Ben iyiyim," dedi çocuğun sol başı, kelimeleri birbirine karışmıştı, gözleri -başındaki *dört* göz de- yarı kapalıydı. Onu az önce yaslandığım boş dükkâna geri sürükledim ve destek için tahtaya yasladım.

Bırakıp geri adım attığımda, tüm içgüdülerim birbirine çarptığında, düşmedi. Sadece benim kadar ağır nefes alıyordu.

Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu. Benden bir baş kadar uzundu ve gerçekten de omuzlarından iki baş çıkıyordu ama gömleğinin yakası gövdesinden iki boyun mu çıktığını yoksa tek bir boynun mu uzayıp ikiye ayrıldığını görmeme izin vermiyordu. Yine de görebildiğim, boynunun sağ tarafındaki iki delik izi ve kandı.

"İyi misin?" Geri kalanını incelerken sordum -normal görünen uzuvlar, iki el, iki ayak. Ve diğer her şey insana benziyordu. Pantolonunun altını görmeyi gerçekten merak ediyordum ama sadece bir an için.

"Evet, evet, sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Yine sol baş konuştu, sağ baş ise hala biraz kendinden geçmiş görünüyordu. "Kısa sürede eskisi kadar iyi olacağız."

"Su ya da başka bir şey ister misin?" Rune'un bana verdiği şişeyi ona uzattım. Hâlâ biraz kalmıştı.

"Oh, evet. Su, su," dedi bu kez sağ kafa ve bunu görmek çok garipti. Aynı kişi, iki kafa, iki ağız, iki farklı ses. *Biraz* farklı, ama yine de farklı.

Sonra adam suyu elimden kaptı ve sağ kafa bir yudum, sol kafa bir yudum daha aldı.

Gözlerini tekrar kırptıklarında çok daha uyanık görünüyorlardı.

"Al bakalım. Çok daha iyi," dedi sol baş ve boş şişeyi bana geri uzattı. "Teşekkür ederim, nazik bayan."

"Rica ederim," dedim, hâlâ dükkâna yaslanmış, ellerini test ediyor, olması gerektiği gibi çalıştıklarından emin olmak istercesine yumruk haline getiriyordu. "Ben Nilah. Senin adın ne?" Çünkü burada kiminle konuştuğumu bilmem gerekiyordu.

"Gerçek bir zevk, Nilah. Güzel bir kız için güzel bir isim."

İşte o zaman kafama dank etti. Yüzümü görebiliyordu. *Hay sikeyim.*

Birden nerede olduğumu hatırladım. Buraya nasıl geldiğimi. Kırmızı eşarbın yüzümün yarısını kapatması gerekiyordu ama adamın yere yığılmasını engellediğimden neredeyse tamamen düşmüştü.

Rune'u hatırladım.

Kalbim boğazımda, uzaklaştığı yere döndüm, orada olmayacağından, onu gelip giden yaratık kalabalığında çoktan kaybettiğimden emindim.

Ama Rune tam orada, ilk ağacın yanındaydı, kollarını kavuşturmuş, omzunu ağacın gövdesine dayamıştı, gözleri üzerimdeydi, ifadesi okunamıyordu.

Oradaydı.

Üzerime gelen rahatlama beni biraz korkuttu.

Bir anlığına iki başlı adama döndüm ve tekrar sordum: "Ya sen?"

"Ben Tuck," dedi soldaki kafa. "Ben de Tucker," dedi sağdaki.

"Siz... *tek* kişi misiniz?" Merak ettim. Çünkü eğer iki kişiyse isimler..

"Hayır, ben onun olabileceğinden daha zekiyim," dedi sol kafa ve kafasını sağdakine çarptı.

"Dikkat et!" dedi sağdaki ve soldakine de çarptı.

"Sadece bir farkı kanıtlıyorum, hepsi bu," dedi soldaki ve iki eli de birbirlerine vurdukları yere gitti ve aynı anda noktaları ovuşturdular.

"Nesin *sen*, güzel kız?" Sağ kafa kokladı. "Gerçekten bir koku alamıyorum."

"Ben, uh... Ben..." Bir an için Rune'a baktım. Hâlâ oradaydı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Az önce yaptın," dedi sol başını eğmiş olan.

"Ama devam edin, devam edin," dedi Tucker. "Soruları severiz."

"Sorulara bayılıyor," diye mırıldandı Tuck, başını sağa doğru sallayarak.

"O vampir az önce seni ısırды, gördüm." Elim boynumun kenarına gitti ve gözlerim Tucker'ın kilerdeki delik izlerine kaydı. "Neden?"

"O bir elçi," dedi baş. "Vampirlere sadece kanla ödeme yapılır, biz de ödedik."

Başımı salladım. "Anlamıyorum. Seni ısırmasına isteyerek mi izin verdin?" Çünkü *vampir*.

Neden başka kimse bu konuda alarma geçmedi?

"Elbette, evet. Nispeten ucuzdur. Sadece yarım fincan kadar alacaktır," dedi Tuck.

"Daha fazla ödedik, değil mi?" diye sordu Tucker.

"Evet, evet, ödedik."

"Yani sen sadece... seni ısırmasına izin verdin ve sonra o-"

"Mesajımızı Blackwater'a iletiyor," dedi Tuck. "Annemiz orada çalışıyor. Bu gece ona doğru yola çıkmış olmamız gerekiyordu ama bazı lojistik sorunlar yaşıyoruz, o yüzden..."

"Haber gönderdik," diye devam etti Tucker. "İhtiyacımız olanı geri gönderecek."

"Her zaman öyle yapar." Tuck başını salladı.

Bu Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf değiş tokuş olabilirdi -aynı beden, iki kafa sanki gerçekten kendi kiŐileriyymiŐ gibi konuşuyordu.

"Oh. Anlıyorum." Annelerinin de iki kafası olup olmadığını sorma iŐteęimi bastırdım. "İkinizle tanıştığıma memnun oldum. Umarım annenize sağ salim ulaŐırsınız." Beceriksizce bir el salladım ve geri çekildim.

"Hey, hey, güzel Nilah, madem bu kadar iyisin, sana bir öğüt vereyim mi?" dedi Tuck ve gözleri arkamdaydı - Rune'un hâlâ o ağacın yanında beni beklediğini tahmin ettiğim yerde.

"Ona dikkat et, olur mu?" dedi Tucker.

Biraz gülümsedim. "Bir mesaj göndermek için bir vampir tarafından ısırılmayı kabul ettin." Ve bana Rune'a dikkat etmemi mi söylüyorlardı?

"Evet ama o sadece bir vampir," dedi Tuck sol elini sallayarak. "Bu bir fae."

Bu yol o dedi ve kelime-fae. Gibi bir olur söyle  c  adam eve döndü.

"Ve o iŐaretlenmiŐ," diye fısıldadı Tucker. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Her iki baş da kara kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktılar - ya da bakmaya çalıştılar. Başlar birbirine o kadar yakındı ki, daha tam dönmeden yanak yanağa gelmiŐlerdi.

"Ne demek istiyorsun, bu ne anlama geliyor?" dedi Tucker.

"Bu onun bir hain olduğu anlamına geliyor, işte bu," dedi Tuck.

"Hayır, hayır, bu... bu olamaz-

" "Nilah."

Rune'un tam arkamda olduğunu fark ettiğimde vücudumun her santimi olduğu yerde dondu. *Tam orada*, ağacın yanında değil.

Tuck ve Tucker dükkânın tahtalarına çarparak kaçmaya çalıştılar. Tuck, "Sadece sohbet ediyorduk," dedi.

Yarım bir yürekle dönüp Rune'a, onun karanlık gözlerine baktım.

"Öyleydik. Konuştuğunuz için teşekkürler çocuklar. İyi yolculuklar."
Geri çekildim, şimdi Rune'un *onlara* zarar verebileceğinden korkuyordum.

"Bizim için zevk, güzel Nilah. Nereye gidiyorsan sana da iyi yolculuklar," dedi Tucker ve iki eliyle bana el salladı.

Başımı öne eğerek arkamı döndüm ve Rune'un beni takip etmesi için dua ederek ağaçlara doğru yürüdüm.

O yaptı.

onsekiz

KELIMELER KAFAMIN İÇİNDE DÖNÜYORDU.

Hayatım o kadar hızlı bunaltıcı bir hal alıyordu ki artık olan bitene ayak uyduramıyordum bile. Rune yanımda yürüyordu ve gözlerini bir kez bile bana çevirmemiş olsa da dikkatini aynı şekilde hissediyordum. Labirent pazarının sonundaki ormanda ne kadar yürürsek yürüyelim, başka bir kasaba olması gereken yere varana kadar yolun her saniyesi benim üzerimdeydi. Neredeyse aynı binalar vardı - beyaz taş, tuğla ve ahşap, ancak dar sokaklarda yürüyen çok daha az insan vardı.

"İkizdoğanlar ne dedi?" diye sordu aniden, ben atkıma tutunmuş, onunla gözlerimi olabildiğince iyi korumaya odaklanmıştım çünkü yürüdüğümüz caddenin solunda o varlıklardan iki tane vardı. İkisi de kovboy şapkası takmasa da ne olduklarını tahmin etmek yeterince kolaydı. Incubi, şehvetle beslenen yaratıklardı ve sinsî gülümsemeleri ve yarı göz bebekleriyle gökyüzündeki bulutlar kadar güzellerdi. O sabah olduğu gibi bedenimin kontrolünü kaybetmek istemiyordum, bu yüzden saklanmayı tercih ettim.

Onun yerine Rune'a baktım. Hareket ediş şekli başka bir dünyadaydı; her adımı kusursuz, kollarının her hareketi zarıftı. Gözlerini kırpma şekli bile, normalden biraz daha *yavaştı*, ona buradaki herkesten farklı bir aura veriyordu.

"Hiçbir şey. Vampirin onları ısırmasına izin verdiler çünkü vampir onlar için Blackwater'a, annelerine bir mesaj götürecek olan bir haberciydi." Az kalsın *beni de sana karşı uyarıyorlardı* diyecektim ama en önemlisi, *kime ihanet ettin? Bu dövme ne anlama geliyor?*

Tanıımıyordum elbette. İçgüdülerim bu adama nasıl tepki verirse versin, onu tanıımıyordum. şu anda labirent pazarına geri dönüp Tuck ve Tucker'ı annelerine gitmeye fırsat bulamadan bulmayacağından emin olamazdım.

"Başka bir şey var mı?" Rune başını zar zor çevirerek bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Sadece vampir ucuzdu ve onlardan sadece yarım bardak kan aldı."

Onu merakla izledim. Yüz ifadesi değişmedi. "Onlarla konuşmak için durdun ve bu sorun değil. İkiz bebekler nispeten zararsızdır. Ama bir daha ben olmadan başka biriyle konuşmayacaksın."

Damarlarımda ateş. "Bu bir emir mi?"

Hafif bir gülümsemeyle bana döndü - *gerçekten* de Bay Moody. "Evet, öyle.

Ve siz de buna itaat *edeceksiniz*."

Tanrı yardımcım olsun, gözümün önünde yüzüstü düşmesini izlemek için ayağımı o n u n k i n i n önüne koymama ramak kalmıştı. Ama kendimi kontrol ettim çünkü içimden bir ses onu gafil avlamanın imkânsız olduğunu söylüyordu.

"Kapak olsun, Bay Moody. Ne istersem yapabilirim ve istediğim şey sizin emirlerinize itaat *etmemek*."

"Bunu göreceğiz," dedi göt herif.

"Yapacağız. Biz def-"

Yürüdüğümüz toprak yolun diğer tarafında bir kapı, gürültüyle duvara çarpacak kadar büyük bir güçle açıldı. Baktım - üzerinde hiçbir işaret olmayan, sadece çift kapılı ve parmaklıklı pencereleri olan iki katlı bir binanın önünde takılan o iki inkübinin tam karşısındaydık. Biri sarışın, diğeri daha esmerdi, ikisi de ilki kadar bronzdu. İkisi de muhteşemdi - ta ki kapıyı arkalarındaki duvara öyle bir güçle çarpan kadını görene kadar.

Çenem yere düştü.

Saçları kar gibi beyaz, teni zengin bir zeytin, gözleri o kadar yeşildi ki zümrüt gibi parlıyordu, göz bebekleri yarıktı. Göğsünün ve kalçalarının etrafına paçavralar, sarmaşıklardan ve küçük çiçeklerden yapılmış topuklu sandaletler giymişti.

Nasıl gerçek olabilirdi ki? "Nilah."

Koluma bir el dokundu. Yürümeyi bıraktığımı fark ettim.

Ama kadın o adamların yanında durduğunda, konuşurken uzun beyaz saçlarını omuzlarının arkasına attığında ve bir şeye kızmış gibi görüldüğünde nasıl devam edebilirdim ki?

Öfke ona *gerçekten* çok yakışıyordu. Ve lanet olsun, o ana kadar en az heteroseksüel kadar heteroseksüel olduğuma dair bir uzvuma bahse girebilirdim, ama bu kadın...

Onun için, o gür, dolgun, pembe dudakları benimde hissetmek için muhtemelen dünyayı ateşe verirdim. Sadece bir-

Orada durup onu izlediğimi fark eden kadın görüş alanımdan çıkana kadar şiddetle yana doğru çekildim. Birden Rune diğer tarafıma geldi ve onu görmemi tamamen engelledi.

"İzin ver-bir saniye-izin ver-" Görebilmek için onu yana itmeye çalıştım çünkü midemin çukurunda eskisinden daha yoğun bir ateş yanıyordu ve o kadını gerçekten istiyordum.

Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"O sadece bir karabasan, Nilah. Kendini kontrol et," dedi Rune ve sonra bir binanın arkasına sürüklendim, ama kasabanın kenarına gelene ve solda açık bir alan olana kadar gitmeyi bırakmadı.

Mesafe gerçekten işe yaradı. Zihnim bana geri döndüğünde gözlerimi kapattım ve yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Kahretsin, bu çok yoğundu. Gerçekten bir kadınla öpüşmeyi düşünüyordum ve bunu o kadar çok istiyordum ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Burası da neresi böyle?" diye mırıldandım kendi kendime, aslında bu bir soru değildi, sadece kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Burası senin gibi ölümlüler için bir ölüm tuzağı," diye cevap verdi Rune. "Burada havada büyü var ve eğer ona dikkatini verirsen seni tüketir. Anlıyor musun? Duyuların şu anda senin için bir sorumluluk. Onları koru."

Gözlerimi *kapattım* ve kollarımı *başımın* etrafına doladım - *çok fazla, çok fazla, bu çok fazla*, diye bağırdım ve bildiğim kadarıyla bunu sadece kafamın içinde yaptım.

Ama sonra Rune cevap verdi, "Her şeyin mümkün olduğunu kabul edersen yardımcı olur, Wildcat. O zaman çok fazla olmaz."

Durdum. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Çok basit. Ne görürsen gör, kendine bunun son derece normal olduğunu, bu şeyin, yerin ya da yarattığın senden önce milyonlarca gece yarısı boyunca burada var olduğunu ve senden *sonra* da milyonlarca gece boyunca burada olacağını söyle. Tıpkı gökyüzü ve ayaklarımızın altındaki yer gibi."

Mümkün. *Normal*.

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı ama söylediği bir şey dikkatimi çekti ve ben de hevesle izin verdim. "*Gece yarısı* demiştin."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Helid *yazlar* dedi. Bu *yıllar* ve *günler* anlamına mı geliyor?"

"Evet. Seelie Sarayı yazlarını sayar."

"Yani... Seelie Sarayı'ndan *değilsin*."

"Hayır. Siyah saçlı Seelie fae'si yoktur, Wildcat."

"Oh." Bu daha önce duyduğum bir şey değildi. "O zaman sen Gece Yarısı mısın?" Çünkü *milyonlarca gece yarısı* dediğine göre mantıklı geliyordu.

"Eskiden öyleydin, evet."

Rune sanki geldiğimiz yere bakıyormuş gibi başını başka tarafa çevirdi. Bu adamı bir gündür tanıyordum, herhangi bir tepkisini ya da ifadesini anlayacak kadar bile uzun değildi ama şu anda rahatsız olduğuna dair her şeyine bahse girmeye hazırdım.

Kime ihanet ettin, Rune?

"Ama şimdi sen...?"

"Fae. Ben sadece Fae'yim." Bunu neredeyse zorla söyledi ve sesi aniden nefretle alçaldı. "Bir daha kimseyle konuşma. Risk almaya değmez. Büyünün neler yapabileceğini kavrayamazsın."

"Bu konuda götlük yapmana gerek yok," dedim. "Sadece merak ediyorum. Ve korkmuş. Ve-"

Tam önüme fırladı. "O zaman onlarla konuşmayı *kes*."

Onlar, dedi. Sanki aynı yaratıkların, içinde yaşadığı aynı dünyanın bir parçası değilmiş gibi.

"Elbette, Bay Moody. Sizin de onlardan bu kadar korktuğunuzu fark etmemiştim," dedim, sırf ona inat olsun diye. Belli ki benim korkum ya da merakım *onun* umurunda değildi, ben *de onu* umursamıyordum.

Gözlerindeki bakış yine karardı. "Ben korkmuyorum, sen korkuyorsun."

"Yeterince makul." Eşarbımı düzelttim ve başparmaklarımı sırt çantamın askılarına geçirdim. "Ama sen prensten korkuyorsun." Etrafından dolaşıp binanın arkasına geçtim.

Hırladı. Yanından geçip gittiğimde içinden Tanrı'ya yakışır bir hırıltı çıktı ve tüylerim diken diken oldu.

"Sadece hayatta olman gerekiyor, Wildcat..."

Fısıltısı o kadar alçaktı ki, kendimi hayal ettiğime inandırdım ve bunu hiç kabul etmedim.

Tarafsız Topraklar'daki bu kasabayı çevreleyen alanda hiç ağaç olmadığı için binaların arkasına saklandık. Rune yolu gösterdi ve ben de onun arkasından yürüdüm, gözlerim çoğu zaman onun deri çizmelerindeydi çünkü bu yerde hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından kontrol edilmek istemiyordum. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o haklıydı. Gerçek büyü'nün neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum ama bunu öğrenmeye de hevesli değildim. Bu yüzden ona bağlı kaldım ve ter içinde kaldığımda ve vücudumdaki her kas yorgunluktan çılgılık attığında bile şikayet etmedim.

Çok geçmeden gökyüzü kararmaya başladı ve sonunda Rune, tarifine bakılırsa bir han olan *guesthaven* adlı bir yerde uyumak için duracağımızı söyledi. Daha önce gittiği bir yerdı ve bizim için kiralayacağı yemek ve odanın herhangi bir büyü ya da ebedi borç içermeyeceğine güveniyordu.

Evet, sormadım.

Yine de beni boş ve terk edilmiş olduğu anlaşılan bir binanın arkasına sakladı ve kendisi anlaşmayı yapmaya giderken beklememi söyledi. Neyse ki çabucak geri döndü ve beni bu kasabada gördüğümüz en yüksek binanın, sadece dört katlı olan arka kapısından içeri *soktu*. Ama genişti ve öyle görünüyordu ki

Ağırlıklı olarak taştan inşa edilmişti ama ahşap eklentiler ve tuğla duvarlar da vardı. Uyuyacağımız dördüncü kata çıkan taş merdivenler vardı ve Rune yolun her adımında elimi onunkinin içinde tuttu.

Biz yukarı çıkarken diğer yaratıklar da aşağı iniyordu ve merdivenler o kadar dardı ki sürekli Rune'un sırtına yapışmak zorunda kalıyordum. Ama koridorların bir tarafı kapılarla kaplıydı ve diğer tarafı açıktı, bu yüzden bol miktarda temiz hava geliyordu. Beni terlemeden öldürebilecek bu yaratıklarla böylesine dar bir alanda olduğum için boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum -zihnim boğulduğum konusunda ısrar etse de.

Ve nihayet dördüncü kata ulaştık. Odamız koridorun en sonundaydı ve hemen alt kattan bir gürültü geliyordu. Müzik -birisi metalden yapılmış bir şeye vurarak bana hiçbir anlam ifade etmeyen bu kaotik melodiyi yaratıyordu.

Ama sonunda Rune pirinç renkli büyük anahtarıyla kapıyı açtı ve biz de içeri girdik.

Küçük bir yer. Bir yatak. Bir şifonyer. Bir pencere.

Şimdi *gerçekten* boğulacaktım.

"Ben-" *Seninle aynı yatakta* uyuyacağım, diyecektim ama bu adamın zihin okuma ihtimali vardı çünkü beni durdurdu.

"Ben yerde yatacağım."

Kelimeler dilimde öldü. "Oh." *Güzel.*

Yatağın kenarını işaret etti ve "Otur. Yemek yememiz gerek" diye emretti.

Sorun şu ki, şu anda onunla tartışacak ya da emirlerini umursamadığımı hatırlatacak enerjim kesinlikle yoktu.

Çünkü sadece sabah yemiştim ve açlıktan ölüyordum. Bu yüzden başım bile ağrıyordu.

Rune'un elinde içi yiyecek dolu olması gereken deri bir çanta vardı. İçeride, daha güvenli bir yerde yiyeceğimizi söyledi ve benim de hiç şikâyetim yoktu. Kan çorbasıyla dolu bir tabak daha görme fikri bile yemekten sonsuza dek vazgeçmem için yeterliydi.

Birlikte yatağı oturduk ve bize yiyecek bir sürü şey getirmişti-ekmek, peynir, meyve ve sığır eti olduğuna ve mükemmel bir şekilde yenebileceğine söz verdiği et.

"Burada sihir olmadığına emin misin?" Muhtemelen yarım düzine kez sordum ve o da başını sallayarak emin *olduğunu* söyledi - hem de hiç sinirlenmeden, ki bu etkileyiciydi. Ama belki o da benim kadar açtı çünkü bu sefer benimle birlikte yiyordu. Kahvaltıda yememişti.

Bize içi su dolu iki yeni metal şişe de getirmişti, tadı cennet gibiydi. Etrafta dolaşmanın insanı ne kadar yorduğunu ve tüm enerjisini çaldığını hiç bilmiyordum. Betty ve ben Lavender Hill'deki tek alışveriş merkezine alışverişe gittiğimizde -telefon uygulamalarımıza göre- on binden fazla adım atardık ama o zamanlar yorgunluğu bu kadar fazla hissetmemiştim. Belki de daha iyi bir ruh halinde olduğum içindir.

Rune uzun süre sessiz kaldı ve benim yediğimin sadece yarısını yedi. Torbada daha fazla yiyecek kalmıştı ve yarın için onları paketleyip şifonyerin üzerine koyduktan sonra beni dışarıya, banyoya doğru götürdü. Kattaki her misafir için ortak bir banyoydu, bu yüzden kapıyı açtığında ve ben içeri girdiğimde, o da beni takip etti.

Çenem yere değecek şekilde döndüm. "Hayatta olmaz." O içerideyken tuvaleti kullanacağımı sanıyorsa, hayal görüyordu.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Ne tarafa işaret ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen kolumu yana doğru uzattım. "Bu odanın parasını ödemeye geldiğinde beni orada bıraktın!"

Gözünü bile kırpmadı. "O *dışarıdaydı*. Burada kokunuzu alabilen yaratıklar var."

"*Bırak* koklasınlar beni!" Bu *benim* için bir sorun gibi görünmüyordu. He

psi Ta ki "Duvarların içinden geçebilen yaratıklar var." diyene kadar. Bu ağzımı hemen kapattı.

Bir inilti ile gözlerimi kapattım ve yüksek sesle küfrettim. Bildiğim en iğrenç kelimelerdi ve beni duyması kimin umurundaydı?

"Arkanızı dönün ve gözlerinizi kapatın Bay Moody. Ve eğer sizi bakarken yakalarsam, ayakkabımı suratınıza fırlatırım."

Gözleri parladı, şaka yaptığımı mı düşündü? Çünkü şaka yapmıyordum.

Ama anladığından emin olmak için -ki artık sinirli olduğum için bunu yapmak kolaydı- eğildim ve "*Beni test etme*" dedim.

Ne yazık ki benim ciddi sesim onu gülümsetti. Kendini yarı yolda durdurdu, bu yüzden *elimde* kalan tek şey, ona *benim* iyiliğim için fazla iyi görünen orantısız bir yarım gülümseme oldu.

Lanet *olsun*, o kadar muhteşemdi ki bu hiç adil değildi. "Vay, vay, Wildcat. Neredeyse beni korkutuyordun." Benimle alay ediyordu. Belli ki.

Gözlerimi tekrar kapadım, benden hızla uzaklaşan son kontrol parçasını çağırdım - lütfen, *geri gel*. Beni alt etmesine izin vermeyecektim, lanet olsun. Zorbalara alışkındım. Benim üzerimde hiçbir gücü yoktu, seksiliğine lanet olsun.

"Bir gün seni gerçekten korkutacağım. Sadece bekle ve gör," dedim ve bunda ciddiydim. Onu ürperten şeyi bulacak ve ona karşı kullanacaktım. Utanmadan. Acımasızca. Çünkü,

Evet, zorbalığa alışkındım ama karşılık vermeyi de severdim. Böyle küçük biriydim.

"Şimdi *arkanı dön*."

Kemerli bir kaş. Gözlerinde yepyeni bir kıvılcım. "Bu bir emir mi?"

"Prensin Lifebound'unu çıplak göremeyeceğinize dair lanet olası bir yasa olduğuna eminim."

İşte orada. Yüzü aniden değişti. Gözleri, şimdi o kadar derin, o kadar koyu bir maviydi ki, bana yansımamı gösteriyordu, bedenime doğru döndü.

Birden kendimi gerçekten çıplak hissettim, sanki giydiğim kumaşların içini görebiliyordu.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki beni yerimden sarsmaması bir mucizeydi ve zihnim tamamen boşaldı. Gün içinde incubi ve succubi'den iki kez hissettiğim o sıcaklığı hatırladım ama bu farklıydı.

Bu... doğaldı. Sadece vücudumun bu muhteşem göt deliğine verdiği tepki aklımı karıştırıyordu.

"Çabuk ol," diye fısıldadı sonunda ve kapıya **b a k m a k** için arkasını döndü.

O sıcakta sakinleşmem, banyoyu, içine oturmaya bile zor sığdığım paslı küveti, ama temiz görünen suyla dolu lavaboyu görmem uzun zaman aldı. Lavabo basitçe su dolu bir tas, yanında bir sürahi ve bir tahta parçası üzerinde biraz sabundan ibaretti. Lavabonun üzerindeki sararmış duvarda yarısı kırık bir ayna asılıydı. Tavana yakın camsız pencereler vardı ama burası soğuksa bile ben hissetmiyordum. Tuvalet de, Tanrı'ya şükür, odanın diğer tarafındaki ayrı bir kabindeydi. Sırt çantamı küvete dayayarak önce ben girdim.

Beyaz ve altın renginde parlayan kıvılcımlarla dolu cam küreler duvarların orasına burasına monte edilmişti ama hiçbir tuvalet kabininde değildi. Biraz zahmetliydi ama bu adam tarafından işerken duyulmamaya değerci.

Bekle, gerçekten kapıdan işediğimi duyabiliyor mu?

Mahcup bir şekilde dışarı çıktım ve onu tam olarak bıraktığım gibi, kapıya dönük, bir santim bile kıpırdamadan buldum. Lanet bir heykel gibi görünüyordu ve hala Rune olduğundan emin olmak için neredeyse hareket etmesini isteyecektim.

Son anda, sadece devam etmeye karar verdim.

Lavaboyla hiç uğraşmadım, sadece bir kalıp sabunu aldım, temizledim çünkü çok şüpheli görünüyordu ve sonra soyunmaya başladım.

Kalp atışlarım hiç yavaşlamamıştı. Sanki kafasının arkasında gözleri varmış ve beni görebiliyormuş gibi yanaklarım kızarmıştı. Kıyafetlerimi çıkarıp leğenin kenarındaki tahta kutunun üzerine koyarken ellerim titriyordu ve hemen küvete girdim.

Buz gibi.

Boğuk bir çığlık attım ve Rune döndü. Şimdi su kaynıyor olabilirdi.

Kollarımı kendime doladım ve "*Arkanı dön!*" dedim.

O yapmadı.

Rune arkasını dönmedi. Onun yerine *yaklaştı* ve beni görebiliyordu. Çıplaktım ve bacaklarım uyluklarıma kadar suyun içindeydi ve o beni görebiliyordu.

Tanrım, eğer bedenimi hareket ettirebilseydim, şu anda kaçıyor olurdum. Ya da yüzüne yumruk atardım. Ya da orada durup ellerimle göğüslerimi ve amımı örtmeye çalışmaktan başka *bir şey* yapardım.

Pislik herif paslı küvete kadar geldi, yanına çömeldi ve avuçlarını küvete dayadı.

"Sen ne-"

Temastan parlak beyaz ışık geldi.

Bacaklarımı neredeyse donduran buz gibi su ısınmaya başladı.

Rune'un gözleri bir okşayış gibi yüzümden vücuduma kaydı ve bakışlarının sıcaklığını sanki fizikselmiş gibi hissettim. Tanrım, kalbim her an göğüs kafesimi parçalayacaktı. Kadınlık organlarım alev alev yanıyordu.

Benim neyim var böyle?! Daha önce bir erkekle birlikte olmuşum, lanet olsun.

"Bu iyi mi?" Rune, ciğerlerimdeki tüm sıvı tükendiğinde fısıldadı. Hava.

Bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamam uzun bir zamanımı aldı. Yani.

Ve bunu yaptığımda sadece başımı sallayabildim çünkü sesim beni yine terk etmişti. *Hain herif.*

Rune ayağa kalktı. Bana baktı. Gözleri mavi ateşten yapılmıştı ve ben birdenbire kavrulmak için yanıp tutuşuyordum.

"Devam et." Yavaşça tekrar kapıya doğru yürüdü, geriye doğru. Gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan. "Ve sakın olmaya çalış, Wildcat. Binadaki herkes kalp atışlarını duyabilir."

İşte o zaman bana tekrar sırtını döndü.

Öfkeliydim ama ağızımdan tek kelime çıkmadı. Bu, hayatımda son sözü söyleyen ilk kişiydi ve bundan etkilenmeli miydim yoksa utanmalı mıydım emin değildim.

Bunun yerine, suyun beni biraz gizleyebileceği küvete oturdum ve kendimi nefes almaya zorladım.

Kalp atışlarımı duyabiliyordu. Göğsümde nasıl dörtlale koştüğünü gerçekten duyabiliyordu ve *artık* durması gerekiyordu.

Bunu yapmanın en iyi yolu başka bir şeye odaklanmaktı. Elimde bir kalıp sabun vardı ve suyun içindeydim ve bu pislik ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın kendimi iyice temizleyecektim.

Biraz sakinleştiğimde bunun ona bir şey *söylemekle* değil, *yapmakla* ilgili olduğunu fark ettim. Bana sunduğu ilacın aynısını ona sunmakla ilgiliydi.

Denedim, gerçekten denedim ama peşini bırakamadım. Yaptığı şeyin yanına kâr kalmasına izin verirsem kendimi asla affetmezdim. *Asla affetmezdim.*

Ben de tekrar ayağa kalktım.

Beni duydu -başını yana çevirdi ama bana bakmadı, bunu söyleyebilirim.

Sonra, içgüdülerimin çoğuna karşı gelerek, en sevdiğim aşk şarkılarından birinin *yavaş* melodisini mırıldanmaya başladım ve uzuvlarımı *yavaşça* temizledim.

Gözlerim onun üzerindeydi. Omuzları gergin, elleri yumruk halindeydi. Bir *fae* olabilirdi -gerçekte *ne* anlama geliyorsa- ve bir vampiri korkutacak kadar tehlikeli olabilirdi, ama şu anda beni aynı anda hem kızdırıp hem de tahrik edebilen bir adamdı, bu yüzden kendime olan saygımın bir kısmını geri kazanmam gerekiyordu. Bana ne kadara mal olursa olsun bunu yapacaktım.

Oyun oynamak ve beni rahatsız etmek mi istedi? İyi. Zaten her oyun iki oyuncuyla daha eğlenceliydi. "Hey,

Rune, benim için şu sürahiyi getirir misin?"

Döndü. Kıyafetlerimi katladığım yerin yanındaki sürahiye baktı. Sonra bana döndü.

Beni orada *tamamen çıplak* ve ıslak, kollarımı iki yana açmış bir şekilde dururken gördü. Bu sefer bir şey saklamaya çalışmıyordum, Tanrı yardımcım olsun.

Tıpkı benim birkaç dakika önce donup kaldığım gibi donup kaldı. Tam olarak aynı şekilde.

Oh, lezzetli, lezzetli intikam. Bazıları bunun soğuk servis edilmesi gereken bir yemek olduğunu söylerdi, ama ben sıcak severdim. Ben dumanı üstünde severdim.

Kendini harekete geçirmesi neredeyse benim kadar uzun sürdü. Yavaşça sürahiyi alıp bana getirirken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

Aklımı kaçırmış olmalıyım -ya da belki gün boyunca gördüğüm o inkübiler beni sandığımdan çok daha fazla etkilemişti- ama "Benim için ısıtır mısın?" dedim. Ve arkamı döndüm.

Arkamı döndüm, her şeyi görebilsin diye ona sırtımı döndüm; sırtımı, kıcıımı ve bacaklarımı. Bunu onu kızdırmak için mi yoksa bu oyunu oynamaktan ne kadar hoşlansam da onunla daha fazla yüz yüze gelemeyeceğim için mi yaptığımdan emin değildim ama gerçekten önemli değildi.

Arkamda durdu ve nefes bile almadığını söyleyebilirim. Beyaz ışık odayı bir saniyeliğine aydınlattı ve sonra su, sıcak ve cennet gibi, başıma döküldü.

Şaşkınlıktan sesli bir nefes aldım çünkü önce omuzlarıma dökeceğini düşünmüştüm. Ama o kadar iyi, o kadar *pürüzsüz* hissettirdi ki bir an için nerede olduğumu ve ne halt ettiğimi unuttum.

Tekrar hatırladığımda, yanaklarımda, midemin çukurunda ve bacaklarımda arasında sıcaklık toplandı. Gözlerim kapalıydı ve hain zihnim şu anda arkamı dönsem, kollarımı boynuna dolasam ve onu bir öpücük için kendime çeksem nasıl olurdu diye hayal etti.

Bu bir rahatlama olacaktı ve Tanrım, bir rahatlama ihtiyacım vardı. Sadece ona karşı hissettiğim bu korkunç çekimi sistemimden atmak için, böylece nereye gittiğime ve nasıl hayatta kalacağıma odaklanabilirdim.

Sadece bir kez.

Evet, bunu yapmayı gerçekten düşünecek kadar aptaldım. Arkamı dönüp onu öpmeye çalışmayı düşündüm ve sonra Rune inanılmaz derecede hızlı hareket etti.

Su gelmeyi kesti. Sürahi tekrar bulduğu tahta kutuya çarptı ve kapı aniden açıldı - hepsi aynı dakika içinde. Ellerim göğüslerimin üzerinde döndüğümde onu çoktan yarı yolda buldum.

"Giyin," dedi, sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kapı kapandığı anda, yani gerçekten yalnız kaldığım anda kendimi çok *korunmasız* hissettim. Etrafımdaki boş odaya baktım ve gözlerim kırık aynaya takıldı. Kendimi gördüm, vücudum ıslak ve çıplaktı, en yakındaki ışıkların altında gümüş rengi parlıyordu. Gözlerim kocaman açılmış, yanaklarım kızarmış ve dudaklarım aralanmıştı - kesinlikle hissettiğim kadar tahrik olmuş görünüyordum.

Rune'un da bunu aynı netlikte gördüğüne hiç şüphem yoktu.

Giyinik ve kıyafetlerim hafif ıslak bir halde banyodan çıktığımda - çünkü kurulamak için sadece lavabonun yanında küçük bir havlu bulabilmişim- ona bakmadım bile. Rune dışarıda bekliyordu, elleri pantolonunun cebinde, omuzları duvara yaslanmış, bir kez daha mükemmel bir şekilde rahatsız edilmemişti.

Hiçbir şey söylemedim, gözleriyle hiç karşılaşmadım. O da hiçbir şey söylemedi, sadece girmem için odanın kapısını açık tuttu.

Uzandık, ben inanılmaz derecede rahatsız olan küçük yatağa, o da yere, sadece oraya. Battaniye yoktu ve

Kollarını yastık olarak başının altına koymuştu. Sırt üstü yatıyordu, gözleri açıktı ve beyaz tavana bakıyordu.

Ben de aynı şekilde uzandım ve ona battaniyelerden birini getirmesini söyleyecek cesareti toplamaya çalıştım - iki tane vardı. İkisi de inceydi ama hiç yoktan iyiydi. Bu odanın penceresinde cam olmasına rağmen gecelerin burada soğuk olacağından oldukça emindim.

Saçlarım ıslaktı ve bu duygudan nefret ediyordum ama saçlarımı gidebildiği kadar yukarı ittim. Çarşafklar iyi ya da kötü kokmuyordu, bunun için minnettardım. Yine de yatak çok sertti, bu yüzden on dakika içinde rahatsızlığı hissediyordum.

Rune'un çoktan uyumuş olacağını düşündüğümde, yavaşça yan döndüm ve ona bakmak için yatağın kenarına yaklaştım.

Gözleri hâlâ açıktı.

Midem bulandı ama geri dönmeye cesaret edemedim. Gözümü bile kırpmadım, görmesinden ve bana ne halt ettiğimi sormasından korkuyordum. *Sanki* orada yattığımı ve akıl hastası biri gibi onu *süzdüğümü* zaten bilmiyormuş gibi.

Sadece çok güzel olduğu için.

Güzelliğin cazibesini her zaman anlamıştım, elbette insandım. Ama daha önce hiç bu kadar *kontrol* altına *alınmamıştım*. Orada öylece oturup güzel bir şeye bakma, her bir ayrıntıyı alma ve bundan bu kadar zevk ve rahatlık duyma dürtüsünü hiç hissetmemiştim. Gerçekten deliceydi.

Duvarlarda asılı ışıklar, boynunun yan tarafındaki mürekkebi görebileceğim kadar parlaktı. Gömleğinin altında daha ne kadar ilerlediğini merak ettim.

O tişört olmadan nasıl görüneceğini merak ettim.

Ve o pantolon olmadan.

Sonra beni iki kez çıplak gördüğünü hatırladım.

Sonra ben ona *çıplak* bir şekilde arkamı dönmüşken üzerime bir sürahi dolusu su boşalttığını hatırladım. Kendimi ona nasıl açtığımı hatırladım, tamamen çıplak, kendimden emin, üstünlük kurmaya çalıştığında bana hissettirdiği o çiğ öfkeyle ve içimde tutuşturduğu anlamsız arzuyla hareket ediyordum.

"Dövmen ne anlama geliyor?"

Sormaya karar verdiğimi fark edemedim kelimeler dudaklarımdan döküldü. Ve Rune o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, tüm kalbimle konuştuğum için pişman oldum.

Ta ki... "Bu bir dövme değil. Bu bir işaret." "Ne için?"

Buna hiç cevap vermedi.

"Battaniye ister misin?" Sonunda söyledim çünkü onda hiç yokken iki tane olması yanlış geliyordu.

"Hayır."

Tek söylediği buydu. *Hayır.*

Gözlerimi kapattım, sıktım, uykunun beni şimdiden alması için yalvardım. O kadar yorgundum ki uzuvlarım hala hafifçe titriyordu ve sabaha kaslarımdan ağrıyacağını biliyordum.

Ama uyku gelmeyince, kendimi bir şekilde zamanı geri alabilmek, o banyoya geri dönüp yüzümü leğende yıkamakla yetinebilmek, kıyafetlerimi hiç çıkarmamak için dua ederken buldum. Asla arkamı dönüp ona çıplak vücudumu göstermemek *için...* Tanrım, *ne düşünüyordum ki?!*

Betty onaylardı. Kızgın ve azgın ben de onaylardım. Bu yüzden şimdi çok utanıyordum.

Rune bir süre sonra, "Bir buçuk gün içinde Cloakwood'un sınırına varmış oluruz," diyerek beni şaşırttı. Çenemi kapatmamı istediğini sanmıştım.

Hiçbir şey söylemedim.

"Şansımız yaver giderse Blackwater'a üç dakikada varabiliriz."

Gözlerimi kapattım. Sesi gerçekten rahatlatıcıydı. Keşke ona konuşmaya devam etmesini ya da bana masal okumasını söyleyebilseydim. Küçükken babamın bana masal okumasına bayılırdım.

"Seni nasıl kurtardı?"

Gözlerim tekrar açıldı. "*Seni* nasıl kurtardı?" Onun yerine ben sordum. İkimiz de cevap vermedik.

"Ne yapabilirsin, Rune? Büyü gücün nedir?" Merak ettim, buna da cevap vermeyeceğinden emindim.

Beni şaşırttı ama yaptı.

"Tüm fae'ler farklı şekillerde illüzyon gücüne sahiptir. Gece Yarısı Mahkemesi onları gölgeler aracılığıyla yaratır. Bizim sihrimiz onlara zehirler ve zehirli bitkiler ya da yaratıklara olduğu kadar kolay bağlanır, onlara erişmek çok kolaydır. Ve hepsi olmasa da çoğu Geceyarısı Fae'si rüya manipülasyonu gücüne sahiptir."

Bunu bir an için düşündüm.

"Göster bana," dedim sonra. "Gölgeler aracılığıyla nasıl manipülasyon yaratılır?"

Rune yavaşça başının altından bir elini çekti ve tavana doğru kaldırdı. Sağındaki duvarda, kapının hemen yanında, eli hareket etmese bile gölge hareket ediyordu.

Gölge bana el salladı, parmaklarını oynattı ama Rune'un eli hiç kıpırdamadan duruyordu, parmakları tavanı gösteriyordu.

Gölge durmadı. Daireler ve üçgenler çizdi, etrafında döndü ve duvarda bir yılan gibi sürünüyormuş gibi yaptı, sonra bir solucan gibi. Makas gibi davrandı, sonra iki büyük kulağı zıplayan bir tavşan yaptı - yine, Rune'un eli bir santim bile hareket etmezken. Gölge tavşanın zıplamasına biraz gülerken buldum kendimi.

ışıkların ulaşmadığı duvarın köşesine kadar ilerledi, sonra tekrar geri döndü.

Sonra dili dışarı sarkan bir köpeğe dönüştü ve bir şekilde gölge beş parmak daha kazanarak korkunç derecede gerçek görünen bir örümcek yarattı.

"Vay anasını, Rune," dedim elini indirdiğinde ve hâlâ orada olan gölge bana el salladı, sonra da kayboldu. "Bu inanılmazdı!"

Sanki onunla alay etmediğimden emin olmak istermiş gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. Dalga geçmiyordum, yakınından bile geçmiyordum. "Gerçekten, bu *inanılmaz*."

Gözlerini tekrar tavana çevirdi. "Buna *umbrakinessis* deniyor, gölgeleri şekillendirme yeteneği. Ayrıca onlarla sorunsuz bir şekilde karışabilir, çıplak gözle görünmez olabilirim. Belirli koşullar altında türümle iletişim kurabilir ve manipüle etmek için daha fazla gölge yaratmak üzere çevredeki ışık kaynaklarını karartabilirim." Bu kez sadece parmaklarını kaldırdı ve odanın etrafındaki ışıklar tekrar açılmadan önce neredeyse tamamen karardı.

"Vay be." Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey olabilirdi. "Bunlar ne ki?"

"En ham haliyle Fae büyüü. Oksijenle temas ettiğinde parlayan saf enerjiden ibarettir." Ve havaya parlak beyaz bir ışıkla parlayan üç şekil bıraktı, bunlar havada yavaşça yükselip şekil değiştirirken. Onların kar tanelerine dönüşmesini izlerken battaniyelere sıkıca tutundum, o kadar güzellerdi ki bir çizim olabilirlerdi, sonra altı noktalı yıldızlar ve son olarak tavana ulaşp duvarın içinde tamamen kaybolana kadar havada daha da yükseğe zıplayan küçük tavşanlar.

İşte yine gülüyordum, bu çok havalıydı.

Rune bana baktı ve şüpheli görünüyordu, sanki güldüğüme gerçekten inanamıyormuş gibiydi, bu da durmamı sağladı.

"Peki ya beni o atın üzerinde ilk bulduğunda içinden çıktığın gölge? O da aynı şey miydi?"

"Hemen hemen. Orada çok daha fazla gölge vardı, daha derin ve daha güçlüydüler, bu yüzden onları kullanmak çok daha kolaydı ama evet. Hem seni groglardan korudum hem de atı sakinleştirmeye çalıştım."

Anısı hala zihnimde çok canlıydı. O gözlerle, o dudaklarla ve o sesle gölgelerin arasından çıkıp gidişi...

Yastığımı kabarttım ve yatağın kenarına daha da yaklaştım. "Peki ya diğerleri?"

Böylece Rune bana Seelie fae'lerden bahsetti, ışık büyüsünü ve doğayı manipüle eden ve çoğu hastalığı ve yarayı mükemmel bir kolaylıkla iyileştiren - tıpkı prensin beni iyileştirdiği gibi. Bana karanlığa hükmeden Unseelie'lerden bahsetti - gölgelere değil çünkü görünüşe göre onlar farklıydı. Lanetlerde iyidiler ve aslında her türden hayvanı ve canavarı ele geçirebiliyorlardı. Görünüşe göre nüfusları hızla azalıyordu çünkü Saray son birkaç on yıldır her birkaç yılda bir lider değiştiriyordu ve her zamankinden daha fazla bölünmüşlerdi.

Ayrıca bana alacakaranlık, buz ve suyu manipüle eden ve Verenthia'daki en iyi avcılar olan ve şu anda Geceyarısı Mahkemesi'nin kontrolü altında olan Donmuş fae'lerden bahsetti.

O konuşurken Rune gözlerini kapattı ve sesi her zamankinden daha da alçaldı.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir ninni duymamıştım, o yüzden konuşması bittiğinde yarı uykuluydum. Bir bakıma dileğimi tekrar gerçekleştirmişti çünkü fae ve sihir hakkında bir şeyler dinlemek tıpkı masal dinlemek gibiydi.

Nefes alış verişı düzenliydi ve birkaç dakika sonra gözleri hala kapalıydı. Yavaşça, olabildiğince sessizce yataktan kaydım, battanilerimden birini aldım ve üzerine koydum. Bir santim bile hareket etmedi.

Çok değildi ama bir şeydi. Onda olduğunu bilsem daha rahat uyurdum.

İyi geceler Rune, dedim içimden yatağa döndüğümde. Ve sonunda uyudum.

on dokuz

Omuzlarında yüzlerce kafa olan insanlar beni kovaladı.

Önümde vampirler vardı, kırmızı gözlü, dişli ve damarlarımdaki her damla kana susamış.

Uzakta, göremediğim bir yerde gülen büyücüler vardı ve karanlıkta Rune'u bulmaya çalışıyordum ama orada değildi. Ortadan kaybolmuştu.

Rüya gördüğümü biliyordum -ne zaman rüya gördüğümü hep bilirdim- ama uyanamıyordum. Bu bir işkenceydi ve sonunda beni bekleyen vampirlerden bir şekilde kaçmayı başardığımda düştüm ve yılanlarla dolu bir ine düştüm.

Bedenimi sımsıkı saran yılanlar beni tam bileğimden ısıracaktı ama küçük çocuk bu sefer beni kurtarmak için orada olmayacaktı. Onun yerine bir yerlerde uyuyarak, hasta bir şekilde onu kurtarmamı bekliyordu.

Ve yılanlar ısırıldı. Dişlerinin acısı inanılmaz derecede gerçekçiydi.

Gözlerim kocaman açıldı. Derin bir nefes aldım ve her neredeysem oradan fırlayıp *kaçmak*, *kaçmak*, dünyanın öbür ucuna, vampirlerin, yılanların ya da büyücülerin beni bir daha asla bulamayacağı bir yere kaçmak üzereydim.

Bunun yerine, üzerimde bir şey vardı -bacaklarımı ve kollarımı sıkıca yanlarıma kilitleyen bir şey.

Geniş çivit rengi gözleri benimkilerin üzerinde.

Hâlâ kulaklarımda çınlayan o çığlığı kovmaya çalışan bir ses.

Rune, "Sakin ol. Bu bir rüyaydı." Sözleri anlam kazanmakta zorlanıyordu.

"Bir şeyin yok. Sadece bir rüyaydı..."

Bir rüya.

Evet, hatırladım. Yüz kafalı adamları, vampirleri ve uzaktan gelen o korkunç kahkahayı.

Ama bekle.

Her şey durma noktasına geldi. Rune yatağımın üzerindeydi, ayakları benimkileri yanlara doğru tutuyordu, elleri yastığın üzerindeki bileklerimin üzerindeydi ve dirsekleriyle kendini tutuyordu. Genellikle gözlerinin üzerine düşen saçlarının uçları alnıma değiyordu ve sanki yeni duş almış gibi ıslaktı. Gözleri tam oradaydı, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Sakin ol, artık uyanıksın."

Dışarıda gün ışığı vardı ve yatağın kenarının hemen altındaki pencereden güneş yüzüme vuruyordu ve onu istediğim kadar net göremiyordum. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Başımı salladım ve Rune ellerimi bıraktı.

Bunu yaptığı anda içgüdülerimle hareket ettim, gözlerimi güneşten korumak için kolumu kaldırdım ve yanlışlıkla dirseğini yana doğru ittim.

Rune tam üzerime düştü, tüm vücudu benimkine değiyordu. Her şeyi hissettim.

Vay anasını...

Gözlerim sonuna kadar açıktı. Onunki sıkıca kapandı ve sanki konuşmasını engellemek istercesine dudaklarını bir an için ağzının içine çekti.

Ya da *inlemek*.

Kalbim hiç atmıyordu çünkü tenimin altında yanan bir ateş vardı ve o bu ateş tarafından tüketilmeyi bekliyordu. Dudakları tam oradaydı, neredeyse benimkine değiyordu ve göğsü bana sonuna kadar bastırılmıştı - ve aleti.

Tanrım, Rune çok zordu.

Titrek bir nefes aldım ve bir önceki geceki delilik yine üzerime çöktü; onu öpecektim. Gözlerini yavaşça açıp dudaklarıma bakışı - evet, karar vermiştim. Şu anda bu adamı sırf ihtiyacım olduğu için öpecektim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne rüyaların, ne bu âlemin, ne dövmesinin ve ne anlama geldiğinin; sadece dudaklarının.

Ama gözleri kan çanağına dönmüş ve benim kadar ağır nefes alıyor olsa da Rune hâlâ kendini kontrol ediyordu ve ben bir hamle yapamadan dirseklerinin üzerinde yeniden yükselip bedenini benimkinden ayırdı.

İçgüdüsel olarak aşağıya baktım; pantolonunun içindeki çadır çok yakındı, neredeyse battaniyenin üzerinden bana dokunuyordu ve kalçalarımı biraz kaldırırsam ona sürtünebilirdim.

Evet, kesinlikle çok lezzetliydi.

"Güneş doğdu, hepsi bu," dedi Rune soluk soluğa ve kelimelerin anlam kazanması bir an aldı.

Tekrar ona baktım. "Oh."

Üzerimden yuvarlanıp yatağın yanında ayağa fırlarken dudaklarının köşesi yukarı **k a l k t ı** .

Gözlerime bakmadan, "On dakika içinde çıkıyoruz," dedi.

Pantolonunda gözümü alamadığım o şişkinlikle odadan çıktı ve beni nefes nefese bıraktı.

Uyuduğumuz pansiyonda kahvaltı etmek için durduk. Geceyi geçiren her türlü yarattığı bulabileceğiniz büyük, yarı açık bir alanları vardı. Rune oturmama izin vermedi ama bu sefer beni bara götürdü ve atkımı yüzümden olabildiğince uzak tutmamı söyledi.

Sorun değil, diye düşündüm. Başımı aşağıda tutabilirim ve gözlerimi bütün gün pantolonunun üzerinde, dostum.

Ne yazık ki benim için artık sert değildi.

Ama onu hissetmişim. Anı zihnimde o kadar tazeydi ki gözlerimi kapattığım an sanki o anı yeniden yaşıyordum. Yataktaydım ve Rune üstümdeydi, sertleşmişti ve sanki yarın dünyanın sonu gelecekmiş ve sahip olduğumuz tek şey bugünmüş gibi beni öpüyordu.

Yine de gerçek dünyayı görmek için gözlerimi her açtığımda, onu karşımda otururken, etrafımızdaki herkesi bir şahin gibi izlerken gördüğümde, anılar kayboluyor ve bu huzursuzluk hissi beni tekrar ele geçiriyordu.

"Neden yemek yemiyorsun?" Garip sessizliği kovalamak için sordum.

"İhtiyacım yok."

"Fae'ler sık sık yemek yemez mi?"

"İstediğimiz kadar yiyebiliriz. Ancak günde bir kereden fazla, belki de iki günde bir kez yememiz gerekmez. Yemek bizim birincil enerji kaynağımız değil. Büyüdür."

Sanki bu çok mantıklıymış gibi başımı

salladım. "Saçların ıslak," diye not ettim.

"Sen uyurken banyo yaptım. Güvendeydim." Sanki beni yalnız bırakıp temizlenmeye gitmesini *haklı çıkarırcasına* söylemişti bunu.

Kendimi garip hissettirdi.

Ama bundan da öte, Rune'un dumanı tüten suyla dolu paslı küvette çırılçıplak, kendini yavaşça yıkarkenki görüntüsü... *Siktir.*

Yemeğin son kısmını da sertçe yuttum. Bu iş hızla kontrolden çıkıyordu.

Kendimi daha hızlı toparlamam gerekiyordu. "Neden telaşlandın?"

Gözlerim Rune'unkilerle buluştu ve şimdi o gülümsüyordu ve kalbim nasıl atacağını unuttu.

Yalan, Nilah, yalan!

"Ben, şey... yemek. Bilmiyorum ama mideme taş gibi oturdu." İşte, bu bir yalandı.

"Yemek gayet güzel kokuyordu." Kaşlarını kaldırdı ve boş tabağıma baktı.

"Belki de o zamanlar midem hassastı," diye karşı çıktım ve bana inanıp inanmaması pek önemli değildi, sadece yanaklarımın ne kadar sıcak hissettiğinden bahsetmeyi bıraktı. Tanrım, gün bitmeden kendimi aptal durumuna düşürecektim.

"İyi olacaksın," dedi Rune ve ayağa kalktı. "Gitme zamanı."

Rahat bir nefes aldım ve ben de ayağa kalktım. Yüzümün yarısını kapatan atkımla gözlerimi ayaklarından ayırmadım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Gün biraz daha soğuk görünüyordu, bu da bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kaslarım ağrıyordu, tıpkı ağrıyacaklarını bildiğim gibi, ama birkaç adım sonra ısındılar ve ağrı yavaş yavaş azaldı. Yürüyebilecektim ve Tanrı'ya şükür sahip olduğum en rahat spor ayakkabıları giymeyi tercih etmiştim. Eve döndüğümde mahvolmuş olacaktı ama buna kesinlikle değecekti.

Tarafsız Topraklar'ın hangi bölgesinde olduğumuzu bilmiyordum ama buradaki insanların hepsi aynıydı, özellikle de sabah olduğu ve herkes dışarıda işinin gücünün peşinde olduğu için. Rune

Önden yürüdü ve ben de onu takip ettim, giderken yaratıklara gizlice bakıyordum. Elimde değildi ve kafamda durmak bilmeyen bu düşünceler için mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Yumurtluyor muydum? Çünkü öyle hissediyordum ama uygulamamı kontrol etmek için telefonum yanımda değildi ve tarihleri ezberlemeye hiç zahmet etmemiştim - kim ederdi ki? Yine de öyle olmalıydım, çünkü daha büyük bir grup insan iki katlı bir binanın köşesini dönüp ana caddeye çıktığında Rune elimi tutmak için arkasına yaslandı ve içim sıkıştı ve amım yanmaya başladı.

Kesinlikle yumurtluyorum.

Ya da belki de sadece kendime dokunmam ve bu işi bir an önce bitirmem, her şeyi sistemimden atmam gerekiyordu - ama bunu *ne zaman* yapabilirdim ki?

Sonunda yürümek, insanlar ve onun gölge büyüüne dair düşünceler beni ele geçirdi ve artık elimin onun elinde nasıl hissettiğine o kadar da takılmıyordum. Ona şu ya da bu yaratık hakkında sorular sordum ve görünüşe göre *fomorian* adı, kendi başına bir tür olmayan ama yanlış giden büyüün bir ürünü olan ya da İkizdoğanlar gibi ilk etapta bir yavru yaratma işi olmayan iki farklı türün yavrusu olan her şeye atıfta bulunuyordu.

"Onlar en eski fomorianlardan biri. İçlerinde dev kanı olduğunu söylüyorlar," diye açıkladı Rune ve zihnimde tek görebildiğim Tuck ve Tucker'ın didişmeleri ve kafalarını birbirlerine çarpmalarıydı.

"Tanrım, Rune. Bu devlerin iki kafası olduğu anlamına gelmiyor mu?"

"Hikayelere göre çoğunun üç tane var," dedi ve midem bulandı. "Ama yüzyıllardır kimse gerçekten bir dev görmedi, bu yüzden kesin olarak bilmiyoruz."

Gökyüzüne baktım ve dağ kadar büyük bir ayağın üzerimize düştüğünü hayal etmeye çalıştım.

"Hey, korkmana gerek yok." Rune bana bakıyordu, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

"Burada üç başlı devlerden bahsediyoruz." Tabii ki korkacaktım.

"Onlar sadece büyükler, hepsi bu. Herhangi bir aktif büyüye sahip değiller. Ejderhalar olmasaydı, soyları çoktan tükenmiş olurdu. Fae'ler onları kolayca öldürebilir."

Ve şimdi kalbim bir kez daha yerinden fırlamak üzereydi.

"Bekle, bekle, bir dakika bekle." Bu cümlede en az iki soru vardı. "*Aktif büyü derken neyi kastediyorsun? Ve ejderhalar olmasaydı ne demek istiyorsun?*"

Çünkü Game of Thrones'u izlemiştim ve devlerden daha kötü olduğunu hayal edebileceğim bir şey varsa o da ejderhalardı.

Rune kıkırdadı.

Aslında neredeyse tamamen sessizlik içinde kıkırdadı, ama o küçük ses kulaklarımın içinde dolaştı ve zihnimin mantıksızca büyük bir bölümünde kalıcı bir konut yaptı.

"Sesin bir cümle içinde her zaman bu kadar değişir mi? Yoksa sadece özellikle korktuğunda mı?" diye sordu ve ben de kızarmış yanaklarımı görmemesi için olabildiğince rahat bir şekilde yan tarafa baktım.

Bende bir sorun olduğuna karar verdim. Erkeklerin gülmesinden, hatta inlemesinden nefret ederdim - seks yaparken Caleb'ın ağzını yasal olarak kapatırdım. Bundan *nefret* ederdim - peki neden birdenbire *bu adamın* kıkırdamasını tekrar duymak için ne gerekiyorsa yapmak istedim?

Yanlıştı. Bende kesinlikle bir sorun vardı ve bu yerin hatasıydı. Hava, toprak, güneş, her neyse. Bu deliliğin suçlusu burasıydı.

"Sadece korktuğum zaman, sanırım," diye mırıldandım ve o gülümsüyordu, saklamak için bir elini ağzının önüne kaldırdı, ama en azından ses çıkarmadı. Sadece elimi biraz sıktı, muhtemelen dalgın bir şekilde.

"Aktif büyü, benimki gibi gerçekten kullanabileceğiniz büyü anlamına gelir. Çoğu fomorian pasif büyüye sahiptir, tıpkı tanıştığınız İkizdoğanlar gibi. Damarlarında büyü olmasına rağmen ona erişemezler. Gerçekliği herhangi bir şekilde değiştirmek için ihtiyaç duydukları şekilde ona bağlanamazlar."

"Oh," dedim başımı sallayarak çünkü bunu gerçekten anlamıştım.

"Devler ve ejderhalar dağlarında çok uzun zamandır bir arada yaşıyorlar. Nedenini gerçekten bilmiyoruz ama devlere karşı çok korumacılar. Devleri öldürmeye ve dağlarını ele geçirmeye çalışan her yarattığı kendilerine düşman edinmişler. Bir ejderhanın ateşine Fae'ler bile dayanamaz."

Lanet olsun, onun sesi, dedi kafamın içinde bir başkası, duymazdan geldim.

"Herkesin yaşadığı bu yerden uzak durmak isteyen biri neden devlerin elinden dağları almak istesin ki?" Merak ettim.

"Açgözlülük. Bu dağlar Verenthia'daki en zengin değerli taşlardan bazıları."

Çenem yere çarptı. "Ciddi misin sen?"

"Öyleyim. Ama son yarım bin yıldır kimse devlerin yanına bile yaklaşmaya çalışmadı ve hikayeler herkesi en az bin kış daha uzak tutmaya yetiyor."

Başımı salladım. "Bu çok korkunç... *insani*." Ve kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Yani, hepsi değil tabii ki, ama açgözlülük insanlarda da büyük bir şey."

Biz giderken Rune bana baktı-bu kasaba sonsuza kadar devam ediyor gibiydi ve çok az değişti hakkında ayar ve

Binalar.

"Nerith nasıl bir yer?"

Omuz silktim. "Aslında kendi eyaletim olan Oregon'dan daha uzağa hiç gitmedim ama sosyal medyada gördüğüm kadarıyla her yerde durum hemen hemen aynı" dedim. "İnternet artık herhangi bir şeyi saklamayı çok zorlaştırdı."

"Ee? Senin kasabanda durum nasıl?"

Merakıyla ilgili bir şey. "Bilmiyorum, sanırım her küçük kasabada olduğu gibi. İnsanlar pislik. Gerçekten yapabileceğiniz çok şey var. Sinema, yürüyüş, alışveriş merkezi ve bütün yaz açık olan bir su parkımız var ama hepsi bu kadar."

"Neden insanlar pislik?"

"Çünkü öyleler. Onlar zorba ve ben zorbalardan nefret ederim."

Bir an sessizlik oldu ve acaba çok mu şey söyledim diye düşündüm.

"Biri *sana* zorbalık etmeye cesaret edebilir *mi*?" Rune dedi ve ben neredeyse, *aww!* Ama sonra devam etti, "Bir fae prensinin cankurtaranı- ve sana zorbalık etmeye cüret mi ettiler?"

İrkildim. "Aslında bu yüzden oldu. Evdeki herkese prensi anlattım, daha çocuktum. Ve... şey, benim deli olduğumu düşündüler ve o zamandan beri hayatımı cehenneme çevirdiler." Şimdi bana baktığında, yüzünde bir gülümseme belirtisi yoktu.

Rune'un yüzü.

Dilimi ısırdım, belki de bunu hiç söylememeliydim diye düşündüm.

"Yine de sorun değil. O kadar da kötü değildi, gerçekten. Ben iyiyim, senin de görebileceğin gibi

Gördün mü? Hayatta kaldım," diye mırıldandım. "Her neyse, *sen* nerede büyüdün?" Yürürken Rune yine uzun bir süre sessiz kaldı, Bazen önüne bakıyor, bazen anlamadığımı düşündüğü bir anda göz ucuyla bana bakıyordu. Ama her zaman dikkatini üzerimde hissederdim.

Elbette hiçbir şey söylemedim. Ona bu kadar çok şey anlattığım için pişmanlık içinde boğuluyor olmam yeterliydi. Bana göre bu çok *normaldi*. Bu sadece benim hayatımdı. Bundan bir şey çıkaracağını düşünmemiştim; aksi takdirde çenemi kapalı tutardım.

"Altı yaşındayken Geceyarısı'ndan ayrıldım. Sekiz yaşımdan beri Seelie Sarayı'nda yaşıyorum."

"Peki şimdi kaç yaşındasın?"

Gülümsediğinde yanağının nasıl yuvarlaklaştığını gördüm. "Sence ben kaç yaşındayım?"

"Yirmi olabilir. İki yüz de olabilir. Sizin türünüz için fark eder mi?"

"Aslında öyle. Helid iki yüze yakın. O ve ben aynı görünmüyoruz."

"Sen... gerçekten bilmiyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Çok daha gençsin." Kırılganlıklar ya da gri saçlar ya da buna benzer bir şey değildi -Helid'de ikisi de yoktu. Bu auraydı. Kıyafetler. *Gözler*.

"Çünkü yirmi altı yaşındayım. Eğer iki yüze ulaşırsam, eminim çok daha farklı görüneceğim," dedi.

Yirmi altı. Benden sekiz yaş büyüktü.

"Ne yaptın sen?" Ben daha kendi sorumu soramadan Rune sordu. "Sana zorbalık ettiklerinde. Sen ne yaptın?"

Oh, kahretsin... "Um... hiçbir şey." Boğazımı temizledim, bana şüpheyile kaşlarını kaldırdığında başka tarafa baktım. "Senin de bir yerlerde bir Lifebound'un olma ihtimali var mı?" Ağzımdan kaçırardım.

Sanki hayatında duyduğu en saçma soruyu sormuşum gibi bir an durakladı. "Bilmiyorum."

"Oh," dedim başımı sallayarak. "Bu yaygın bir şey mi?"

"Öyle değil." Bana bakarken o derin çivit rengi gözleri hâlâ şüphe doluydu. "Fae'ler artık kendilerini başkalarına bağlamıyor. Senden önceki hayatımda tek bir gerçek bağlanma bile duymadım."

Hay sikeyim. "Gerçekten mi? *Neden?*" Şimdi kendimi daha da rahatsız hissediyordum.

"Çünkü biz Fae'yiz," dedi Rune. "Çünkü ölümsüzlük yıllar içinde çok şeyin değişmesi anlamına gelir. Eski düşmanlar müttefik olur. Eski dostlar tehdit haline gelir."

"Ve? Ne olmuş yani? Biri... bilmiyorum, *bağlanmamış olamaz mı?* Peki ya dostlar düşman olursa? Bu sadece hastalandıklarında diğerini iyileştirmek için arayamayacakları anlamına gelmez mi?"

"Bağları çözülebilir ama her iki tarafın da bunu isteyerek kabul etmesi gerekir. Ve sizin hayatınız diğerininkine bağlıysa, tehlikede olan çok şey var demektir."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sormaya korkuyordum ama yine de sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biri ölürse diğeri de ölür."

Yürümeyi bıraktım. Bunu yaptığımda, elim onun elinden kaydı. Gökyüzündeki bulutlara, onların arkasına saklanmış güneşe baktım - bu arada, olması gerekenden daha büyük görünüyordu, ama belki de o anda aklım başımda değildi.

İnsanlara da baktım, tüm o yaratıklara, kertenkele gibi kıyafetler giyen adamlara, parlayan gözleri olan kadınlara ve omuzlarını sıyıran sıcak pembe saçları olan başka bir karabasana ve *Betty'nin onun saçlarını seveceğini* düşündüm.

Sonra Rune'un yüzü görüş alanımı doldurdu. "Helid sana yaşam bağı hakkında ne kadar şey anlattı?"

Başımı salladım, konuşmak için ağzımı açtım ama üçüncü denemeye kadar ses çıkaramadım. "Sadece bağlı olanlar diğerinin hayatını kurtarabilir, herhangi bir hastalığı veya zehirlenmeyi iyileştirebilir."

Rune bir süre daha bekledi ve devam etmeyeceğimi anlayınca, "Bu kadar mı?" dedi. Başımı salladım. "Hadi, gidelim." Ve tekrar elimi tutmaya çalıştı.

Elimi çektim. "Hayır," dedim, amaçladığımdan daha yüksek sesle, ama ne fark ederdi ki. "Hayır, hayır-önce bana *Cankurtaran* olmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlatacaksın, *sonra* gidebiliriz."

"Sokağın ortasındayız."

"Umurumda değil." Eğer bunu yüzümde göremiyorsa, burada sadece zamanımızı boşa harcıyordu.

Derin bir iç çekti. "Bu şu anlama geliyor. Hayatının bir başkasına bağlı olduğu anlamına geliyor. Bu *bir*. Yani biri yaşarken diğeri büyü, lanet ya da zehirle ölemez. Şu anda seni ya da prensi öldürmenin tek yolu kafanı kesmek ya da kalbini göğsünden çıkarmak. Bu gerçekleşirse ikiniz de ölürsünüz."

Hayata bağlı.

Aman Tanrım, kelimenin *tam anlamıyla*.

Bir Fae prensine hayatım pahasına bağlıydım.

Rune, "Wildcat, gitmeliyiz," dedi ama ben parmağımı yüzüne doğru kaldırdım.

"Sadece... sadece bir dakika." Arkamı döndüm ve yürümeye başladım - nereye, hiçbir fikrim yoktu. Görüşümde patlayan siyah noktalardan zar zor görebiliyordum ama bir süre daha yürümeye devam ettim.

Sonunda çakıl taşlarını ve taş binaların kalın duvarlarını görmeye başladım ki bunlar şaşırtıcı bir şekilde dokunulduğunda gerçekten pürüzsüzdü. Etrafta canlılar dolaşıyordu, dükkânları ve lokantaları vardı, her on evden en az birinin önündeki ahşap askıların üzerinde tuhaf görünümlü horozlar vardı. Küçükler de koşuyor ve top oynuyorlardı - kalın ipliklerle *ve kumaşlarla* dolu eski bir top, sanki daha önce milyonlarca kez birbirine dikilmiş gibiydi.

Güzel yaratıklardan uzak durdum, gerçi beni en çok rahatsız eden *onlardı* ama hayvanları umursamadım. Bir kertenkelenin gölgesinde yarı saklanıyor gibi görünen kertenkele gibi.

Önünde penceresi olmayan tek katlı bir binanın yan tarafındaki arabada, çömeldiğimde bile ancak sığabileceğim yuvarlak bir kapı vardı.

Yanında durdum ve çömelip kertenkeleye baktım, neden diğer kertenkelelerden farklı göründüğünü anlamaya çalıştım.

Dünya.

Çünkü yeşil pulları eşkenar dörtgen şeklindeydi ve gözleri o kadının saçları kadar pembeydi ve ağzını açtığı anda, ben izlerken havayı yalamak için üç farklı dil çıktı.

Sonra o pembe gözler benimkilere kilitlendi.

"Sen... çok garip bir şekilde güzelsin," dedim ona.

Cevabı ne oldu?

Bu garip titreşimli ses aniden boğazından geldi ve kertenkele ağzını sonuna kadar açtı.

Üç dil, evet. Üç ince siyah dili vardı ve bir aptal gibi daha iyi görebilmek için eğildim.

Bu yüzden ağzının derinliklerinden bana doğru gelen tükürüğü ancak çok geç olduğunda fark ettim.

Çılgılık içimde sıkışıp kalmıştı ve zamanında kaçamayacağımı bilsem bile içgüdüsel olarak başımı başka yöne çevirdim.

Ama her nasılsa, pulları kadar yeşil olan o tükürük bana hiç ulaşmadı ve gözlerimi tekrar açtığımda Rune'u yanıma çömelmiş, yüzümün önünde bir metal parçası tutarken buldum.

"Bu da ne..." Metali ters çevirdi; bir çeşit tepsi olmalıydı.

Yüzeye yapışmış olan yeşil yapışkan sanki kaynıyormuş gibi fokurduyordu.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı ayağa kalkıp geri gitmemiştim, tüm vücudum titriyordu. *Bir kertenkele, lanet olası bir kertenkele!*

"Hey, bana bak," dedi Rune ve yüzü benimkinin önündeydi, ama o kertenkelenin görüntüsü hala zihnimin gözlerindeydi. "İyisin. İyisin..."

"O... o bana *tükürdü*." Bu normal miydi? Bu lanet bir lama değildi, elim kadar büyük bir kertenkeleydi!

"Evet, yaptıkları şey bu. Sorun yok. Sen iyisin." "O tükürük de neydi öyle? *Kaynıyor* muydu?"

"Asitler," dedi Rune ve boğazımdaki safra işaret üzerine yükseldi. "Bana bak, Wildcat. Sen iyisin. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Bunun üzerine güldüm ve acı bir kahkaha attım. Rune bile şaşırmış görünüyordu. "Bunu bilmiyorsun. Küçük bir kertenkele beni tükürüğüyle öldürebiliyorsa, hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini *bilmiyorsun!*" Tam tersine, her şey *zarar* verebilirdi.

"Biliyorum," dedi basitçe ve kendine olan güveni beni kızdırdı.

"*Nasıl?*" "Nasıl?" diye sordum. "Nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü beni geçmek zorundalar."

Gözlerim kapandı ve derin bir iç çektim.

Evet, kendine güveni çok sinir bozucuydu ama beni sakinleştirmediyse ne olayım. Bu kadar işe yaramasına *ben* bile şaşırdım. Söylediklerine yürekten inanıyordu, bunu görmek kolaydı. Akıl sağlığını korumak için benim de ona inanmaktan başka çarem yoktu.

Derin bir nefes alarak, titremelerini durdurmak için ellerimi salladım. "Sadece hayatta olmam gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye mırıldandım.

Rune bunu yapmadan gözlerini devirmeye olabildiğince yaklaştı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını döndü ve tekrar caddede yürümeye başladı.

"Ah, doğru ya, şimdi hatırladım. Prensten korkuyorsun," diye takıldım, sanki gerçek bir sihirle milyonlarca kez daha iyi hissediyordum. Çünkü o kertenkele bozuntusu hâlâ o arabanın altında, gölgede, üç diliyle havayı yalıyor, benden çok uzakta duruyordu.

Bana zar zor bakan Rune'un peşinden koştum. "Prens'ten korkmuyorum," dedi.

"Tabii, tabii. Birazcık bile değil," diye tekrar takıldım, eşarbı ağzıma çekerken biraz gülümsedim.

Tüm ruh hallerine rağmen, Rune'a ulaşmak oldukça kolaydı ve ben de
bir daha *asla bir* kertenkelenin yanına gitmeyeceğim.

yirmi

"HAYIR."

Tüm bunları yaşamak zorunda kalmam yeterli değil miydi? Maymun canavarlar ve tüküren kertenkeleler tarafından saldırıya uğramaktan bahsetmiyordum bile. Seelie Sarayı'ndaki o prens ölürse *benim de öleceğimi* öğrenmekten bahsediyordum.

Ve eğer biri Seelie Sarayı'nın prensini kafamı keserek öldürebileceğini öğrenirse...

Buraya gelmemeliydim.

Buraya gelmemeliydim.

"Daha hızlı. Daha güvenilir. Sabaha kadar Cloakwood'a varabiliriz."

Rune ciddiye. Ona bakıyordum çünkü yan tarafa bakmayı *reddediyordum - reddediyordum - bu yüzden* ciddi olduğunu biliyordum.

"Kesinlikle olmaz. Cehennemde hiçbir yolu yok. Dünya'da, Verenthia'da ya da Cennet'te de yok, hiçbir şekilde yok."

Yana doğru adım attı, böylece artık yüz yüzeydik. Bana baktı. Gülümsedi.

Hain kalbim uzun bir atım attı. Ayağı takıldı, muhtemelen yüz üstü düştü.

Kalplerin yüzleri var mı?

Beynim aptalın tekiydi.

"O sadece bir at." Rune, tanrısının mükemmelleştirmek için yıllarını harcamış olması gereken gülümsemesini bastırmaya çalıştığında durum daha da kötüleşti.

"Aynı fikirde değilim." Parmağımla yan tarafımızda bir tahta parçasına bağlanmış, ot yiyen atları işaret ettim. "*Bunlar*, ön ve arka ayaklarının üzerinde zıplayarak beni sırtlarından atacak, sonra da ölene kadar tepeleyecek devasa hayvanlar." Daha yakına eğildim. "İsteddiğiniz bu mu Bay Moody? Bu *at olmayan* yaratığın kafatasımın üzerinde tepinmesini mi istiyorsunuz? Çünkü böyle bir şey olursa prensin söyleyecek birkaç sözü olacaktır."

Yanlış, prensin söyleyecek bir şeyi olmazdı çünkü prens de ölmüş olurdu.

Siktiğimin salağı.

"Daha hızlı. Daha güvenli. Buradan Cloakwood'a kadar ormanlar var. Onlardan fark edilmeden geçebiliriz. Oraya varana kadar hiç durmadan yürümemizden üç kat daha hızlı olacaktır."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "*Hayır.*"

Rune iç çekti. En azından artık gülümsemesini bastırmaya çalışmıyordu. "Seni yapabilirim, biliyorsun."

"Denemeni görmek isterim."

Şimdi daha yakına eğilen oydu ve kalbim yine onun yüzündeydi.

"Beni test etme, Wildcat." Bunu alçak bir fısıltıyla söyledi ve ensemdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Sabrım tükeniyor."

"Komik çünkü az önce gülümsüyordun," diye mırıldandım ve korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bana yapacaklarından dolayı değil, dikkatinizi çekerim. Ama yaklaşmaya devam ederse ve beynim onu öpersem hiç aldırmayacağı konusunda ısrar ederse ona yapacaklarım yüzünden.

Dediğim gibi -sadece onu sistemimden çıkarmak için, hepsi bu. "Artık gülümsemiyorum, değil mi?" dedi göt herif.

Sertçe yutkundum ve kuru dudaklarımı yaladım, gerçi yanımda fırsat buldukça sürdürüğüm bir tüp parlaticı vardı. Gözleri hemen dilime takıldı ve *belki de gerçekten umursamayacağını* düşündüm...

"Hani *beni geçmeleri gerekecekti?*" Mırıldandım çünkü *kötü, kötü Nilah. Sakın onu öpeyim deme!*

Ama şimdi benim gözlerim de hainlik ediyordu, çünkü onları dudaklarından ayıramıyordum. Çok yakındılar. Parmak uçlarımda yükselsem tadına bakabilirdim.

"Hâlâ doğru. *Benden* başka kimse sana zarar veremez mi?" Başını yana eğdi ve parmak uçları çenemin altındaydı. Ona bakmamı sağlamak için başımı kaldırdı - tabii ki *dudaklarına* bakıyordum çünkü.

Gözleri o kadar kararmıştı ki -ya da belki de bize en yakın ışığın en yakın bina tarafından muhtemelen on beş metre uzakta olmasından kaynaklanıyordu. Kahretsin, burası birdenbire çok sıcak oldu, güneş ufkun gerisine düştükçe rüzgâr daha da soğudu.

"Seni Seelie Sarayı'na daha erken götürmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye bitirdi ve nefesi ılık bir şekilde ayrılmış dudaklarıma doğru üfledi ve neredeyse sinsice ağzımın içine girdi.

"Rune?" Fısıldadım. Beni öpmesini istememe ya da dudaklarımı onunkilere yapıştırmama ramak kalmıştı.

Ve bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Hâlâ kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikmiş, başımı kaldırmış, dudaklarıma bakıyordu; sanki aynı düşünceler *onun* da aklından geçiyordu. Sanki kendini zar zor tutuyordu.

Neyse ki atlardan biri kişnedi ve bu ses bana Rune'u öpmekten daha önemli şeyleri hatırlattı (bunu pek yapan olmadı

kesmek, dürüst olmak gerekirse).

Ama *benim* hayatımdaki gibi şeyler.

"Hmm?" dedi ve bir an için inlediğinde sesinin nasıl çıkacağını hayal etmeye çalıştım.

İçimden bir ses bundan çok ama *çok* hoşlanacağımı söylüyordu. "O ata binmeyeceğim."

Durdu.

Arkasına yaslandı ve elini çenemden çekti.

Pişmanlık göğsümde dağ büyüklüğünde bir delik açtı - bunu neden söyledim ki?!

"Bana aklımı kaybettireceksin," dedi ve bunu söyledi

Sakince, ona inanmadığım için beni
bağışlayın.

Omuz silktim. "Eğer gereken buysa..."

"Wildcat, burada zaman kaybediyoruz," dedi dişlerini sıkarak ve şimdi gerçekten kızgın olduğuna inanmak istiyordum ama aynı zamanda bu lakap hoşuma gitmeye başlamıştı.

Sadece bir gözlem.

"Öyleyse, uyuyacak bir yer bulalım. Dışarısı zaten karanlık."

"Şehrin bu kısmında güvenli bir yer yok."

Kalçalarımı tuttum. "Yorgunum. Bacaklarım ağrıyor." Bütün gün yürüdüğümüz için bu onu şaşırtmadı.

"İşte bu yüzden ata binmemiz gerekiyor."

"Siktir. *Bu*." Sesim olabildiğince kesindi.

Başını eğerek saçlarını yumruk yaptı ve bir süre önümde öfkeyle volta attı, ayakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki yere neredeyse hiç değmiyordu.

Bu arada ben de orada durup onu izledim.

Tamamen tarafsız bir gözlem (aslında değil) ama gerçekten de iyi bir örnekti. Uzun boylu, zayıf, güçlü ve yakışıklı.

Evet, tanrısı ya da fae'leri yaratan her neyse, Rune'a gerçekten zaman ayırmıştı.

"Birlikte."

Kulaklarımda bir ses çınladı. Rune önümde volta atmayı bıraktı ve solgun yanakları hafifçe pembeleşti. Bu renk ona çok yakışmıştı.

"Ne?"

"Birlikte bir ata bineceğiz. Yine de yayan devam etmekten daha hızlı ve burada gece kalmayacağız. Bu çok tehlikeli. İnsanlar seni gittikçe daha fazla fark ediyor. Soru sormaya başlamaları ve birilerinin kim olduğunuzu tahmin etmesi an meselesi."

Rune sinirli görünüyordu ama ben burada gerçekten *tek bir* şeye odaklanmıştım. "*Birlikte bir ata* bineceğiz dediğinde, bu benimle aynı eyerde oturacağın anlamına mı geliyor?"

Çünkü bu... Bu sadece...

"Evet."

Beni yandan becer.

"O zaman neyi bekliyoruz?"

İLK olarak, Rune satın aldığı bu pelerini giydi - atlarla birlikte geldiğini söyledi ve büyük bir başlığı vardı, böylece kimse onu Cloakwood'da tanımayacaktı - adı nedeniyle biraz komikti. *Bir bakıma*. Ama oraya daha önce de gitmişti ve insanların onu görmesini hiç istemiyordu.

Ne yazık ki benim için pelerin onu dünyayı ele geçirmeyi planlayan kötü bir süper kötü gibi gösteriyordu. Çok ateşli,

(başkalarına göre) tamamen kötü olan ya da olmayan çok lezzetli bir süper kötü - ve bu *onu değiştirebilirim* türünden bir durum bile değildi. Daha çok o, *olduğu* gibi *mükemmel*.

Tabii ki yorum yapmadım.

İkimizi daha uzun süre taşıyabilecek daha büyük bir at seçti. İkisi için de para ödediğini söyledi ama eğer bu konuda kendimi kötü hissetmemi istiyorsa, hissetmedim. Onunla birlikte ata binecektim, vücutlarımız birbirine değecekti. Şu anda hiçbir şey için kötü hissetmeye yer yoktu.

Bir kez daha, keşke telefonum yanımda olsaydı da Betty'ye mesaj atıp ona ne yapmak üzere olduğumu söyleseydim diye düşündüm. Şu anda biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacım olabilirdi ama neyse.

Rune atın hareket etmeyeceğine dair yüzlerce kez güvence verdikten sonra eyere binmeme yardım etti. Sonra o da benim önümde bindi.

Kollarımın bir anda onun beline dolanması komik olabilirdi ve bunun yarısı bile tekrar ata binme korkusundan kaynaklanmıyordu.

Ama giydiği pelerin çok uzundu ve bacaklarımın altına yapışıyordu, bu da hareket ettiğinde onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden Rune daha iyi düşündü.

"Ben onları göremeden biri seni yakalayabilir," dedi ve sırtımdan aşağı ürperti yayıldı - bu sefer tamamen korku dolu bir tepkiydi. Arkadan yakalanma düşüncesi bende dev attan kafa üstü atlama isteği uyandırdı.

Rune'un *arkamdan* tırmanması dışında.

Bacakları benimkilerin iki yanındaydı. Sırtım onun göğsüne dönüktü. Kolları yanlarımdaydı ve dizginleri tutuyordu.

Arkama yaslanıp göğsüne yerleştiğimde yemin ederim neredeyse boşalıyordum.

Yine de kasları çok güçlüydü. Ellerimi iki koluna dolayarak yanlarımda tuttum. Şikayet etmek istiyordu, kendi kendine mırıldandığını duydum ama tutunmazsam düşeceğimi biliyordu.

Bu sonsuza dek benim bahanem olarak kalacaktı.

Böylece, o n u n bedenine ve sıcaklığına sarılarak ve başını benimkinin yanına koyarak atı ormana doğru sürmeye başladık.

Hiçbir şekilde rahat değildi. Bu eyerler kesinlikle benim ölçülerimde biri için yapılmamıştı. Çok büyük ve çok kaygandı, kığım sürekli bir taraftan diğerine hareket ediyordu ve Rune'unkini bu açıyla tutmaktan kollarım zaten uyuşmuştu.

Ben de kendimi olabildiğince geriye ittim ve göğsüne yaslandım. Tüm vücudu anında kaskatı kesildi ama ben durmadım. Kendimi rahat ettirmeye çalışmaya devam ettim, başımı çenesinin altına soktum ve biraz yana döndüm, böylece sadece bir kolunu tutup kendimi sabit tutabildim.

Rune bana uzaklaşmamı söylemedi. Vücutlarımız birbirine çok yakın olmasına ve kığım neredeyse aletine degecek olmasına rağmen kasları tekrar gevşemeye başlamıştı ve rahatsız olduğunu ima bile etmedi - *Tanrı'ya şükür.*

Vanilya kokuyordu, zengin ve tatlı ama aynı zamanda farklıydı - doğru tahmin ediyorsam daha dumanlıydı. Kıyafetlerinin değil teninin kokusuydu bu ve bu yüzden başımı gittikçe daha fazla çeviriyor, burnum boynunun kenarına dayanana kadar onu başını kaldırmaya zorluyordum.

Evet. Vanilya. Duman. *Sırlar*, işte böyle kokuyordu. Tatlı, dumanlı sırlar.

"Benim için biraz ışık yapabilir misin?" Kısa bir süre sonra fısıldadım çünkü orman çok karanlıktı.

Rune hiçbir şey söylemedi, sadece sağ eliyle dizginleri bıraktı ve önümüzde salladı. Avucu beyaz bir ışıkla parlıyordu -tıpkı benimkinin o gece ormanda altın renginde parladığı gibi, muhtemelen sadece hayal gücümde.

Ama aniden, hatırası beni boğdu. Birden, Rune'a odamda olanları kimsenin tanık olmadığı bir zamanda anlatmanın en iyisi olacağını düşündüm.

Belki Helid'e de söylemeliydim ama insanlara gerçeği söylediğimde bana hep ne oluyordu? Hayatım boyunca ne olmuştu?

Alay edildim, zorbalığa uğradım, isimler takıldı. Lanet bir yerde yaşamak zorunda bırakıldım.

Cehennem. Sadece ben değil, ailem de.

Hem bunun doğru olduğunu kim söyledi ki? Muhtemelen sadece bir şeyleri havada uçurmayı hayal ediyordum çünkü eğer *gerçekten* yapabilseydim, bunu başkalarının önünde de yapabilirdim. En azından Betty'nin önünde.

Ama asla yapamadım.

Bu yüzden ağzımı kapattım ve paniği bastırdım.

Ayrıca, bir daha asla kimseye bundan bahsetmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Bu yüzden Rune'un göğsüne yaslandım ve önümüzde havada süzülen beyaz ışık toplarına baktım.

"Onları kuşa benzetebilir misin?" diye sordum ve yine tek kelime etmeden, tereddüt etmeden elini kaldırdı. Birden, dört ışık çemberi yumruklarım kadar büyük kuşlara dönüştü, küçük kanatları çırpıyor ve karanlığı kovalıyordu.

"İnsan olduğunu ve karanlıkta göremediğini unutuyorum," dedi Rune.

Bu beni şaşırttı. "Görebiliyor musun?"

"Evet. Midnight ve Unseelie fae'ler yapabilir. Vampirler de, çünkü topraklarımız Reme'ye yakın."

Konuştu ve ben de rahatça kokusunu içime çektim, Adem elmasının hareketini izledim.

Keşke bu eyer üzerinde biraz daha rahat olabilseydim. "Bu da ne demek oluyor? Reme yıldız, değil mi?"

"Evet, yaratılışımızın gelecekteki yıldızı," dedi Rune ve bunu bana da çok mantıklı gelmesi gerektiği gibi söyledi. "Güneşimiz ondan uzakta doğup batıyor, bu yüzden Verenthia'nın bir kısmı sürekli karanlıkta. Unseelie sarayının yarısı. Geceyarısı Sarayı'nın çoğu ve Karasu'nun da çoğu."

"Vay anasını," diye fısıldadım huşu içinde. *Kalıcı karanlık mı?* Ben yapamadım

Güneşin her gün parlamadığı bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdim. "Bu kadar küçük bir insan için gerçekten çok pis bir ağzın var."

Vücudumun her santimi dondu ve onu elimden geldiğince kızartmaya hazırlandım - ta ki o pislik tekrar kıkırdayana kadar. Aynı kıkırdamaydı ama şimdi ona doğru uzanmıştım ve vücudunun titreşimini üzerimde hissediyordum. Sesi o kadar net duyuyordum ki kulaklarım artık ona tanrılarımış gibi bağlanmıştı.

içimi çektim. "Ve sen gerçekten inanılmaz derecede huysuzsun - bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

"Hayır," dedi ve sesindeki gülümsemeyi hâlâ duyabiliyordum. Bunu görmek istiyordum ama aynı zamanda onu koklamaya devam etmek de istiyordum, bu yüzden... "İnsanlar benimle gerçekten konuşmuyor, Wildcat. Bırak *senin konuştuğun* gibi konuşmayı."

"Neden olmasın?"

"nk öyle değil." "Ama *neden?*"

"nk ben onlardan biri değilim."

Bir an düşündüm ve az önceki ses tonuna baktım.

"Ama sen Fae'sin."

"Ben Seelie Sarayı'nda bir Gece Yarısı fae'siyim."

Aklım vampire, labirent pazarına, Tuck ve Tucker'a gitti. Vampir ona "*Günahın neydi?*" diye sormuştu. Ve İkizdoğan bana, şu anda başımı bastırduğım derisindeki dövmenin bir hainin işareti olduğunu söylemişti.

"Ama sen hâlâ Fae'sin," diye fısıldadım.

"Önemli değil," dedi Rune.

Yine de önemliydi. Benim için çok önemliydi çünkü herkesle aynı olmanın ama asla uyum sağlayamamanın, bir yabancı gibi, bir iğrençlik gibi, onlara *ait olmayan* biri gibi muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve lanet olsun, *bunun burada* da ve Rune gibi birine de olduğunu düşünmek, içimde bir şeyleri ateşe verme isteği uyandırıyordu.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım çünkü böyle şeyler hakkında konuşmaya ya da *düşünmeye* zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi biliyordum. Bu yüzden, tüm merakıma rağmen ona bunu sormayacaktım. Eğer isterse bana kendisi anlatabilirdi.

"Ona yakın mısın?" Sonunda fısıldadım çünkü bacaklarım dinleniyor olabilirdi ama zihnim hala pek çok düşünceyle uğulduyordu. Pek çok soru ve pek çok şüphe. Bu yabancıya yakın olmanın bir şekilde bana getirdiği o kadar çok zevk ve huzur vardı ki.

Bunu anlamıyordum ve düşündükçe bu gerçek daha da anlamsız hale geliyordu. Düşündükçe, onun normalde insanlarla *konuşmadığını* fark etmek beni daha da çileden çıkarıyordu.

Betty'ye ve aileme sahiptim ama yine de bazen bunlar yeterli olmuyordu. Çok acı verici.

"Lyal?" Rune sordu.

Sadece adını söyleme şekli. "Evet, prens."

"Öyleydim." Ama bir sonraki an daha iyi düşündü. "*Öyleyim*. O bir arkadaş."

"Anlıyorum," dedim, aslında pek bir şey görmemiştim ama bu konuda onu rahatsız etmek istemedim.

Rune yine de devam etti.

"O bir prens. Görevleri ve sorumlulukları var. Öğrenmesi gereken şeyler. Her zaman bir şeylere ihtiyacı var, bu yüzden son birkaç yıldır birbirimizi pek görmedik." O mükemmel fısıltı tonuyla yavaşça konuştu. "Son zamanlarda, o... farklıydı. Değışti."

"Nasıl değışti?" Ben sordum.

"Emin değilim." Rune bir an durakladı. "Sanırım kral olmaya hazırlanıyor."

Kral. Fae saraylarının monarşi olup olmadığı ya da bir kralın gerçekte ne kadar güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, sadece unvan bile midemi rahatsız edici bir şekilde bükte. Çayırdan gelen o çocuğun bir taç giyeceğini ve bu harika, korkunç yerde bütün bir sarayı yöneteceğini düşünmek...

"Evimin arkasındaki ormanda oynuyordum, görünüşe göre Verenthia'ya giden Aetherway'in olduğu yerde. Beş yaşındaydım ve ailem bana bu kadar uzağa gitmememi söylemişti ama kazayla bastığım bir salyangozu yeni gömmüştüm ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden bir sincap gördüm ve onu kovaladım, o da beni herkesten uzakta, huzur içinde şarkı söyleyip dans edebileceğim bu güzel çayıra götürdü. Birkaç kez geri döndüm ama hiçbir şey olmadı - ta ki o güne kadar," dedim.

Rune şaşırmış olmalıydı çünkü dizginleri biraz çektiğine yemin edebilirdim ve at hızını yavaşlattı.

Devam ettim. "Bir yılan beni tam bileğimden yakaladı. Görmedim bile ama zehirli bir yılan olmalıydı çünkü etkisi hemen görüldü. Bacağım uyuştu ve kaslarım zayıfladı, tüm vücudum felç oldu."

"Çıngıraklı yılan. Onları Nerith'te hissettim. Güçlü bir zehir, özellikle de küçük bir bedende," dedi Rune.

"Her neyse, beni iyi yakaladı ve çığlık bile atamadım. Panikten mi yoksa zehirden mi, hiçbir fikrim yok. Prens beni orada çimlerin üzerinde yatarken buldu. Yaklaştı ve bana neden kendimi iyileştirmedığımı sordu, ben de yapamayacağımı söyledim. *Onun* yerine beni iyileştirmesini isteyip istemedığımı sordu, ben de başımı salladım." Anı, kapalı göz kapaklarımin hemen arkasındaydı. Rune'un kolunu sıkıca kavradım. "Yaptı da. Elini bileğimin üzerine koydu ve bir sıcaklık hissettim, sonra da iyi oldum. Beni iyileştirdi, aynen böyle. Hiç tereddüt etmeden."

Bir an sessizlik. "Kulağa tam olarak onun gibi geliyor."

"Sonra Helid onu aramaya geldi ve panikledi. Bana hareket etmememi söyledi ve elleriyle tıpkı seninkiler gibi parlayan bir şey yaptı. Beni sakladı, böylece Helid ağaçların arasından çıktığında bana doğru baktı ve beni görmedi. İkisi de yollarına devam ettiler ve ben ikisini de bir daha görmedim," diye bitirdim. "Ta ki birkaç gün öncesine kadar."

"Nerith'teki o keşif gezisinde olduğu zamanı hatırlıyorum," dedi Rune bir süre sonra. "Geri döndüğünde bana büyüsünün sonunda işe yaradığını söyledi ve bana sadece yarısı tamamlanmış bir illüzyon gösterdi. Ama bir ölümlüyü iyileştirdiğinden hiç bahsetmemişti."

"Evet, söyledim. Herkese ondan bahsettim ama kimse bana inanmadı, sadece annem. Yara izim ve her şeyim var ama doktorlar bana kan testi yaptı ve sonuçlar temiz çıktı. Herhangi bir zehir belirtisi yok, bu yüzden yalan söylediğimi düşündüler."

"Seelie büyüsü tamamen iyileştirir. Hangi testleri yaparlarsa yapsınlar hiçbir iz bulamadılar. Yara izini taşıyorsun çünkü ölümlüsün. Eğer bir fae olsaydın, tamamen yok olurdu," dedi Rune.

Kıçım giderek daha fazla yana kayıyordu ve çok rahatsızdım ama yine de kıpırdamadım. Orada oturup onu kokladım ve önümüzde uçan, büyük ağaçların arasında yol gösteren beyaz ışıktan kuşlara baktım.

"Tüm fae büyülerini iyileştirir mi?" Bir gece önce bana Fae güçlerinden bahsetmişti ama emin olmak istedim.

"Hepsi değil, sadece Seelie'ler. Ben de zehirlerden iyileşebiliyorum ama aynı şekilde değil. Bir hayvanın zehrini bir bedende *etkisiz hale* getirebilirim."

Kıçım yana doğru daha da kayınca gözlerimi kapattım. "Atı durdur."

"Ne?"

"Sadece bir saniye. Durdurun onu."

Bir mucize eseri Rune itiraz etmedi. Sadece dizginleri çekti ve at zayıf bir kişnemeyle yürümeyi bıraktı. O durunca ben de hareket ettim.

Rune'un kollarına tutunarak etrafımda döndüm, bacaklarımı onun iki yanına koydum ve kollarımı beline doladım. Başımı omzunun kıvrımına yasladım ve yüzümü tekrar çenesinin altına sakladım.

Şurada. Çok daha iyi.

Rune'un bir kaya parçasına dönüşmesi dışında.

Belki de ona bu şekilde oturup oturamayacağımı sormalıydım diye düşündüm.

"Bu iyi mi?" Bir şey söylemeyi reddedince mırıldandım çünkü tekrar hareket etmek istemiyordum. Bu rahattı. Ona çok kolay tutunabiliyordum, bacaklarım kalçalarının üzerindeydi ve kıçım artık yanlara doğru kaymıyordu. Kabul ediyorum, tam merkezim sikine bastırılmıştı ama... sert değildi. Ve ona sürtünmeyecek kadar uzaktaydım.

Kahretsin, düşeceğim korkusu olmadan bir dakikalığına gözlerimi kapatabilmem gerekiyordu.

"*Peki*," diye mırıldandı Rune sonunda ve at yeniden yürümeye başladı -eskisinden daha hızlı.

Rahatlamıştım, bu yüzden gerektiği kadar sıkı tutunmuyordum, bu yüzden at bir dönüş yaptığında yana kaymaya başladım. Ama ben çılgılık atamadan Rune'un kolu yan tarafıma dolandı ve beni yerimde tuttu. Beni göğsüne sabitledi. Vücudumun yarısını pelerinle örttü.

Uzun bir nefes aldım ve ruhum dinlendi.

Mükemmeldi. Burası mükemmeldi.

Rune beni tekrar bıraktı, neredeyse şikayet edecektim ama sonra kapüşonunu kafasına geçirdi ve kolunu bir kez daha sırtıma dolayarak yanıma örttü. Bana sıcaklık verdi. Güvenlik.

Yüzümde bir gülümsemeyle orada uyudum.

Ama sadece birkaç dakika sonra.

"Uyan, Wildcat. Misafirimiz var."

yirmi bir

GÖZLERİM BIRDEN AÇILDI. Bacaklarım ve kollarım Rune'a sarılmıştı, onun kolu sırtımdaydı ve beni ayakta tutuyordu. Eğer o olmasaydı düşeceğimi fark ettim çünkü uyurken bedenimi tamamen bırakmıştım.

O zaman karanlıktı ama şimdi aydınlık vardı. Gökyüzü maviydi, etrafımızdaki ağaçlar öncekinden daha azdı. Bindiğimiz at hâlâ yavaşça yürüyordu ve Rune'un kalbi durmadan atıyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü yanağım göğsüne bastırılmıştı.

Geriye yaslandım, aniden farkına vardım, zihnim düşünceler, anılar ve duygularla dolup taşıyordu.

"Şşşşş," diye fısıldadı Rune ve ben de hemen hareket etmeyi bırakıp elimden geldiğince etrafıma bakmaya çalıştım. İki eliyle atın dizginlerini kavradı, ben de eyerden kaymamak için benimkileri onun arkasına kilitledim.

Etrafımıza ikinci kez baktığımda eğildim ve kulağına fısıldadım, "Orada kimse yok."

Ama Rune cevap vermedi. Tamamen uyanıktı, tetikteydi, geceleri olduğundan çok daha mavi görünen gözleri soldan sağa doğru hızla hareket ediyordu.

Sonra dizginleri çekti ve at yürümeyi bıraktı. Bir an nefesimi tuttum, kuş cıvıltılarını dinledim.

uzakta, yapraklar yavaş rüzgarla hareket ediyor.

Hiçbir şey olmayınca arkamı dönüp tekrar ona sırtımı dönerek oturmaya çalıştım ama Rune'un eli kalçama gitti ve sıktı.

"*Kal,*" diye emretti.

Sıcaklık bir anda her tarafıma yayıldı.

Sonra ayak seslerini duydum.

İki kolumla vücudunu sararak, kimin geldiğini görmek için elimden geldiğince döndüm. Rune sakın görünüyordu, hiç telaşlanmamıştı ama ben telaşlanmıştım. O kadar paniklemişim ki kalbim ağzımdan fırlamak üzereydi - ta ki onları görene kadar.

Dört adam arkasına saklandıkları ağaç gövdelerinden uzaklaştı ve yavaşça yaklaştılar.

Parlayan gözleri, çift kafaları ya da sivri burunları yoktu. Ortalama bir insandan biraz daha büyük olmasalar da çok sıradan görünüyorlardı. Kahverengi deriler giyiyorlardı, gözlerinde merak vardı ve bakmalarına gerek kalmadan her ağacın ve her ot parçasının nerede olduğunu biliyormuş gibi hareket ediyorlardı.

"Rune?" Fısıldadım çünkü henüz tamamen çıldırıp çıldırmayacağımı bilmiyordum.

"Sana yaşam bağıyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun, Wildcat?" Sırt çantamı bağladığı eyerin yan tarafına uzandı ve yavaşça aramıza getirdi. Kolumu kayışların arasından geçirdim ve gövdesini tekrar sıkıca kavradım. "Verenthia'daki her yaratık aynı şeyleri bilir. Bu yüzden kim olduğunu kimseye söylememen çok önemli."

"Söylemem," diye fısıldadım. "Söylemeyeceğim."

Adamlar şimdi ancak üç metre uzaktaydı ve hâlâ geliyorlardı.

Rune diğer kolunu omuzlarıma doladı. "Kimsenin öğrenmesine izin vermemek *çok* önemli. Prensini ölmesini kimin istediği ve bunun için seni kimin öldüreceği belli olmaz."

O maymun canavarları peşimden gönderenlerin sadece prensi iyileştirmememi istediklerini sanıyordum, oysa gerçekte o canavarları *beni* öldürmek için göndermişlerdi.

"Yalan söyleyeceğiz," diye fısıldadım, kırpışmayan gözlerim adamların üzerindeydi. "Onlara yalan söyleyeceğiz."

"Onlar noxin," dedi Rune. "Onlar bilir." *Noxin de ne?!* "Ben iyi bir yalancıyım." "Bir şey fark etmez."

"Merhaba gezginler. Noxin bölgesindesiniz. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin."

Adamın sesi çok *sıradan olduğu* için çığlık atmak istememe neden oldu. Tıpkı babamın konuştuğu gibi bir adam konuşuyordu.

"Sadece geçiyorduk. Sizi birkaç dakikadan fazla rahatsız etmeyeceğiz," dedi Rune ve sesi her zamanki gibi sakin, alçaktı. Onun konuşmasını duysanız hiçbir şeyden şüphelenmezsiniz.

Yanımızda duran adamlar şimdi birbirlerine bakıyorlardı.

Sonra aynı adam çok daha güçlü bir şekilde "Adınız ve işiniz" dedi.

Benim için sonsuza kadar süren bir saniyelik sessizlik.

Rune dudakları saçlarıma değene kadar başını yavaşça eğdi. "*Sıkı tutun*" diye fısıldadığında zar zor duydum.

Her şey çok hızlı oldu.

Hareket etti, bacaklarını atın yanlarına çarptı ve at inanılmaz bir hızla koşmaya başladı. Can havliyle ata tutunurken çığlığım boğazımda düğümlendi. Rune dizginlerle ve atın koşmasını sağlamakla meşguldü, ben ise atın gövdesiyle birlikte bir aşağı bir yukarı zıplarken tek başıma tutunmak zorundaydım ve bu sırada ikisi yaya, diğer ikisi de atlı olan adamlar beni takip ediyordu.

Bu atları bu kadar hızlı nereden bulmuşlar?! Ve bizimkiler kadar da büyüklerdi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye söylenmeye devam ettim, şimdi ayak bileklerim kalçalarına kilitlenmiş ve kollarım boynuna dolanmış halde Rune'un vücuduna sarılmıştım. Atı ileriye doğru yönlendirirken hiç şikâyet etmedi, birkaç saniye daha kazanmayı umarak aniden yanlara döndü.

Ama adamlar gelmeye devam etti ve bana öyle geliyordu ki onların atları bizimkilerden daha hızlıydı.

"Yaklaşıyorlar!" Çığlık attım çünkü gözlerim onların üzerindeydi ve Rune sadece ileriye bakıyordu.

"Atlamalıyız!" diye bağırdı ve tüylerim diken diken oldu. *Atlamak* mı dedi? "Tüm gücünle bana tutunmanı istiyorum. Atımız yorgun ve aç, yetişemiyor. Atlamak zorundayız!"

Evet, öyle yaptı.

"Nereye atlayayım?" Çünkü ağaçlarla dolu bir ormandaydık ve o adamlar hala peşimizden koşuyordu.

Daha da kötüsü, arkalarında daha *fazlası* vardı. Daha fazla atlı adam ve hala uzakta olsalar da, bize hemen ulaşacaklardı.

Kalbim durdu.

"Sadece bana güven!" Rune bağırdı. Başka seçeneğim var mıydı?

Hayır, yapmadım.

Bu yüzden ayak bileklerimi olabildiğince sıkıca kilitledim, pelerininin arkasını tüm gücümle yumruklarımınla kavradım ve her ne yapmayı planladiysa onu yapmasını bekledim.

Hatta nefesimi toparlamak, zihinsel olarak onun *atlayışına* hazırlanmak için bir anım daha olur diye düşündüm ama bir kez daha her şey benim yetişemeyeceğim kadar hızlı gelişti.

At aniden sağı döndü, lanet bir arabanın yapacağından daha hızlı bir şekilde tam bir U dönüşü yaptı ve eve kadar duyulabilecek kadar yüksek bir kişnemeyle.

Gözlerim tamamen açıldı, bu yüzden Rune bizi hareket ettirdiğinde, at bizsiz koşmaya devam ederken bizi kenara *fırlattığında* ve sonra düşerken gördüm.

Ağaçlar.

Altımızdaki irili ufaklı ağaçlarda sarı, mor, mavi, yeşil yapraklar, muhtemelen yirmi metreden fazla. Rune bir kolunu sırtıma dolamış, beni göğsünde tutuyordu, diğer kolunu da yana doğru uzatmıştı. Ağaçların gölgeleri hareket ediyor, yukarı çıkıyor, ağaçlar oldukları yerde kalırken bize doğru yükseliyordu.

Gözlerim sıkıca kapandı. Beynim bunların hiçbirinin gerçek olmadığına, hâlâ uyuduğumda, nerede olursak olalım hâlâ gece olduğunda ısrar ediyordu. Bu devasa ağaçların üzerine düşmek üzere değildik ve gölgeler yerden bize dokunmak için uzanmıyordu.

Gerçek değil.

Sonra dönmeye başladık.

Gözlerim açıldı, içgüdülerimi suçladım. Etrafımdaki karanlık, dışarıdaki hiçbir şeyi göremeyeceğim kadar kalın değildi ama Rune'un sırtını *tutup* üzerine kaymasını sağlayacak kadar kalındı, sanki katı bir şeymiş gibi, o karanlık. Sanki çok kaygan bir yüzeymiş gibi, oysa ben hala ağaçları, gökyüzünü ve ötesindeki dünyayı görebiliyordum. Bu gölge topunun, gözlerimi son kez açtığımda çok aşağıda görünen ağaçların hemen hemen üzerinde oturduğunu görebiliyordum.

Şimdi oradaydılar ve Rune her geçen dakika daha da yavaşlayarak gölgelerin üzerinde kayarken onlar gölgeleri tutuyorlardı.

Ağzım çığlık atmak için açıldı ama elleri yüzümdeydi, kocaman gözleri üzerimdeydi.

Rune başını salladı, parmağını bir saniyeliğine dudaklarının önüne getirdi. Bacaklarımı hâlâ kalçalarına dolamıştım ve bırakmadığından emin olmak için bileklerini de kavradım. Orada kaldım, ciğerlerime yeterince hava almaya çalıştım ve etrafımıza hiç bakmadım. Bakarsam kendimi kaybederdim, bu yüzden sadece ona odaklandım. *Onun* bana odaklanmasına. Ne kadar yakın olduğumuza, neredeyse üzerine oturduğuma. Elleri yüzümdeydi, burunlarımızın ucu birbirine değiyordu, dudaklarımız bir santim ayırdı.

O gözlerini kapattığında ben de aynısını yaptım. Bize hiçbir ses gelmiyordu, bu yüzden tek duyduğum kalbimin vahşi atışıydı. Göğsümde de beni dehşete düşüren o sıcaklığı hissediyordum ve kontrolümü kaybedersem neler olabileceğini hayal bile edemiyordum. Kabuslarımdan ter içinde uyandığımda bazen evde yaptığım şeyi burada yapsaydım.

Şu anda bunun gerçek olup olmadığını bile düşünmüyordum, korku buna izin vermiyordu. Tek bildiğim dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğuydu ve Rune belki de tam da bu amaçla, hiç uğraşmadan beni her şeyden ve herkesten uzaklaştırmak için yaratılmıştı.

Tanrı yardımcım olsun, eğildim ve dudaklarımı onunkilere dokundurdum. Sadece *dokundu.*

Tüm vücudum kıpırdamadan durdu. Derimin altındaki ısı durakladı.

Rune, "Wildcat," diye fısıldadı ve uzaklaşmaya başladı.

Ellerimi boynunun arkasına doladım. "Lütfen Rune, sana *ihtiyacım* var."

Belki daha sonra pişman olurdum. Muhtemelen olurdum ama şu anda bunun sonuna kadar gidemezsem hayatta kalamayacağımı biliyordum. Bundan asla tek parça halinde kurtulamazdım.

Bir sonraki saniye, Rune dudaklarını dudaklarıma çarptı ve beni öptü.

Tüm dünya tam da bu noktaya bağılıydı. Nerede olduğumuz ve etrafımızda neler olduğu, hala gölgelerin yüzeyinde nasıl *kaydığımız* hiç mantıklı değildi, ama *bu...*

Bu sabah uyanmaktan daha anlamlıydı. Nefes almaktan.

Ve bu beni çok çabuk tüketti.

Rune alt dudağımı kendi dudağının arasına alıp nazikçe öptü ve göğsümdeki, beni içten içe yok edebilecek sıcaklık kayboldu. Yerine bir başkası geldi ve bu seferki daha farklı yanıyordu. Kıpırdamadan durdum, dudaklarının yumuşaklığını hissettim, onun benimkini tuttuğu gibi ben de onun yüzünü tuttum.

Sonra dili çıkıp dudaklarımın arasından kaydı ve zihnim bu ağaçların yapraklarıyla aynı renkte alevler içinde patladı. Onu ağzıma alıp ilk kez tadına baktığımda bedenimin kontrolünü kaybettim.

Karanlık. Tatlı. *Mükemmel.*

Herkes, yeni bağımlılığımıza sıcak bir hoş geldin demek için ellerini birleştirsin

Dilim onunkine doğru kaydı ve yumuşak ve alçak bir inilti çıkardı, bu da üzerime o lezzetli sıcaklığın daha da fazlasını döktü. Saniyeler içinde ritmi yakaladık, birbirimizin dudaklarını ve dillerini emdik, hayatımız boyunca yapmak istediğimiz gibi birbirimizin ağzını keşfettik.

Kollarım onun boynuna, o da benim belime dolanmıştı ve artık hiçbir yere gitmiyordum. Ritmimiz mükemmeldi ve öpüşme hakkında düşünmeme hiç gerek yoktu; bedenlerimiz ne yapacağını, her hareketi ve başımızın her dönüşünü nasıl tamamlayacağını biliyordu. Tek düşündüğüm *daha fazlasıydı*, bedenimi onunkine daha sert bastırmak, öpüşmeyi derinleştirmek, daha hızlı ve daha yavaş hareket etmek ve her hızda

Ta ki ona her yönden ve her açıdan uyduğumu kesin olarak anlayana kadar.

Ta ki ağızlarımız birbirini iyice tanıyana kadar.

Ama aniden Rune geri çekildi ve sanki tüm hayat iplerimi bir anda kesmiş gibiydi. Müzik -ya da biz öpüşürken kafamın içinde çalan her neyse- aniden durdu ve gözlerim ardına kadar açıldı, onunkiler de öyle.

Çivit mavisi ve gümüş rengi ve -yine-
mükemmel. "*Kahretsin*," dedi Rune.

Üzerinde oturduğu şeyin yüzeyi lanet olası bir balon gibi *patladı* ve sonra tekrar düşmeye başladık.

yirmi iki

Ağaçlar, yapraklar, dallar altımızdaydı. İçgüdüsel olarak Rune'u bıraktım, o da beni bıraktı çünkü sanki bir şey bizi aşağı *çekiyordu* - yerçekimi değil, lanet olası bir mıknatıs.

Aynı anda yere çarptık ve çalıların üzerine düştük, bu da çarpmanın acısını biraz azalttı, diye düşündüm, çünkü kemiklerimden hiçbiri kırılmadı. Ayrıca kolumdan kaymadan önce sırt çantamın üzerine düşmüştüm, bu da yardımcı olmuş olmalı.

Düşüşün daha uzun süreceğini sanıyordum. Rune'un bizi tuttuğu gölgeler bu ağaçların en tepesindeydi ve şimdi onların altındaydık. Yerdeydik. Anlayabildiğim kadarıyla hayattaydık.

Altımda otlardan başka bir şey kalmayana kadar birkaç kez çalılığın kenarına yuvarlandım ve Rune hemen yanımdaydı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde doğruldum, içgüdülerim kontrolü ele aldı, etrafımı tanımaya çalışırken gözlerim hızla kırışıyordu.

Ağaçlar, ama çok fazla değil. Güneş ışığı her yerdeki gölgelikleri delip geçiyordu. Etrafımızda rengarenk yapraklar.

Havada duman kokusu vardı ve bir kadın bizden on adım ötede durmuş gülümsüyordu.

Onu gördüğüm anda kalbim duracak gibi oldu. Geri çekildim, Rune'u aradım ve onun da ayağa kalkmış olduğunu gördüm.

ve gözleri aynı kadının üzerindeydi.

Onu hayal etmiyordum, gerçekten oradaydı.

"Oh, merhaba, merhaba! Hoş geldiniz - sizi görmek çok güzel!" Sesi yüksekti. Neşeliydi.

Beni çok korkuttu.

"Rune," dedim çünkü ayağa kalkmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Bizi ağaçlardan aşağı çeken o lanet mıknatıs, kıcımlı yerden hiç kaldıramadığımdan emin oluyordu ve Rune da aynıydı.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Bu sadece bir toksin. Sakin ol."

"Kıpırdayamıyorum," dedim dişlerimi sıkarak, kadın yaklaşırken, elinde bir şey tutuyordu; yanan bir çubuk ve gri duman etrafını sarıyordu. Koku buradan geliyor olmalıydı.

"Bizi kurtarmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Onun tuzağındayız," dedi Rune ve ben hiçbir yerde bir tuzak göremedim ama sonra buranın Verenthia olduğunu hatırladım. Burada tuzak için ip ve ağ kullanmıyorlardı, büyü kullanıyorlardı. Yerden mıknatıslar yapıyorlardı ve ayağa kalkmanıza bile izin vermiyorlardı!

"Siktir, siktir, siktir!" Fısıldadım çünkü sakinleşmeye çalışmak şu anda üzerimde tam tersi bir etki yaratıyordu.

Kadın daha hızlı yaklaştı.

Muhtemelen benden birkaç santim kısaydı, kestane rengi saçları iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve üzerinde buradaki insanların giydiklerinden çok farklı görünen pembe bir elbise vardı. Kumaşı yumuşak ve ütülenmiş görünüyordu, dikişleri tam olarak doğruydı - ama konudan sapıyorum. Yuvarlak yanaklarında allık vardı -çünkü bunun doğal bir renk olmasına imkân yoktu- ve gülümsemesi Aetherway'den geldiğimden beri gördüğüm en içten gülümseme olabilirdi.

Bu da içgüdülerimi alt üst etti.

"Söyle bana, kimsin sen güzel kız? Hiç tanıdık gelmiyorsun. Seni daha önce buralarda görmemiştim," diyerek elindeki çubuğu salladı ve dumanın ağır kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Tabii ki ona sahte bir isim verecektim çünkü Rune beni uyarmıştı ve İkiz Doğanlar'a söylediğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum. Ama sınıfımdan bir kızın adını aklımda tutarak konuştuğumda, ağızımdan çıkan gerçek sözcükler "Nilah Dune" oldu.

Bu ne lan?

Rune'a döndüğümde hiç şaşırmamıştı. Onun yerine ellerini oturduğu yere bastırmış, daha yüksekte oturmaya çalışıyor ama omuzlarını bile dik tutmakta zorlanıyordu.

"Nilah Dune, Cloakwood'a hoş geldiniz. Ben Miriam, sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Elindeki sopayı sallayarak bana doğru eğildi. "Söyle bana, kimsin ve burada ne arıyorsun?"

Oh, Tanrım...

Tekrar Rune'a baktım ve bu sefer *korkmuş* görünüp görünmediğim umurumda bile *değildi*, korkmuştum. Çünkü midemin çukurunda ağızımdan çıkmak için gövdemden yukarı doğru yürüyen kelimeler vardı, *gerçek olan* kelimeler. Aynı gerçeği burada kimseye söylememem gerekiyordu ama yine de durduramıyordum, tıpkı ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi yerden kaldıramadığım gibi.

"Ben... Ben..." Ağızımı kapattım ve aynı anda kafatasımın içinden keskin bir acı geçti, sanki bir bıçak beynimi ikiye bölmüş gibiydi.

Hem bağırılmamak hem de konuşmamak için dilimi ısırıldığında Rune, "Sorun yok," dedi. "Sorun değil, karşı koyma. Neredeyse özgür sayılırız."

Ve Şimdi, gün ışığında bile, ellerinin içeriden aydınlatıldığını görebiliyordum. Bizi tutan Şeye karşı büyüsünü kullanıyordu.

"Cevap ver bana Nilah Dune," dedi kadın tekrar. Elindeki sopayı yüzüme doğru salladı ve konuşma isteğim bir anda iki kat daha güçlendi.

"Ben Dünya'dan bir insanım. Seelie Prensi'nin Cankurtaran'ıyım ve onu hastalığından iyileştirmek için buradayım."

Tüm bu sözler sanki aceleyle söylenmiŐ gibi beni terk etti ve iki elimi ağzımın önüne getirdim ama artık çok geçti.

Ne haltlar dönüyor burada?!

"Oh-ooh!" dedi kadın, ellerini çırparak ve daha da geniş bir Şekilde gülümseyerek. "Prensin gelini!"

Pardon?

Rune bile bir kalp atışı için durakladı.

"Kız onun gelini *değil*," dedi, sesi tehlikeli bir Şekilde alçaktı.

Kadın elindeki sopayı ona doğru salladı. "Ama olacak! Zıt cinsiyetlerin hayat bağlarının nasıl iŐlediğini bilersin; sonunda hep evlenirler!"

Güldü.

Rune'a baktım ama onun gözleri sadece Rune'a bakıyordu, gözlerinde ölümcül bir bakış vardı. Söylemek istedim, *bu doğru mu? Az önce söylediği Şey doğru mu?*

Ayrıca, beni eve götürmek için artık çok mu geç? Gerçekten eve dönmek istiyorum...

Ama *bu* kelimeler içimden çıkmayı reddetti.

"Tuzağı açmam için bana bir dakika verin, hemen geliyorum," dedi kadın ve arkasını dönüp hızla diğer tarafa, ağaçların arasına ve uzaktaki eve benzeyen yere doğru ilerledi.

Aynı anda Rune ellerini yerden kaldırdı ve avucundan çıkan ışık kör ediciydi. Yine de bir saniyeden fazla sürmedi. Bir şey *kırıldı* ve hava bir yerde bir kapak açılmış gibi serbest kaldı ve sonra Rune ayağa kalktı, ellerini benimkilere uzattı.

O an sona ermeden önce ikimiz de ayaktaydık, artık yere bağlı değildik ve kaçacaktık, diye düşündüm, bacaklarımızın bizi götürebildiği kadar uzağa ve hızlı.

Ama sonra Rune dedi ki, "Bunu tersine çevirmeye çalışacağız, tamam mı? Beni takip edin."

"Bu da neydi böyle, Rune? Yalan *söyleyemedim!* Deniyordum ama yapamadım..."

"Bu senin hatan değil, onun bitkileri. Noxin yalanlarla gerçekleri ayırt edebiliyor ve ayrıca onları engelleyecek büyünüz yoksa her şeyi onlara ifşa etmenizi sağlayan her türlü bitkiyi geliştirme konusunda da ustalar."

"Vay anasını," diye nefes aldım çünkü bu gerçekten mantıklıydı. Çubuğundan çıkan dumanın kokusunu almıştım ve kendimi durdurmam imkânsızdı. "Bekle-gerçekleri tatmak mı?" Çünkü bu kısım kulağa çok tuhaf geliyordu.

"Evet. Dillerinde fazladan tomurcuklar var. Havadaki yalanlarınızın tadını alabilirler," dedi Rune ve evet, zihnim tamamen temizlenmişti. "Ama biz bundan faydalanacağız, bu yüzden geride durup dediğimi yapmanı istiyorum, tamam mı?"

"Ya da bize daha fazlasını söyletmeden önce *kaçabiliriz!*"

"Atı kaybettik. Cloakwood'un merkezinden hâlâ ne kadar uzakta olduğumuzdan emin değilim. İhtiyacımız olan-"

"Oh, kendinizi çoktan serbest bıraktınız. Sanırım bu hiç sorun değil."

Kadın çoktan dönmüştü.

Rune arkasını döndü ve bir bedenin sahip olabileceğini düşünmediğim bir zarafetle yürümeye başladı ve kadının ağaçların yanında durduğu yere doğru giderken çok sakın görünüyordu. Ben orada durup gözlerim faltaşı gibi açılmış, dehşete kapılmış bir halde onu izlerken o çok sakın görünüyordu - ta ki kadını boynundan kavrayıp havaya kaldırana kadar.

Bana sorarsanız o anda dizlerimin beni tutması bile bir mucizeydi.

Beni tutmakla kalmadılar, vücudum beni ileri doğru götürdü ve aniden kolunu kavrayarak kadını bırakmasını sağlamaya çalıştım. Lanet olsun, kadın *boğuluyordu!*

"Rune, ne oluyor-ne oluyor-"

"Wildcat, bunu *daha yeni* konuştuk." Başını bana çevirdi, çok sakindi. Çok sessizdi, sanki nefes almak için çırpınan kadını duymuyordu. "Geri çekilmen ve söylediklerimi yapman gerektiğini söylediğim kısmı hatırlıyor musun? *Az önce* sana bunu sordum."

"Şu anda ciddi misin? Gözümün önünde birini *öldürmeye* çalışıyorsan bu sayılmaz!" Bunu belirtme ihtiyacı duymam bile çok saçmaydı... değil mi? "Seni alt eden ve sırlarını nasıl anlatacağını bilen birini öylece öldüremezsın!"

"Neden olmasın?" Rune sordu ve bunu bana gerçekten -içtenlikle- sordu.

Ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Çünkü *bu yanlış!* Kahretsin Rune, bu çok basit, öldürmek *yanlış!* Bunu sana burada öğretmiyorlar mı?"

"Sana zarar verebilirdi," diyerek tekrar kadına döndü ve parmaklarını boynuna doladı.

Bu arada elini çekmeye çalışırken biraz hava almaya çabalıyordu ama zahmet etmemesi gerekiyordu. Deniyordum,

Onu da tüm gücümle geri çekiyordum ama bu lanet olası bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Ama yapmadı. Bana zarar vermedi, *bırak gitsin*."

"Hayır."

Hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim (belki kız kardeşimin zorbalığa uğradığı videoyu izlediğim zaman hariç).

Geri çekildim, kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve onu izledim. Sadece onu izledim ve içimden, eğer kızı *hemen* bırakmazsa onu ısıracağıma yemin ettim. Siktir et, tıpkı o vampirin Tuck ve Tucker'a yaptığı gibi boynunu ısıracaktım ve bu işe yaramazsa burnunu da ısıracaktım.

Rune bana baktı. "*Ne?*" diye tükürdü ama ben konuşmadım.

Hayır, ağzımı bir sonraki açışım ısırma için olacaktı ve kadının hayatta kalma mücadelesi verirken çıkardığı seslere bakılırsa, o an çok yakında gelecekti.

Ama Rune gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı.

"Çok *sinir bozucusun*, bunu biliyor muydun?!" Bu ondan.

Bunu ben değil Rune söyledi ve sonra kadını bırakıp geri çekildi.

Tüm alemlerdeki en büyük yalancı ben olurdum - ne kadar çok olursa olsun

-Eğer rahatlamadığımı söylersem. Kadın yaşıyordu. Öksürüyordu ama kendini dört ayak üzerinde tutarken nefes alıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim Rune'a çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum ve kadının ayağa kalkmasına yardım etmeden önce bundan hiç etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım. Başı bu şekilde eğik olmazsa derin nefes alması daha kolay olacaktı.

Bu sırada Rune önümüzde küçük bir daire çizerek volta atıyordu, başı eğik, parmakları çenesindeydi. Kadın ayağa kalktı ve ben

En yakın ağaca yaslanmasına yardım ettim, yanına gittim. Daireler çizmeyi bırakıp bana bakana kadar onu izledim.

"Ne?" dedi tekrar, bu sefer sesinde çok daha fazla ısırik vardı.

Yapmak üzere olduğu Şeye tanık olduktan sonra muhtemelen korkmam gerektiğini fark ettim. Ama korkmadım.

"*Sikişmek* demiştin."

Rune bir Şey söylemek için ağızını açtı, muhtemelen cehenneme gitmem için *bağıracaktı* ama sonra gözleri dudaklarıma takıldı. Durdu. Gözlerinin rengi tam karşımda, asla tam olarak tarif edemeyeceğim bir şekilde değışti. Çok daha zengin, çok daha canlı hale geldi ve irislerinde küçük haritalar oluşturan o ince gümüş çizgi de biraz daha parlak yanıyor gibiydi.

İşte o zaman öpücüğü hatırladım.

Lanet olsun, ben Rune'u öpmüştüm, Rune da beni öpmüştü ve ona gerçekten *ihtiyacım* olduğunu söylemiştim. Utanç ve tahrik üzerime lav gibi döküldü. Durduğum yerde yanıyordum, dış dünya tarafından görölme bile tamamen kavrulmuştum.

Ama kalbim göğsümde dört nala atıyordu ve Rune'un bunu duyabildiğini zaten biliyordum, yani belki de biliyordu - ki bu daha kötüydü.

"Bana iyi bir neden söyle..." diye fısıldadı ve benimle konuştuğunu sandım.

Ama sonra cümlesini bitirmek için başını yana, ağacın önünde duran, boynunu tutan ve artık yarı normal nefes alan kadına çevirdi.

"...neden seni şu anda öldürmemeliyim."

"Dur, dur," dedi kadın ellerini kaldırarak. O sırada o kadar çok duygudan dolayı nefes nefese kalmıştım ki, adam kadının kafasını kesse, onu durdurmaya çalışmak aklıma bile gelmezdi.

Kafasını keseceğine inandığımdan değil... keser miydi? Çünkü bir kez daha, *bu adamı tanımıyorsun, Nilah*.

"Sana yardım edebilirim," dedi kadın, neyse ki beni aklımdan çıkardı.

"Sana yardım edebilirim. Bırakın konuşayım."

Rune ellerini yumruk yaptı ve omuzlarını dikleştirdi. "Hızlı konuş."

"Bir arabam var. Sizi kasabaya ya da nereye gitmeniz gerekiyorsa oraya götürebilirim," dedi kadın, yüzünde o gülümsemeden eser yoktu.

Bir an için kafamı kaldırdım, belki başka biri vardır diye düşündüm.

-Kendisiyle aynı türden olması gereken o adamlar her an buraya gelebilir ve Rune'un onu tehdit ettiğini görebilirlerdi.

Ama ormanın her tarafı bomboştu ve yukarı baktığımda, muhtemelen elli metre ötedeki dik zemini görebiliyordum ve kalbim duracak gibi oldu - *oradan mı* atlamıştık?

Nasıl oldu da parçalanmadık?!

"Kasabaya kendi başımıza gidebiliriz," dedi Rune ve tehditkâr bir adım attı, ama şimdi biraz daha sakindim ve o utanç bir anlığına zihnimden silindi, ben de hareket ettim.

"Ama bilecekler," dedi kadın. "Seni kovalayan avcılar haber göndermiş olacaklar, seni aradıklarını bilecekler. Eğer seni oraya götürürsem, arabamda kimse seni görmez. Hiç kimse."

Rune bir an sessiz kaldı.

Kadın -Miriam- bana döndü. "Sana istediğin kadar yiyecek ve barınak sağlayabilirim, giydiğin o berbat elbiseyi çıkarabilirim." Yine gülümsüyordu, sadece birazcık, gözleri parlıyordu. Sanki yüzüme dokunmayı, yanağımı çerçevelemeyi hayal ediyormuş gibi elini bile kaldırdı - beş metre öteden.

Bu da onun *iyi görünmemesine* neden oldu. Kafasında yani.

"Ne istersen iste, eğer sana verebilirsem, veririm. Karşılığında sadece *tek bir* şey istiyorum."

Rune, "Hayatın mı?" dedi.

"Hayır, aptal," dedi kadın, sanki Rune'un az önce onu çıplak elleriyle boğmak üzere olduğunu çoktan unutmuş gibi onu başından savarak. "Ben kara elmas istiyorum."

Kara elmas mı?

Rune'a baktım - bu kadın gerçekten kendini kaybetmişti! Rune'un ona cevap vermesi dışında.

"Üzerimde kara elmas yok - ki bunu bildiğinize eminim."

"Ama sen Midnight'sın ve hemen eve koşup benim için de bir tane alabilirsin. Değil mi?"

Bu da ne böyle? "Affedersiniz... Kara elmas nedir?"

Miriam ellerini göğsünün önünde birleştirerek, "Ah, bu harika bir şey," dedi; sanki birkaç dakika önce nasıl boğulduğunu, nefes almakta nasıl zorlandığını tamamen unutmuş gibiydi. "Ve Gece Yarısı Mahkemesi onlarla dolu. Tek ihtiyacım olan yaklaşık bir elma büyüklüğünde bir tane - bu işimi görür. Sadece *bir tane*."

Rune'a baktım, başımı salladım çünkü söyleyecek söz bulamıyordum.

Onun yerine "Ne zaman?" diye sordu.

Kadın da, "En kısa zamanda efendim," dedi.

Efendim.

Rune bir *efendi* değildi. Öyle miydi?

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ama beni görebildiğinden şüpheliydim.

Kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu.

Bir an sonra başını salladı. "Önce yemeğe ihtiyacı var. Ve bir tuvalete," dedi Miriam'a.

"Oh, of co-"

"Sözümü unutma, noxin-eğer herhangi bir şekilde arkamdan iş çevirmeye *kalkarsan*, seni öldürürüm."

Artık ona inanmamak mümkün değildi. Her kelimesi doğruydu, benim için bile.

Ama Miriam dilini ağzının damağına değdirdi ve dudaklarını bir şeyler çiğniyormuş gibi oynatarak, "Gerçeğinizin çok yoğun bir tadı var, efendim," dedi. *Beni şaşkına çevirdi*. "Lütfen sizi kahvaltı için evime davet etmeme izin verin." Ona ve bana gülümsedi. "Bu taraftan."

Miriam arkasını döndü ve başka bir soru sormadan bizi doğruca ağaç hattının sonundaki evine götürdü.

yirmi üç

BİR UÇURUMUN ÜZERİNDEYDİK.

Çok yüksek bir uçurumun kenarında.

Binalara, ormanlara ve aşağıdaki alçak tepelere baktım ve bir dağda olduğumuzu fark ettim. Rune bizi başka bir uçtan aşağı atmadan önce o atı daha da yükseklerle sürüyorduk. Görünüşe göre, dağın en alt seviyesine inmiştik, dağ dümdüz aşağıya doğru muhtemelen yüz metre kadar inmeden önce.

Kadın gülümsemeyi henüz bırakmamıştı.

"Affedersiniz, kısa bir soru soracağım Bayan Miriam. Eviniz neden *kenarda*?"-Bir an için durup anlamaya çalıştım, sonra devam ettim -"*Uçurumdan mı?*" Onun için çizseydim daha belirgin hale getiremezdim.

O da dedi ki, "Manzara yüzünden tabii ki! Ve lütfen bana Miriam de."

Ev -aslında daha çok bir kulübeydi ama o buna ev diyordu- tam anlamıyla uçurumun kenarından yaklaşık on metre uzaktaydı. Rune ve benim üzerine düştüğümüz ağaçlar kulübenin hemen **arkasından** başlıyordu ve dağın geri kalanı elli metre ötede dev bir gökdelen gibi yükseliyordu. Sol tarafta daha fazla ağaç, sağ tarafta ise mükemmel sıralar halinde büyüyen her türlü bitkiyle dolu devasa bir arazi parçası vardı. Bütün bu bitkileri nasıl toplayabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

bir uçurumun bu kadar yakınında büyümenin adını bile koyamazdı, ama kesinlikle oradaydılar.

Kulübenin  n kapısının sağ tarafında küçük bir masa vardı, tıpkı yuvarlak pencereler gibi ikisi de açıktı. Kadın oraya oturmamızı istiyordu ve en kötüsü de Rune'un bunu kabul etmesiydi.

"Hadi," dedi. "Yemek yiyelim. Zamanımız yok." Onu takip etmekten başka ne yapabilirdim ki?

"Hemen döneceğim," dedi kadın, kulübenin içinde kaybolmadan önce yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

İşte o zaman koku burun deliklerime ulaştı - *güzeldi*. Nane  ayı gibi ama biraz değişik.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim dürüstçe, Rune'u  pt ğ m gerçeğinden ba layarak.

Ağzına.

Diliyle.

Ve bunu düşündükçe dudaklarım daha çok yanıyordu, sanki  p  meyi *yeni* bırakmışız gibi. Sanki hâlâ vücudunun sıcaklığı  zerimdeymi  gibi, anılar canlıydı.

"O zararsız," diye fısıldadı Rune, Miriam'dan bahsettiğimi düşünerek, ki asıl endi em bu olmalıydı, ama hayır. Elimi masanın üzerinde tutmaya ve gerçekten yanıp yanmadıklarını görmek için dudaklarıma *değdirmemeye* odaklanmışım - *gerçekten yanmıyorlar, seni aptal!*

"Yemek yiyip tuvaleti kullanacağız ve sonra bizi Cloakwood'a götürecek. Günün geri kalanında yaya olarak devam edebiliriz. Sabaha kadar Blackwater'da oluruz," diye devam etti Rune.

Bu arada, o konuşurken ve ba ını ötesinde kasabanın bulunduğu uçuruma doğru sallarken profiline bakmak zorunda kaldım.

Kahretsin, iyi öpüşüyordu. *Çok* iyi öpüşüyordu ve daha önce sadece Caleb'ı öpmüş olmama rağmen bunu anlayabiliyordum. Her hareketimi takip edişinden, zahmetsizce ritmime ayak uyduruşundan. Beni *çok ciddiymiş* gibi, her şeyini ortaya koymuş gibi öpmesi. Beni tüm gücüyle göğsüne bastırması.

"İyi misin?"

Oh, Tanrım.

"Ben iyiyim." Gökyüzüne ve uzaktaki pamuk şekeri gibi beyaz bulutlara baktım, yanaklarımın kızarmasını bir şekilde fark etmemiş olmasını umuyordum.

"Daha önce düştüğümüzde iyi değildin." *Siktir, siktir, siktir!* "Neden? O da neydi öyle? Sen..."

Kelimeyi aradı. Bulamadı.

Ve içgüdülerim bu fırsatın üzerine atladı çünkü o kadar utanmıştım ki o sandalyenin üzerinde eriyip bir yapışkan yığınınna dönüşecektim.

Ben de dedim ki, "*Dehşete düştüm.* Dehşete kapılmıştım, Rune. Ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, hepsi bu."

Kalbimin çarpma şekli. Nefes aldığımda havanın ciğerlerime ulaşması kasıtlı olarak zaman alıyor gibiydi.

Durakladığında gözleri parlıyordu.

"Dikkat dağıtmak için," diye tekrarladı - çünkü saçmaladığımı biliyordu. Elbette bunu asla kabul etmeyecektim ve son nefesime kadar bu bahaneye sadık kalacaktım çünkü en azından tekrar gözlerinin içine bakmama izin veriyordu ama *o biliyordu.*

"Evet. Sadece dikkat dağıtmak için." Benim sesim de soluk soluğaydı.

Rune yavaşça eğildi, gözleri dudaklarımdaydı. "Hayır, öyle değildi," dedi sakince. "Çaresiz görünüyordun, Wildcat."

Çünkü öyleydim, göt herif. "Oh, ve sanki tereddüt ettin," diye tükürdüm, şimdi aniden öfkeliydim ve öfke ve utanç

asla iyi bir karışım değil.

Rune'un kaşları havaya kalktı ve benimle alay ettiğini anladım. "Sadece senin için üzüldüm, ölümlü."

Evet, kesinlikle benimle alay ediyordu çünkü *ölümlü* olarak adlandırılmak konusunda ne hissettiğimi biliyordu.

Ve bu iyiydi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Ah, yapmamalıydın. Bak ne diyeceğim, bir dahaki sefere dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunda, bunu başkasından isteyeceğim. *Herkes* olur, gerçekten. Buna ne dersin?" Sözlerimden zehir gibi sahte bir tatlılık damlıyordu.

Gülümsemesi azaldı, ama tamamen değil - çünkü o da onunla dalga geçtiğimi biliyordu.

Ama yine de eğildi ve "Bunu yap ve neler olacağını izle" dedi.

"Ne olursa olsun dikkatimi dağıtacağım," dedim ve bana deli diyebilirsiniz ama aslında o gülümsemenin dudaklarında saf psikopatlığa dönüşmesini izlemekten büyük bir zevk alıyordum. Sadece yarım bir gülümseme idi - şimdiye kadar tam olarak nasıl gülümseyeceğini bilmediğinden oldukça emindim- ama öldürücüydü.

"Dikkat dağınıklığını *öldüreceksin*, olacak olan bu."

Oh, bu çok lezzetliydi. *Şef, lütfen, bir tane daha!* "Bu bir tehdit mi?"

Gözünü bile kırpmadı. "Evet."

Güldüm, bu *adama*. "Beni öylece tehdit edemezsin-"

"*Dikkat dağınıklığını* öldüreceğini söyledim," diye hatırlattı, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

Bu konuda kötü hissedeceğimi ya da en azından biraz panikleyeceğimi veya korkacağımı düşünebilirsiniz ama hayır. Hâlâ mümkün olandan çok daha fazla keyif alıyordum. Sanki şu anda tüm dünyayı ellerime teslim etmişti.

"Dikkatli olun Bay Moody. Birileri kışkırdığınızı düşünebilir," diye fısıldadım ve gözlerim yine o dudaklara takıldı. Artık onun tadının nasıl olduğunu bildiğimden, içimdeki ihtiyaç vahşileşmişti. Artık

Saniyeler içinde bir canavara dönüştü ve onu o kadar çok istiyordu ki kendimi tutamıyordum.

"Değersiz fikirlerle neden ilgileneyim ki?" diye sordu. "Ben bir söz verdim. Bunu onurlandırmayı planlıyorum. Seni Seelie Sarayı'na götürene kadar kimse sana dokunmayacak."

Bu kısmı o kadar da sevmemiştim. Aslında kıskanç olduğunu itiraf etmesini ve tam burada dizlerinin üzerine çökerken bana olan sonsuz aşkına yemin etmesini tercih ederdim ama her neyse.

"Doğru ya, prensten korktuğunu unutup duruyorum," diye mırıldandım, artık bir an önceki kadar eğlenmiyordum.

"Korkmuyorum-" Ama korkmadığını zaten biliyordum ve o da onunla dalga geçtiğimi biliyordu, bu yüzden sözünü bitirmesine izin vermedim.

"O kadın *prensin gelini* derken neden bahsediyordu?" Çünkü şimdi hatırladığımda biraz huzursuzluk hissettim. Bu *fikirden* rahatsız oldum, hem de çok rahatsız oldum.

Ve Rune ona prensin gelini *olmadığımı* hemen söylemişti, ama şimdi gülümsemesinin düşüşü ve gözlerinin daha da ölümcül bir hal alması beni de rahatsız ediyordu.

"Ne var? Nedir bu? Yaşam bağı bir tür ilişki falan mı?" Çünkü buna hazırlıklı değildim.

Evet, çayırdaki çocuk sevimliydi ama ben çocuktum ve ayrıca uzun boylu ve *esmer* olanları severdim.

Bunu Rune'u gördüğüm an anladım.

"Öyle değil. Hiçbir zaman romantik ya da başka türlü bir duygu içermesi gerekmez," dedi Rune, kadının gittiği kapıya doğru bakarak.

"Ama mı?" Sordum çünkü orada bir "ama" varmış gibi hissettim.

"Ancak geçmişte Lifebounds'un sonradan sevgili olduğu vakalar oldu."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Vay anasını." Rune gözlerini kapattı. "Şu anda ciddi misin? Prensle romantik bir ilişkiye girmek istemiyorum!"

Adamı tanıımıyordum ve o bir Fae'ydi. *Benden uzak dur!*

Rune tekrar bana döndü. "Neden olmasın? O bir prens."

"Umurumda değil, o bir *Fae*." Farklı bir dünyadan farklı bir tür. Kime ve annesine sorsanız bu tür bir ilişkinin *asla* yürümeyeceğini söyleyecektir. "O... o... Helid bana bundan hiç bahsetmedi, lanet olsun!" Ve şimdi yine titriyordum.

"Sakin ol," dedi Rune. "Dediğim gibi, hayata bağlanmak romantik bir ilişki anlamına gelmez. Unutma, buraya gelmeyi sen seçtin."

Evet, kendimi neye bulaştırdığımı bilmeden önce.

Tekrar kontrolümü kaybetmeye başlamadan önce "Sorun yok," diye fısıldadım. "Sorun yok. Sorun yok, ben iyiyim." Ve buna inanana kadar ihtiyacım olduğu kadar çok söyleyecektim.

Ama şanslıydım ki, kadın sonunda elinde tabaklar ve yüzünde bir gülümsemeyle kulübesinden çıktı ve bütün gün bir daha prensin gelini olmayı düşünmeme gerek kalmadı.

yirmi dört

YEMEK GERÇEKTEN ÇOK LEZZETLİYDİ. Bir çeşit güveç yapmıştı ve kavrulmuş patatesleri, tatlı patatesleri ve havuçları vardı ki tadı acayip güzeldi. Ev yapımı ekmeği de vardı, tadı evdekinden çok farklıydı ama yine de lezzetliydi. Ayrıca bize *neredeyse nane* kokan bir çay getirmişti ama Miriam masaya getirdiği hiçbir şeyin içinde büyü, lanet, zehir ya da herhangi bir sihir olmadığına dair resmi bir yemin edene kadar Rune ona dokunmama bile izin vermedi.

O kadar hızlı yedim ki komik olabilirdi. Rune da yavaşça yedi, arada bir beni izliyor, gülümsüyordu - dudaklarının bir köşesine dokunan bir gülümseme hayaleti. Muhtemelen daha görgülü yemek yiyen vahşi kediler gördüğünü düşünüyordu ama ben aldırmadım.

Ve gizliden gizliye bana bakışı hoşuma gidiyordu. Bilirsiniz, bakışlarıyla beni öldürmediği zamanlar.

Kadın yaklaşık on dakika boyunca aralıksız konuştu, bize kendi tavuklarını nasıl yetiştirdiğini, kendi sebzelerini nasıl yetiştirdiğini, sahip olduğu her şeyi nasıl *iki eliyle* yaptığını anlattı.

Ve ona sordum, "Ama ciddi, Miriam- neden burası? Neden kasabadan bu kadar uzakta?" Buradan Cloakwood'u görebiliyorduk. Büyük bir yerd, göz alabildiğine uzanıyordu, tepeler, dağlar ve ormanlarla çevriliydi ve iki yanından da bir nehir akıyordu. Atla bile çok uzakta gibi görünüyordu.

Gülümsemesi biraz azaldı ama sıcak kahverengi gözleri heyecanla parlamaya devam etti. "Neden, diğer fomorianlar işlerine karışmamı istemediklerine karar verdiler, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum, onlar uyurken bitkilerini ve hayvanlarını iyileştirmeye çalışıyordum." "Bu yüzden beni Tarafsız Topraklar'a götürmeye çalıştılar ama evimi arkamda bırakmak istemedim. Bu yüzden onlardan benim adıma bir toprak parçası istedim ve bana *burayı* verdiler - bir noxinin isteyebileceği en mükemmel yeri. Bitkilerim büyüyor, sessizliğim, kuşlarım ve kendime ait bir hayatım var."

Rune'a baktım ve kalbim biraz kırıldı.

Oradaki insanlar gerçekten onu kendi evinden mi çıkarmışlardı?

Şimdi onun yemeğini yediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Burada mutluyum," dedi Miriam ve bunda ciddiye. "Ama kışları sistemimi oturtmak için daha fazla güce ihtiyacım var. İşte bu yüzden o siyah elmas bana çok hizmet edecek."

"Seelie Sarayı'na vardığımızda onu alacaksın," dedi Rune ona.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok minnettarım." Ve onu düzeltmedi. Ona *efendim* dememesini söylemedi, ki bu bana garip geldi.

Ama Miriam yemeye devam etti, kendi kendine gülümsedi, arada sırada bu sesleri çıkardı -özellikle hiçbir şey.

"Peki ya ailen?" Elimde olmadan sordum. "Benim bir ailem yok, Lifebound."

"Lütfen bana Nilah deyin," dedim. *Hayata bağlı* olmak benim için birden**bire** pek de hoş olmayan bir kelime haline gelmişti. "Peki arkadaşların var mı?"

"Hayır. Arkadaşım da yok," dedi Miriam.

"Hiç yalnızlık çekmiyor musun?" Çünkü diğerleri aşağıdayken o yukarıdaydı.

"İşte bu yüzden hayvanlarım, bitkilerim ve elbiselerim var," dedi kadın. "Sana tam uyacak bir elbisem var, sanırım. Görmek ister misin?" Ve ayağa kalktı.

Rune'a baktım. Yavaşça başını salladı.

Kahretsin, gerçekten de görmek istiyordum çünkü uzun zamandır üzerimde olan bu iğrenç şey bu hava için çok ağır ve çok kalındı.

"Teşekkür ederim, Miriam," dedim ve bana verdiği peçeteyi yere bırakarak ayağa kalktım ve onu kulübenin içinde takip ettim.

Atölyem dediği kulübenin en büyük odasının her yerine yaydığı saman ve tahtadan yapılmış mankenlerin üzerinde en az yirmi elbise vardı. En uzun iki duvarın içine beyaz ahşap dolaplar yerleştirilmişti. Tam ortada büyük bir dikiş makinesi vardı, Dünya'dakilere çok benziyordu, sadece

bu makinede çok daha fazla ahşap ve metal vardı ve üzerinde neredeyse hiç plastik yoktu. Ahşap zeminin her yerinde iğneler, iplikler, kurdeleler ve düğmeler vardı ve içeri girer girmez bana kıyafetlerimi çıkarmamı söyledi çünkü ne deneyeceğimi zaten biliyordu.

Önünde birkaç düğmesi olan, kolları dirseklere kadar uzanan, omuzları kabarık, kurdeleli ve dantelli mavi bir elbise ve arkasında bağcıkları olan gömme bir korse ve kabarık bir

Dizlerimin hemen altına kadar inen bir etek. Gerçekten çok güzeldi ve kumaşı gökyüzünden koparılmış olabilecek bir maviydi ama daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. İçinde koşup zıplayabileceğim ve her şeyi yapabileceğim kadar rahat olacağına söz verdi, ben de giymeyi kabul ettim.

Siyah elbisemin altına giydiğim kot pantolonumu gördüğü anda Miriam'ın gözleri ağlayacakmış gibi parladı.

O kadar büyülenmişti ki, düz yeşil tişörtümle elbiseyi giyerken dikişleri nasıl incelediğini izlemek neredeyse komikti.

Bunu yaptığımda korseyi oldukça sıktı, ancak yine de inanılmaz derecede rahattı ve sonra odanın sağındaki gardırobun kapılarından birini açtı. İçinde bir ayna vardı ve ben kendimi tanıyamadığım için başka birinin resmi olduğunu düşündüm.

Elbise gerçekten benim için yapılmış gibi görünüyordu. Belimi ince gösteriyor ve göğüslerimi yukarı kaldırarak çok seksi görünmelerini sağlıyordu ama en önemlisi rahattı. Kumaşı tenime karşı yumuşaktı, şimdiye kadar denediğim en iyi pamuk gibiydi ve dokunulduğunda neredeyse kaygandı. Bu şeyin içindeyken gerçekten de her türlü belaya neden olabilirdim ve sonrasında tek bir çizik bile almadan kaçabilirdim. Korse düşünülduğünde bu hiç mantıklı değildi ama bir şekilde işe yaramasını sağlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Miriam saçlarımı yana iterek sordu, ben hâlâ hayretler içinde yansımama bakarken.

"Bak ne diyeceğim, kot pantolonumu ve gömleğimi bu elbiseyle değiştireceğim. Ne dersin?"

Miriam o kadar mutluydu ki neredeyse ağlayacaktı.

BANYOSU gerçek bir banyoydu ve içinde pas olmayan, dibine oturabileceğim bir küvet vardı. Bana getirdiği kova ve ibrikteki su ılıktı ve temizlenirken en son ne zaman temizlendiğimi düşünmemeye alıştıım. Rune'un gözlerinin çıplak bedenime nasıl baktığını, üzerime su dökmek için yaklaştığında onun sıcaklığını nasıl hissettiğimi düşünmemeye alıştıım.

Kahretsin, çok azmıştıım ve bu his o kadar yoğundu ki neredeyse beni tam orada kendime dokunmaya ikna edecekti. Birazcık bile yeterdi.

-Çünkü Rune'u pmştıım ve anıyı geri getirdiğim ve onu kollarındayken *hissettiğim* gibi *hissettiğim* anda gidici olacağımı biliyordum. Çok hızlı olacaktı ve sonrasında daha rahat nefes alacaktım.

Ama yine de Miriam'ın ya da Rune'un duvarlardan ya da gökyüzünü gösteren küçük pencereden beni görüp göremeyeceği ya da duyup duyamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana ne kadar acı verse de hiçbir şey yapmamaya karar verdim.

Banyodan sonra Miriam yanaklarıma allık sürdü. ilek ve bazı bitkilerle kendi yaptığını ve gerçekten güzel kremsi bir dokusu olduğunu söyledi. Ona sırt antamdaki maskaramı da gösterdim ve nasıl kullanacağını anlattım. Zaten uzun olan kirpiklerini daha da uzatmasına kesinlikle bayıldı. Dudak parlaticımı ise beğenmedi. Sabahları kiraz yerken aldığı renk tonunu tercih ettiğini söyledi.

Nihayet kulübenin dışına çıktığımda Rune'u uçurumun en ucunda, elleri cebinde, aşağıdaki kasabaya bakarken bulana kadar asırlar geçmiş gibi geldi. Yine de beni duymuş olmalıydı çünkü ağzı açık bir şekilde döndü, konuşmaya hazırđı, muhtemelen bana daha fazla zamanımız olmadığını söylemek için.

Ama sonra beni gördü ve durdu. Ağzını kapattı, olduğu yerde dondu kaldı ve bu o kadar barizdi ki.

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştıım.

Rune elbiseyi ve üzerimdeki görüntüsünü beğenmişti. Saçlarım ıslaktı elbette ama geriye doğru taramıştım, temiz kıyafetler giymiştim ve Miriam'ın bana verdiği sabun yüzünden narenciye kokuyordum. Kendimi *yeniden doğmuş* gibi hissediyordum.

Rune'un gözleri vücudumda gezinirken arkamda Miriam kıkırdadı. Ellerini omuzlarıma koydu ve "*Büyülendi*" diye fısıldadı.

Bu benim seçeceğim bir kelime olmazdı ama *evet*, Rune büyülenmiş görünüyordu.

"Hazır olduğunda evin arkasına gel. Bekliyor olacağım," dedi Miriam omuzlarımı bırakıp uzaklaşmadan önce. Başımı bile çevirmedi.

Gözlerim Rune'da kaldı, kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kendimi hâlâ o kadar sersemlemiş hissediyordum ki elbette bunu mahvetmenin bir yolunu bulmalıydım. Eğer hemen konuşmazsam bakışlarının yoğunluğu beni boğacaktı, bu yüzden "Onu almayı unutma," dedim.

Bir aptal gibi ayaklarını işaret ettim.

Rune kaşlarını kaldırarak yere baktı. "Ne?"

Sırıttım. "Çenen."

Yüzündeki ifade. Rune *neredeyse gülecekti* ama *gülmeden* önce yumruğunu ağzına götürdü ve bir kez daha bana sırtını döndü.

Yine de kendimi durduramadım. Bir kız öğrenci gibi kıkırdıyordum çünkü bu ne kadar aşağılayıcıydı? Muhtemelen hayatımda söylediğim en saçma şeydi ama pişman değildim. Çünkü üzerimdeki baskı kalkmıştı ve Rune tekrar yüzüme baktığında gülümsüyordu ve gözleri *parlıyordu*.

"Elbisen..." Başını salladı, kendini tutamamış gibi göğüs dekolteme baktı. Göğüslerim büyük değildi ama korse onları daha büyük, daha yuvarlak ve *daha kabarık* gösteriyordu. Miriam gerçekten de

Kendini aşmış. Eğer Dünya'ya gelseydi, bir saniyede satılırdı.

"Söyleyin Bay Moody. Hadi, yapabilirsin. *B-e-a-u-u-u-t-i-f-u-l*," dedim ve babamın sevdiği filmdeki Jim Carrey'yi taklit etmeye çalışıyordum, ama sesi doğru çıkaramıyordum.

"*Mavi* aslında," dedi sırtarak ve yaklaşırken. "Ben de tam mavi diyecektim."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, s ö y l e m e y e c e k t i n . Diyecektin ki *güzel*."

"Hayır. Güzel değil."

Şimdi çenem yere düştü. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ben daha bir şey söyleyemeden Rune yanıma geldi ve eve girmeden önce, "Şunu almayı unutma," diye fısıldadı. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Kapıyı arkasından kapattı, beni uçurumun kenarında yalnız bıraktı, gökyüzüne aptal gibi gülümsedi.

"Uyuşuyoruz," dedim ve elbisemin kabarık eteğini göstermek için yanlara doğru tuttum.

Dudaklarım yanıyordu ve gece çökmeden ölebilirdim ama şu anda karnım toktu, temizdim ve güzel bir elbise giyip biraz makyaj yapmanın verdiği bir şey vardı. *Tanrı'ya şükür ben bir kızım*, diye düşündüm kendi kendime ve şimdilik sadece iyi ruh halimin, dudaklarımdaki yanma hissinin ve Rune'un öpücüğünün anısının tadını çıkardım.

yirmi beş

MIRIAM'ın iki açık kahverengi atı vardı, bu yerde gördüğüm çoğu at kadar büyüktüler. Bağlı oldukları araba o kadar da rahat değildi ama bize tam uyan iki geniş koltuğu vardı. Ayrıca her iki yanında iki küçük pencere vardı ve bize önlerindeki kahverengi perdeleri çekmememizi, bunun sorun olmayacağını söyledi. Bu noktada gerçekten kimseyi görmek ya da kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Rune uzun siyah pelerinini omuzlarıma geçirdi ve deri bağlarını neredeyse sonuna kadar sıktı, böylece kumaş göğüslerimin üzerine düştü ve dekoltelerimi gizledi. Yine de bakıyordu. Bağlarla uğraştığı süre boyunca -eklemeliyim ki çok yavaşça- gözleri aşağıya inmeye devam etti ve bunun için dişlerini kırmak istemediğime inanamadım.

Hayır, onun yerine bana bakmasını istedim. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istedim.

Sistemimden atana kadar tabii ki. Çünkü bunu yaptığımda, artık böyle olmayacaktı. Kontrolümü geri alacaktım ve her zaman azgın olmayacaktım ve bir değişiklik için tüm odağımı başka bir şeye verebilirdim.

"Şimdi ne olacak?" Miriam arabayı ileri götürdüğünde sordum.

Kasabaya varmak için bir saatten fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi ama iniş yolunun güvenli olduğu konusunda bizi temin etti. Dağın kenarındaki patikayı düzenli olarak kullanıyordu ve daha önce hiç kaza geçirmemişti.

Nerede olduğumuzu göremediğim sürece sorun yok diye düşündüm. Ama Seelie Sarayı'na varmadan önce beni başka nelerin beklediğini merak ediyordum.

"Şimdi Cloakwood'un diğer tarafına olabildiğince hızlı gidiyoruz ve Blackwater'a ulaştığımızda dinlenmek için durabiliriz," dedi Rune. "Unutma, kimseyle konuşma ve sorun çıkarma. Eğer biri sizinle konuşmaya çalışırsa, *cevap vermeyin*."

"Bekle, beni de Miriam'ın o dumanla yaptığı gibi konuşturacaklar mı?" Çünkü buna karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Hayır. Miriam bizi şehrin içlerine, Noxin bölgesinden uzağa götürecektir. Burayı geride bırakmadan önce başka biriyle yolumuz kesişmemeli," dedi Rune ama sesi çok emin gelmiyordu.

"Peki ya senden istediği kara elmas? Nedir o, gerçekten?"

"Ebedi Su'nun Verenthia'nın kenarından düştüğü Gece Yarısı Sarayı'ndaki en derin mağaralardan gelen değerli bir taş."

Beynim bir şey bulamadı. "Özür dilerim, az önce söylediğiniz tek bir kelimeyi *bile anlamamakla* meşguldüm."

Rune burnunu ovuyormuş gibi yaparken gülümsemesini eliyle gizledi. "Gece Yarısı Sarayı kıtanın en ucunda yer alır ve krallık Sonsuz Su adı verilen bir denizle son bulur. Suyu krallığımızın altındaki karanlığa dökülür ve kenar boyunca uzanan şelalelerin altında, çıkarılıp kesilebilen ve enerji kaynağı olarak kullanılabilen kara elmaslarla dolu mağaralar vardır. Her türlü büyü için *çok yüksek* bir kaynak."

"Vay canına," diye fısıldadım, böyle bir yeri hayal etmeye çalışıyordum ama hayal gücüm şu anda çok zayıftı. "Yani, sen sadece

onun için alır mısın?"

"Hayır," dedi Rune. "Gece Yarısı Mahkemesi'nden sürgün edildim. Geri dönemem."

Midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu. "Neden?" Kime ihanet etmişti?

Bu soru da tıpkı öpücüğünün anısı gibi beni yaktı.

"Gerçeği mi istiyorsun?" O kadar hızlı başımı salladım ki neredeyse boynumu kıracaktım. "Hatırlamıyorum."

Hay sikeyim. "Beklediğim bu değildi." *Hatırlamıyor muyum?*
Bu nasıl bir cevaptı böyle?

"Ve *sen* de beklediğim gibi değilsin, Yaban Kedisi," dedi Rune ve bu konuda neredeyse... *üzgündü*.

Henüz nedenini öğrenmek istediğimden emin değildim, bu yüzden "Peki, Miriam'a elmasını nasıl alacaksın?" diye sordum.

"Prens." İsmi söyledi ve sesinin daha alçak olduğuna yemin edebilirdim. Daha sert. "Prensın elinde bir sürü var. Ona Miriam'dan bahsettiğimizde, bunu ona gönderecektir."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey.

"Peki ya yapmazsa?" Muhtemelen aptalca bir soru olmasına rağmen sordum. Elbette prens bunu yapacaktı, onun hayatını kurtarmak için buradaydım ve Miriam bize çok yardımcı olmuştu. Sırf kendi türü tarafından dışlandığı ve bu muhteşem elbiseyi yaptığı için bir elması hak ediyordu.

"O zaman kendim bir tane bulup ona getireceğim," dedi Rune. *Elbette* getirmeyecekti ve *prens de buna minnettar olmayacaktı*. Rune'un sadece bir B planı vardı.

"Öyle bir şey olursa ben de seninle gelirim," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

Ama o, "Eğer böyle bir şey olursa, zaten eve dönüş yolundasınız demektir," dedi.

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

ÜÇ SAAT SONRA, Miriam bizi kasabanın kenarında, görünüşe göre bu bölgede şerif departmanı olarak hizmet veren tek katlı geniş binanın arkasında bıraktı. Rune'a ona verdiği sözü tekrar hatırlattı ve gözlerinde çaresizliği açıkça gördüm.

İçten içe, her ne sebeple olursa olsun, onun sözlerindeki gerçeği tatmış olsa bile, elmasını teslim edeceğine gerçekten inanmadığını biliyordum. Buna gerçekten inanmıyordu ama yine de bizi besledi, giydirdi ve buraya getirdi. Binanın diğer tarafına, ana yola doğru yürürken bile elimi tuttu, bana verdiği güzel elbise Rune'un pelerini tarafından tamamen örtülmüştü.

"Ben de sana bir söz vereceğim Miriam," dedim vedalaşmadan önce. "Eğer herhangi bir nedenle Rune o elması sana getiremezse, ben kendim getireceğim, tamam mı? Kara bir elmas ve yeni bir kot pantolon. Kulağa nasıl geliyor?"

Her kelimesinde ciddiydim. Bu sözü tüm kalbimle vermiştim ama yine de -Miriam gülümseyip başını sallayarak teşekkür etse de- bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu.

Yollarımız ayrıldığında, orada kaldı ve bir süre daha bize el salladı, pembe elbisesi griler, siyahlar ve kahverengiler denizinde göze çarpıyordu ve insanların ona nasıl baktığını fark ettim. Onu orada durup el sallarken gördüklerinde nasıl irkildiklerini ve yüzlerini buruşturduklarını fark ettim.

Tıpkı hayatım boyunca memlekette bana surat yaptıkları gibi.

Nasıl oluyordu da zorbalık ve insanları küçümseme, lanet olası diyarları aşan bir özellik haline gelebiliyordu? Bir gezegen bile olmayan, bir şekilde aslında *aynı yıldız* olan iki yıldızın üzerinde asılı duran bir kara parçasında zorbaları vardı. Büyüleri, garip hayvanları, tehlikeli canavarları ve yalanların *tadını* alabilen insanları vardı ve zorbaları da vardı.

Kalbim Miriam için kırılıyordu ve onun tüm zamanını dağın yamacında geçirdiğini düşündükçe kendimi bok gibi hissetmekten alamıyordum. Çok uzaktan geldiğimiz için buradan sadece ucunu görebiliyorduk ama ben gayet iyi hayal edebiliyordum.

"Bunu yapmamalıydın," diye fısıldadı Rune. "Ona söz vermemeliydin."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın acısına karşı koydum. "Ben lanet

zorbalardan *nefret ederim*." Tüm varlığımla.

Bir insana neler yapabileceklerinin farkında mıydılar? Nerede oldukları umurunda değildi -burada, Dünya'da ya da başka bir âlemde- hepsi aynıydı.

Biz yürürken Rune bir süre sessiz kaldı.

"O iyi olacak, Wildcat. Kış başlamadan önce ona o elması getireceğim, öyle ya da böyle," dedi sonunda.

Ona baktım ve şu anda ne kadar büyük bir rahatlama hissettiğimi bilseydi, muhtemelen benden kaçmaya başlardı.

"Teşekkür ederim," dedim ve yüzümü yine dev pelerinin kapüşonunun altına sakladım. O kadar büyüktü ki üzerimdeyken kendimi Ruh Emici gibi hissediyordum ama en azından beni herkesten saklıyordu.

Bu kasaba geçtiğimiz Tarafsız Topraklar'a çok benziyordu ama aynı zamanda çok da farklıydı. Görebildiğim kadarıyla ne büyücü ne de incubi ve succubi vardı. Golem yoktu ve Tanrı'ya şükür burada kurtadam da yoktu. Sadece bir insanın gerçekten bir hayvana dönüştüğü düşüncesi - *hayır teşekkürler*. Bilmemeyi tercih ederim. Bir vampirin içki içtiğine şahit olduktan sonra

İki başlı bir adamdan gelen kan yeter de artardı bile. Bu yolculuğun geri kalanını başka bir travmatik olay yaşamadan geçirmeye hazırdım.

Rune ile yan yana yürürken Miriam uzun süre aklımdan çıkmadı. Buradaki fomorianlar yüzümü bile göremedikleri için beni pek umursamadılar ve bir noktada Rune daha hızlı hareket etmem için elimi tuttuğunda beni kölesi falan sanacaklarını söyledi. Şikayet bile etmedim. Beni rahat bıraktıkları sürece bunu kabul ederdim.

Bana gördüğümüz birkaç yaratıktan, nasıl yaşadıklarından, Cloakwood'dan geçen nehirlerden, fomorianların Verenthia'nın batı ve doğu bölgeleri arasındaki barışı korumakla görevli olduklarından ve kimsenin onlara bu konuda bir seçenek sunmadığından bahsetti. Ayrıca, Cloakwood'un hemen yukarısında, onlarla fae sarayları arasında yaşayan büyücüler yüzünden kıtadaki en tehlike altındaki türlerdi.

Muhtemelen iki saatten fazla bir süre sonra daha geniş bir caddede ilerlerken iki fae daha gördüm. Çoktan terlemiştim ve yorgundum, sürekli ara vermek istiyordum ama Rune bunu duymuyordu. Sokağın diğer tarafından geçiyorlardı ve onları diğerlerinden ayırmak çok kolaydı. Miriam elbisesi yüzünden kalabalığın içinde göze çarpıyordu ama onlar *her şeyleriyle* göze çarpıyorlardı.

İkisinin de kızıl kahverengi saçları vardı, parlak ve yumuşak görünüyorlardı ve ikisi de ince vücutlarına altın iplikli pas rengi kadife giymişlerdi ve *zengin görünüyorlardı*. Sadece kıyafetleri değil, tenlerinin ışıltısı da. Omuzlarını tutuşları. Etraflarındaki herkes bir yerlere yetişmek için acele ederken, onlar sanki dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi çok yavaş hareket ediyorlardı.

Biz yanlarından geçerken döndüler ve gözleri Rune'un üzerinde durdu. İkisi de şaşırmıştı ve olağanüstü güzeldiler, bu da beni Mahkemelerde yaşayan diğer tüm fae'ler hakkında meraklandırdı. Onlar da

Hepsi böyle mi görünüyor? Sanki çizilmişler gibi mi? Sanki yaratılışın geri kalanıyla alay etmek için yapılmışlar gibi mi? Mükemmelliği kendileri icat etmişler gibi mi?

Çünkü bu hiç adil değildi.

Ama onlar Rune'a baktılar, onu tepeden tımağa incelediler ve Rune da gözünü kırpmadan onlara baktı. Şimdi düşününce aradaki fark hayret vericiydi. Rune buradaki herkesin giydiği kıyafetleri giyyordu; siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve oldukça yıpranmış görünen deri botlar. Yanında taşıdığı bıçakları nereye sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözün onda görebileceği tek şey buydu. Kadife, gümüş ya da altın yoktu. Sadece bu kıyafetler.

Ve şimdi nedenini bilmek için ölüyordum. Sonra Fae bana baktı.

Yüzümün yarısı kapalıydı ve kapüşondan onları zar zor görebiliyordum ama yine de ilgilerinin sıcaklığını *hissediyordum*. Beni merak ediyorlardı, bunu görmek kolaydı ama Rune acele etmiyordu. Elimi sıkıca tuttu ve onları artık görmeyene kadar aynı hızda yürümeye devam etti.

Köşeleri dönerken ve binaların arkasına geçerken aklımdan pek çok düşünce geçti, ta ki tekrar ana caddeye çıkana kadar. Muhtemelen Rune, bizi takip ediyorlarsa o fae'leri kaybetmeye çalışmanın bir yoluydu.

"Neden *efendim*?" diye sordum. "Miriam size neden efendim dedi?"

"Çünkü ben Fae'yim."

"Evet, ama sen de sıradan bir erkeksin. Kadife ve altın rengi giysiler içinde değilsin, bu arada *neden*?"

Başını çevirip bana baktı. "Çünkü Divanım tarafından sürgün edildim, Yaban Kedisi. Bu kadar soru yeter."

Tabii ki onu görmezden geldim.

"Ne olmuş yani? Sürgün edilmiş olman güzel kıyafetlere sahip olamayacağın anlamına gelmez. Bir prensle arkadaşsın, değil mi?"

Bana tekrar baktığında neredeyse gülümsüyordu "Hayır. Sürgün edilmiş olmam kadife giymek *zorunda olmadığım* anlamına geliyor. İstedğim her şeyi giyebilirim."

Ooh. Bu daha mantıklı geldi ve gözlerindeki o parıltı, o küçük yaramaz ipucu? Buna *bayıldım*. Bu yüzden kendimi aptal gibi sırtırken buldum.

Rune ve ben uzun bir süre konuşmadık.

ANCAK, bir dahaki sefere biriyle konuştuğumda, her şeyi fena halde berbat etmiş olabilirim ya da olmayabilirim.

Oops.

yirmi altı

Rune, "Ben sana yiyecek getirirken sen burada kalmalısın," dedi.

Etrafıma bakındım ve birdenbire çok fazla kararmış olan ormana baktım - ve hala sadece alacakaranlıktı - ve karar verdim, "Biliyor musun? Aslında o kadar da aç değilim."

Ne yazık ki Rune benim saçmalıklarımı görebiliyordu. "Şimdi değilse bile birkaç saat içinde olacaksın. Ayrıca bir at ve bir de araba bulmam gerekiyor."

"O zaman ben de seninle geleyim." Çünkü bir araba kulağa ne kadar hoş gelse de, burada, düşünmek bile istemediğim karanlık şeylerle dolu gibi görünen bir ormanın yakınında kalmayacaktım. Bu kasabanın kenarındaki en yakın bina on beş adım ötedeydi - bu çok uzaktı.

"Yapamazsın. İnsanlar seni fark ediyor, fısıldayarak sorular soruyorlar. Burada beklersen daha güvenli olur. Bu ormanlar zararsızdır," dedi Rune sinsice gülümseyerek.

"*Zararsız mı?* Aynı fikirde değilim," dedim çünkü o ağaçlar karanlıkta şeytani görünüyordu, sanki kurtları ve yılanları saklıyorlardı ve hatta lanet olası Koca Ayak bile oralarda bir yerde bana saldırmak için bekliyordu.

"Wildcat, korktuğunu biliyorum ama-"

Benim dramatik soluğum onun sözünü kesti. "*Korkuyor musun?*" Çığlık attım. "Bu ne cüret. Ben korkmuyorum, seni aşağılık, küstah herif." Parmağımı göğsüne bastırarak, "*Dehşete düştüm,*" dedim.

Ki bu mutlak gerçektir.

Rune gözlerini sıkıca kapadı ve gülümsedi. Aslında sonuna kadar gülümsedi.

Dudakları yanlara doğru gerildi ve tüm dişlerini gördüm, beyaz ve köpek dişleri hafifçe çarpık ve mükemmeldi.

Kalbim durdu ve abartmıyorum bile.

Ama kendini kontrol etmekte iyiydi, bu da açıkçası beni kışkandırıyor, bu yüzden gülümseme dürtüsü geçene kadar dudaklarını hemen sonraki saniye ağzının içine çekti.

Yine de bunu yaptım. Onu böyle gülümsetebildim ve bu hayatımın en büyük başarılarından biri gibi geldi çünkü şu anda *o kadar* eziktim.

Ama lanet olsun. Bu adam zavallı kalbimle oynuyordu.

"Bak sana ne diyeceğim," diye fısıldadı daha da yaklaşıp yumruğunu yüzüme doğru kaldırırken. "Seni iyi bir arkadaşla bırakacağım."

Rune parmaklarını yavaşça açtığı anda beyaz ışıktan yapılmış bir kuş avucunun içinde durmuş bana bakıyordu. Küçük, sevimli ve o kadar mükemmeldi ki canımı acıtırıyordu.

Lanet olsun sana, aşağılık Fae.

Kalbimle ne kadar iyi oynadığından bahsetmiş miydim?

Bileğini kavradım ve orada tuttum, kanatlarını sadece yarı açmış küçük kuşu inceledim, sanki henüz uçup uçmayacağından emin değilmiş gibiydi. Tıpkı parlayan ışıktan yapılmış bir bülbüle benziyordu ve minik kafasını merakla yanlara doğru hareket ettirirken bunun sadece bir sihir olduğunu unutmak çok kolaydı. Tıpkı gerçek bir kuşun yapacağı gibi.

"Detaylar üzerinde çalışıyordum," dedi Rune fısıltıyla. "Evinizin yakınındaki ormanda bir sürü bülbül vardı. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Beğendin mi?

Bunu kesinlikle sevmedim, bayıldım. Bunun için yaşadım. Muhtemelen bu anı tüm hayatım boyunca yaşayacaktım- ama sadece *sevmedim*.

Ancak, bunları gerçekten söylemek için ses gerekiyordu ve görünüşe göre hain bedenim bunu benden şimdilik saklamaya karar vermişti, bu yüzden tek yaptığım ona bakmak ve gözlerimle anlatmaya çalışmaktı.

Tanrım, yüzüne düşen kuş ışığıyla o kadar güzeldi ki. Gözleri her zamankinden daha gümüşü görünüyordu ve bana bakışı dizlerimin bağını çözdü. Kollarımı ona dolamayı ve onu her şeyimle öpmeyi şu anda nefes almak istediğimden daha çok istiyordum. Daha önce ona ihtiyacım olduğunu düşünüyordum ama şimdi onu *arzuluyordum*. Artık o benim can simidim olmuştu.

Kendimi daha ne kadar bu şekilde tutmam gerekecekti?
Çünkü bu bir işkenceydi.

"Peki, sen?"

Bu iki kelime beynimi ele geçiren ve beni dilsiz bir zombiye dönüştüren buzu kırdı.

"Evet," diye nefes aldım ve Tanrı'ya ve şu anda burada beni duyabilen her yıldıza beni öpmesi için yalvardım. Aramızdaki o küçük mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarıma değdiresin ve ben de onu yeniden hissedebileyim diye.

Rune bunun yerine "Hemen döneceğim," dedi ve ayrılmış dudaklarıma hüzünlü bir bakış atarak geri çekildi. Arkasını döndü ve kasabaya doğru yürüdü. Beni yüzümün tam önünde uçan küçük kuşla orada bıraktı.

İçgüdüsel olarak elimi ona doğru kaldırdım ve hemen avucumun üzerine oturdu. Işıktan yapılmış küçük gagasını hareket ettirdi, ancak ondan hiçbir ses çıkmadı.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ve aynı zamanda gülümsüyordum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi gerçekten dehşete düşmüştüm. Arkamdaki ormanda saklanan şeyden ya da kararan gökyüzünden değil, Rune gittikçe daha fazla kazanırken hayatımdaki her şeyin yavaş yavaş rengini kaybetmesinden.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve kendime bunun sadece hormonlardan kaynaklandığını hatırlattım. Yumurtlama dönemindeydim ya da her neyse. Rune'a *ihtiyacım* yoktu, ailem dışında kimseye ihtiyacım yoktu. Muhtemelen benim için çok endişelenen ve geri dönmemi bekleyen Fiona, babam ve Betty'yi düşündüm.

Onları tekrar gördüğümde, onlara sarıldığımda nasıl olacağını hayal ettim. Onlara burada gördüğüm *her şeyi*, maymun canavarları, fae'leri, Tuck ve Tucker'ı ve labirent pazarını anlattığımda, Betty'ye elbisemi gösterdiğimde. Onlara kahvaltı yaptığım uçurumun kenarındaki evi ve ağaçlarda asılı rengarenk yaprakları anlattığımda.

Onlara Rune'dan bahsettiğimde.

Sanki içimde aniden bir el varmış ve kalbimi yumruğuyla eziyormuş gibi içim sıkıştı, çünkü...

Aileme Rune'dan bahsettiğimde, ondan bir dünya uzakta olacaktım. Farklı bir alemde olacaktım.

Eve döndüğümde onu bir daha asla göremeyecektim.

Ve bu düşünce boğazıma öyle bir safra getirdi ki, gerçekten kusma ihtimalime karşı elimi ağızıma götürmek zorunda kaldım. Küçük kuş bile ürktü ve anında elimden uçuştu ama sadece birkaç santim uzakta kaldı.

"Başım belada, değil mi?" diye sordum ona. "Başım çok büyük belada, küçük adam." İçimden bir ses henüz ne kadar büyük bir beladan bahsettiğimin farkında bile olmadığını söylüyordu.

Aklıma bir düşünce geldi. "Ya tek başıma gidersem?" Sürekli bu pelerini ve başlığı takarsam kim olduğumu kim bilecekti?

"Hayır, bu işe yaramaz," dedim bir an sonra. Kuş sanki başıyla onaylıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı uçtu. Seelie Sarayı'nın ne kadar uzakta olduğu ve hatta hangi yöne gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ve oraya varana kadar başka ne tür yaratıklarla karşılaşabileceğimi kim bilebilirdi ki?

Hayır, hiçbir yere gitmiyordum ve bunun Rune'u bir daha göremeyeceğim düşüncesinin bile bende kusma isteği uyandırmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Azıcık bile değil.

Ve her şeyin ötesinde, arkamdaki ormandan gelen uluma seslerini duyduğuma yemin edebilirdim.

Sadece kitaplarda ve filmlerde gördüğüm kurtların yüzleri bir anda zihnimi ele geçirdi. Bu, yavaş ama emin adımlarla kendi çelişkili duygularımdan bunaldığım gerçeğiyle birleşti ve artık yeter dedim.

"Hadi biraz yürüyelim. Fazla uzağa gitmeyiz," dedim kuşa ve Rune'un gittiği yöne, en azından daha önce gördüğüm, aşına olduğum yaratıkların olduğu kasabaya doğru ilerledim. Çünkü evet, kurt adamların yaşadığı Vadi kıtanın öbür ucunda olmalıydı ama lanet olası bir uluma sesi duymuştum. Kafamda olup olmaması önemli değildi, o ormandan uzaklaşıyordum.

Ve birinin konuştuğunu duymadan önce çok uzağa gitmeme bile gerek kalmadı.

Kuş benimle kaldı, başımın hemen yanında uçtu, böylece nereye gittiğimi görebilmem ve takılıp yüzüstü düşmemem için bolca ışık vardı. Rune'un gittiği yoldan gitmeyi planlıyordum ama sonra o sesi duydum, çok gürültülüydü ve ne dediğini duymak için durdum çünkü merak ediyordum.

Gerçekten, gerçekten yapmamalıydım.

Bir adam *konusuyor* ve birilerine bağırıp çağırıyordu. "...*hiçbir işe yaramayan saçmalık! Değersizsin, tamamen değersizsin*

-"*Yıldızların seni yoluma çıkardığı güne pişmanım!*"

Midem bulandı. Nefesimi tuttum ve kuş bile biz beklerken kanatlarını bir saniyeliğine açtı...

"*Çok özür dilerim, efendim. Özür dilerim, özür dilerim...*"

Bu ses küçüktü ve özür dileyen kişi de ağlıyordu. *Dehşete düşmüştü.*

Daha ne halt ettiğimi anlamadan hareket ettim. Sesler sağ tarafta bir yerden geliyordu. Onları iki dar binanın arasında, diğer uca yakın bir yerde dururken buldum. Sokağın ışıkları o cam kürelerin içinde ikisinin de üzerine düşüyordu; biri uzun boyluydu, o kadar inceydi ki bacakları ağaç dallarından yapılmış olabilirdi, diğeri ise minicikti, muhtemelen dizlerime bile ulaşmayan küçük bir adamdı. Ama o bir çocuk değildi, bir cüceydi. Onları daha önce Tarafsız Topraklar'da görmüştük ama Verenthia'da kendi bölgeleri vardı, bu yüzden Rune onların Cloakwood'a pek sık gelmediklerini söylemişti.

Ama bu adam gelmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama buraya gelmişti ve şimdi binanın yanından uzanan bank olabilecek bir tahta parçasına yaslanmıştı. Diğer taraftaydılar, ana caddeye çok yakındı, bu yüzden ayrıntıları çok iyi göremiyordum. Tek görebildiğim, uzun boylu adamın yumruklarını sıkmış olduğuydu.

havaya kaldırmış, c ü c e y e türlü türlü küfürler ediyordu.

İlk gün kafanı kesmeliydim, en iyilerinden biriydi.

Sen bir embesilsin, ırkının ve tüm Verenthia'nın utancısın.

Senden tek bir iş istiyorum, tek bir iş, ve sen çok kötü bir şekilde başarısız oluyorsun. Emer neden beni seninle cezalandırdı, neden?!

Daha iyi görebilmek için boynumu daha da uzatırken yanımda uçan kuşa "Beni ilgilendirmez," dedim.

"...derini canlı canlı yüzüp tavuğa yedireceğim," dedi uzun boylu adam ama umurumda olan o değildi - istediği kadar bağırabilirdi. İçimdeki öfkeye giderek daha fazla güç veren cüceydi.

Ellerini kaldırıp arkasındaki tahta parçasıyla bütünleşmeye çalışıyordu ve titriyordu. Tekrar tekrar özür dilerken titrediğini buradan bile görebiliyordum.

Onda kendimi gördüm, okulda benden büyük öğrenciler tarafından defalarca dövüldüğümü gördüm - çünkü sınıfımdakilerle gayet iyi başa çıkabiliyordum. Betty ile takılmaya başlayana kadar, diğer şeylerin yanı sıra düzenli olarak tokatlanıp duvarlara fırlatıldım ve tuvalet kabinlerine kilitlendim ve bugüne kadar yüksek sesler duymak ve her türlü fiziksel şiddete tanık olmak kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Film izlerken kendimi zor tutuyordum.

Ve tıpkı kuşa söylediğim gibi, bunun beni ilgilendirmediğini biliyordum. Nerede olduğumu ve o şeylerin ne olduğunu biliyordum - küçük olanın bir gnome olduğunu biliyordum ama çılgılık atan hakkında hiçbir fikrim yoktu- ama elimde değildi. Nefesimin altında küfrederek, kuşun benimle birlikte uçarken aydınlattığı karanlıkta, diğer tarafın yarısına gelene kadar ilerledim.

"Hey!" diye seslendim.

Uzun boylu adam cüceye parmağını sallayarak, hatasının bedelini ödemek için ona yedi gün yedi gece yiyecek vermeyeceğini ve bu konuda *cömert* davrandığı için kendini şanslı hissetmesi gerektiğini söylüyordu.

Kullandığı kelime buydu, cömert. İkisi de bana bakmak için döndüler.

"Neden zavallı adamı rahat bırakmıyorsun? Bu kadar kaba olmanıza gerek yok bayım."

İki adamın da yüzünü görebilecek kadar yaklaştığımda, bana baktıklarından daha çok kuşa baktıklarını fark ettim.

Ve uzun adam doğruldu.

Lanet olsun, muhtemelen Rune kadar uzundu ama omuzları onun yarısı kadar bile olabilirdi. Elleri çok inceydi ve ayakları da öyle - giymesi için o deri ayakkabıları kim yapmıştı ki? Kıyafetleri de öyle. Gri, lekeli ve dağınıktı; tıpkı yağlı görünen siyah saçları gibi. Yuvarlak burnu terden olsa gerek (belki de değildi) parlıyordu ve geniş gözleri öfkeden neredeyse tamamen kızarmıştı.

"Kimsin sen? *Derhal ortaya çıkın diyorum!*" Şimdi o parmağını bana doğru sallayarak.

Cüce biraz çığlık attı, sonra ışığa ve caddeye doğru koşmaya başladı, köşeyi döndü ve saniyeler içinde görüş alanımızdan kayboldu. *İyi oldu.* Bu adam hıncını benden çıkarabilirdi.

"Sana kendimi gösteriyorum, pislik. Kimseyle böyle konuşamazsın. Rahat bırak artık. Korkudan altına sıçtı," dedim ve burada nazik olmaya çalışıyordum. Gerçekten öyleydim.

Ama adam daha da yaklaştı, gözlerini kısarak yüzümü görmeye çalıştı. Elbette kapüşon takıyordum ama hem sokaktan hem de yanımda uçan kuştan yüzüme ışık düşüyordu, bu yüzden görecekti. I

Bundan emindim ve belki de bunu daha iyi saklamaya çalışmam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa ben bir ölümlüydüm, bu âlemde bir yabancıydım ve eğer biri kim olduğumu bilseydi...

"Şu gölgeleri hemen kaldırın da kim olduğunuzu göreyim!"

Gölgeler, dedi. Şu gölgeleri kaldırın.

Üzerimde olduğunu bile bilmediğim ya da hissetmediğim gölgeler. Rune'un şüphesiz benimle birlikte bıraktığı gölgelerdi ve bunu bir şekilde şu anda bana çok yakın uçan kuş aracılığıyla yapmış olması oldukça muhtemeldi.

Bir gülümseme dudaklarımı gerdi. *Güzel, Bay Moody.*

"Hayır, bunu yapamam," dedim adama ve boğazımı temizledim. "Sadece... sadece *nazik olalım*, tamam mı? Cücelere böyle bağırmayı bırak. Kaba olmak zorunda değilsin. Gerçekten."

Bana bakışı. Sol gözü seğirdi ve yumrukları titriyordu. "Uzaklaş ve bir daha yanıma yaklaşma, seni aşağılık küçük şey" dedi.

Nefesim kesildi -bu sefer gerçekten.

"Mülkümle *istediğimi* yapabilirim!" Ve işaret parmağını kendi göğsüne bastırdı.

Bir adım daha yaklaştım. "Mal mı? O yaşayan bir varlık, seni pislik. Neden kendi boyunda biriyle uğraşmıyorsun, ha?" Tükürdüm.

"Eğer şimdi çekip gitmezsen, pişman *olacaksın*. Hem Reme hem de Emer üzerine yemin ederim. Ne olursan ol, pişman *olacaksın*."

Bu şerefsiz.

Pelerinin kenarlarını geriye ittim ve yumruklarımı kaldırdım. "Aynı fikirde değilim. Hıyarlık ettiğine pişman olacak olan *sensin*. Hadi, en iyi atışını yap."

Onunla başa çıkabilirim. Siktir et bu adamı, zamanında benden daha iri çocukları dövmüştüm. Çenesinin altına indireceğim bir yumruk küçücük beynini kafatasına çarpacak ve hemen bayılacaktı.

Ve ben buna inandım. Şaka yapmıyorum, gerçekten inandım.

Adam öfkeyle patlamak üzereydi. Üzerime atlamasını bekledim, gözlerim açık ve kulaklarım tetikteydi. Hafif sivri çenesini gördüm ve eylem planımı yaptım ve adam şimdi durduğu yerde *titriyor* ve beni izliyordu.

Ve sonunda, kenara çekildi.

"*Sana göstereceğim,*" diye mırıldandığını düşündüm ve ben yumruklarımı sabit tutarken, o etrafımda dolaşıp binaların arkasına, daha birkaç dakika önce ödümü koparan kara ormana doğru yürüdü.

Lanet olsun, şansıma inanamadım.

Adam gerçekten uzaklaşıyordu.

Gülümsedim, biraz güldüm. "Gördün mü küçük adam?" Kuşa söyledim. "Evet, işte böyle! Yürü git, seni yürüten portmanto! Ve dikkatli ol

-Rüzgar sizi alıp çok uzaklara savurabilir!"

Belki ona portmanto dediğim için biraz kötü hissettim ama bunu hak etmişti. Binaların arkasına ulaştığında bir kez döndü ve bana baktı. Nefreti karanlığı ve mesafeyi aşıyordu ve ben onu tam orada benimde hissettim. Sıcak ve canlı.

Yavaşça, sokağın ışığı üzerime düşene kadar geriye doğru hareket ettim, sadece güvenli tarafta olmak için. Ama adam geri dönmedi, ağaçlara doğru ilerledi, sonra da yakınındaki ilk ve en uzun ağaca tırmanmaya başladı. Eğer gözlerim onun üzerinde olmasaydı ve üzerinde açık gri kıyafetler olmasaydı, onu asla göremezdim.

"Kahretsin, görüyor musun? Ağaca tırmanıyor!" Dedim, yüzümde şaşkın bir gülümseme vardı ve bunu göstermekten bile korkmuyordum. Çünkü görünüşe göre Rune bana her ne yaptıysa, insanlar yüzümü göremiyordu ve o an için kendimi çok özgür hissediyordum. Şu ana kadar omuzlarımda ne kadar büyük bir baskı olduğunu fark etmemiştim.

İnsanlar beni izledi, yüzüme kaşlarını kaldırdı. Neredeyse ayağım takılıp pelerinin üzerine düşecektim -bana göre çok uzundu- ama kimse gülmedi ya da bana tek bir şey söylemedi. Yol, Cloakwood'da geçtiğimiz çoğu yerdeki gibi asfalt değildi çünkü bu kasabanın dış mahallelerindeydik, dedi Rune, sınırlara çok yakındık. Toz ve toprak spor ayakkabılarımı mahvetmişti ama elbisem temizdi, bu yüzden şikayet etmiyordum.

Ve uzun adam en tepeye ulaşana kadar ağaca tırmanmaya devam etti.

"Buna inanamıyorum," dedim başımın hemen yanında uçmaya devam eden kuşa ve gülümsemem biraz azaldı.

Bir dakika bekle.

"Böyle bir yaratığın benden kaçacağına ve kaçmak için bir ağaca tırmanacağına gerçekten inanamıyorum, küçük adam. Sen inanıyor musun?"

Gölgeler olsun ya da olmasın, iri ya da kaslı değildim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, konuştuğum hiç kimsede korku uyandırmadım. Azıcık bile.

Bu durum birdenbire kendimi son derece kötü hissetmeme neden oldu ve etrafıma, ağacın tepesindeki adamı fark eden insanlara baktım; gerçekten de durup batıda bir yerde elini uzatan adama bakıyorlardı. Çok iyi göremiyordum - ay neredeyse hiç yoktu ve gökyüzü oldukça karanlıktı, ama onun da *konuştuğuna* yemin edebilirdim. Lanet gökyüzüyle konuşuyordu.

"Bu da ne..."

"Nilah?"

Kalbim boğazımda, döndüğümde Rune'u elinde siyah bir atın dizginleri ve diğer elinde bir çantayla bulunduğum yolun sonundaki köşeyi dönerken buldum.

Sonra insanlar fısıldaşmaya başladı. İnsanlar ağacı, ağacın tepesindeki adamı işaret etmeye başladılar ve ben de onlara bağırarak istedim -ne? *Ne oldu? Sadece benden korktu ve kaçtı.*

-Hayatlarınıza geri dönün!

Ama o adam benden hiç korkmamıştı. Tam tersine. Ve Rune onu gördü.

Bir sonraki an, her şey benim için ağır çekimde hareket etti. Omuzlarıma bir şey düştü - görünmez ve inanılmaz derecede ağır bir şey. Rune çantayı ve atın dizginlerini bıraktı ve bana doğru koşmaya başladı, gözleri kocaman açıldı ve ağzı hareket ediyordu - bir şey söylemeye çalışıyordu. Ama ben duymadım. Kulaklarım suyun altındaymışım gibi davranıyordu ve ne olduğunu anlamaya çalışarak tekrar ağacın üzerindeki adama baktım.

Ama onu iki elini gökyüzüne doğru kaldırmış gördüğüm anda bir şey kollarımı sardı ve gövdemin iki yanına sıkıştırdı.

İçimden küçük bir çığlık kaçtı. Ses tekrar kulaklarımı doldurdu.

Rune neredeyse bana doğru geliyordu, olması gerekenden çok daha hızlı hareket ederek "*Kaç!*" diye bağıırıyordu.

Koş.

Kaçmamı istedi.

Arkamı döndüm ve denedim. Tüm gücümle bedenimi hareket ettirmeye çalıştım ama bacaklarım çok ağırdı. Kollarımı hiç hareket ettiremiyordum ve etrafımda toplanan insanlar parmaklarıyla beni işaret ettikçe gücüm daha da tükeniyordu.

Lanet olsun, sanki yeniden ortaokuldaydım, insanlar beni işaret edip gülerken ve bana kendi takma adımı takarken okul bahçesine giriyordum. Buradaki insanlar parlayan gözleri ya da iki kafası olan ya da boyunlarına hayvan takan yaratıklardı ve hala aynıydılar.

Ama *neden* güldüklerini çok geç olana kadar fark etmemiştim.

Ta ki Rune elini koluma dolayıp daha hızlı hareket etmem için beni çekmeye çalışana kadar. Ta ki tam yanıma gelene ve kolumu gövdemden ayıramadığımı görene kadar.

"Ben... Ben..." Dondurucu, demek istedim ama hiç fırsatım olmadı.

Biri kahkahayla çığlık attı. Rune'un gözleri, eğilip kollarını bedenime dolamadan bir saniye önce, ne kadar ekstra katil hissettiğini gösteren iki karanlık küreye dönüşmüştü.

Kulağıma "Sıkı tutun," dedi ve çenelerimi hareket ettirebilseydim ona *nedenini* sorardım? Neden hareket edemiyordum ve bu insanlar neden bana bakıp gülüyorlardı?

Yine de bir sonraki anın sonsuza kadar sürmesini beklemiyordum. Ayaklarımın altındaki zeminin pes edip beni bırakmasını beklemiyordum ve etrafımı saran büyüün beni bu kıtanın altındaki cehenneme götürmek istercesine *aşağı çekmesini* beklemiyordum. Çığlık atmak istedim ama yapamadım. Etrafımdaki dünya kayboldu ve insanların sesleri yok olup gitti.

Sahip olduğum tek şey Rune'du.

Vücudunun sıcaklığı, beni saran kolları beni tek parça halinde tuttu çünkü beni bu şekilde altına çeken her neyse beni de parçalamakla tehdit ediyordu. Nefes alamıyordum, gözümü kırpamıyordum, bana tutunmaya devam etmesini, her şey bitene kadar bırakmamasını dilemekten başka bir şey düşünemiyordum.

Ve uzun bir süre bitmedi.

yirmi yedi

Bana, göremediğim bir sihir tarafından felç edilirken yerdeki deliklerden sürükleniyormuşum ve çekiliyormuşum gibi geldi - ta *ki* aynı sihir beni aynı güçle kendi içinden çıkarana kadar. Sanki beni saran o görünmez kabuk sonunda beni dışarı atmıştı.

Rune ve ben ikimiz de kendi tarafımızda yere düştük ve yuvarlanmaya başladık, ancak onun kolları artık üzerimde değildi ve ben aniden benimkileri hareket ettirebildim. Vücudumla bir yere çarpıp bir kemiğimi kırmadan önce yuvarlanmayı durdurmak için onları kullanabilirdim.

Sonunda yaptım. Sonunda dönmeyi ve yuvarlanmayı bıraktım ve oturdum çünkü bacaklarım hala beni tutamayacak kadar uyuşmuştu. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kııptım ve ilk başta göremediğimi, hala o sihir yüzünden kör olduğumu düşündüm ama sonra bunun sadece karanlık olduğunu fark ettim.

Gökyüzü karanlıktı. Ay çok uzaktaydı ve gerçek bir ışık yayamayacak kadar küçüktü ve artık Cloakwood'da olmadığımızı söyleyebilirdim.

Lanet olsun, tamamen başka bir yerdeydik.

"Rune," diye fısıldadım, çevreme bakarken konuşabildiğime bile şaşırmıştım. Ağaçlar vardı, Verenthia'ya göre normal ağaçlar, otuz adım kadar önümüzde başlıyordu ve sonra diğerleri vardı

Sağ tarafta *siyah* görünen bir ağaç vardı. Tamamen siyahtı; gövdesi, dalları, yaprakları ve her şeyi.

Arkamızda gri tuğlalardan yapılmış tek katlı binalar vardı. Altımızdaki toprak kuruydu ve o binalardan çok az ışık geliyordu, Rune'un beni bıraktığı kuşunkiyle aynı beyaz ışık. O kuş uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu.

Rune hareket etti.

Benden birkaç metre uzağa yuvarlandı ve doğru olmak için kendini zorladı, yanlarımızdaki karanlığa ve arkamızdaki binalara bakarken gözleri açık ve tetikteydi.

Gözleri bir kalp atışı boyunca benimkilere kilitlendi. Sonra parmağıyla önümüzü işaret etti ve "*Ne pahasına olursa olsun şu ağaçlara gidin*" diye fısıldadı.

O kadar yavaş söyledi ki zar zor duydum ama duyduğumda bedenim onun emriyle hareket etti. Ekstra kuru toprağın başladığı yerde aniden duran normal ağaçlar - işte oraya gitmem gerekiyordu ve ben de oraya gidecektim.

Rune ayağa kalkmıştı, bir mucize eseri ben de kalkmışım ve koşmaya başlamıştık. Hâlâ ne olduğu ya da nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra konuşabilirdik. O ormana varır varmaz her şey hakkında konuşacaktık.

Ne yazık ki bizim için kismet değilmiş.

Daha ormanın yarısındayken bir şey bacaklarıma dolandı ve onları, o büyüünün tüm bedenimi tuttuğu kadar sıkı bir şekilde bir arada tuttu. Ne olduğunu anlamadan öne doğru düşüyordum.

Yüzümün yan tarafı yere çarptı ve tüm ışıklarım bir anda söndü.

HAREKET. Birdenbire her yerden ayak sesleri gelmeye başladı ve sonra beni kaldırdılar. Oturuyordum. Kollarım da arkamdan çekiliyordu ve sonra aynı anda hem soğuk hem de sıcak bir şey bileklerimi sardı.

Gözlerim açıldı. Kafamdaki tüm alarmlar aynı anda çaldı. Rune yanımdaydı, gözleri yarı kapalı, sol şakağında kan vardı ve iki adam arkasındaydı, kollarını geride tutarken üçüncüsü bileklerine bir şey kilitlemişti.

Metalin yüzeyinde hareket eden ve küçük şimşeklere benzeyen renkli elektrik patlamalarına sahip kalın bir zincir.

Kalbim kıpırdamadan duruyordu. Döndüm, hareket etmeye çalıştım, ona yaklaştırmaya çalıştım ama biri beni arkamdan yakaladı ve durdurdu.

Sonunda önümüzde duran ve yüzlerinde buz gibi bir gülümsemeyle bizi izleyen iki adam ve kadına bakmaktan başka çarem kalmadı.

Muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel varlıklardan bazılarıydı ve göz bebekleri bir kertenkeleninki gibi yarıktı.

Incubi.

İçimde aniden patlayan korku ciğerlerimi boşalttı. Bir çıkış yolu aramaya çalışırken kalbim göğüs kafesimi kırmaya çalışıyordu, her şeye rağmen saklanabileceğimiz bir yer, sürünebileceğimiz bir yer, kaçabileceğimiz bir yer olmasını umuyordum çünkü *zincirlenmiş* olduğumuz ve üç karabasanla -hayır, *yedi kişiyle*- karşı karşıya olduğumuz gerçeğini kabullenemiyordum. Arkamızda duran ve ellerimizi birbirine zincirleyen diğerleri öne çıktı. Üç erkek ve bir kadın daha.

Kahretsin, nefes almak çok zordu. Saniyeler içinde tepeden tırnağa terlemiştim. Hepsi kesinlikle muhteşemdi ve

Gülümsemeler öldürmek için yapılmıştı ve pürüzsüz derileri yapılmaktan ziyade çizilmiş olabilirdi.

Rune'a baktım, elinden geldiğince kendini bana yaklaştırmaya çalışıyordu ama gözleri *onların* üzerindeydi.

"Burada neyimiz varmış? Davetsiz misafirler, ha?" dedi inkübilerden biri, uzun boylu bir adamdı ve altında hiçbir şey olmayan deri bir yelek giyyordu, böylece kaslı kollarının derisini işaretleyen tüm dövmeleeri görebiliyordum. Lanet olsun, nasıl gerçek olabilirdi ki? Kahverengi saçları, kulağındaki elmas küpe ve beyaz dişleri...

"Şanslı gecemiz olmalı," dedi incubi'lerden biri, kısa sarı saçlı ve çikolata kahvesi tenli olan. Vücudu mükemmel bir kum saati şeklindeydi ve giydiğı altın rengi elbise üzerinde ikinci bir deri gibi sıkıydı. Meme uçlarının göründüğünü görebiliyordum ve eğer tahrik olmuyorsam lanet olsun.

Lütfen, lütfen, lütfen, hayır...

O kadar yer varken, *buraya mı* geldik?!

"Şuna bak, çok lezzetli," dedi diğer karabasan Rune'a bakarken. Midem bulandı. O da muhteşemdi, daha inceydi, daha uzundu, saçları gece kadar siyahtı ve gözleri yosundan yapılmış olabilecek kadar yeşildi.

"*Benim*," dedi diğeri ve aslında Rune'a göz kırptı ve şimdi onu saçlarından yakalayıp başka bir ülkeye sürüklediğimi ve bağırđđımı hayal ediyordum - o ***benim***, *kaltak!*

"Buraya bir şeytan tarafından getirildik," dedi Rune sonunda, sesi her zamanki gibi sakin, karanlık ve alçaktı. "Bela istemiyoruz. Eğer gitmemize izin verirseniz, gideceğiz."

Erkekler ve kadınlar bir an için birbirlerine baktılar.

Sonra dövmeli adam öne çıktı, Rune'un saçını kavradı ve boynundaki dövmeye bakmak için başını yana çevirdi.

Rune'un yüzü şimdi benimkinin tam önündeydi, gözleri üzerimdeydi. Karanlık.

İfadesiz.

Özür dilerim, ona kendiminkiyle anlatmaya çalıştım, yine de bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra adam onu bıraktı ve geri çekilip önümüze çömeldi.

Yanaklarındaki kirli sakallar bile pürüzsüz görünüyordu. "İşaretli bir fae- kesinlikle her gün böyle bir şeyle karşılaşmıyoruz," dedi.

Başka bir karabasan yaklaştı, dövmeli adamın arkasında durdu ve parmak uçlarında yükselip Rune'un boynuna bakarak korkunç bir gülümseme takındı. "Daha önce de böyle bir şey görmüştüm. Bu sadece bir işaret değil dostum, bu bir mühür."

Derimin her santimi tüylerim diken diken oldu.

Bütün erkekler ve kadınlar birdenbire şaşırmış bir şekilde gülmeye ve ıslık çalmaya başladılar. Bu arada, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Emin misin?" dedi dövmeli adam.

"Evet, evet, eminim. Daha önce görmüştüm. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bu bir fok, tamam mı?" dedi karabasan, kulaktan kulağa sırtarak.

"Hmm." Adam parmaklarını çenesine doladı, gözleri Rune'un üzerindeydi. "O zaman ne kadarını mühürledi?"

"Bela istemiyoruz," dedi Rune, yine gayet sakin bir şekilde.

Ben mi? Ben sadece ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyordum çünkü onlara dokunursam beni yakabilecek küçük yıldırımlar içeren bir zincir tarafından bir arada tutuluyorlardı.

"Ama yine de buldun," dedi karabasan ve sonra gözleri bana kaydı.

Yemin ederim tüm vücudum o anda titremeyi bıraktı ve karnım dönmeye başladı. Bana öyle bir baktı ki

Viski rengindeki o tuhaf gözler, tahrik olduğum kadar dehşete de kapılmamış olsaydım yüzümü kızartırdı.

"Peki ya sen? Neden yüzünü saklıyorsun? Çirkin olmadığın kesin." Eğildi ve kapüşonumu aşağı itti; kapüşonumun hâlâ üzerimde olduğunu fark etmemiştim bile. Hareket edemiyordum ama en azından yaklaştığında gözlerini çok daha fazla görebiliyordum. İçlerindeki renkleri, göz bebeklerini ve içgüdülerimin algıladığı *ham kötülüğü* gördüm. Bu, tüm o uyarılmayı ortadan kaldırmadı ama en azından biraz geriye yaslandım.

"Şuna bakın. Ne kadar güzel gözler," dedi. "Nesin sen?"

Kelimeyi ağzımdan kaçırdım: "Fomorian."

Sırıttı. "Ve sen de buraya bir şeytan tarafından mı getirildin?"

Bir *şeytan*. O uzun adamın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dahası, bir şeytanın herhangi bir şeyi herhangi bir yere *taşıyabileceğine* dair hiçbir fikrim yoktu... Lanet olsun, ne yaptım ben?

"Evet. İkimiz de nakledildik," diye tıkandım.

"Ama en yakın Cloakwood kasabası hâlâ çok uzakta, şeytan Enclave'i görmüş olamaz, değil mi?" Bunu söyleyen siyah saçlı kızı, konuşurken parmağını dişlerinin arasına almış Rune'a bakıyordu.

O güzel yüz karşısında içimde tutuşan ateş.

"Bir ağaca tırmandı," dedi Rune dişlerini sıkarak. "Bizi nakletmeden önce bir ağaca tırmandı. Eğer gitmemize izin verersen-"

Kahkahaları onun sözünü kesti.

"Birini çok fena kızdırmış olmalısın!" dedi diğer karabasanlardan biri.

O şeytanın yüzünün hatırası aklımdaydı. Tanrım, şu zincirleri çıkarıp hemen ona koşabilseydim, lanet dişlerini gerçekten kırardım.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını deldi. Pişmanlık içimi karmakarışık etmişti, benim yüzümden değil ama Rune'u bu işe sürüklediğim için.

Bu. Çünkü o lanet bir aptaldı ve beni bırakabilecekken *bana sarılmıştı*.

"Bu ikisiyle eğleneceğiz." Dövmeli adam ayağa kalktı. "Onları Lorei'ye geri götürelim."

Bir sonraki an, ikisi beni kollarımdan yakaladı.

Bir karabasan beni omzunun üzerine koydu ve kıcı tam yüzümün önündeydi ama çığlık bile atamadım. Ve zincirler tenime dokunduğunda biraz acıtıyordu, bu yüzden ellerimi kurtarmaya bile cesaret edemedim.

Gözlerim kapandı ve Rune'u beklemek için kuşumla birlikte o ağaçların yanında durmadığım için içimden kendime lanet ettim. Tüm bunlardan kaçınabilirdim. Onu bu lanet delilikten kurtarabilirdim. Lanet çenemi kapalı tutmalıydım.

Tipik Nilah.

Bana yaklaşan herkesi saçmalıklarımla mahvetmek ne kadar da tipik bir davranış. Herhangi birini.

Şimdi bize bak.

Gözlerimden öfkeli yaşlar dökülürken, beni taşıyan adamın önünde bir yerlerde yanında iki kişiyle yürüyen Rune'un sadece ayaklarını görebiliyordum. Zihnimde binlerce kez ondan özür diledim, bir şekilde duymasını umuyordum.

Sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım.

yirmi sekiz

BIZI BİR ATA BINDIRDİLER. Oturmamıza izin vermediler, bizi eyerin üzerine yüzüstü yatırdılar ve Rune büyüktü, bu yüzden kolu ve gövdesinin yarısı neredeyse benimkinin üzerindeydi. Yüzü de benimkinin hemen yanındaydı.

At yürümeye başlar başlamaz "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye fısıldadım ve diğerleri kendi aralarında konuşuyor, şakalaşıyor, oynuyorlardı ama ben onları duymadım bile. Tek umursadığım Rune'du.

"Sorun yok," dedi bana, gözleri etrafımızda, çevremizi daha iyi görmeye çalışıyordu. Zahmet etmedim bile.

"Hayır, sorun var. Bu benim hatam. Benim pisliğim. Dinle beni, Rune -Kaçmalısın, tamam mı? Kendini kurtarmalısın. Büyünle zincirleri kır ve sonra kaç. Senin peşinden gelmeyecekler." En azından ben tüm varlığımla öyle umuyordum.

Rune daha sonra başını siyah atın yanına bıraktı ve bana baktı. "Konuşmayı kes."

"Sadece beni dinle, kaçabilirsin. Buna ihtiyacın yok-"

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye sözümü kesti. "Şimdi konuşmayı kes."

Tabii kafamın içindekinin nasıl bir şey olduğunu bilseydi, böyle imkânsız bir şey istemezdi.

"Seni itebilirim. Attan atlayıp kurtulabilirsin."

"Dur-"

"Bu *benim pisliğim*, lanet olsun! Benimle birlikte batmana seyirci kalmayacağım!"

Bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Değer verdiğim insanların benim yüzümden defalarca mahvolduğunu gördüm. Bunu kendisine de yapmasına izin vermeyecektim.

"Kimse buraya inmiyor Wildcat," dedi Rune, sonra yanaklarına baktı. "Ağladın mı?"

"Hayır," diye kekeledim, aniden yüzümün nasıl görüldüğünün bilincine vardım.

Kahretsin, Miriam'ın evinde rimel sürmüştüm. Gözlerim muhtemelen bir rakununki gibi görünüyordu.

"İyi olacağız. Şu anda Enclave'deyiz ama sınırdayız. Blackwater çok uzakta değil," dedi ve daha yakına eğildi, o kırışmayan gözleri üzerimdeydi. "Bu yüzden gözlerinde bir damla yaş daha görmeyeceğim."

Lanet olsun, dostum.

"Ağlamıyordum," diye mırıldandım.

Beni duymamış gibi davrandı. "İyi olacağız." "Ama nasıl?"

"Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız." Ve baktığı şeye bakmak için başını diğer tarafa doğru eğdi.

"Sadece sihrini kullanamaz mısın?"

"Bunlara karşı değil. Bu zincirler Buz büyüğü dediğimiz Fae'ler tarafından yapılmış. Onları kıramam," dedi Rune.

"Neden olmasın? Miriam'ın tuzağını bozdun."

"O büyücüydü, bu değil," dedi.

"O adam *mühür* derken ne demek istedi?"

Rune tekrar yerine oturdu, yüzü bana çok yakındı. "Bu benim büyümün üzerindeki bir mühür. Çoğu, hepsi değil."

"Ama *neden*?" Peki bu nasıl işe yaradı? "Çünkü sürgün edildim, Wildcat," dedi bana.

Kahretsin, bu yasak kelimesinden gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Kötü biri olmadığı halde onu kötü biri gibi gösteriyordu. Öyle görünüyor olabilirdi ama kötü biri değildi. Buna tüm kalbimle inanıyordum.

"Özür dilerim, Rune. Sadece yardım etmeye çalıştığımı sanıyordum."

"Özür dileme," dedi bana gözünü bile kırpmadan. "Ona ne yaptın? Şeytana mı?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Küçük bir adama küfrediyordu, sanırım bir cüceydi. Çok kötü davranıyordu, onun derisini canlı canlı yüzmek istediğini falan söylüyordu. Küçük adam çok korkmuş görünüyordu, ben de gidip onunla konuştum. Ona kaba davranmasına gerek olmadığını söyledim." Şimdi düşününce kendi suratıma bir tokat atmak istedim. "Kahretsin, yapmamalıydım. Çenemi kapalı tutmalıydım. Onun bir şeytan olduğunu bilmiyordum ve şeytanların *bunu* yapabileceğini bilmiyordum!"

"İmplerler çocuklardan daha kötüdür. Yüzyıllar boyunca kin beslerler ve bazılarının nesneleri veya kişileri görebildikleri her yere taşıma gücü vardır" diye açıkladı.

İçimi çektim. "O ağaca tırmandığında benden kaçtığını sanmıştım." Bu arada, beni oraya götürebilmek için görebildiği en uzak yeri görmeye gitmişti. *Ugh*.

"Sorun yok. İyi olacağız ama şu andan itibaren söylediğim her şeyi yapmak zorundasın Wildcat."

Hiç tereddüt etmeden "Evet," dedim ve bunda ciddiydim. Hayatımda ilk kez çenemi kapatacak ve bana söyleneni aynen yapacaktım.

"Evet?" Rune şüphelendiğini söyledi. Şaşırmıştı. "Evet. Sadece söyle, yapacağım."

Bana gerçekten inanmış gibi görünmüyordu. "şimdilik, bırak konuşmayı ben yapayım. Sana ne sorarlarsa sorsunlar kimseye bir şey söyleme, nasıl sorarlarsa sorsunlar."

"Anladım."

Bir sonraki an, at yürümeyi bıraktı.

PARTİ. Bizi bir partiye götürdüler.

Havada bir müzik vardı, country müziğe çok benzeyen ama aynı zamanda farklı bir müzik. İkimiz de aynı anda yakalanıp ayağa kaldırıldık ve etrafımdaki her şey anlam kazanmaya başlamadan önce tüm dünya gözlerimin önünde eğildi.

Bizi buraya getiren at şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyüktü, siyahtı ve hareket ettikçe n toynaklarına değen bir yelesi vardı. İnkbilerden biri onu götürürken, diğerleri, deri yelekli dövmeli adamın önderliğinde bizi ileriye, ışıklara ve müziğe doğru götürdüler.

Sıcak ışıklar, şimdiye kadar her yerde gördüğümüz türden *değil*. Fae değil.

Cam kürelerin içine hapsolmüş sihir değil, fenerlerin içinde dans eden gerçek alevler. Daha büyük olmaları dışında neredeyse tam olarak gaz lambalarına benziyorlardı ve gri tuğlalardan yapılmış iki katlı bir binanın n cephesinin her tarafına yayılmışlardı.

"Bu da ne..." Kendi kendime fısıldadım, henüz neye baktığımdan bile tam olarak emin değildim. Rune yanımda yürüdü, binayı ve kenarlarındaki karanlığı inceledi. Burası en az bir mil yarıçapında uyanık ve canlı o l a n tek yer olabilirdi. **Arkamızda** daha fazla bina vardı ve burayı işaret eden ağaçları göremiyorduk.

Gerçi bizi çok uzağa götürmemişlerdi ama burası dışında her yer karanlıktı. Sessizdi.

Birden kendimi muhtemelen elli succubi ve incubi ile çevrili buldum ve burun deliklerimden geçen hava seks kokuyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü. Bir karabasanı ilk gördüğümde hissettiklerimin aynısını hatırladım; Tarafsız Topraklar'da purosunu tüttüren kovboyu. Kadını da hatırladım ve sonrasında ne kadar kolay kontrolümü kaybettiğimi, şehvete yenik düştüğümü de.

Ve hayır, uzuvlarımdaki tüm bu zayıflığın uyarılmadan mı yoksa sadece korkudan mı kaynaklandığından bile emin olamıyordum ve duygusal pusulam tamamen bozulmuştu. Tek bildiğim partinin içine doğru yürüdüğümüz ve insanların bize bakmak için döndükleriydi.

Açık alana yayılmış, üzerleri boş bardak ve şişelerle dolu uzun kokteyl masaları vardı. Müzik çalan bir grup vardı - hayır, grup değil. Tüm enstrümanların bir araya getirilmiş haline benzeyen bir enstrüman çalan bir adam vardı. Adam ellerini o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki gerçekten göremiyordum. Düğmeleri, piyano tuşları ve her türlü telin yanı sıra ağzının yanında üflemek için bir yer vardı ama buradaki en garip şey bu bile değildi.

Binanın birinci katının bu tarafında duvar yoktu ve parti içeride lanet olası bir *seks partisine* dönüşmüştü. Masalar ve yataklar vardı, altın duvarlarda aynalar vardı ve o fenerler her yerdeydi, büyük ve küçük, dokundukları her şeyi aydınlatıyorlardı, böylece kaç kişinin burada açık havada seks yaptığını mükemmel ayrıntılarla görebiliyordum.

Hepsi incubi değildi. Sivri kulaklı Fae'ler, parlayan gözlü fomorianlar, vampirler ve hatta geniş odanın diğer tarafında bir İkizdoğan bile vardı.

Her şey altın rengindeydi - masaları tutan metaller, deri koltukların ve yatar koltukların ayakları, tavandaki avizeler, fazla ışık vermeyen ama yine de inanılmaz güzel görünen bu küçük mumları tutuyordu.

Tanrım, burası *gerçekten* seks, duman ve deri gibi kokuyordu. Burnumdan nefes almamaya çalıştım çünkü kokunun sadece buradaki havada asılı olan büyüü değil, benim uyarılmamı da yoğunlaştıracağını hissediyordum.

Rune bir ara, "Gözlerini ileride tutmaya çalış," diye fısıldadı ama sözleri kulak arkası edildi.

Ya da zaten sesler, kahkahalar ve zevk iniltileriyle dolu olan kulaklarım. Çünkü odanın derinliklerine indikçe her şeyin daha çok farkına varıyordum ve bakmamak imkânsızdı.

Erkekler ve kadınlar kanepelerin üzerine yayılmıştı - diğerlerinin sadece oturup içtiği ve gözlerinin önünde neler olduğunu göremiyormuş gibi konuştukları kanepeler. *Çıplak* erkekler ve kadınlar, hepsi de succubi ve incubi tarafından tatmin ediliyordu.

Gözleri parlayan bir kadın deri bir koltuğun arkasına oturmuş, başını arkaya yaslamış ve ağzını sonuna kadar açmış inliyordu. Çünkü kanepenin üzerinde diz çökmüş ve yüzü kadının amına değmiş olan seksi mi seksi bir karabasan, herkesin önünde onunla vakit geçiriyordu.

Ve sonra, her ikisi de sarı saçlı ve altın gözlü, bronz ve vurgu oyununu bir sonraki seviyeye taşımış gibi altın tenli iki fae adam, vücutlarını battaniye gibi kaplayan uzun siyah saçlı, buz mavisi gözlü ve büyük, çıplak göğüslerinin her yerinde ısıruk izleri olan iki succubi tarafından onları yavaşça *s ü r e r k e n* memnun ediyorlardı.

Dahası da vardı: Parlak kızıl saçlı bir succubus'un yanlarına oturmuş, dişlerini uzatmış iki vampir adam, gülümseyip onlarla konuşurken aynı hızda onlara mastürbasyon yapıyordu. Çok uzak

Ne dediğini duyamayacak kadar yüksek sesle konuşuyordu ama onları övdüğüne yemin edebilirdim.

Kolları kan içindeydi, derisi delinme yaralarıyla doluydu.

Tüylerim diken diken oldu.

"Wildcat," dedi Rune, gözlerimi karabasandan, kollarından ve adamlara otuz bir çektirirken parmaklarını zar zor geçirebildiği o kocaman siklerden ayırmaya zorlayarak - siktir!

"Önüne bak. Bu Lorei olmalı. Ona odaklan."

Önüme baktım, etrafımda olan biten seks dışında odaklanabileceğim bir nesne olduğu için şükrediyordum. Gözlerim Lorei olması gereken, kül sarısı uzun saçlarını başının arkasına bağlamış, yeşil gözlü ve size zevk alacağınız türden bir ölüm vaat eden bir gülümsemeye sahip bir karabasana takıldı.

Şeftali rengi kadife minderleri olan altın rengi bir koltuğa oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, soluna doğru dönmüş bir şekilde, yeterince sıradan görünen bir çiftle konuşuyordu. Adam da kadın da sıradan, *muhteşem* insanlardı ama onun türünden değillerdi. Bunu söylemek kolaydı çünkü göz bebekleri dikey değildi.

Yüzlerinde pek bir ifade olmadan Lorei'ye bakıyorlardı ve şu anda dişleri kare şeklinde olsa da vampir olduklarından oldukça emindim. Incubi ve fae dışında, fiziksel olarak güzel olan tek tür onlardı. Fomorianlar, büyücüler ve Verenthia'da gördüğüm diğer türlerin hepsi sıradan görünüyordu.

Büyülü bir diyar için yani.

Üçü de odadaki herkesten daha yüksek bir platformda oturuyordu, benim kadar büyük iki vazo siyah ve kırmızı çiçeklerle doluydu ve Lorei olması gereken adamın arkasındaki duvarda altın çerçeveli bir ayna vardı. Aynanın iki yanında iki inkübi duruyordu.

platformda, arkalarındaki Şeftali rengi duvarlar kadar hareketsiz bir Şekilde önlerine bakıyorlardı. Lorei'nin tahtı andıran koltuğunun önündeki uzun altın masada her türlü yiyecek ve tatlı, üzüm, karpuz dilimleri ve daha önce hiç görmediğim ama meyveye benzeyen başka Şeyler vardı.

Sonra kırmızı sıvıyla dolu bardaklar vardı, önce kan olabileceğini düşündüm, ama incibus da aynı Şeyi içiyordu, yani belki Şarap?

"Affedersin, Lorei," dedi deri yelekli adam platformun önünde durduğunda. Yumruklarımı sıktım, derin bir nefes aldım ve Lorei yavaşça başını bize doğru çevirip konuştuğu çifte bir parmak kaldırırken tuttum.

Gözleri önce Rune'a, sonra bana kaydı.

Dizlerim öncekinden daha Şiddetli bir Şekilde titredi. Onun enerjisinin dalgalar halinde üzerime geldiğini hissedebiliyordum, bedenimin sahip olduğu her arzuyu uyandırıyor, beni bir tür görünmez ateşle yakıyordu.

İniltiyi içimde tutmak için dilimi ısırdım, sonra arkasındaki aynaya baktım. Buradan sadece tavanda asılı avizelerin yansımasını görüyordum ama bu yeterliydi. Ona bakmak zorunda kalmadığım sürece *her Şey* işe yarardı.

"Bu nedir, Rogue?" dedi adam ve sesi bal gibi tatlıydı.

Yelekli adam bizi ona göstermek için kenara çekildi. "Davetsiz misafirler.

Bir Şeytan tarafından sınırlarımıza getirildiklerini söylüyorlar."

"*Oh.*" Bakmamak imkansız. "Öyle mi?" Lorei sandalyesinde doğruldu, siyah pantolonunu ve koltuğuyla uyumlu Şeftali rengi gömleğini düzeltti.

Lanet olsun, meraklıyken daha da çarpıcı görünüyordu.

"Onları terk edilmiş dükkânların arkasında bulduk ve doğruca buraya getirdik," dedi Rogue adındaki adam.

Lorei bedenlerimize bakarak, "Zincirlenmişsiniz, anlıyorum," dedi. Arkamızdaki zincirleri göremiyordu ama sanırım bu bir tahmindir.

"Pek işbirlikçi değillerdi," dedi Rogue.

Sonra Lorei Rune'a baktı. "Senin adın ne, Geceyarısı?" "Ben Orian Belec," dedi Rune gözlerini kırpmadan.

"Onda hainin işareti var ve görünüşe göre bu aynı zamanda onun büyüü üzerinde de bir mühür. Zincirleri kıramaz," diye hevesle açıkladı Rogue ama adam ona doğru bir parmak kaldırdı ve ağzı anında kapandı.

Lorei'nin yeşil gözleri Rune'un boynundaydı ve onun önüne *geçip* dikkatini *bana vermesini* sağlamak için *içimde* karşı konulmaz bir istek vardı. Sanki onunla Rune'dan daha iyi başa çıkabilirmişim gibi.

Lorei, "Biliyor musun, hain damgasını pek umursamıyorum, tüm Kurlardan ve her türden geçmişe sahip fae dostlarımla harika ilişkilerim var," dedi ve birden o ana kadar konuştuğu çifti unutmuş gibi göründü. Tüm dikkati ve merakı Rune'un üzerindeydi. "Hepsi benim Enclave'deki küçük cennet parçama hoş geldiler. Ama uyulmasında ısrar ettiğim kurallar var." Yavaşça dudaklarının kenarları korkunç bir gülümsemeye dönüştü. "Bu kuralların ne olduğunu biliyor olabilir misin, Orian Belec?"

Rune sanki her gün bu durumdaymış gibi konuşuyordu ve en ufak bir korkusu yoktu. "Elbette. Ünün senden önce geliyor, Lorei. Üç gün önceden resmi bir varış duyurusu yapmanız gerekiyor."

Lorei daha parlak gülümsedi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bacaklarımın arası zonkluyordu, o kadar tahrik olmuşum ki her an Rune'a beni sikmesi için yalvarmaya başlayacağımdan korkuyordum ve bunu *gerçekten* yapamazdım.

Dikkatimi dağıtmak için tekrar Lorei'nin etrafına bakındım.

-Çünkü o sıcaklık, o seks arzusu en çok *ondan* geliyordu ve onun en yakınında oturan kadının bana baktığını fark ettim.

Eğik gözleri, göz kaleminin kanatları o kadar keskin ki sihirli olabileceğini düşündüm. Kalın dalgalar halinde dökülen koyu renk saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu. Soluk teni ve sulu kırmızı dudakları - kahretsin, muhteşemdi. Ve içinde bulunduğum bu uyarılmış durumda, onun güzelliğini Verenthia'dan önce *hiç* takdir etmediğim bir şekilde takdir ettim.

"Mükemmel!" Bir el çırpışı ve gözlerim tekrar Lorei'ye kaydı. "Bu mükemmel, dostum. Ve keşke kurallara bağlı kalsaydın-"

"Bu gece burada seninle olmayı biz seçmedik ve planlamadık, Lorei," diye sözünü kesti Rune. "Bir şeytan bizi isteğimiz dışında taşıdı."

Sandalyesinde yavaşça arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atarken kül rengi sarı kaşları alnının ortasına doğru kalktı. Her iki kulağına da altın halka küpeler takmıştı ve bunların ona nasıl bu kadar yakıştığını anlayamıyordum bile.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü onu kızdırdım."

Rune'a baktım. O şeytanla tanışmamıştı bile, *ben* onu kızdırmıştım. Kapalı.

Muhtemelen havanın ve tüm bunların yarattığı uyarılmaydı. Buradaki yaratıklar vücutlarından yayılıyor gibiydi ama nefes alamaz hale gelene kadar dilimi boğazına sokmak istedim.

Tanrım, başım çok büyük beladaydı.

"Yapması çok zor değil," dedi Lorei. "Bunu bilmen gerekirdi."

"Bu kadar dramatik olacağını düşünmemiştim," diye sakın bir şekilde devam etti Rune.

"*Bir şeytanın* dramatik olacağını düşünmedin mi?" Lorei güldü. Diğer herkes de ona katıldı ve bir an için tüm oda gülüyormuş gibi hissetti.

Rune da *gülümsüyordu*. "Belki de sadece ne kadar dramatik olabileceğini görmek istedim."

Bu durumdaki özgüvenine kesinlikle bayılmıştım ama içimden bir ses bu adamın bunu yapmayacağını söylüyordu.

"Ve şimdi buradasın," dedi, gülümsemesi yavaşça soluyordu.

"Ve zincirli. Bu biraz abartı gibi görünüyor. Kimseye zarar vermeyeceğim. Denesem de yapamam," diye devam etti Rune.

"Kesinlikle haklısın," dedi Lorei ve özellikle kimseye iki parmağını salladı ve sonra arkamızdaki incubi bileklerimize sarılı zincirlerle uğraşmaya başladı.

Lanet olsun, işe yaramıştı.

Umut üzerime sıcak, tüylü bir battaniye gibi çöktü - ta ki Lorei'ye bakıp onun gözlerini üzerimde bulana kadar.

"O senin kölen mi?" diye sordu.

Başka bir gün olsa onu terslerdim. Ama *buraya geldim* çünkü savaşmaya hazır olmadığım biriyle kavga ettim, bu yüzden...

"Evet," dedi Rune.

Kalbim kendi kendine çelme taktığında tüm bedenim sarsıldı.

"İyi bir gözün var," dedi Lorei. "Böyle bir yüz için ben de çok para harcamak isterdim."

Oh, Tanrım...

"Duyduğuma göre sen bir iş adamıymışsın, Lorei," dedi Rune. "Gece bitmeden bir anlaşmaya varabilir miyiz? Gitmem gereken bir yer var."

Lorei onu görmezden geldi. Onun yerine "O ne?" diye sordu.

"Noxin," dedi Rune, yine en ufak bir tereddüt göstermeden.

Ve karabasan tekrar öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, bir üzüm aldı ve kirpiklerinin altından bana bakarken ağzına attı.

Burası çok sıcak.

"Daha önce bir noxin'i becerdiğimi hiç sanmıyorum, değil mi?" Sonra yanımda duran dövmeli adam Rogue'a baktı.

"Sanmıyorum, hayır," dedi.

"Hmm." Lorei bir an için bunu düşündü. "Bacaklarının arasındayken amının tatlı olduğunu söylesem dürüst olup olmadığımı anlayabilir mi?"

DUR!

Ellerim artık serbest olduğu için -zincirlerin gittiğini fark etmemiştim bile, yemin ederim- tüm gücümle pelerinin kumaşına tutundum ve bedenime bırakmaması için yalvardım.

Birkaç kişi güldü.

"Evet," dedi Rune, o kadar etkilenmemişti ki, yüzünü bacaklarımin arasında hayal etmeseydim komik olabilirdi, bana amımın tatlı olduğunu söylüyordu.

Tanrım, ben ne yaptım?! Zamanda geriye gidip o şeytandan uzak durabilseydim, dururdum. İçinde kurtlar olsa bile ormana kadar giderdim - *buraya* gelmemek için her şeyi yapardım.

Sonra...

"Lorei."

Tüm gözler Lorei'nin solunda oturan ve şimdiye kadar kadın arkadaşıyla birlikte sessizce izleyen vampire çevrildi.

En az onun kadar güzeldi, iri kara gözleri onu aynı anda hem korkutucu hem de çekici gösteriyordu. İri yapılıydı, omuzları genişti, dar lacivert gömleğinin içinden kasları mükemmel bir şekilde görünüyordu.

Ve şükürler olsun ki Lorei'ye bakıyordu. Şu anda, daha fazla seksi erkek tarafından bakılmayı gerçekten kaldıramazdım.

"İş için buradayız," dedi ve gözlerim bir an için kapandı - sesi de seks gibi geliyordu.

"Elbette dostum. Lütfen beni affet," dedi Lorei ve birden mahcup olmuş gibi davrandı. "Rogue, ben Cer ve Lilith'le işleri hallederken lütfen misafirlerimize bir içki için eşlik eder misin? Şimdi git, git."

Ve bizi öylece uğurladı.

Rune'a baktım - bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi? Yüz ifadesinden tam olarak anlayamadım ama sonra Rogue ö n ü m ü z d e y d i , gülümsüyordu ve "Görünüşe göre birkaç saatiniz var," dedi.

Sanki Lorei'nin bize ne yapacağını tam olarak biliyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Sertçe yutkundum ve hiçbir şey söylemedim, sadece döndüm ve Rune ile birlikte takip ettim.

yirmi dokuz

Bizi odanın en ucuna, yuvarlak, geniş ve her *pozisyon* için mükemmel olan deri koltuklardan birine oturtular.

Bunu düşünmeden edemiyordum. İhtiyaçtan titrememi durduramıyordum ve bacaklarımın arası o kadar ıslaktı ki komik bile değildi.

Bir karabasan bize şarap olduğunu düşündüğüm o kırmızı sıvıyla dolu iki bardak getirdi.

Bana bakışı ve lavanta rengi dudaklarını yalayışı midemi bulandırıyordu. Mükemmel vücudunu doğru yerlerden saran aynı renkte lateks bir takım giymişti ve bir an için onu dişlerimle çıkarmayı hayal etmediysem ne olayım.

Rogue arkasını dönüp bizi yalnız bırakarak uzaklaşmadan önce bize "Kimildamayın," dedi.

Alnımda ter var.

Rune önündeki şarabı kaptı ve yarısını bir dikişte içti. Ben de aynısını yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm; ağzım o kadar kuruydu ki.

Ama elimi uzattığım anda Rune bileğimi kavradı. "Yapma."

"Neden olmasın?"

"Bununla başa çıkamazsın. Bu Enclave şarabı. Verenthia'daki en güçlü afrodisyaklarla dolu ve sen zaten telaşlısın."

Telaşlı. Söyleyiş şekli ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Siktir, Rune!"

"Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum ama dikkatinizi vermemeye çalışın. Sen ne kadar tahrik olursan, onlar da seni o kadar iyi kontrol ederler. Onların sihri bu," dedi ve tekrar - sesi çok alçak ve çekiciydi. O kadar seksiydi ki, keşke bir insan olsaydı da ben *de onu* becerebilseydim diye düşündüm.

İşte burası beni bu kadar darmadağın etmişti.

Yeter, Nilah. Yeter.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve "Konuş benimle. Sadece konuş benimle." Çünkü etrafımda olup bitenlerden ziyade ona odaklanmak hâlâ daha iyiydi. Tüm o seks, kahkahalar ve inlemeler. Bu insanlar hem Dünya'da hem de Verenthia'da hayatımda gördüğüm en mutlu, en rahat insanlara benziyorlardı ve onlar *gibi olmak* istemek son derece doğaldı... öyle değil mi?

"Onlar succubi ve incubi'dir ve çok güçlüdürler. Aktif büyüleri vardır ve her türlü varlığın şehveti ve cinsel hazzı onların yakıtıdır. Bir insanı ne kadar memnun ederlerse, o kadar çok güç elde ederler. O kişiyi ne kadar memnun ederlerse, bir sonraki seviyeye geçmeleri de o kadar kolay olur. Şu Seelie fae'leri görüyor musun?"

Bu sırada dudaklarımı ayırmış, dilimi köpek gibi dışarı sarkıtmış, ağzımdan salyalar akmasına ramak kalmış bir halde ona bakıyordum.

Şimdi *gerçekten* ona değil etrafıma bakmak istiyordum çünkü kucağına atlayıp onu öpmeye çok yakındım, her şeyin canı cehenneme. İçimde bir kaşıntı, bir özlem, bir *sızı* vardı ve eğer serbest bırakılmazsam beni delirtecekti.

Rune'un bahsettiği iki fae'ye baktığımda da aynı şeyi hissettim. Uzun siyah saçlı incubi şimdi bacaklarının arasında diz çökmüş, ağızlarıyla onları memnun ediyordu.

Lanet olsun, bu nasıl yasadışı olmaz?!

"Tenlerinin rengine bak. Ne kadar *harcanmış* olduklarına bak," diye fısıldadı Rune ve tüylerim diken diken oldu. Baktım ama ilk başta neden bahsettiğini göremedim. "Evet, succubi kıtadaki her şeyden daha iyi memnun edebilir, ancak ödediğiniz bedel vücudunuzun enerjisidir. İzle..."

İzledim. O kadınların fae'leri nasıl emdiklerini *yakından* izledim ve ben de bunu yapmak istedim - Rune'a - ve burada otururken kendimi deli ediyordum.

Gözlerim kapandı. "Rune, buradan gitmeliyiz." Çünkü aklımı gerçekten yitirmeden önce daha ne kadar zamanım olduğundan emin değildim.

"Henüz doğru zaman değil. Nefes al, Wildcat. Nefes al," diye fısıldadı ve bu bana hiç yardımcı olmuyordu ama nefes aldım. "Onları istemen çok doğal ama-"

"Onları istemiyorum!" Tısladım. Hiçbirini istemiyordum, *onu* istiyordum. Yanımda oturan bu lanet herifi!

"İnanmıyor musun?" Belli ki bana inanmamıştı ve kaşları da bunu gösteriyordu.

"Bakın, bununla daha fazla başa çıkamam, ben sadece bir insanım, tamam mı?"

İri gözleri biraz kan çanağına dönmüştü, ki şimdiye kadar kendi duygularım yüzünden bunu fark etmemiştim. Yaklaşıp dudaklarıma öyle bir baktı ki, Tanrı'nın kendisi beni onun kemiklerinin üzerine atlamaktan alıkoymak için ilahi bir müdahale göndermiş olmalı.

"Bana birkaç dakika daha verin," dedi sonunda, kendini toparlarken gözlerini kapattı - benim yapabileceğimden çok daha kolay bir şekilde. "Yakında buradan çıkacağız."

Ben de öyle yaptım.

Ona bana sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika daha verdim. Çoğu zaman gözlerimi kapalı tuttum, çünkü onları her açtığımda, bir karabasan orada olacaktı, bir kadını arkadan yavaşça becerirken, kadın dört ayak üzerinde kanepede duruyordu - bu sırada bir succubus onun altına yattı ve meme uçlarını emdi.

Ya da bir adam orada turuncu saçlı muhteşem bir succubus'un göğüsleri arasında sikini kaydırırken, yanındaki kadın önünde duran incubus'un siki tarafından boğuluyordu - ve bu her şey bile değildi.

Sonra...

"Ayağa kalk ve dışarıda yavaşça yürü. Başını aşağıda tut ve kalabalığın içinde saklanmaya çalış," dedi Rune.

Tam zamanında.

Bu sefer tam olarak istediği gibi yaptım. Bu sefer başımı eğdim ve benim için işkence olsa da yavaşça yürüdüm. Görüşüm arada bir dönüyordu ve dışarıdaki insanların vücutlarını zar zor görüyordum - seks yapmıyorlardı, sadece karışıyor, konuşuyor, gülüyor ve artık duymadığım o tek kişilik gruptan gelen müzikle dans ediyorlardı.

İyi değildim.

Ama Rune'un dediğini yaptım, dön dediğinde döndüm, dur dediğinde durdum ve başaracağımızı düşündüm. Avlunun önüne çok yaklaştığımız, geldiğimiz yerdeki karanlık adımı çağırıyor, oraya kadar gidebilirim beni saklayacağına söz veriyordu.

Sonra aniden biri tam önümüze çıktı.

"Sana hareket etmemeni söylediğimi sanıyordum. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bu Rogue'du, kollarında dövmeleler olan ateşli karabasan ve daha fazlası yavaş yavaş etrafımızı sarıyordu.

Diğerleri birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak izlediler. Ben Rune'a baktım, o da bana baktı. Başını bir kez salladı.

Bir şey denemeyin, demek istediğini düşündüm. Bir kez daha dinledim.

Bu yüzden beş dakika sonra kendimi Lorei'nin küçük partisinin devam ettiğı binanın altındaki dar merdivenlerden inerken buldum.

Devasa kafeslerin ALTIN BOYASI, altındaki koyu metali ortaya çıkarmak için birkaç yerden yontulmuştu. İkiisi önde, ikisi arkada olmak üzere dört taneydiler, yan yana dizilmişlerdi ve birbirlerine o kadar yakın durmuşlardı ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Birlikte, kafes *içinde* kafes gibi sağlam bir küp oluşturuyorlardı.

Gri tuğla duvarlı, dar tavanlı ve duvarlarında birkaç gaz lambası olan geniş bir odada, bir başka merdivenin dibinde oturuyorlardı.

"Lorei birkaç ay önce bunları gösterileri için kullanıyordu ama artık canını sıkıyorlar," dedi Rogue ve şu kare şeklindeki altın kafeslerden bahsediyordu. Küçük bir oda büyüklüğündeydiler ve mobilyalıydılar - bazılarında masa ve sandalyeler, bazılarında kanepeler ve koltuklar vardı ve hepsinin üst parmaklıklarından zincirler ve ipler sarkıyordu.

"Ama hâlâ yaptırdığı günkü kadar sağlamlar," diye devam etti Rogue. "Paranın satın alabileceğı en iyi Buz büyüğü. Eğer kaçmayı düşünüyorsanız enerjinizi saklamanızı öneririm."

Başı eğik bir şekilde arkamda yürüyen Rune'la konuşuyordu, asla çizginin dışına adım atmıyordu. Ona baktım, dehşete kapılmışım,

ama son derece sakindi. Hatta neredeyse kaçırdığım küçük bir baş sallama hareketi yaptı, sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemek ister gibiydi.

Bu sefer ona gerçekten inanmadım çünkü bir yeraltı odasıındaydık ve önümüzde kafesler vardı ve Rogue zaten ilk ikisinden sağdakinin kapısını tutuyordu. Yanındaki duvar tamamen tuğladan yapılmıştı, kapı, pencere ya da herhangi bir şeyden eser yoktu, sadece yere atılmış birkaç ip yığını vardı.

Bir an için, pamaklıkları kollarım kadar kalın olan geniş kapının önünde durduğumda, Rogue'a bizi bırakması için yalvarmayı düşündüm. Belki işe yarardı. Daha çok yalvarırsam belki beni dinlerdi.

Ancak ölene kadar kimseye bir şey için yalvaracak değildim. Çocukken bir kez denemiştim. İşe yaramamıştı. *Bir daha asla.*

Kafese başım yukarıda girdim. Rogue'un aurası tekrar üzerime çöktü ve nefesimi kesti - tam da orada, hayatlarının en güzel zamanlarını geçiren onca insanla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşken. Lanet olası bir seks partisi ve ben de orada oturup her şeyi içime çekmek zorunda kalmıştım.

Evet, kesinlikle iyi değildim.

Rogue, Rune içeri giremeden kafesin kapısını arkamdan kapattığında durum daha da kötüleşti.

Döndüm, kalbim boğazımda, bağırma ya başlama ya hazırdım ki karabasan "Sen-diğer taraftasın" dedi.

Rune yine bana baktı ve aklından geçen düşünceleri duyduğuma yemin edebilirdim. Sakindi ve benim de sakin kalmamı istiyordu.

Çenemi kapalı tutmaktan başka ne seçeneğim vardı ki?

Ellerimi sıkıca yumruk yaparak Rogue ve diğer dört inkübinin Rune'u ikinci sıranın ilk kafesine kilitlemelerini izledim. Onu hâlâ görebiliyordum -tüm kafesler birbirinin hemen yanındaydı, bu yüzden benimkinin köşesi onunkinin köşesine değiyordu. Tam oradaydı.

Kalın altın çubuklar tıpkı zincirlerdeki gibi küçük şimşeklerle vızıldamaya başlayana kadar yaklaştım ve olduğum yerde durdum.

"Lorei müsait olana kadar burada kalacaksın. Lorei'nin burada olmasından Yine de kaçmaya çalıştın. Hiç mutlu olmayacak," dedi Rogue, diğerleriyle birlikte merdivenlerin yanında dururken, elinde o büyük anahtarlar, gülümseyerek.

"Sence işi bittikten sonra onlara saldırmamıza izin verir mi?" diye sordu arkasındaki daha esmer, daha zayıf bir inkübi, gözleri hızla benden Rune'a kayarken.

"İşi bittiğinde onlardan geriye pek bir şey kalmayacağından eminim," dedi bir diğeri ve beşi de gülmeye başladı.

Tüylerim diken diken oldu. Anında boğazıma bir şey kaçtı. *Bu da ne demek şimdi?!*

Kuluçkacılar merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladılar, konuşup şakalaşırken ve Lorei'nin önce kimi alacağına dair bahse girerken arada bir dönüp bize bakıyorlardı. Dışarı çıktıkları anda, duvarlardaki tüm fenerler söndü, böylece kafeslerin parmaklıklarının etrafında dolaşan küçük şimşekler iki kat daha yoğun hale geldi.

Kalbim boğazımda, tekrar Rune'a döndüm.

"Bize ne yapacak?" Fısıldadım, şimdi dehşete kapılmıştım çünkü bir yanımda Lorei denen adam buraya gelip kıyafetlerimi çıkarmaya başlarsa ondan tek istediğim şeyin Rune'un yanında olmama izin vermesi olduğunda ısrar ediyordu.

Siktir!

"Hiçbir şey," dedi Rune ve kafeslerdeki küçük elektrik yükleri ona zarar vermemiş gibi görünüyordu. Her iki dirseğini de bara dayamıştı.

ve ellerini kafesime kadar uzatmıştı. "Buraya gel. Kimse bize bir şey yapmayacak."

Farkına varmadan ona doğru *uçuyordum* ve ellerini ellerimde kavradım.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Sordum çünkü artık ona dokunuyordum ve bayılacak kadar dehşete düşmediğim anda saf bir tahrik haline geldim. Tüm bedenim bana karşı dönmüştü ve bunu elde edemeyeceğini çok iyi bildiği halde serbest bırakılmayı talep ediyordu.

"Bilerek oldu, Wildcat. Sakin ol. Bizi o partiden uzaklaştırmalarını, yalnız kalacağımız bir yere götürmelerini istedim."

"Ne? *Neden?*!"

"Çünkü bir molaya ihtiyacın vardı." Ağzım kapandı. Kesinlikle haklıydı. Görünüşe bakılırsa o lanet olası seks partisinden uzakta olmak beni pek sakinleştirmiyordu. "Ve çünkü kaçmaya çalışırken bizi fark etmemelerinin imkânı yok. Herkes bizi görürse buradan çıkamayız. Biz iyiyiz," diye ısrar etti Rune, o uzun parmaklarıyla ellerimi sıkarak.

Ve şimdi onları içimde hayal ediyordum.

Gözlerimi kapattım, başımı salladım. "Bizi altın kafeslere koyacaklarını biliyor muydun?"

"Hayır, o kısmı göremedim ama bizi buradan çıkarabilirim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedi Rune.

"Fazla zamanımız yok," diye hatırlattım ona, dönüp merdivenin başındaki kapıya baktım. Loş ışıklar ve o küçük şimşeklerin sanki etrafta koşuşturan böceklermiş gibi parmaklıklarda bir aşağı bir yukarı gidip gelmeleri yüzünden artık zar zor görebiliyordum.

"Var. Zamanımız var. Bizi buradan çıkaracağım. Tek yapmanız gereken oturup beklemek, bunu yapabilir misiniz? Şurada bir kanepeniz var."

Sonunda kafese baktım.

Tüm alan belki de evdeki odamdan biraz daha küçüktü ve gerçekten de üst kattaki deri koltuklardan biri vardı, görünüşe göre yıpranmış ve kullanılmıştı. Bana yukarıda gördüğüm her şeyi hatırlattı. Kalçalarım birbirine sıkıştı ve neredeyse içimden bir inilti çıkacaktı. Başımın üzerindeki parmaklıklara her birkaç metrede bir ipler bağlıydı, bazıları beton zemine değecek kadar uzun, bazıları altın, bazıları da koyu yeşil renkteydi. Kafesin kapısına yakın bir sandalye vardı, şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı sandalyeydi, kalın kolçakları vardı, arkası hafifçe yaslanmıştı ve oturağında gerçek bir delik vardı, bunun amacını gerçekten bilmek istemiyordum. Ya da yere çivilenmiş gibi görünen kalın bacakların etrafına düşmüş olan zincirlerin.

Sonra ilk önce bir soyunma perdesi olduğunu düşündüğüm bir şey vardı, bir bölücü, filmlerde gördüğüm kadınların arkasında kıyafetlerini değiştirdiği şeylerden biri - ancak bu, sonuna kadar uzatıldığında oldukça büyük görünüyordu ve aynalardan yapılmıştı. Hayal gücüm çoktan benden kaçmaya başlamıştı ve o aynalı perdenin etrafıma yayıldığını hayal ediyordum, böylece nereye bakarsam bakayım kendimi ve Rune'u her açıdan görebilecektim.

Köşede plak çalar olabilecek başka bir şey, ortasında küller ve etrafında bu çubuklar olan pirinç bir tepsinin yanındaydı; bu bana Miriam'ın ona kim olduğumu söylemem için yaktığı tepsiyi hatırlattı. Saksılardaki ölü bitkiler de diğer köşelerdeydi ve kırmızı ipek parçaları yanlarında katlanmış, ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

"Burada olmak istemiyorum."

Çoğunlukla Rune olmadan, ama burada olmayı hiç istemiyordum. Bu kafeste, bodrumda ya da Enclave'de değil, bu lanet kıtada değil.

"Burada fazla kalmayacağız," dedi Rune ve ben tekrar ona döndüm, yaklaştım, ellerini tuttum.

"Kafesinize gelmemin bir yolu var mı?"

Gözlerimdeki çaresizliği görmüş olmalı ki bir an durakladı, tam o sırada iki mavi elektrik yükü parmaklıklardan yüzünün yanlarına doğru akarak onu kesinlikle ilahi bir görünüme kavuşturdu.

Tanrım, yüzünü yalamayı o kadar çok istiyordum ki.

"Hayır," dedi Rune ama bunu söyleme şekli sanki çok kızgındı. Sanki buna katlanmayı biraz olsun kolaylaştırmaya çalıştığım için beni *yargılıyordu*. Sanki buradaki havanın bana ne yaptığını benden daha iyi bildiği halde ona yakın olmayı istememe bile kızmıştı.

"Hayır *yapamam*, yoksa *yapmamı istemiyor musun?*" diye sordum ve ben de öfkeliydim. Hem kendime, hem de bana sahipmiş gibi davranan bu yaratıklara ve Rune'a, hem kölesi olup olmadığım sorulduğunda *evet* dediği, hem de benim için onun kadar çaresiz olmadığı için çok kızgındım.

"Yapamazsın," dedi ve yavaşça ellerimi bıraktı, sırtını kafesine dayadı, o küçük şimşeklerin canımı yaktığını çok iyi biliyordu ve ona hiç uzanamıyordum.

"Ve bu en iyisi. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacınız var" diye ekledi.

Acı acı güldüm -nasıl gülmeyeyim ki? Hissettiğim şey *kalp kırıklığı* değildi, bu mümkün değildi. Sadece öfke ve garip bir *ihanete* uğramışlık hissi üzerime çökmüştü, bu da beni tüm hayatım boyunca hissettiğim kadar çılgın ve değersiz hissettiriyordu.

Sefil varlığımda bir kez olsun bir adamdan *gerçekten* hoşlanmıştım ve onu tüm varlığımla istiyordum ve o bana o güzel gözleriyle *böyle* mi bakıyordu?

Tanrım, aklımı kaçırmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. "Wildcat, sakin ol," diye fısıldadı Rune.

"Bana öyle deme," diye tükürdüm ve gözlerimi kapatıp derin nefes almaya çalıştım. "Beni suçladığını biliyorum." Çünkü ben suçluydum ve kendimi de suçluyordum.

"Bilmiyorum."

Kulağa yalan gibi gelmese de öyle olmalıydı.

"Bana bir şey söyle, Rune," diye fısıldadım, parmaklıklara, yüzeylerinde uğuldayan bu büyü tarafından sokulmadan olabildiğince yaklaşarak.

"O da ne?" diye sordu.

"Beni istiyor musun?"

Hiçbir pişmanlık, utanç ya da mahcubiyet hissetmiyordum çünkü büyü ve yavaş yavaş acıya dönüşen ona olan bu ihtiyaç beni tüketmişti. Bu çekimi biraz olsun *hissedip hissetmediğini*, paylaştığımız öpücüğün tamamen bana mı ait olduğunu yoksa onun da bunu isteyip istemediğini bilmem gerekiyordu. Çünkü öyle hissetmişti ve o da beni aynı ivedilikle öpmüştü ama sonra bunu yapması için ona yalvarmıştım.

Bu yüzden bilmem gerekiyordu.

Rune gözlerimin içine baktı, bir süre nefes almadı. Gözünü kırpmadı ya da hareket etmedi.

"Hayır."

Yalancı.

Lanet olası bir yalancıydı çünkü o elektrik yükleri altın çubuklardan aşağı yukarı her inip çıktığında gözlerinin renginde yazılı arzuyu görebiliyordum.

Belki de sadece kendi kalbimi daha fazla kırmak istemiyordum, *belki* de *yapmamam* gerektiğini bildiğim şeyi yapmak için bir bahane arıyordum ve *belki* ve *belki* ve *belki*...

Her iki durumda da geri adım atıp omuzlarımı dikleştirdim ve "O zaman arkanı dön. Bana bakma."

Geriye doğru yürümeye devam ettim ve sadece yapmak üzere olduğum şeyi düşünmek bile içimde inleme isteği uyandırdı. Bu normal değildi. Bu doğal değildi ama bir an daha dayanabilirsem ne olayım.

Pes ediyorum, diye düşündüm. Teslim oluyorum.

"Ne?" Rune fısıldadı ama ben cevap vermedim.

Deri koltuk kafesin en sağındaydı ve ona doğru ilerleyişimi izledi. Kolçak kalın ve yuvarlaktı ve ihtiyacım olan kadar yumuşak ve sertti.

Bir bacağımı diğer tarafına koydum, dizimi koltuğa dayadım ve diğerini olabildiğince açtım, gövde hala hafifçe döndü, böylece onu kafesinin köşesinde dururken görebiliyordum.

"Wildcat, ne yapıyorsun?" Rune talep etti, sesi şimdi daha yüksek, daha sertti.

Tam bacaklarımın arasında titreşti.

Gözlerim hâlâ ondayken kolçağın üzerine oturdum ve lanet olsun, inanılmaz bir histi.

"Bana bakma," dedim ona tekrar. Sesim nefes nefese çıkmıştı ama umurumda değildi.

Gözlerimi kapattım, yüzümü kanepenin arkasındaki parmaklıklara döndüm ve kolçağın üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettim. Ağızımdan bir inilti koptu ve eğer bunu yapmamı engelleyebilecek bir parçam kaldıysa bile, o da artık yoktu. Kontrolüm ulaşamadığım kafesten dışarı uçtu ve ritmi yakalamaya başladım.

Gözlerim kapalıydı, başımı arkaya atmıştım ve zihnimde Rune beni izliyordu. Onaylamak için arkama bakmaya cesaret edemedim, onu arkası dönük bulacağımdan korktum. Sadece ilerlemeye devam ettim.

Kol dayama yeri, sırtım kavislenirken amımı deriye sürüyor ve her nefes verdiğimde inliyordum.

Cennet gibiydi. Bu duygu o kadar güçlü, o kadar yoğun ki, beni uçurumun kenarına getirmek için bu şekilde hareket etmek bir dakikadan az sürdü. Serbest kalmak için ölüyordum ve nereden gelirse gelsin, buna sahip olacaktım.

Kolçaktan kalkıp kanepeye oturdum, topuklarımı kanepenin kenarına koydum, bacaklarımı ayırdım ve elbisemi kalçalarım kadar çektim. Hem Rune'un beni izlediğini görmekten hem de onu kafesinin diğer ucunda uzaklara bakarken bulmaktan korktuğum için gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Parmaklarımı sırlıklam külotumun altından geçirdim ve kendime dokundum.

Bu his şaşkınlıkla çığlık atmama neden oldu. *Daha önce hiç* Hayatımda daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım, daha ıslaktım ve parmak uçlarımda ıslak kıvrımlarımda aşağı yukarı kayma hissi delilikti. İki tanesini içime soktum ve vücudum canlandı, kalçalarım kendi kendine hareket etti, sırtım kamburlaştı. Diğer elim göğüslerimdeydi, avuçluyor ve sıkıyor, sonra kumaşı aşağı çekerek meme uçlarımı çimdikleyebiliyordum, ihtiyaç beni çıldırtıyordu.

Bağırdım, inledim, sızlandım ve adını sayamayacağım kadar çok kez haykırdım. Eğer beni duyduysa, öyle olsun. Artık kendimi tutmayı çoktan aşmıştım.

Ve yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım. Hareket ediyordum, tüm bedenim içimde kopan zevk tarafından kontrol ediliyordu. Tek gereken klitorisime biraz baskı yapmaktı.

Orgazm beni yakaladı ve gökyüzüne kadar götürdü.

"Rune!" Tamamen sayıklayarak haykırdım ve kalçalarım hareket etmeye devam ederek yüksekliğin uzun sürmesini sağladı.

Sonunda yere düştüm ve tüy gibi hafif bir şekilde yanlara doğru süzıldüm. Sonunda vücudum milyonlarca parçaya ayrılmak istiyormuş gibi hissetmiyordu.

Onun yerine sakindi.

Sonunda kalbim sıkılmış bir yumruğun içindeymiş gibi hissetmiyordu ama olabildiğince hızlı atmakta özgürdü.

Ve sonunda gözlerimi açtım.

Rune tam köşede duruyordu, dudakları ayrılmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor, neredeyse benim kadar hızlı nefes alıyordu. Elleri kafesinin parmaklıklarına dolanmıştı ve parmaklıklar hareket etmişti. Parmaklıkları tuttuğu yerde yanlara doğru eğilmişlerdi, altın rengi boyaları tamamen dökülmüştü, sanki çıplak elleriyle mahvetmiş gibiydi.

Beni görmüştü.

Rune beni görmüştü ve şu anda bu hiç de kötü bir şey değildi - benim için dünyadaki en harika şeydi. Tıpkı hayalimdeki gibi, orada durmuş ve ben ona seslenirken kendime dokunuşumu izlemişti. Bu yüzden neredeyse elleriyle parmaklıkları kıracaktı.

Merak ettim, sertleşmiş miydi? Görmek için çok karanlıktı.

Acaba şimdi ona beni isteyip istemediğini sorsam, evet der miydi?

Ağzım kapalı kaldı çünkü cevabın bu olacağından emin değildim ve bir *hayır* daha duymaya hazır olduğumu sanmıyordum. Bu yüzden yana kaydım ve kanepeye uzandım, nefesim yavaşça normale dönüyordu, kalp atışlarım çoktan sakinleşmişti. Gözlerini tutabildiğim kadar uzun süre tuttum ve yüzünün her santimini tekrar tekrar hafızama işledim çünkü onu asla unutmak istemiyordum. Yarın, gelecek hafta ya da gelecek yıl ne olursa olsun, bu adamı asla unutmak istemiyordum.

İşte böyle uyuyakaldım.

otuz

Kafesin kapısının açılma sesi beni kendime getirdi. Kalbim göğsümde dört nala atmaya başlamışken doğruldum ve iki karabasan muhtemelen beni dışarı sürüklemek için bana doğru geliyordu.

Arkalarında, Rogue'un Rune ve başka bir karabasanın yanında durduğunu görebiliyordum.

Rune bana her zamanki gibi sakince bakıyordu.

"Ne... Ne..."

"Gel, Wildcat. Lorei partisine katılmamızda ısrar ediyor."

Sesi havayı delip geçti ve beynimi sarsarak uyandırdı. İkisi de dudaklarını yalayarak bana gülümseyen karabasan yaklaşmadan önce ayağa kalkmıştım.

"Dokunma bana," diye fısıldadım, hâlâ biraz şaşkındım.

Rogue kafesin dışından, "Bırakın onu çocuklar," dedi ve adamlar itiraz etmedi. Geçmeme izin vermek için kenara çekildiler ama dehşete düştüm, ben geçerken havayı kokladılar.

Üzerimdeki bir şeyin kokusunu alır gibi *havayı kokladılar* ve sonra biri inledi. Diğerleri hırladı.

Hatıralarım canlandı - lanet olsun, o kafeste kendime dokunmuştum.

Rune izlerken kendime dokunmuştum.

Yanaklarım erimeye başladı. Etrafımdaki her şey bulanıklaştı. "Onu bir süreliğine alamaz mıyız? Lorei'ye soramaz mısın?"

Arkamdan sordular.

"Çok lezzetli kokuyor..." diğeri.

Neredeyse kafesten çıkıp Rune'un yanına kadar koştum ve gözlerinin içine bile bakamadım.

Tanrım, *yine* ne halt etmişim? Benim sorunum neydi? Gerçekten de o kanepenin kolçağını kuru bir şekilde becermiş, sonra da bacaklarımı ayırıp parmaklarımı içime sokarak onun adını mı haykırmıştım?

Onun izlediğini bilerek.

İzlediğini umuyordum.

Ona bir daha nasıl bakabilirdim ki?

Diğeri ikisi kafesin kapısını kapatırken Rogue, "Emri çoktan verdi," dedi.

"Hadi ama sadece bir-"

"Bir daha sorarsan seni öldürürüm." Rune'un sesi sakindi, neredeyse hiç çıkmıyordu, sadece bir fısıltıydı ama yine de tüm oda duydu.

Gözlerim kapandı. Herkes bir an için konuşmayı kesti.

Ona saldıracaklarından emindim ve onlarla dişlerimle ve tırnaklarımla, her ne şekilde olursa olsun savaşacaktım. Ama sonra...

"Dediğim gibi, Lorei onun emrini verdi. Gidelim," dedi Rogue.

Kimse kimseye saldırmadı. Ben kollarımı pelerinin altında tutarken Rune yanımda yürüdü, o kadar utanmışım ki doğru düzgün nefes alamıyordum. Bizi bodrumun kapısından dışarı çıkardıklarında, tuvaleti kullanmayı zar zor istedim, bana *hayır* diyeceklerinden emindim, ama kusmadan önce temizlenmem gerekiyordu.

Zamanda geriye gitmenin bir yolunu bulmalıydım ki bir an önce kafama vurabileyim.

Ama Rogue beni başlı başına bir dehşet olan tuvaletlere götürmeyi kabul etti. Beni içeri almadan önce içeride kimsenin olmadığından emin oldu ve ben yine de Rune'a bakmadım - çok utanmıştım. Kapıdan içeri süzüldüm ve arkamdan kapattım, sonra kendimi şu anda kendimi tokatlamamdan iyi bir şey çıkmayacağına ikna ettim.

Banyo küçük ve kokuyordu, karo döşeli zeminin her yerinde kâğıt havlular ve yanlarında ibrikleri olan iki ayrı lavabo vardı. Karşılarında üç kabin vardı ve onlar da berbat kokuyordu, ama mesanemin boşaltılması gerekiyordu ve sürahilerdeki su soğuk ama temizdi, bu yüzden şikayet etmedim. Ellerimi, yüzümü ve amımı olabildiğince iyi temizlemek için hepsini kullandım. İç çamaşırlarımı bile çıkardım ama ıslak giymeyeceğim için yıkamakla hiç uğraşmadım. Onları daha sonra buradan çıktığımızda atmak üzere pelerinin iç ceplerinden birine koydum.

Sonunda, kendimi biraz daha iyi hissederek dışarı çıktım. Ve biraz daha sakin.

Sonunda bu bana hiç hizmet etmedi çünkü karanlık koridordan çıkıp herkesin herkesle sikiştiği devasa açık odaya adım attığımız anda, o kafeste yaptığım şeyi yapmama neden olan şeyi tam olarak hatırladım.

Tam olarak neden kontrolümü kaybettiğimi hatırladım, o kadar çaresizdim ki kendi bedenim bana karşı dönmüş, serbest bırakılmayı arıyordu. Havadaydı, boğazımdan aşağı iniyordu. Görüntü, inlemeler, müzik, hepsi beni kendime düşman etmek için tasarlanmıştı ve şimdi dizlerim yeniden güçsüzleşiyordu. Gözlerimi karabasana yavaşça binen fae kadına diktiğim anda bacaklarımın arası ıslanmıştı, bir diğeri ise onun arkasındaydı ve aynı hızda diğer deliğine girip çıkıyordu.

İmkansız. Tüm durum imkansızdı.

Ve Lorei artık odanın başında değildi, ama iki muhteşem incubi ile birlikte odanın dışarıdaki avluya bağlandığı uca yakın deri koltuklardan birinde oturuyordu.

Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa şimdi daha önce olduğundan *daha fazla* insan var mıydı?

Bizi o kafeslere kilitlediklerinden beri ne kadar zaman geçmişti? Ben ne kadar uyudum? Çünkü birkaç saatten fazla olamazdı.

"Sizi bodruma götürdükleri için adamlarımı bağışlayın dostlarım," dedi Lorei yaklaştığımızı görünce. "Kaçmaya çalıştığınızı söylediler ama eminim sadece yürüyüş yapmak istiyordunuz."

Rune tereddüt etmedi. "Elbette öyleydik."

Adam güldü ve beni inanılmaz derecede rahatsız eden bir şekilde Rune'a baktı. Yeşil gözleri şehvetle parlıyordu.

"Lütfen, bana katılın. Bu gece fazla kalamayacağım ve güneşin doğmasına sadece birkaç saat kaldı ama yarın her zaman var. Ve son iş anlaşmamın ardından tüm hafta boyunca çok cömert bir ruh halinde olacağımı tahmin ediyorum."

Onunla aynı kanepeye oturmamız için el salladı. Önce Rune hareket etti. Gidip Lorei'den olabildiğince uzağa oturdu, sonra diğer tarafındaki koltuğu okşayarak ona katılmamı söyledi.

Artık ona bakmakta hiç zorlanmıyordum. Bu insanların gerçekte ne kadar güce sahip olduklarını hatırladığım için, onun yanına oturmakta ve hatta onunla tekrar konuşmakta hiç zorlanmadım.

"Rahat mısınız? Yemeğe ihtiyacınız var mı?"

Sanki bir işaretmiş gibi midem guruldadı. Kahretsin, uzun zamandır bir şey yememiştim.

"Evet, aslında. Bedava olduğu sürece," dedi Rune. Sakinliği kıskanılacak türdendi. Birbirimize yakın oturduk, bacaklarımız hafifçe birbirine değiyordu ama koltuk yerine iğnelerin üzerinde oturuyor olabilirdim.

"Elbette, elbette," dedi Lorei ve elini salladığı anda kısa sarı saçlı karabasan ayağa kalktı.

Gözleri gece kadar karanlık olan diğeri Lorei'nin yanına eğildi ve "Sen konuşurken kölenle oynayabilir miyiz, Lorei?" dedi.

Tanrım, nasıl oluyor da hâlâ bayılmıyordum? Cidden, bu gerçek beni şaşırttı.

Lorei Rune'a döndü. "Sanırım sahibine sormalıyız. Ne diyorsun, Orian? Sana Orian diyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Rune. "Ve hayır. Şimdilik benimle kalıyor." Elini yavaşça dizimin üzerine koydu.

İçinde bulunduğumuz durumda bile, öfke zihnimde başını kaldırdı ve bir şey söylememi istedi - *benim bir köle olduğumu varsaymaya nasıl cüret edersin, seni kibirli dangalak?! Ve Rune'a da. Benim adıma konuşmaya nasıl cüret ederdi?*

Ama derin bir nefes aldım, kendime bunun neden önemli olduğunu hatırlattım, hayatta olmamızın tek nedeninin bu adamın benim kim olduğumu bilmemesi olduğunu hatırlattım. Benim iyi bir köle olduğumu düşünüyordu. Bunu kabul etmekle kalmayacak, buradan çıkana kadar bir köle gibi davranacaktım çünkü bunların hepsi benim suçumdu. Burada olmamızın sebebi bendim, bendim. Her zaman ben.

"Şimdilik, şimdilik!" Lorei, şeftali rengi gömleğinin düğmelerini göğsünün ortasına kadar açarak görünürde tek bir kıl bile bulunmayan pürüzsüz tenini ortaya çıkarırken kadehini gökyüzüne kaldırarak şarkı söyledi.

Uyarılmam arttıkça sertçe yutkundum - bunu durdurmanın bir yolu yoktu, özellikle de karanlık gözlü kadın bana göz kırptığında.

"Sana arkadaşlarım Cer ve Lilith'in hikâyesini anlatayım Orian. Çok memnun kalacaksın," dedi Lorei ve diğer karabasan bize yemek getirirken elini Rune'un omzuna koydu. Büyük bir tepsi.

devrilmesi gerekirdi ama devrilmedi, meyve, peynir, et ve içecek tabaklarıyla doluydu.

Midem tekrar guruldadı ve ben yiyeceklere bakarken Rune eğilip bir parça peynir aldı. Kulağıma fısıldadı, "Ye. Güvenlidir."

Tüyerim diken diken oldu - Tanrım, fısıltısı bambaşkaydı. Yemeğe odaklanmam, kendime yememi söylemem çok zaman aldı çünkü iş o noktaya gelirse, kaçmamız gerekirse, uzağı gidecek gücüm kalmayacaktı. Enerjiye ihtiyacım vardı ve bu yüzden benim için yapılmış gibi görünen mor üzüme uzandım ve ağızıma bir tane attım.

Şimdiye kadar tattığım her şeyden daha iyiydi ve en iyi kısmı da hiçbir şey olmamasıydı. Bir tane daha yedim, bir tane daha yedim ve bir elma dilimi daha aldım ama tek hissettiğim daha tok ve tatmin olmuş olduğumdu.

Lorei, Rune'a fısıltıyla bir şeyler anlatırken ben de kusmadan bir lokma daha yiyemeyinceye kadar yedim.

O zaman etrafıma bakmaktan başka çarem yoktu.

Daha fazla insan - nedense hep daha fazlası vardı. Lorei'nin anlattığı şeye odaklanmış görünen Rune'a ve gökyüzünün karanlık olduğu dışarıya baktım. Eğer güneş birkaç saat içinde doğacaksa, bu üç ya da dört saattir bodrumda uyuduğum anlamına geliyordu.

Aklıma Betty'nin burada çok eğleneceğı ve bana başımı belaya sokmamı, kavga çıkarmamı, *ortalığı* birbirine katmamı söyleyeceğı geldi. Tanrım, onu nasıl da özlemiştim. Yanımda olsaydı her şeyi nasıl da güzelleştirirdi.

Ama olmadığına sevinmiştim çünkü bu yaratıkların yanında biz gerçekten *bir hitik*. Sahip oldukları güç, *büyü*, havada erimesi ve denemelerine bile gerek kalmadan sizi kontrol etmesi...

Etrafıma bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, gördüğüm ve duyduğum zevkler karşısında fazla tahrik olmamaya çalışıyordum. Bu sefer biraz daha kolaydı çünkü çoktan boşalmıştım ama lanet olsun, daha fazlasını istiyordum. Ve zaten Rune'un önünde kendime dokunma anısını düşünmenin korkutucu değil, *sıcak olduğu* bir noktadaydım. *Seksi*, utanç verici değil.

Aslında bunu tekrar yapmak istedim.

Bana yakındı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Bu insanların seks yaptıklarını ve birbirlerine mastürbasyon yaptıklarını gördüm ve hepsini onunla yapmak istedim. O kadar çok fikir ve pozisyon vardı ki, bir liste yapmak ve Rune ile her şeyi denemek istiyordum.

Ta ki...

"Peki ya şimdi? Şimdi kızların kölenle eğlenmesine izin verelim mi?"

Kalbim durma noktasına geldi. Lorei'ye döndüm ve o karanlık gözleri üzerimde olan karabasanı, muhtemelen kulağına fısıldadıktan sonra omzunda asılı buldum. Lorei tekrar Rune'a baktı ama Rune hiç etkilenmemişti. Rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, ona bakınca Rune olduğunu milyon yıl düşünseniz tahmin edemezsiniz.

Şu anda o Orian'dı ve kendisini Orian'ın olması gereken karakterle birleştirmişti. Ve dedi ki, "Hayır. Benim olan benimdir. O benimle kalacak."

Evet, senin, dedi kafamın içindeki ses. Bu benim için bir şeydi. olmayı o kadar çok

istiyordu ki... Lorei'nin

gülümsemesi

durakladı.

Son şarabını da içtikten sonra arkasına yaslandı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bir süre Rune'a baktıktan sonra, "Korkarım artık gitmeliyim. İlgiilenmem gereken işler var. Ve yarın, sen ve ben anlaşmamızı yapacağız, değil mi?" dedi ama bir cevap beklemedi.

"Ama gitmeden önce, eğer onun tadına bakmamıza izin vermeyeceksen, bunu yaparken *seni* görmek istiyorum."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

"Hadi, bir bakayım. Efendi-köle dinamiğini çok severim.

Bana onu nasıl kullandığını göster."

Yandım. Dondum. Eridim.

"Bana ait olanı başkalarının görmesinden hoşlanmam," dedi Rune ve şimdi bir an önceki kadar sakin değildi.

"Ama burada hepimiz arkadaşız, değil mi? Ayrıca ben senin adını araştırmadım, hatta bu işaretin nereden geldiğini bile sormadım. En azından bana söylediğin kişi olduğunu kanıtlayabilirsin."

Gözleri. Şeytanın lanet gözleri, yavaşça Rune'dan bana ve tekrar geri döndüler.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Eğer Rune şu anda saldırırsa, bu insanların hepsiyle asla savaşamaz ya da onlardan kaçamazdık. Sadece açık odada neredeyse yüz kişi olmalıydı ve dışarıda çok daha fazlası vardı. Çok fazla kuluçka ve diğer türler de vardı. Etrafımızda oturan insanların çoğunun gözleri üzerimizdeydi ve gerçekten mahvoldüğümüzü fark ettim.

"Genelde bu şekilde iş yapmadığımı anla, Orian. Şimdi, doğru kontrol altında olan bir noxin'i iyi bir şekilde kullanabileceğimi kabul ediyorum - samimi olmayan insanlara karşı zor oldukları biliniyor. Ve benim işimde dürüstlüğe pek yer yok!" Güldü, o kadar sahteydi ki kulaklarım acıdı, ama devam etmeden önce kimsenin yorum yapmasına izin vermedi.

"Bu yüzden size şüpheyi yaklaştım ama korkarım ki sizi kendi gözlerimle görmem *gerekiyor*."

Lorei bize kirpiklerini kırıştırdı. Gerçekten kirpiklerini kırptı.

Bir an sonra Rune, "Madem bu kadar ısrar ediyorsun dostum," dedi. Sonra kucağına vurdu. "Ev sahibimizin şerefine benim için dans et Yaban Kedisi."

Gözleri beni yaktı.

Lorei tekrar güldü, ellerini çırpı ve diğerleri de ona katıldı. Bir saniye sonra, yakınımızda oturan ve bizi duyan herkes alkışlıyordu ve ben bacaklarımı zorlukla çalıştırabiliyordum.

İşte bu kadar. Bunu gerçekten yapmam gerekecekti.

Bir yanımda bunu *asla* başaramayacağımı düşünüyordu - bu çok saçma, çok aşağılayıcıydı ve *Rune'un kucağına çıkmayacaktım!*

Ama sonra... Rune'un kucağına oturma düşüncesi.

Rune o yüz ifadesiyle, gözlerindeki o yalvarışla, sanki hem *yapmam* için hem de yapmamam için bana yalvarıyor gibiydi. Sanki o da benim gibi paramparça olmuştu.

Kendimi ayağa kalkmış, dizlerimi bacaklarının iki yanına koymuş ve kalçalarının üzerine oturmuş buldum.

Beni yargılamakta özgürsünüz, ben de kendimi yargıladım. Ama bu yer beni bir kez alt etmişti ve şüphesiz bunu tekrar tekrar yapacaktı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda Rune artık yırtık pırtık görünmüyordu. Onun yerine dudaklarının köşesi yukarı kalkmıştı.

Vay, vay, Bay Moody. Görülmeye değer birisiniz.

Sonra ben neredeyse sikiğin üzerine oturana kadar koltukta daha da aşağı kaydı.

Tüylerim diken diken oldu. Diğerleri hâlâ oradaydı ve bir şeyler söylüyorlardı. Konuşuyorlar, alkışlıyorlar, tezahürat yapıyorlardı - söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlayamıyordum.

"Yürü, Wildcat."

Rune, diye bağırdım, sesimi çıkarmaya korkarak. Ama ellerini bana doğru uzattı, saçlarımı kulaklarımın arkasına koydu, sonra pelerinin kapüşonunu başımın üzerinden nazikçe çekti.

"Benim için dans et."

Gözlerim kapalıydı. Kendimle savaş halindeydim, iki farklı insana bölünmüştüm. Ayağa kalkıp kaçmamı ve *tüm bu insanların canı cehenneme -ya beni öldürürlerse-* diyen *yanım* o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki kendimi diğer bene odaklanmaya zorladım. O kadar tahrik olmuş, bacaklarının *Rune*'unkilere değdiği her yeri yanan Nilah'a, o karanlığın içinde sarmalandığımız zaman yaptığım gibi onun her santimini tekrar hissetmek isteyen Nilah'a.

Nilah buradan canlı çıkmamıza yardım edecekti çünkü burada tehlikede olan tek kişi ben değildim. *Rune* da tehlikedeydi ve bizi buraya getirerek her şeyi berbat etmiştim. Buradan sağ çıkmamızı sağlamak bana bağlıydı.

Ben de taşındım.

Başlık başımın üzerindeydi. Kalçalarımı onun kalçalarında yavaşça ileri ve geri hareket ettirdim. Kanepenin üzerinde iki yanında tuttuğu ellerinde ışık yanıyordu ve parmaklarından gölgeler kayıyordu. Gölgeler yavaş yavaş bir kasırga gibi etrafımda dönmeye başlıyor, insanları, ışıkları uzaklaştırıyor, tüm odayı görüş alanımdan çıkarıyordu.

Ama yine de onları duydum. Çığlıklarını ve çağrılarını duydum ve alkışlarını da duydum.

"Müzik," diye fısıldadı *Rune*. "Müziğe odaklan. Bırak o sana rehberlik etsin." Ve hâlâ ışıkla yanan elleri kalçalarıma doğru hareket etti. Aletini merkezimde hissedene kadar beni kendine doğru çekti. Sertleşmişti.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Kalbini hissettiğimde Ellerimi onun benimki kadar hızlı atan göğsüne koyarak öne doğru düştüm.

Nerede olduğumuzu ve neler olduğunu unutmam ve gerçekten harekete geçmem için tek gereken buydu.

Müziğe odaklandım - ben de aynen öyle yaptım. Gözlerimi kapattım ve o adamın dışarıdaki tuhaf enstrümanı ile çaldığı ritmi takip ettim. Kalçalarımla, ellerimle, kalp atışlarımla takip ettim. Kendimi onun bacaklarına ve her seferinde üzerime lav dökcek kadar lezzetli bir şekilde sert olan sikine sürttüm.

Çok kolaydı. O kadar kolaydı ki hiç düşünmeme gerek yoktu. Vücudum ne yapacağını, ne zaman yavaşlayacağını ve kalçalarımla ne zaman daha sert iteceğini biliyordu. Ellerim göğsündeydi, aşağı yukarı hareket ediyordu ve sonra parmaklarım saçlarındaydı, saçlarıyla oynuyor, istediğim şekilde tutup çekiştiriyordum.

Gözlerim sonunda açıldı, yüzünü görme ihtiyacı çok büyüktü. Karanlık her yanımızı kaplamıştı, dışarıdaki dünyayı engelliyordu, ses dışında her şeyi engelliyordu. Onu yarı otururken, yarı altımda yatarken gördüm, dudakları ayırık ve gözleri kıpkırmızıydı, sanki ele geçirilmiş gibi beni izliyordu.

Ellerimi kanepenin arkasına koydum ve burnum onun kine değene kadar yaklaştım, sonra dilimi çıkardım ve alt dudağını yaladım.

Rune gözlerini sıkarak kapattı ve inledi.

O ana kadar beni tutan her şey yok olup gitmişti. Vahşileştim, her saniye daha hızlı hareket ettim, yüzünü ellerimle kavradım, yaşamak için havaya ihtiyacım olduğunu unutana kadar onu öfkeyle öptüm. O da beni öptü ve ellerini kalçalarıma koyarak beni ileri ve geri hareket ettirdi, kalçalarını kaldırarak itişimi karşıladı ve lanet olsun, çok yaklaşmıştım. Amım pantolonuna sürtünüyordu ve üzerimde iç çamaşırı yoktu ama şu anda daha az umursayamazdım. Sadece onu istedim, her şeyini istedim. İstiyordum.

Vücudumdaki bu bastırılmış enerjinin daha önce olduğu gibi serbest bırakılmasına *ihtiyacım vardı*.
olması için.

"Lütfen Rune," diye fısıldadım, onu gömleğinden tutup yukarı çektim, dudaklarım dudaklarında, öpücüklerim çaresizdi.

"Lütfen, ne?" dedi çünkü bana işkence etmek istiyor olmalıydı.

Ama bilmediği şey, şu anda işkence görmekten *hoşlandığımdı*. Altımda kaldığı ve uzaklaşmadığı sürece, benim için ne yaparsa yapsın umurumda değildi.

Ben de dedim ki, "Lütfen beni becer, *lütfe*." Gerekirse dizlerimin üzerine çökecektim. Tıpkı daha önce gördüğüm o karabasan gibi, dizlerimin üzerine çökecek ve onu istediği kadar memnun edecektim.

Bunu düşününce dudağımı ısırdım ve inledim çünkü dilime karşı tadının çok lezzetli olacağını biliyordum ama...

"Hayır," dedi Rune.

Gözlerim biraz daha açıldı ve şaşırımdım.

"Beni istemiyor musun?" Fısıldadım ve tam sikiğin üzerinde durmak için bir nokta yaptım. Sertleşmişti, hissediyordum. Kucağına tırmandığımdan beri benimle alay ediyordu.

"O koltukta yaptığın gibi kucağıma gelmeni istiyorum," dedi bana, sesi çok karanlık, çok lezzetliydi. "O kanepede yaptığın gibi adımı haykırmayı istiyorum." Birden ayağa kalktı ve elleri yüzümdeydi ve dudaklarımı tam kendi dudaklarının üzerinde tuttu. "Beni mahvet, güzelim. Ve ben söyleyene kadar durma."

Yavaşça dudaklarını tekrar yaladım. "Evet baba," diye fısıldadım ve Rune homurdandı.

Koltuğa geri oturdu ve kollarını iki yana açtı, daha önce olduğu gibi yarı oturur yarı yatar vaziyette, gözlerini hiç kırpmadan dikkatle beni izledi. Kucağında hareket etmemi, amımı sikiğin uzunluğuna sürtmemi, önce ona, sonra kendime dokunmamı izledi.

Ben göğüslerimi avuçlarken, o da elbisenin iki düğmesini açarak göğüslerimi çıplak bıraktı. Bana dokunmadı, sadece izledi ama uzun süre dayanamadım. Kokusu, görüntüsü ve hissi beni çok etkilemişti. Burada kendimi tutamayacak kadar havadaydım.

Dudaklarımda onun adıyla boşaldım, kucağında dans ettim, vücudumun her santimi üzerime çöken zevk dalgasıyla sarsılana kadar ona sürtündüm.

Alnım omzuna gelecek şekilde öne doğru düştüm ve elleri elbisenin üzerinden önce kalçalarım, sonra da kıkırımı kavrayana kadar üzerimdeydi.

"Hayatının geri kalanında çılgılık atacağın tek isim bu," diye kulağıma fısıldadı, sonra siki tekrar nabız gibi atan merkezimin altına gelene kadar beni kendine çekti ve yıllardır boşalmamışım gibi beni tahrik etti.

Sikeyim.

otuz bir

ETRAFIMIZDAKI INSANLAR. Çok fazla insan.

"Rune, ben-ben-ben..." Gölgele kaybolup yavaş yavaş o kanepede tek başımıza oturduğumuzu ortaya çıkarırken konuşamıyordum, gözümü bile kırpamıyordum.

"Biz... onlar..." Soramadım bile. "Kucağıma geldiğini gören oldu mu?"

Midemde bir sıcaklık hissettim. Rune'a döndüm, ona avazım çıktığı kadar bağırarak üzüldüm ki yüzünü gördüm. O kan çanağı gözleri. Tadı evrendeki her şeyden daha güzel olan o leylak rengi dudaklar.

"Hayır, Wildcat. Seni benden başka kimse böyle görmeyecek."

Derin bir nefes aldım. Evet, kulağa *tam olarak* doğru geliyordu.

Ama... "Kendinde değilsin. Çok fazla şarap içtin," diye fısıldadım, bunu doğrulamasından korkuyordum. Haklı olduğum için dehşete düşmüştüm.

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. Elleri yavaşça kızımdan kalçalarımın doğru hareket etti ve sol eli elbisemin altında kendine bir yol buldu.

"Rune, ne..."

Parmakları bacağıma değiyordu. Hareket etmeyi bıraktım, nefes almayı bıraktım, sadece onu izledim ve bekledim...

Ta ki bana dokunana kadar. Ta ki parmağı sırlıslıkla kıvrımlarımın arasından kayana kadar ve parmağını girişime kadar gezdirdi, sonra yukarı

Tekrar.

Alt dudağım dişlerimin arasındaydı, bu yüzden inlemedim. Tanrım, yanıyordum. *Eriyordum*. Eli amımın üzerindeydi ve birden birilerinin görüp görmemesi umurumda olmadı. Birden tek istediğim onun devam etmesiydi.

O yapmadı.

Çok geçmeden elini elbisemin altından çekti ve orta parmağını dudaklarına götürdü. Orta parmağı sularıyla kaplanmıştı.

Ağzının içine sokup yalayarak temizlediğinde gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Bedenim öfkelen-di. Ona duyduğum ihtiyaç bir saniye içinde üç kat arttı. Gözlerinde ateş vardı ve lanet olsun, yanmak istiyordum.

Sonra onları kapattı ve inledi. "Ölüm kadar tatlısın," dedi bana. "Tıpkı olacağını bildiğim gibi."

Birden ayağa kalktı, kollarını belime doladı ve beni kolaylıkla taşıdı. Boğazıma bir çığlık takıldı ve kollarımı boynuna doladım, yüzümü kolumun arkasına sakladım.

Tanrım, artık hiçbir şey görmek istemiyordum, kendimi kontrol edememekten bıkmıştım. Görmek istemiyordum.

"Temizlenmesi gerekiyor. Bizi götür," dedi Rune.

Kiminle konuğuğunu görmek için bakmadım bile. Islak ve pantolonsuz, utanç ve ihtiyaçtan titreyerek ona sarılmış bir şekilde öylece kaldım.

"Şimdi tam zamanı," diye fısıldadı kulağıma, o kadar alçak sesle fısıldadı ki zar zor duyabildim.

Kalbim durdu.

"Ne için zaman?" Ben de fısıldadım.

"Gitme zamanı."

Lanet olsun, sonunda.

Sözleri kayda geçer geçmez zihnim yeniden tamamen uyandı.

Etrafımızı görmek için başımı biraz kaldırdım. Her şey aynıydı.

Ancak Lorei ortalıkta görünmüyordu ve insanlar eskisinden daha sarhoştı, bu yüzden ellerinde içkilerle dolaşan, dans eden ve zar zor yürüyen, koltuklara ve insanların siklerine düşen çok daha fazla insan vardı.

"Nasıl?"

"Bir haber aldım. Tek yapmamız gereken sınırı ulaşmak."

Tüylerim diken diken oldu. "Kimden?"

"Uzun sürmesin," dedi bizi odanın arkasına, banyonun bulunduğu dar koridora ve bodrum katına açılan kapının ilerisine götüren adam.

"*Shshsh*," diye fısıldadı Rune ve haklıydı. Kimin beklediği gerçekten umurumda değildi ama o sınırı ulaştığımızdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kapı Rune'un arkasından kapandı. Beni bıraktı ve aynı anda ışıklı ellerinden dökülen gölgeler kapıya doğru ilerledi, köşeleri ve anahtar deliğini kapattı.

Sonra Rune bir eliyle yüzümü kavradı ve burunlarımız birbirine değene kadar yaklaşırken beni olduğum yerde tuttu.

"Çok iyiydin," diye fısıldadı, sonra daha önce onunkini yaladığım gibi dudağımı yaladı.

Tüm vücudum canlandı. Onu hâlâ bu kadar çok istemem nasıl mümkün olabilirdi? Öncekinden bile *daha fazla*. Çok daha fazla.

Ama Rune beni bıraktı ve çok geçmeden uzaklaştı. "Çabuk temizlen. Ben burada bekleyeceğim."

Siktir!

Gözlerim kapandı ve anılar zihnime hücum etti. Sertçe yutkundum ve geri adım attım.

"Sen, um..." Pantolonuna baktım. "Sen de temizleyecek misin?" Her tarafına boşalmıştım ve loş ışıklar ve siyah pantolonu yüzünden göremesem de o da dağılmış olmalıydı.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi, gözleri parlıyordu, dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı. Sonra pelerinin deri bağlarına uzandı ve "Arkanı dön," diye fısıldadı.

Çıkardım. Pelerini yavaşça omuzlarımdan çıkardı. Pelerin olmadan kendimi çok açıkta hissediyordum ve elbisemin düğmeleri hâlâ açıktı.

Eskisi gibi tahrik olmuş ve utanmış bir şekilde sürahiyi almaya gittim. Vücudumun her santimi onun gözlerimin üzerimde olduğunun farkındaydı. Sonunda kabine gidip temizlenmeye başladığımda yanaklarım alev alev yanıyordu. Su soğuktu ama fark etmedim bile, Rune'dan ısıtmasını istemeyi düşünmedim. Ellerimi yıkamayı da bitirdiğimde pelerini tekrar üzerime geçirdi ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi göğsüme bağladı.

O bana bakarken benim gözlerim bir saniyeyi bile kaçırmaktan korkarak kırpmadı bile. Kafamı çevirdiğim anda onun neye benzediğini unutacağımdan korkuyordum.

Yine de yapamazdım. Onun anıları bu kadar kısa sürede zihnimi tamamen ele geçirmişti.

"Şimdi kafese geri dönecek."

Tekrar ona baktım, yanlış duyduğumdan emindim ama hayır. Rune'un banyo kapısının dışında bizi bekleyen incubi'ye söylediği şey tam olarak buydu.

Arkalarında iki vampir vardı - kırmızı kafalı karabasanın daha önce aynı anda mastürbasyon yaptığı adamlar ve

Lanet olsun, duvara yaslanıp gitmemizi beklerken uyanık kalmakta zorlanıyorlarmış gibi görünüyordlardı. Muhtemelen onlar da temizlik için buradaydılar.

"Sadece o mu?" diye sordu karabasanlardan biri Rune'a. "Sadece o," diye onayladı.

Bir şey söylememek için dilimi ısırdım. O ne yaptığını biliyordu. Ona güvenecek ve ağzımı kapalı tutacaktım.

Muhafızlar başlarıyla onayladılar. "Yürüyün."

Rune benimle yürüdü ve vampirler sonunda tökezleyerek banyoya girdiler. Duyduğum kadarıyla içlerinden biri girer girmez düşmüştü ama gardiyanlar ve Rune endişeli görünmüyordu. Koridorun derinliklerine doğru ilerlerken başımı eğdim ve Rune beni gerçekten yalnız bırakacaksa o kafesten tek başıma kaçabilmemin bir yolu olup olmadığını hayal etmeye çalıştım. Oraya yaklaştıkça endişem daha da artıyordu ama en azından eskisi kadar tahrik olmuyordum. Çoğunlukla o bodrum katında bir kafeste tek başıma olmaktan ölesiye korkuyordum.

Sonra inkübilerden biri kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı iniyorduk ve o kafesler tam oradaydı. Her şeyi hayal etmiş olabileceğimi düşünen yanımda çabucak öldü.

Onlara yaklaştıkça bacaklarım daha çok titriyordu. Merdivenlerin dibine vardığımızda dönüp Rune'a baktım, beni burada tek başıma bırakmaması için ona gözlerimle *yalvardım*. O meşgulken aşağıya başka kimlerin gelebileceğinden, çığlıklarımı kimsenin duymayacağından korkuyordum.

Ama Rune bana bakmıyordu. Ellerine ve ellerindeki ışığa bakıyordu.

Parmaklarından aniden fışkıran gölgeler beni geriye itti ve daha tam nefes alamadan önümde bir duvar oluştu.

Bir an kendimden geçmiş olmalıyım çünkü insanlar çığlık atarken kendimi nasıl yerde ellerim başımda otururken bulduğumu tam olarak hatırlamıyorum.

Adamlar ığlık attı, kemikler kırıldı ve ağır bir şeyin metale çarpma sesi kulaklarımda çınladı.

Benim için çok hızlı bitmişti, bu da çoęu zaman uyanık olmadığımı dūřunmemin bir başka nedeniydi. Her řey bitmişti ve kim bilir ne kadar zamandır önümde duran kalın gölge duvarı bir anda yok olup Rune'u ortaya çıkarmıştı.

Bana elini uzatırken gömleği yırtılmış kanlı bir Rune. "Gitme zamanı, Wildcat."

Elimi onunkine koydum. Beni ayağa kaldırdı. "Bakma," dedi bana çünkü bakıyordum. "Görmek zorunda değilsin-"

Yerdeki üç karabasan *cesedinin parçalarını görmeyi* kastediyordu. *şuna* bakın.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bir cesedin yanında kan ve kesik bir baş vardı; bir diğerinin ise yüzü o kadar hırpalanmıştı ki kim olduğunu bile anlayamadım. Elim açık ağzımın üzerine kapandı.

"Bunu sen mi yaptın?"

Rune beni merdivenlere doğru çekti. "Evet. Yukarı bak. Devam et."

Pişmanlık yok. Pişmanlık yok.

Beni arkasından çekerken merdivenin başındaki kapıya baktım çünkü geride bıraktıklarını daha fazla görmeyi midem kaldırmıyordu.

Her şey yine çok hızlı değişmişti. Ve bu adamın kim olduğunu hiç bilmediğim gerçeğiyle yüzleşecek midem de yoktu.

Soğukkanlı bir katil. Birkaç dakika içinde üç adamı öldürdü, onları parçalara ayırıp yere bıraktı ve gözünü bile kırpmadı.

R n.

Bunu Rune yaptı.

Sonra dışarıda koridordaydık, ellerim onun ellerindeydi ve beni sürüklüyordu. Bacaklarım çalışmayı reddediyordu ve zihnim bodrumdaki görüntülerle, tüm o kanla, ceset parçalarıyla, karabasanın ezilmiş kafatasıyla doluydu. Önümde ne olduğunu *görmüyordum*, görmeye çalışsam da göremezdim.

Ve belki de bu daha iyisi içindi.

Karanlık, sesler ve müzik... Hepsi bunalmış zihnimde kaosa dönüştü. Soğuk hava boğazımdan aşağı s z ld  ve sonra gözümü kırpmaya çalıştım, nerede olduğumuzu, neler olduğunu görmeye çalıştım ama Rune beni hızla kenara çekti ve yüzüm tam göğsüne değene kadar yaklaştı. Pelerininin kapüşonunu başıma geçirdi, sonra bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmamı söyledi.

Elleri parladı ve gölgeler tıpkı daha önce olduğu gibi etrafımızı sardı. Parlayan parmaklarıyla çenemi kaldırdı ve ben ona, kalbimin çok fazla atmasına neden olan güzel yüzüne bakana kadar kaldırdı.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, dedi içimden bir ses. Sonra *koş diye bağırdı*.

Dönüp durduğumuz duvarın köşesine doğru ilerlediğinde düşünmedim. Sadece bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket etmeye zorladım.

Etrafımdaki gölgeler etrafımı görmemi engelliyordu ama o nereye gittiğini tam olarak görebiliyor gibiydi ve elim hâlâ onun ellerindeydi. Kulaklarımda hâlâ müzikle birlikte sohbet, kahkaha ve seks sesleri vardı ama attığımız her adımda bu sesler daha da uzaklaşıyordu.

Attığımız her adımda, o adamların görüntüsünün beni ne kadar şok ettiğini fark ettim.

Gölgeler kayboldu.

Beyaz ışıktan yapılmış tek bir kuş başımın hemen yanından uçtu. Onu gördüğümde küçük bir çığlık attım ve Rune beni ileriye doğru sürüklemeye devam etti, beni karanlığa, ilerideki boş binalara doğru götürdü, bu binalar o şeytanın bizi taşıdığı binalarla aynı olabilirdi. Kuş benimle birlikte aynı hızda ilerledi.

-Ve sonra başka bir şey onun yanına doğru uçtu.

Bıçağa çok benzeyen bir şey. Rune dönüp arkasına baktı. Ben de baktım.

Yapmamalıydım.

Succubi ve incubi bize doğru koşuyordu, sayabildiğim kadarıyla en az on taneydiler. Koşuyorlardı ve koşarken bize bıçaklar fırlatıyorlardı ama hepsi bu kadar değildi. Yere vuran at toynaklarının ve yüksek sesli kişnemelerin sesi kulaklarımı doldurdu ve kalbim duracak gibi oldu.

Atlara binen dört inkübi bizi yaya olarak takip edenlere inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu ve iki dakika dolmadan bize ulaşacaklardı.

"Önüne bak, neredeyse vardık!" Rune seslendi ama yanılıyordu. Uzaktaki ağaçları gördüm, ilerideki karanlık olanları, Cloakwood'a ait olan renkli yapraklarla dolu olanları değil.

"Cloakwood!" Ağladım çünkü bu ağaçlar önümdekilerden çok daha yakındı.

Ama Rune dedi ki, "Bizi Cloakwood'da takip edecekler. Önüne bak!"

Kalbim sıkışmıştı. Etrafımızda daha fazla bıçak uçarken kuş benimle kaldı, bir şekilde her seferinde bizi ıskaladı, bu da bana Rune ve gölgelerinin bununla bir ilgisi olduğunu düşündürdü. Ama enerjimi koşturmayla odakladığım için sormadım - ta ki arkamızdaki atların sesi çok yakınımıza gelene kadar.

Bir kez daha arkama baktım.

Ağaçlar artık yakın olmasına rağmen *tam* oradaydılar.
Çok yaklaşmıştım.

Umut benden kaçtı, bir anda yok oldu. Başaramayacaktık. Bundan emindim.

Sonra Rune hareket etti.

Bir an el ele koşuyorduk, sonra durdu, diğer eliyle ön kolumu kavradı ve beni kenara çekti. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve beni iki kez döndürüp fırlattığında durdurmaya çalışacak gücüm bile yoktu.

Beni hiçbir şey değilmişim gibi havaya fırlattı, neredeyse kolumu gövdemden tamamen ayırdı. Ağzım açıldı ama çığlık atamadım. İçimde hiç ses yoktu ve o parlayan ellerini bana doğru kaldırmasını izlerken kalbim bile atmıyordu. Gölgelelerin ondan fırlayıp beni dönen bir kasırganın içine almasını izlerken bedenim gittikçe daha yükseğe uçtu ve sonra düşmeye başladı.

Düşüyordum ve nereye düştüğümü göremiyordum. Kuş yanımdaydı ama gölgeler çok kalındı ve altımda ne olduğunu, nereye düştüğümü göremiyordum. Rune'un nerede olduğunu.

Herif beni fırlattı. Beni o karabasanlardan uzaklaştırdı - ve şimdi nasıl kaçacaktı?

Hızlıydı, işte böyle. Onu geride tutuyordum, işte bu yüzden.

Tanrım, lütfen hızlı olsun.

Ağaçların altımda olduğu anlamına gelen ilk dala düştüğümde tüm düşünceler beni terk etti. Gölgeleler kayboldu ve başımın arkasıyla başka bir dala çarptım, bu da yere çarpmadan bir saniye önce beni yana çevirdi. Sağ bacağımdan fırlayan acı, gözümü açmadan önce çığlık atmama neden oldu.

Gözlerim. Kuş oradaydı, başımın üzerinde daireler çizerek uçuyordu ve bacağımdan gerçekten yanıyormuş gibi hissediyordum.

Rün.

Rune yanımda değildi.

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı ittim ve bacağımdaki acı ikiye katlandı. Bir çığlık daha atmamak için dişlerimi sıktım ve gözlerimi kırıştıtararak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Yaptım.

Rune beni üzerlerinde grimsi yapraklar ve neredeyse tamamen siyah kabuklar olan ağaçlara kadar fırlatmıştı. İlk sıranın hemen arkasına düşmüştüm ve beni bulur bulmaz bunun için kışına tekme basacaktım. Onu gördüğüm anda ağzının payını verecektim ama...

Kuş başımın yanından uçarken gözden kayboldu. Kalbim durdu ve başımı kaldırıp ileriye odaklandım.

Rune'un etrafı atlarla ve bir sürü succubi ve incubi ile çevriliydi ve hepsi onunla *savaşıyordu*.

Kımıldadığımda bacağımdan sıcak bir acı fışkırıyordu ama umurumda değildi. Ayağa kalkmam söz konusu bile değildi ama dirseklerimin üzerinde ona kadar sürüklenecektim. O yaratıkların ona ulaşacağını bile bile beni bir kenara attığı için onu öldürecektim ama önce onları öldürmesine yardım edecektim. Ne şekilde olursa olsun.

Vücudumu ileri doğru sürüklemeye devam ederken kendime böyle söyledim, gözlerim Rune'un üzerindeydi, böylece onun nasıl inanılmaz derecede hızlı hareket ettiğini görebiliyordum. Etrafında bir çember oluşturan muhtemelen ondan fazla incubi'den gelen darbelerden kaçınmak için nasıl eğildiğini, geriye yaslandığını ve zıpladığını gördüm. Daha fazlası da kenarda bekliyor, izliyordu.

Tek dizinin üstünde yere düştüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ona nasıl ya da kimin vurduğunu göremedim çünkü ona daha hızlı ulaşmaya çalışıyordum ama Rune tek dizinin üzerindeydi ve bazı inkübiler onu saçlarından tutan Rogue olduğunu düşündüğüm kişiyi ortaya çıkarmak için uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Diğer elinde zayıf ay ışığı altında bir şey parlıyordu.
-Helid'in o maymun canavarlarla savaşmaya çalıştığı bıçak kadar büyük bir bıçak.

Aklımı kaçırmak üzereydim.

Bu insanların Rune'u öldürme düşüncesi benim için tamamen akıl almazdı. Parmaklarım toprağa gömüldü ve üzerime gelen sıcaklık, bacağıma felç eden o acının izlerini tamamen sildi.

Hayır. Kim olduğuna ya da o bodrumda ne yaptığına bakmaksızın bu insanların Rune'u şu anda öldürmelerine imkân yoktu. Önce ben ölecektim ve tereddüt etmeyecektim.

Bir sonraki an, ısı göğsümden kollarıma doğru fırladı ve avuçlarımda toplandı. Sıcak sarı bir ışıkla parlamaya başladılar ve şu anda kimin gördüğü ya da bunun gerçek olup olmadığı umurumda bile değildi - bunu durdurmak için *bir şeyler* yapacaktım. Ben orada yatıp hiçbir şey yapmazken Rune ölmeyecekti. Sikerim böyle işi.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve içimde biriken her şeyi serbest bırakmaya hazırlandım, bu beni öldürse bile.

Sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Her şey bir anda durdu. Gözlerim açıldı ve ellerimin hafif ıslak toprağa sonuna kadar batırılmış olduğunu fark ettim, hala yüzüstü yatıyordum ve Rune hala dizinin üzerindeydi...

Ve Rune'un gölgelerinden çok daha yoğun olan karanlık, ormandan çıkıp inkübiye doğru ilerleyen dalgalar gibi etrafıma yayılıyordu.

Karanlığın dalları ileri doğru fırladı ve sanki canlı varlıklarmış gibi yeri kapladı ve incubi bunu gördü. Tıpkı benim gibi durdular, tamamen dondular, sorumlu kişi yanıma doğru adım attı.

Yavaşça başımı kaldırdığımda siyahlar giymiş, elleri önde, beyazlar içinde parlayan bir kadınla karşılaştım.

"Sizi lanet sülükler," dedi, sesi bir tüy kadar hafifti.

Sanki orada yatan beni görmemiş gibi ormanın dışına doğru ilerlemeye devam etti.

Incubi ellerinde bıçak ve kılıçlarla ona doğru koşuyordu. Sakinliğini korudu, adımları hiç sarsılmadı ve neredeyse ona dikkat etmesi için bağırıyordum.

Ama zemini kapladığı karanlığa adım attıklarında durdular. Silahlarını bıraktılar. Ellerini boyunlarına doladılar, gözleri kafataslarının içinde boğuluyormuş gibi dönüyordu.

Saniyeler sonra, tüm ipleri aniden kesilmiş gibi yere düştüler. Bunu görebiliyordum, sadece yaklaştıkları için değil, güneş çoktan doğmuş ve gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı.

Kadın Rune'a yaklaştıkça, karanlık ona ulaşana kadar daha da yayıldı. O zamana kadar kalan inkübiler çoktan geri çekilmiş ve atlar kaçmıştı. Rogue hala elinde bıçakla geriye doğru yürüyordu ve Rune hayattaydı, kadının ona yaklaşmasını beklerken bir eli dizinin üzerindeydi.

Karanlık kayboldu, elini ona doğru uzattığında yere kaydı. Rune onu tuttu ve ayağa fırladı. Bir şeyler söyledi ama duyamayacağım kadar uzaktaydılar ve dudaklarını okuyamayacak kadar karanlıktı.

İnkübiler geri gelmiyordu ve kadına saldırmaya çalışıp düşenler de ayağa kalkmıyordu ama göğüslerinin hareket ettiğini görebiliyordum. Hâlâ hayattaydılar.

Gözlerim kapandı ve bedenim beni bıraktı ve yanağımın altındaki toprak gerçekten güzel hissettirdi.

Bir şekilde bunu atlatmıştık ve ikimiz de hâlâ hayattaydık. Şu an için önemsedığım tek şey buydu.

otuz iki

"KİMİLDAMA."

Rune önümde çömelmiş bacağıma bakıyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki zar zor dönmeyi başarmıştım.

"Kırık değil ama üzerine basamazsın," dedi bana, sanki hayatını kurtaran kadın orada değilmiş gibi.

Bana baktı ve kalbim sıkıştı. Kanlar içindeydi, derisi birçok yerinden kesilmişti, morluklar solgun tenini çürütüyordu. Onu şimdi çok daha iyi görebiliyordum çünkü güneş neredeyse tamamen yükselmişti ve gökyüzü her geçen dakika daha da mavileşiyordu.

"Beni bir kenara attın," dedim, kendimi tutamayarak, çünkü Kadın ağaçlarda bir şey ararken ya da yalnız olduğumuzdan emin olmak için daha da geriye çekilmişti.

"Evet, seni ele geçireceklerdi. Başka seçeneğim yoktu," dedi Rune.

"Onlarla tek başıma yüzleşmek yerine orada seninle kalmama izin vermeye ne dersin, bu nasıl bir seçim?"

Kaşlarını kaldırdı. "Peki tüm o inkübilere karşı ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, onları ısırması falan olabilirim. Dişlerim var." Dudaklarımı yukarı çekip ona gösterdim.

Ancak durumun ciddiyetini anlamışa benzemiyordu çünkü gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Dişlerin var, Wildcat."

"Bu ciddi bir durum Rune. Seni neredeyse öldürüyorlardı."

"Ama yapmadılar. Bu biraz canını yakacak. Gerekirse çığlık at," dedi ve ellerini altına koydu.

"Yürüyebilirim," dedim ama beni yukarı çektiği anda bunun saçmalık olduğunu anladım. Acı inanılmazdı ve sağ bacağım artık tamamen felç olmuştu. Yüzüstü düşmeden iki adım bile yürüyemeyecektim.

Gözlerim kapandı ve ses çıkarmamak için dudaklarımı ağzımın içine çektim çünkü çığlık atmak istemiyordum. Bu lanet ormanda ne yaşadığını kim bilebilirdi ki? Hiçbir şeyin bizi duymasını istemiyordum. Elimden geldiğince bu işi bir daha berbat etmemeyi planlıyordum.

Rune bana acı vermeden kolunu yaralı bacağımın altına sabitlemek için olabildiğince yavaş hareket etti ama bu imkânsızdı. Neye benzediğini görmek bile istemiyordum çünkü en ufak bir baskıda üzerimden tamamen düşecekmiş gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve ben de kollarımı olabildiğince boynuna doladım.

"Evet." Buradaydı ve yaşıyordu. Ve kollarını bana dolamıştı - kesinlikle her şey yolundaydı.

Sonra kadın önümüze geçti.

İlk kez yüzüne baktım, gerçekten baktım. Koyu renk saçlar ve koyu renk gözler, sivri kulaklar, görünürde tek bir kırıklığı olmayan soluk bir ten ve giydiği elbise kadife, deri ve dantel karışımıydı. Kollarının ve gövdesinin etrafı dardı, sonra kalçalarından aşağıya doğru genişliyordu, eteği benim elbisemden daha kabarıktı ve onunki yere kadar uzanıyordu.

O bir fae idi ve Rune ile aynı türden bir fae idi, ama bana bakış şekli...
İnce bir kaş kalktı. Gözleri soru sorar gibi Rune'a kaydı ve ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Raja, Nilah'la tanış. Nilah, bu Raja."

"Merhaba," diye fısıldadım.

Kadın bana tekrar baktı, bu sefer selamımla onu gücendirmişim gibi. *Selam* bile vermedi, sadece arkasını döndü ve çenesi yukarıda karanlık ormana doğru yürüdü.

"Bu da ne..."

"Kendine gelecektir. Ona biraz zaman ver," diye fısıldadı Rune ve onu takip etmeye başladı.

"Her neyse," diye mırıldandım, gözlerim yanıyordu ve ona bu gösterişli fae'nin kim olduğunu soracak enerjim bile yoktu.

"Uyu, Yaban Kedisi," diye fısıldadı Rune. "Önümüzde uzun bir yol var."

Uyumak istemedim. Onunla birlikte uyanık kalmak, onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istedim.

Ancak çok fazla şey olmuştu ve zihnim karmakarışık. Ellerim yandığında içimden geçen enerji içimi karmakarışık etmişti. Bir yanım bunu hemen Rune'a anlatıp kurtulmam gerektiğini düşünüyordu çünkü bu gerçektir. Öyle olmalıydı, birkaç dakika önce *görmüş* ve hissetmişim.

Ama dudaklarım mühürlü kaldı ve gözlerim sonuna kadar kapandı. Elime çarpan kalp atışlarını dinleyerek uykuya daldım.

Güneş ışığının sıcaklığı bacağıma düştü. Çıplak bacağıma. Yaralı bacağıma.

Gözlerim açıldı ve kendimi yumuşak şilteli bir yatakta yatarken buldum. Yavaşça doğruldum, yarı yarıya rüya gördüğüme ikna olmuşum çünkü en son uyandığımda Rune'un kollarındaydım. En son uyandığımda çok derin nefes aldığımda bile bacağım ağrıyordu ve şimdi...

Oda küçüktü, daha önce gördüklerime hiç benzemeyen üç penceresi vardı; yattığım yatağın karşısındaki duvarda yatay olarak üst üste yerleştirilmiş dikdörtgen çerçeveler. En yüksekten gelen güneş ışığı çıplak bacağımın üzerine düşüyordu. Çıplak, *temiz* bacağım dizimden bileğime kadar sargılıydı ve acı neredeyse tamamen uyuşmuştu.

Yere baktım ve neredeyse çığlık atacaktım - meme uçlarımdan zar zor sarkan ince beyaz örtünün altında çırılçıplaktım. Bunu yapamadan önce, Miriam'ın bana diktiği mavi elbiseyi, sütyenim, iç çamaşırlarım ve çoraplarımla birlikte odanın diğer tarafındaki bir çekmecenin üzerinde gördüm.

Hepsi temiz, kuru ve katlanmıştı; spor ayakkabılarım ise çekmecenin ayaklarının yanında yerdeydi ve Lorei'nin partisinde olduklarından daha temizlerdi.

Anılar zihnimden hızla geçerken kalbim küt küt atmaya başladı. Örtüyü ittim ve ayakta durup duramayacağıma dair hiçbir fikrim olmadan ayaklarımı ahşap zemine dayadım. Ama giyinmem ve banyoya gitmem gerekiyordu.

En önemlisi, Rune'u bulmam gerekiyordu.

Bir mucize eseri bacağım beni tuttu. Acı hâlâ vardı, üzerine ağırlık verdiğim için iki katına çıkmıştı ama o sabah hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Ya da en azından o sabahki gibi olduğunu sanıyordum.

Görüntüler gözlerimin önünden geçti -Rune ve kadın, kafesler ve gölgeler- ve dikkatim o kadar dağılmıştı ki

Otomatik pilotta giyinmiştim. O kadar dikkatim dağılmıştı ki, külotumun pelerinin cebinde olduğunu hatırlamam bir anımı aldı; oysa k lotum yıkanıp kurutulmuş ve bulmam için buraya konmuştu.

Yanaklarımda ısı toplandı. Bütün bunlar gerçekten olmuş muydu? Gerçekten de Rune'un önünde kendime dokunmuş muydum ve gerçekten de bir seks partisinde dans edip onun kucağına boşalmış mıydım?

Oh, Tanrım...

Gözlerimi sıkarak paniğe kapılmamaya çalıştım. Düşünmemeye  alıştım. Spor ayakkabılarımı giydiğimde bacağım iki kat daha fazla acıdı, bu yüzden onları orada bıraktım ve kapıdan yalınayak  ıktım.

Işık dolu geniş bir koridor. Her iki tarafta da pencereler ve çıktığım kapının yanında iki kapı vardı. Sağdakini denedim, kilitliydi. Soldaki, mesanem patlayıp beni gerçekten öldürmeden önce çok ihtiyacım olan banyoya açılıyordu.

Kan, kırık kafatasları, yerde vücut parçaları.

Rune    incubi öldürmüştü. Onları o bodrumda öldürmüş, parçalarını her yere bırakmıştı.

 lk başta korkmuştum. Bu fikir beni dehşete düşürmüştü ama şimdi o Rogue denen adamın Rune'un kafasını nasıl kesmek üzere olduğunu görünce...

şimdi Rune'un hepsini, tüm binayı öldürmemiş olmasına biraz kızmıştım.

"Sorun yok," dedim kendi kendime. "Onunla konuşacağım, sorun yok."

Onu bulduğum anda her şey m kemmел bir anlam kazanacaktı.

Banyo, bu yerde bulunduğum en iyi banyoydu. M kemmел derecede temizdi ve duvarlarında çok sayıda yatay pencere vardı. Gerçek bir gömme lavabosu ve musluğa benzeyen, bir kola basarak altındaki dolapta saklı dev bir kovadan su çeken bir cihazı vardı.

Üzerinde kuşlar ve çiçeklerle işlenmiş güzel bir gümüş çerçevesi olan bir ayna asılıydı ve hemen yanında sıvı sabun, diş macunu ve bembeyaz havlular vardı.

Yansımama baktım, yüzümü darmadağın bulmayı bekliyordum. Öyle değildi. Saçlarım ıslanmış ve taranmadan kurutulmuş gibi birbirine karışmıştı ama hepsi bu kadardı. Cildim temizdi ve gözlerim geniş ve canlıydı, güneş ışığından dolayı o kadar maviydiler ki suyla doluymuş gibi görünüyorlardı. Rimelim silinmişti ve Miriam'ın bana sürdüğü allık da silinmişti. Sırt çantamın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda onu kaybetmiş olsak bile umurumda değildi.

İyi görünüyordum. Yaşıyorsun. *Kafam karışık*ti.

Tuvaleti kullanıp dişlerimi parmaklarımla yıkadıktan sonra, Rune'un nerede olduğunu ve neden hâlâ beni bulmaya gelmediğini merak ederek koridora geri döndüm. Hasta ya da yaralı olabileceğinden *korkuyordum* ama bir yerlerde tek başına uyuyor olmasını umuyordum.

Koridorda yürürken bacağım hâlâ zonkluyordu ama ağrı daha da şiddetlenmiyordu. Her iki tarafta da pencereler vardı; sağ tarafta göl ve uzaktaki dağlar, sol tarafta ise sadece ağaçlar görünüyordu. Dallarında neredeyse gri yapraklar asılı olan aynı karanlık ağaçlar.

Koridorun sonu beni geniş bir fuayeye götürdü ve giriş kapısı yarıya kadar açıktı.

Güneş ışığı adımı çağırdı. Hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm ve dışarı çıkıp temiz havayı içime çektim, sıcaklığı tenimde hissettim.

Gözlerim parlak ışığa alıştığında, nihayet önümde ne olduğunu gördüm.

Göl çok büyüktü ve bu evin inşa edildiği araziye çepeçevre sarıyor gibiydi. Ormanın arkasında, daha derinlere doğru devam ediyordu.

sola ve ileride bir dağın kenarına kadar. Güneş ışığı dağın arkasından geliyordu ve güneşin konumuna bakılırsa öğleden sonra olmalıydı.

Arkamdaki ev gölün kenarından muhtemelen yirmi ya da otuz metre uzaktaydı. Uzun otların ve çalılarının arasına kısa bir güverte inşa edilmişti. Çalılarının önünde bir masa ve üzerinde bir kadının bir şeyler pişirdiği ızgara olabilecek bir şey vardı. Daha önceki Raja'yla aynı kadın.

Gölde yüzen Rune'du.

Gerçeküstü. Çok güzeldi. Telefonum yanımda olsaydı, hiç unutmamak için tam da bu anda buranın binlerce fotoğrafını çekerdim.

Uyandığım eve bakmak için yavaşça döndüm - siyah çatılı ve siyah pencere çerçeveli tek katlı, ama bir an için nefesimi kesen şey bu değildi. Üzerindeki gökyüzüydü. O ormanın göremediğim diğer tarafına doğru gittikçe derin bir karanlığa gömülen mavi gökyüzü. Hem gündüz hem de gece olan gökyüzü, üstelik buradan çok da uzakta değildi.

Ne olduğunu anlamadan, güverteye kadar yılan gibi kıvrılan, garip şekillerdeki taşlarla döşenmiş geniş bir patikada yürüyordum. Hava durgundu, rüzgar esmiyordu. Sessizliği sadece uzaktan gelen kuş sesleri ve sırtı bana dönük, ızgarada her ne pişiriyorsa ona odaklanmış kadının hareketleri bozuyordu.

Yaklaştıkça, normal bir ızgaradan çok da farklı görünmediğini daha iyi anladım, gerçi bu çoğunlukla taştan yapılmıştı. Yanındaki tahta tabak, kafaları ve derileriyle birlikte ızgara balıklarla doluydu. Masanın üzerinde meyve ve sebzeler, ekmek dolu bir sepet, su dolu bir sürahi, bardaklar ve boş tabaklar vardı.

Birkaç adım arkasında durduğumda bile kadın dönüp bana bakmadı. Rune beni henüz görmemişti. Daha da uzağa, neredeyse gölün ortasına kadar yüzmüştü.

Buradan bakınca iyi görünüyordu. Eğer bu şekilde yüzebiliyorsa, bu o kadar da yaralanmadığı anlamına geliyordu, değil mi?

"Bacağın nasıl?"

Kadının burada olduğumu bilmesini beklesem de ses beni neredeyse ürkütüyordu. Ona gizlice yaklaşmaya çalışmamıştım ve o bir Fae'ydi. Kulaklarını ve büyüsünü görmüştüm, daha o sabah hissetmiştim. Rune ile aynı türden bir fae'ydi ama çok daha güçlüydü.

"Sorun yok. Çok acımıyor." Ona yavaşça yaklaştım. Balık kokusu burun deliklerimi doldurdu ama korktuğum kadar kötü değildi. Aslında lezzetli kokuyordu -ya da belki sadece açtım.

Kadın hâlâ o sabah giydiği siyah elbiseyi giyyordu. Güneş ışığında daha da güzel görünüyordu, doğru yerlere eklenmiş deri ve dantel parçalarıyla mükemmel bir şekilde yapılmıştı.

Ama yüzü. İlk başta sadece profilini gördüm ve yüzü kesinlikle nefes kesiciydi. Düz bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve muhtemelen gözeneksiz, bulanık görünen bir cilt. Bir an sonra dönüp o koyu kahverengi gözleriyle bana baktı ve Rune'un daha önce yaşla ilgili söylediklerini aynen gördüm; bu kadına sadece bakarak bile yaşlı olduğunu söyleyebilirdim. Muhtemelen Helid kadar yaşlıydı, teni ve saçları bunu göstermese bile.

"Bu bandajı bana sen mi yaptın?"

Bir an durakladı. "Evet. Kırık kemiğini iyileştirdikten sonra."

Hay sikeyim. Bacağıma baktım. Kemiğimin kırılmış olması mantıklıydı çünkü ağır inanılmazdı. Hiçbir fikrim yoktu

Nasıl bu kadar kötü düşmüştüm bilmiyorum ama artık böyle acımadığı için çok mutluydum.

"Teşekkür ederim," dedim, artık biraz nefes nefese kalmıştım.

"Bana teşekkür etme, ölümlü. Bunu senin için yapmadım." Kadın göle baktı, Rune hâlâ neredeyse ortasında yüzüyordu ve şimdi bize doğru bakıyordu. Beni kesinlikle görebiliyordu.

Ona el sallama ve daha yakına gelmesi için *yalvarma* dürtüsü çok baskındı ve bu beni çok kızdırdı.

Evet, burada bu yabancıyla durmaktan rahatsızdım ama lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu, değil mi?

"Bunu her ne için yaptıysan, yine de minnettarım. Ve benim adım Nilah, ölümlü değil." Çünkü bu kelime beni de kızdırıyordu. Belki de ölümlü olduğumuz için daha aşağı olduğumuzu ima etmek için kullanıyorlarmış gibi geldiği içindir?

Kadın tekrar bana döndü, sadece hızlı bir bakış. "Prens onun hayatını kurtardı," dedi ve sadece ses tonundan bile benimle konuşmaktan benim şu anda onunla konuşmaktan hoşlandığımdan daha fazla hoşlanmadığını anlamak çok kolaydı.

"Evet, bunu biliyorum ve-"

"Onu hâlâ hayatta tutuyor," diye sözümü kesti. "Öyle mi?"

Pişmiş bir balığı daha tahta tabağa koyarak bana döndü, tahta maşa hâlâ elindeydi. Benden biraz daha kısa olmasına rağmen bir şekilde bana baktı, ama o karanlık gözleri beni incelerken beni tüketti. Santim santim. Yemin ederim bakışları altında kendimi tamamen çıplak hissettim.

"Hayatı yeterince zor geçti," dedi bana. "Prensin iyiliği olmadan Mahkemelerden sağ çıkamazdı." Daha yakına eğildi. "Ve *sen* her şeyi mahvetmekle tehdit *ediyorsun*."

Pardon?

Başımı o kadar sert salladım ki tüm manzara eğildi. "Hayır, hayır, hayır, yapmıyorum. Hiçbir şeyi mahvetmiyorum, sadece prenze ulaşip onu iyileştirmeye çalışıyorum ki uyanabilsin. Rune tamamen güvende olacak." Kadın kollarını yavaşça önünde kavuşturarak, "Şimdi olacak mı?" dedi.

gölümsüyordu ama o kadar acıydı ki dilimde tadını alabiliyordum. "Siz ölümlüler her zaman her şeyi *bildiğinizi* sanırsınız."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı ama yorum yapmama bile izin vermedi.

"O zaman söyle bana, sonrasında ne olduğunu biliyor musun? O kafanı bu soruyla hiç meşgul ettin mi?"

Ellerimi yumruk yaptım. Dişlerimi sıktım ve otomatik içgüdüm kendimi suçlu hissetmek oldu. Çünkü genellikle hayatımda olan her şey bir şekilde benim hatamdı. Etrafımdaki insanlar kızgın ve hayal kırıklığına uğramışsa, bu *benim yüzümdendi*.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu kadını hiç tanıımıyordum ve beni bu şekilde suçlamaya hakkı yoktu.

"Aslında düşünmedim. Çok üzgünüm ama bir hafta önce varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyada hayatımı kurtarmak için koşarken ve hayatta kalmaya çalışırken hiçbir şeyi merak edecek vaktim olmadı. Herkesin bana sürekli olarak ne kadar değersiz olduğumu ve benden ne kadar üstün olduklarını anlatmaya çalıştığı bir dünyada -beni tanımıyor olsan da sen de dahil olmak üzere- Rune hariç herkes benden bir şekilde faydalanmaya çalıştı. Bu yüzden, hayatta kalmakla biraz meşgul olduğum için kusura bakmayın."

Kadın şaşırmadı ya da etkilenmedi. Bunun yerine, maşayı ızgarasının üzerine inşa edildiği kayanın üzerine bıraktı ve daha da yaklaştı.

Vücudumdaki her içgüdü geri çekilmem gerektiğini söylüyordu çünkü bu kadının neler yapabileceğini görmüştüm. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Tüm o incubi ve succubi'leri tek seferde, hiç terlemeden nasıl alt ettiğini.

Kalbim beni davul gibi titretse de gururum bir milim bile kıpırdamama izin vermedi.

"O çocuk yeterince zorluk yaşadı. Eğer senin yüzünden ona bir şey olursa, bunu hafife almayacağım," diye fısıldadı. "Peki, cevap ver bana: Prensi iyileştirdikten *sonra* ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu lanet bir emirdi.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve sesimin titrememesi için dua ederek, "Bilmiyorum. Canım istediğinde bir yolunu bulurum."

O uzun soluk pembe dudaklara bir gülümseme hayaleti dokundu, bu seferki ilkinden daha kötüydü. "Çok geç olabileceğini hissettiğin zaman. O zaman senin için geliyor olabilirim."

Tanrım, gerçekten ciddiydi. Ve benim buna şaşırarak zamanım bile olmadı.

"Beni istediğiniz kadar tehdit edin, hanımefendi. Buraya prensinizi kurtarmaya geldim çünkü o benim de hayatımı kurtardı. Rune olmasaydı şimdiye ölmüş olurdum. Bu benim için bir şey ifade ediyor. Ona asla zarar vermem," dedim.

"Zaten yaptınız," dedi.

"Yapmadım." *Asla*. Kendi gözlerimi oymayı tercih ederim ve eğer bu kadın Rune'u düşündüğümde, Rune'a yakın olduğumda içimde neler olduğunu bilseydi, şu anda benimle tartışıyor olmazdı. Beni bu şekilde tehdit etmezdi.

"Giysilerinizi *elleriyle* yıkıyor. Seni temizliyor ve saatlerce yanında kalıyor - seni buraya kadar *taşıdıktan* sonra." Çok *kızgındı* ve bu gözlerinden okunuyordu. Bu bakış beni dehşete düşürüyordu ama aynı zamanda onun yüzünden uzaklaşamıyordum.

kelimeler. "Bir ölümlüyü taşıyan bir fae - biz ölümlüleri taşımayız. Biz kimseyi taşımayız. *Biz. Biz. değiliz. At değiliz.*"

Şimşek hızıyla hareket etti ve bir sonraki an, eve doğru uzaklaşıp kapının içinde kaybolurken sadece sırtını gördüm ve beni ağzım açık bir şekilde orada bıraktı.

Aklımdan milyonlarca düşünce geçti.

Diğer taraftan gelen su sesi tam zamanında dönmemi sağladı ve Rune'un sudan çıktığını gördüm, kalçalarından yukarısı çıplaktı, vücudunda sadece bir şort vardı.

Düşünce trenim görünmez bir duvara çarptı ve zihnim yeniden tamamen boş kaldı.

Bu adam benim ölümüm olacak.

otuz üç

ÇIPLAK. Yırtık. Islak.

Tanrım, eğer şu anda bir aptal gibi bakmamam ve/veya kemiklerinin üzerine atlamamam için bana yardım edersen, söz veriyorum eve döner dönmez tüm eşyalarımı bir hayır kurumuna bağışlayacağım.

"Hey, Wildcat."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Senin bir at olabileceğini duydum."

Birden kahkahayı patlattı. Bir yumruğunu ağzına götürdü ve hemen susturdu ama ben duydum. Ne yazık ki ben duydum.

Yavaşça masaya yaslanmak için geri çekildim. Ve aramıza biraz mesafe koydum, böylece o kendini toparlarken ben de onu kontrol edebilecektim.

Tanrım, mükemmeldi. Islak saçları yüzünden uzundu. Gölden çıktığında hepsini geriye itmişti ve ona o kadar yakışmıştı ki acı veriyordu. Sivri kulakları mükemmel bir şekilde görünüyordu ve yüzünün geri kalanına çok yakışıyorlardı. Göğsünden kollarına, karın kaslarına ve şortunun kalçalarından sarkarak ortaya çıkardığı V'sine kadar her santimi...

Ve dövmesi - görünüşe göre sol kolundan dirseğinin hemen üstüne kadar uzanan ve sonra sırtından aşağıya ve tüm

Gövdesinin sağ tarafına doğru uzanan mürekkep, göğüs kafesinin etrafını sarmış gibi görünüyordu.

"Aldırma Raja. İyi niyetli." Rune bana yaklaştı, gözleri parlıyordu, o kadar parlaktı ki içlerindeki gümüşü görebiliyordum. "Sana bakmama izin ver. Ağrın ne kadar kötü?" Önümde çömeldi.

"Sorun... sorun yok," diye fısıldadım.

Rune elbisemi yukarı çekti ve bacağıma hafifçe dokundu, sonra bana baktı. "Bunu hissediyor musun?"

Seni her yerde hissediyorum ama sorduğu şey bu değildi. Zaten şu anda ses çıkaramadığım için sadece başımı salladım.

Sonra bacağımı topuğundan tutup hafifçe yukarı çekti ve ayağımı kalçasının üzerine yerleştirdi.

Gözlerim kapandı çünkü şu anda onu görmeye dayanamıyordum, saçları o şekilde geriye atılmıştı, gözleri o kadar canlıydı ki.

"Peki ya şimdi?" Bana dokunuyor, parmaklarını bandajların hemen üzerinden ayak bileğime bastırıyordu. Yine sadece başımı salladım ve arkamdaki masanın kenarına sıkıca tutundum.

Sonra bir elini topuğumda tuttu ve diğerini yukarı kaldırdı, her birkaç santimde bir bana dokunarak acıyıp acımadığını sordu. Ama zamanını boşa harcıyordu çünkü şu anda bacağım acısa bile bunu hissetmezdim. Kanım hızla akıyordu çünkü eli neredeyse kalçama gelmişti. *Çıplak* kalçama ve neredeyse önümde dizlerinin üzerinde ıslaktı.

Ve bir bakış atma riskini göze aldığımda onu o kocaman köpek gözleriyle bana bakarken bulduğumda?

Evet, şu anda içimden bir kurşun geçtiğini hissetmezdim.

"Raja sana iksir verdi. Birkaç saat içinde sorunsuzca yürüyebilecek hale gelirsin." Sonunda ayağımı indirdi ve ayağa kalktı. *Tanrı'ya şükürler* olsun.

"Sana herhangi bir şekilde zarar verirsem beni öldürmekle tehdit etti," diye mırıldandım - ve evet, Raja hala dışarıdaydı, evin diğer tarafındaki bazı saksılarla ilgileniyordu, gözleri üzerimizdeydi.

Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu. Muhtemelen Rune'un az önce bacağımı kontrol ettiğini görmüştü ve bunun için benden daha çok nefret ettiğine hayatım üzerine bahse girmeye hazırdım. *Hay sikeyim.*

"Bazen zor olabiliyor ama sana zarar vermeyecek. Onunla konuşacağım," dedi Rune, bazı tutamlar yüzünün yanlarına düştüğünde ellerini tekrar saçlarında gezdirerek. Saçları bu şekilde arkaya itilmişken nasıl görüldüğüne *bayılıyordum*. Yüzü muhteşemdi. Başlı başına bir mucizeydi. *Başka bir dünyaya aitti.*

Ve ben çok ama çok kötü durumdaydım.

"Yapma. Bu her şeyi daha da kötüleştirir," dedim. "Ayrıca, ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yapmak zorunda değilsin. Ve bu hiçbir şeyi daha da kötüleştirmeyecek," dedi ve sonra ona bakmam için başını yana eğdi. Nasıl karşı koyabilirdim ki?

"Beni bir kenara attın," dedim, Raja'nın uzakta da olsa bizi izlediği gerçeğini unutmaya çalışarak.

"Yapmasaydım sana ulaşacaklardı ve hayır, onları ısırmak duruma yardımcı olmazdı, Vahşi Kedi." İşte yine böyle gülümsüyordu.

"Sadece bunu bir daha yapma, tamam mı? Eğer geride kalacaksan olmaz. Eğer sana bir şey olursa, ben..." Ağzımı kapattım çünkü ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedi. "Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum."

Bir an öylece durup birbirimize baktık, gözlerimizi bile kırpmadık.

Kendimi o ormanda bulduğumda ne kadar korktuğumu görebiliyor muydu? Arkama yaslanıp o incibuların onu öldürmesini izlemeyi reddettiğim için *aptalca* bir şey yapmak üzere olduğumu anlayabilir miydi?

"Biz iyiyiz," diye fısıldadı Rune ve evet, en önemli kısım buydu. Olanlara rağmen hayattaydık.

"Nasıl?" Ben sordum. "Raja nasıl bildi? Nasıl... *nasıl*?" Saksıdaki yabancı otları ya da her ne halt yapıyorsa onu şiddetle koparıırken hâlâ bizi izliyordu. Bakışları üzerimde çok ağırdı. "Gölgeler," Rune dedi. "Fae . ve Gece yarısı Mahkeme olabilir Bazen iletişim kurmak için gölgeleri kullanırız. Raja ile yapabilirim. O da

bana gençken öğretti."

"O senin ailen falan mı?"

"Hayır, o annemin arkadaşıydı. Ben sürgün edildikten sonra Saray'dan ayrıldı ve birkaç yıl sonra onu tekrar buldum. O zamandan beri görüşüyoruz. Bazen tünelden geçerek onu ziyarete geliyorum. Bana göstermişti, var olduğunu bu şekilde biliyorum. Buradan çok uzakta değil."

Başımı salladım. "Blackwater'da mıyız?"

"Evet." Rune parmağıyla arkamda, mavi gökyüzünün ötesindeki karanlıkla birleştiği yeri işaret etti. "Verenthia'nın bu kısmı hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yine başımı salladım - onunla birlikte o atın üzerindeyken, kollarına sarılmışken, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar iyi hissederken nasıl unutabilirdim ki?

"Evet. Reme yıldızına yakın olduğu için Blackwater'ın büyük bölümü sürekli karanlıkta."

"Aynen öyle." Bana her zamankinden daha büyük bir gülümseme attı. Masanın kenarındaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Her şey burada başlıyor ve Blackwater'ın geri kalanında sadece karanlık var. Burada yaşayanlar

vampir olmayanlar genellikle güneşin vurduğu göl kenarındaki bölgelere yapışırlar."

"Buraya *vampirler* gelir mi acaba?"

"Hayır. Burada güvendeyiz. Raja'nın mülküne kimse yaklaşamaz."

Kadına tekrar baktım; bir kez olsun bize değil, yaptığı işe odaklanmış görünüyordu.

"Çok güçlü," dedim hayretle. O gölgeleri nasıl yaratmıştı? Sanki hiç zahmet etmesine bile gerek yokmuş gibiydi.

"O bir fae," dedi Rune başını sallayarak ve belki de sadece kendimi kandırıyordum ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamaya başladığımı düşündüm. Fae olmak ve herhangi bir Verenthian olmak. Güç farkı...

"O dövme olmadan da aynı mısın?" Gerçekten de derisinin üzerindeki mürekkep gibi görünüyordu. Boynunun yan tarafında dört noktalı bir yıldız olarak başlıyor, girdaplar, noktalar ve kareler halinde derisinin her tarafına yayılıyor ve sanki başka bir şey olmak için başlamış ama sonunda üzerine mürekkep dökülmüş gibi birbirine karışmış çok daha fazla şekil oluşturuyordu.

"Hayır," dedi Rune. "Ben bundan daha güçlüyüm." Başımı kaldırıp ona baktım. "Öyle misin?"

Başını salladı. "Beni sürgün ettiklerinde bu yüzden mühürlendim. Sihrim dokunmamış olsalardı, hayatta kalmakta hiç zorlanmazdım."

Ona bakarken ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "*Kimsin* sen?" Sonunda fısıldadım.

Bana verdiği gülümseme neredeyse yürek parçalayıcıydı. "Sadece Rune."

Ve bu saçmalıktı. O, *Rune'dan* çok daha fazlasıydı. Onunla ilgili her şeyi, en küçük ayrıntıyı bilmek için içimdeki merak beni yakıyordu. Ama tabii ki sormadım. Onu zorlamak ya da rahatsız etmek istemedim.

Bu yüzden, şimdilik, sadece göle döndüm.

"Çok güzel," diye fısıldadı Rune ve gerçekten de öyleydi. Özellikle de kararan gökyüzüyle birlikte.

"Su sıcak mı?" Merak ettim. Çünkü dışarı çıkmış ve havlu arama zahmetine bile girmemişti.

"Evet, aslında," dedi Rune. "Denemek ister misin?"

Hay sikeyim. "Oraya girmeyi mi kastediyorsun?"

Yüzmek için mi?" "Göllerde genelde böyle yaparsınız."

"Biliyorum, Bay Moody." Gözlerimi devirdim. "Yani, güvenli mi?" Çünkü *Ben*, o değil.

"Çok."

Elini uzattı. Ben de kendi elimi otomatik olarak üzerine koydum; bu noktada hiç tereddüt yoktu. Onu bir yere kadar takip etmemi istiyordu, sorgusuz sualsiz yapacaktım. İşte bu kadar berbat durumdaydım ve bunu henüz anlamamıştım bile.

Bir anda el ele iskeleye doğru yürümeye başladık ve sadece bir kez arkama baktığımda Raja'nın ayakta durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izlediğini gördüm. Suyun içinde onun ilgisinden biraz uzaklaşmak harika olacak diye düşündüm. Çok rahatlatıcı görünüyordu.

"Bekle, elbiseyle yüzebilir miyim? Çünkü onu çıkarmayacağım."

Hatıralarım canlanınca birden yanaklarım kızardı. *Seni çıplak gördü, salak herif.*

"Üzerinde kalsın. Seni zorlarsa yanında olacağım," dedi Rune ve belki de sadece bana öyle geliyordu ama sesinin *sakin* olduğunu fark ettim. Bir kez olsun ters bir yorum yapmadığını ya da başlangıçta olduğu gibi beni çözememiş gibi bakmadığını fark ettim. Sanki birden çözmüştü ve şimdi rahatlamıştı.

Tüm duruşu da değişmişti. Omuzları o kadar sert değildi ve adımları daha *dikkatsizdi*, o kadar kesin değildi. Yüz ifadesi de çok daha sakindi.

Rune burada kendini güvende hissediyordu. Raja'ya güveniyordu.

İskelenin ıslak tahtasına adım attığımızda, "Kenarda oturabilirsin, sonra yavaşça içeri girersin," dedi. Sonra hiç tereddüt etmeden suya atladı.

Yavaşça oturdum, o suyun içinde omuzlarına kadar beklerken bilinçaltımda yaralı bacağımı mümkün olduğunca az hareket ettirdim. Ayaklarım suyun yüzeyinden içeri kaydı ve sıcaklık beni şaşırttı. Çok güzel bir histi.

"Aşağıda bir şey olmadığına emin misin?" Sordum çünkü rıhtımın en ucundaki kayalar dışında suda hiçbir şey görünmüyordu çünkü gökyüzü her geçen dakika kararıyordu.

"Evet, eminim. Hadi, sana yardım edeyim."

Birden elleri belime dolandı ve sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni yukarı kaldırdı. İçgüdüsel olarak ellerimi kollarının üzerine koyduğumda içimden bir çığlık koptu ve sonra göğsüme kadar suyun içindeydim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye fısıldadım, kollarımı boynuna dolamıştım, o da benim gövdemi sarmıştı.

Suyun içindeydim ve orada sudan başka bir şey yoktu ve bacaklarım Rune dışında hiçbir şeye değmiyordu.

"İyisin," diye fısıldadı. "Bırak, tuttum seni."

Gerçekten istemedim.

Ama elimi tuttu ve hareket ettikçe beni çekti ve nasıl yüzdüğü, su vücudunun etrafında kıpırdamadığı veya dalgalanmadığı halde nasıl su üstünde kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama beni kolaylıkla çekti. Bacaklarım hareket etti ve yüzüyordum -hiç acı çekmeden- ve su çok güzeldi.

Rune iskeleden epey uzaklaşana kadar bana tutundu, sonra nihayet bıraktı.

Korkmuyordum.

Çevremize, gökyüzüne, dağlara ve ormanlara bakmak için yavaşça döndüm ve Raja yine ızgaranın yanında, çalılardan ve gölün kenarlarında yetişen otların üzerinden bizi izliyordu. Kahretsin, su gerçekten bir şeydi ve o kadar çok hareket etmeme bile gerek kalmadan beni tuttuğuna yemin edebilirdim. *Kolaydı* ya da belki de yüzmeye gitmeyeli neredeyse bir yıl olduğu için hafızam biraz zayıftı.

Ama gözlerim sürekli Raja'ya dönüyordu ve şu anda benden ne kadar nefret ettiğini hatırlamak istemiyordum, bu yüzden Rune'a "Şu tarafa doğru yüzebilir miyiz?" dedim. Yabani otların ve çimlerin beni onun gözlerinden saklayacağı yere.

Rune, "Karanlıktan korkmadığın sürece istediğin yerde yüzebiliriz," dedi.

"Eğer bana kuşumu verirsen olmayacağım."

Dudakları kıvrıldı ve su vücudunun etrafında ışıkla canlandı. Bir an sonra, geçen seferkine benzeyen küçük bir kuş gölün yüzeyini kırdı ve daha yükseğe uçtu, sonra başımın üzerine geldi.

"Hey, küçük adam!" Dedim, yanaklarım acıyacak kadar kocaman gülümsedim, sanki gerçekten eski bir arkadaşmış gibi. Daha da yaklaşıp parlayan gagasıyla neredeyse burnuma dokunması, onun da beni gördüğüne sevindiğini düşündürüyordu.

Güldüm.

"Hadi, yarış benimle," dedim ona ve gölün derinliklerine, yabani otların arkasına doğru yüzmeye, utanmadan Raja'dan saklanmaya başladım. Kuş beni takip etti, Rune da öyle.

Yine de uzuvlarım yorulmadan önce çok uzağa gidemedim. Yemek yememiştım ve uzun zamandır yüzmemiştım. Kenara yakın bir yerde durdum, sırt üstü döndüm ve gökyüzünün kararmasını izledim.

Kuşum üzerimden uçtukça daha da parlıyordu. Su dünyanın sesini engelledi ve bir an için kafamın içinde yapayalnız kaldım.

Rune bile burada bana ulaşamazdı ve onun uzakta mı yoksa yakında mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yavaşça derin bir nefes aldım. Hayattaydım, iyiydim ve yakında prence ulaşacaktım. Beni bizzat Aetherway'e geri götürecekti ve eğer Raja kadar güçlüyse, korkmuyordum. Onunla ve Rune yanımdayken, Tarafsız Topraklar'a kısa sürede ulaşacaktım.

Sonra Fi, babam ve Betty'nin yanına dönebilirdim. Onlar bıkana kadar saatlerce onlara sarılacaktım, planım *buydu*...

Öyle değil miydi?

Başından beri her şeyin böyle gitmesi gerekiyordu. Bir fae prensine borcum vardı ve onu iyileştirmek için buraya gelip onu uyandırdıktan sonra tekrar eve dönecektim. Basitti. Kolay. Hiç de karmaşık değil.

Sonra da New York'a, Los Angeles'a ya da istediğim herhangi bir yere taşınıp hayatıma devam edebilirdim.

Planımız hep buydu.

Ancak şimdi bunu düşündüğümde, içimde bir şey itiraz ediyordu. İçimde bir şey sıkıştı ve rahatsız edici bir şekilde hareket etti, bu fikri hiç düşünmek bile istemeyen bir şey. *New York, Los Angeles, Oregon...* Şimdi birdenbire bana çok uzak göründüler. Hayatım boyunca içinde yaşadığım tüm dünya çok uzak görünüyordu. Ulaşılamaz.

Ve bu gerçek beni *sakinleştirdi*. Beni korkutmadı. Ki bu pek çok açıdan yanlıştı.

Sonunda, Rune'un da sırtüstü yattığını, gözleri kapalı bir şekilde yüzeyde süzüldüğünü görmek için yüzdüm. Gökyüzü artık koyu maviydi, neredeyse gözlerinin rengiyle aynıydı. Yine de korkmuyordum. -Kuşum hâlâ benimle birlikteydi, mükemmel bir sessizlik içinde uçuyordu. Gölün kenarına doğru yavaşça yüzdüğümde beni takip etti, hemen kenarda çalı veya otların olmadığı bir noktaya.

Dirseklerimi arkamdaki ıslak toprağa dayadım ve bir süre Rune'un süzülüşünü izledim. Manzara o kadar mükemmeldi ki canımı acıtiyordu.

Ya da belki de sadece bir daha *asla* burada olamayacağım gerçeği idi. Onu bir daha asla böyle rahat ve kaygısız bir şekilde gölde yüzerken göremeyecektim.

Bunun bitmesine daha ne kadar vardı?

Sonsuza dek bitmeden önce Rune ile ne kadar zamanım kalmıştı?

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzüldü. *Bu son kez baş başa kalışımız olabilir.* Ve bu, görünüşe göre, ağlamak istememe neden oldu.

Rune gözlerini açıp başını kaldırdı ve beni kenarda onu izlerken görünce o da yüzmeye başladı. Yavaşça bana yaklaştı, etrafındaki su zar zor dalgalanıyordu. Saçları yine aynı şekilde geriye itilmişti ve burada evdekinden kesinlikle daha küçük olan ay bize fazla ışık vermiyordu ama yanımda uçan kuş veriyordu. Onu gümüş bir renkle yıkıyordu ve bu, teninde asılı duran su damlacıkları nedeniyle daha da büyülüydü. Kalbim kırırdamadan duruyordu. Gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, hiç kırpmadan bakıyorduk. Rune ellerini suya sokana kadar yüzmeyi bırakmadı. dirseklerimin nehrin kenarına dayandığı yere yakındı.

Kollarının arasında sıkışmıştım ama o hâlâ çok uzaktaydı. "Yaklaş," diye fısıldadım ve hiç tereddüt etmedi.

Onu bu şekilde rahatlatan, tüm çekingenliğini ortadan kaldıran bu yerle ilgili her neyse, burada kalmak istememe neden oldu

Sonsuza dek. Hiç ayrılmamak için. Rune ile hep böyle olmak için.

Göğüs göğüse gelene kadar yaklaştı ve kendimi yukarı itip kollarımı boynuna doladım, başımı omzuna yasladım. Kuş etrafımızda yavaşça uçarken ona tüm gücümle sarıldım.

Ve onun kolları da beni sardığında, dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı, bu seferki rahatlamaydı. Memnuniyetle. Dünyada Rune'un kolları gibi bir yer olmadığını düşündüm. Onun sıcaklığında, kalbinin atışında, bana sarılışında bir şeyler vardı.

Sanki o da hiç bırakmak istemiyormuş gibi. "Üşüdün mü?" diye fısıldadı.

"Hiç de değil." Su gerçekten mükemmeldi, hava ılık ve durgundu. "Beni temizledin. Giysilerimi yıkadın."

Rune hiçbir şey söylemedi, sadece başımın yan tarafını öptü. "Benimle kaldığını söyledi Raja."

"Ben yaptım. İksir işe yaramaya başlamadan önce biraz ateşin vardı. Tehlikeli bir şey yok."

O söylediye inanırdım ve daha fazlasını bilmeme bile gerek yoktu.

Sonunda suyun sesi beni tamamen sakinleştirdi. Bir süre birbirimize sarılarak öylece kaldık, sadece nefes alıyorduk ve yüzünü ilk gördüğümünden beri onunla ilgili tüm anılar aklıma geldi, ama bu sefer yavaş yavaş.

Yanaklarım kızarmadı ve utanmadım, tam tersine.

"Enclave'de ne oldu?" diye başladım çünkü bu konuda konuşmak için başka bir şansım olmayacağını biliyordum ama lanet olsun, bu çok zordu. Hâlâ gerçekte ne olduğunu anlamakta zorlanıyordum, bu yüzden bu konuda konuşmak zordu.

"Biliyorum, Wildcat. Sen değildin. Biliyorum," dedi ve belki de bunu kendim için kolaylaştırmaya çalışıyordum, ama yemin edebilirim ki

Bu konuda *üzgün* görünüyordu.

"Hayır, öyle değil. *Yani-evet*, çoğunlukla kendimde değildim ve oradaki havanın bana hissettirdiği her şeyin *yoğunluğu* deliceydi, ama..." Arkama yaslandım ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Ben... Ben pişman değilim." Sertçe yutkundum. "*Sadece* incubi değildi, yine de onlardı." Kahretsin, şimdi ne dediğimi bilmiyordum. Gözlerim sıkıca kapandı. "Demek istediğim, ben-"

Parmakları çenemin altındaydı. Bir eliyle başımı kaldırdı, diğeriyle beni sıkıca tuttu ve ayaklarını bile hareket ettirmediğine yemin edebilirdim ama bir şekilde ikimizi de yüzeyde tutuyordu.

"Sakin söyleme," dedi Rune. "Enclave'de olan hiçbir şeyden seni sorumlu tutmayacağım, Wildcat."

"Ama öyleydim. Ben..."

ben *öyleyim*." "Hayır,"

diye ısrar etti Rune.

"Neden?"

"Çünkü ben senin için iyi değilim, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Sesi ciddi gibi geliyordu.

Bu da beni şaşırttı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Yeterince iyi değil misin? Tanrı aşkına, sen... sen *mükemmelsin*! O kadar mükemmelsin ki acıtıyor." Tekrar gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Ben sadece... Seni sadece incubi yüzünden istemediğimi söylemeye çalışıyorum. Evet, bu... yani temelde beni deli etmelerine yardımcı oldu ama *sadece* büyüler yüzünden değildi."

Rune gülümsemedi. Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi bana baktı.

Ve bekledim - neredeyse bir dakika boyunca bekledim, ama...

"Bir şey söyle," dedim bakışları çok fazla olduğunda ve üzerimizde uçan kuşun gümüş ışığı nedeniyle *daha* yoğun olduğunda. Tanrım, gözleri başka bir şeydi.

"Söyleyecek ne var ki?!" Bir an için başını eğdi, beni bıraktı, ben de tekrar gölün kenarına tutunmak zorunda kaldım.

Rune nefesinin altında mırıldandı, yüksek sesle konuşana kadar tam olarak duymadığım ya da anlamadığım kelimeler.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum ama uyurken bile her an senin farkında olmama *dayanamıyorum*. Artık ne kadar çok şeyimin senin yüzündeki ifadeye bağlı olmasına dayanamıyorum. Eskiden özgürdüm, anlıyor musun? Kimsenin ne isteyeceğini ya da neyi seveceğini merak etmek ya da umursamak zorunda değildim."

"Rune," diye fısıldadım çünkü kalbim yerinden çıkmak üzereydi ama onun işi bitmemişti.

"Meraktan olduğunu düşünmüştüm. Daha önce hiçbir ölümlüyle tanışmamıştım, o yüzden seni merak ediyordum, hepsi bu. Ama sonra ağzınız, gözleriniz ve teninizin kokusu..." Gözleri kapandı ve çenesi sıkıştı. "Seni uzak tutmak geceyi zapt etmeye çalışmak gibi bir şey. Tamamen umutsuz."

Benim için bu kadardı.

Kendimi tüm gücümle yukarı iterek kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Her şeyin canı cehenneme, hâlâ yapabiliyorken ona sahip olacaktım, yarın tüm dünya yansa bile, çünkü şu anda yapmamam için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Rune da beni öptü, önce yavaşça. Elleri yüzümdeydi, ıslak saçlarımın tutamlarını itiyor, dudaklarımla alay ediyor, sonra dilini benimkilerin arasına sokup tadıma bakıyordu. Tamamen teslim oldum, bacaklarımı kalçalarına doladım, kendimi ona sonuna kadar bastırdım, böylece ereksiyonunu tam merkezimde hissettim.

İçimden boğuk bir inilti çıktı ve Rune biraz geriye yaslandı. "Eğer sen durmazsan, ben de durmayacağım. *Yapamam*."

"Durmak istemiyorum," dedim nefes nefese çünkü vücudumun her santimi canlanıyordu.

Alt dudağını ısırduğımda gözleri kapandı ve hırladı. Kahretsin, tadı o kadar güzeldi ki şimdiden ihtiyaçtan titriyordum. Bu da beni Lorei'nin evinde hissettiğim uyarılmanın ne kadarının gerçekten sihir olduğunu ve ne kadarının inkübi yüzünden kontrolümün olmadığını düşündüğüm anda kendi bedenimin kontrolü ele almasından kaynaklandığını merak ettirdi.

"Bunu bir düşün, Yaban Kedisi. Yarın Seelie Sarayı'nda olabiliriz. Biz-"

"Düşünmek istemiyorum." Kalçalarımı onun kalçaları etrafında sıkarak kendimi biraz daha yukarı ittim ve Rune bir kolunu bana doladı ve yüz yüze gelmemiz için beni tuttu. Islak. Nefes nefese. "Yarın umurumda değil. Şu anda hiçbir şey umurumda değil." Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti. Bir saniye bile tereddüt etmeden söyledim. "Sadece seni istiyorum."

Rune bir an dondu kaldı, kasları gerildi, gözleri kapandı.

"Bana ne yaptığını bildiğini sanmıyorum," diye fısıldadı sonunda, sonra gölün kenarına dayanana kadar beni yavaşça geri çekti. "Sana göstermeme ne dersin?"

Evet, evet, lütfen, göster bana! Ama bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar heyecanlıydım, nefesim kesilmişti.

Elleri yere gitti ve parmaklarını toprağa gömdü, vücudunun her santimini üzerimde hissedene kadar kendini bana doğru bastırdı. İçimden yüksek sesli bir inilti koptu. Kahretsin, o kadar iyi hissettiriyordu ki...

"Seninle zaman geçireceğim, sıcaklığının tadını çıkaracağım," diye fısıldadı Rune, sonra kalçalarını öne doğru iterek sert aletini amıma sürttü. Dudaklarımı yaladı, elini suyun altına soktu ve elbisemi yukarı çekti, elini kalçamın altına koydu ve sıkıca sıktı.

Dudaklarıma yapıştı, beni öfkeyle öperken elini kıcıımı kavrayana kadar daha da yukarı kaldırdı.

"Seni ilk kez çıplak gördüğümünden beri güzel vücudunu ne kadar arzuladığımı sana göstereceğim." Parmakları külotumun üzerindeydi ve tırnaklarımı omuzlarına geçirip nefesimi tuttum. "Ve tıpkı kendine dokunduğunda yaptığın gibi benim için çılgılık atacaksın, Wildcat. Kendimi senin içinde kaybettiğimde adımı haykıracaksın." Parmakları kumaşın altında hareket etti ve bir parmak ucunu içime soktuğunda son kontrolümü de kaybettim.

"Kahretsin, Rune," diye boğuldum, kalçalarım aşağı doğru hareket ederken, onu daha fazla hissetmek için çaresizce omuzlarına tutundum, ama bana izin vermedi. Parmakları kıvrımlarımdan yukarı kayd ve su, klitorisime dokunup üzerinde bir daire çizene kadar her hareketini iki kat daha yoğun hale getirdi.

Başım bir iniltiyle geriye düştü, bu his o kadar güçlüydü ki sanki sadece beni değil, tüm gölü ateşe vermişti.

Rune bu ses üzerine hırladı ve beni tekrar, aç bir şekilde öptü, dudaklarımı ısırdı ve dilimi emerken kendini bana daha sert bastırdı. İki elini de yüzüme götürdü ve öpücüğü hiç kesmeden yavaşça boynumda gezdirdi. Göğüslerimi avuçladı, ben hem zevk hem de acı içinde haykırana kadar sıktı.

Ağzı boynumun kenarında kapandı ve benim ona aç olduğum kadar o da bana aç olmalıydı çünkü dudakları tenime dokunmayı hiç bırakmadı. Elbisemin ön düğmelerini açtığında, göğüslerimi serbest bırakmak için sutyenimi aşağı ittiğinde bile öpmeyi, yalamayı ve ısırmayı asla bırakmadı.

Göğüslerim ellerine mükemmel bir şekilde oturdu ve köprücük kemiğimi öperken, "Hareket etmeye devam et" diye fısıldadı.

Bu bir emirdi ve hevesle itaat ettim.

Arkamda yere tutunarak, bacaklarımı kalçalarına sıkıca kilitleyerek, Rune'un ağzı tenimin her santimini tadarken pozisyonun izin verdiği kadar geriye düştüm. Elleri göğsümden belime ve kıcıma doğru ilerledi, sonra tekrar yukarı çıktı. Kuş hâlâ üzerimizde uçuyor, bizi gümüş bir ışıkla yıkıyordu ve Rune dudaklarını meme ucuma kapattığında çığlğımın onu korkutup kaçıracağını düşündüm.

Elbette yapmadı. Kuş tam orada durdu, böylece Rune'un yüzünü görebildim, meme ucumu emerken gözleri kapalıydı ve eliyle diğeriyle oynuyordu. Ondan gelen inilti ben daha da ateşledi ve lanet olsun, çok yaklaşmıştım. Eğer bana bir kez daha dokunursa, bir saniye içinde çözülecektim.

Ama Rune acele etmedi, ulaştığı her yeni santimin tadını çıkardı. Ellerim ıslak ve kalın, kavramak için mükemmel olan saçlarındaydı ve onu bırakmasından korkuyormuşum gibi yakın tuttum. Ağzı diğeri göğsümün etrafında kapandığında, başım geriye düştü, vücudum ona daha iyi erişim sağlamak için eğildi çünkü daha fazlasını hissetmek istiyordum. Çok daha fazlasını.

"Vücudun mükemmel," diye fısıldadı Rune, göğüslerimin arasını öperken ve ben ona karşı kontrolsüzce hareket ederken ulaşabildiği kadar aşağıya indi.

"Rune, lütfen," diye fısıldadım çünkü şu anda ona ihtiyacım vardı. Beni tüketen bu ateş daha fazla zapt edilemeyecek kadar yoğundu.

Bir hırıltıyla gölün kenarına uzandı, parmaklarını toprağa gömdü ve bedenini tekrar, öncekinden daha sert bir şekilde benimkine doğru itti.

"Yalvarmaya devam et, tıpkı kucağımda dans ederken yaptığın gibi." Bir itiş daha. "Hatırlıyor musun? Ne kadar vahş olduğunu hatırlıyor musun? Kendini sikime nasıl sürttüğünü?"

"*Evet!*" Kalçalarımı ona karşı daha hızlı hareket ettirmeye çalışarak haykırdım, ama bana daha fazla yer vermedi.

"Hiçbir şeyi o anda seni *yutmak* istediğim gibi istemedim." Alt dudağımı ısırды, sonra aniden eli aramıza girdi ve şortunu aşağı doğru iterek sikini serbest bıraktı. Vücudum beklentiyle kilitlenirken boğuk bir çığlık attım ama Rune yine acele etmedi.

Külotumu **d a y a n ı l m a z** bir yavaşlıkla yana çekti ve sikinin ucunu girişime getirirken yarı açık gözlerle bana baktı.

Temasla nefesim kesildi, tırnaklarımı tenine geçirdim. Dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü, şimdiye kadar bana gösterdiklerinden daha büyük, daha iyi ve daha yaramazdı.

"*Yalvar.*"

Fısıltısı tenimde dans etti.

Titreyen ellerimle yüzünü kavradım ve dudaklarım dudaklarına değene kadar eğildim. "Lütfen sik beni Rune," dedim kontrol edemediğim bir iniltiyle. Gerekirse ben de dizlerimin üzerine çökecektim.

Ama Rune kendini daha fazla tutamadı. Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, kalçalarını sonuna kadar **i ç i m e** gömülene kadar yukarı itti.

"*Siktir!*" diye boğuldu ve ben artık hareket bile edemiyordum, kaslarım sıkıca kenetlenmiş bir şekilde ona tutunurken ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Tanrım, çok büyüktü. Beni girmesi çok iyi hissettirdi ama biraz da canımı yaktı.

Rune bunu anlayabilirdi. Hemen dondu kaldı.

"Acı veriyor mu?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Başımı salladım. "Sanırım alışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Gözlerini sıkıca kapadı ve beni nazikçe öptü. "Özür dilerim, Wildcat. Kontrolümü kaybettim."

"Sorun değil. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu." "Uzaklaşmamı ister misin?"

"Hayır!" dedim. Çok hızlı bir şekilde söyledim, gerçekten paniklemiştim. "Hayır, lütfen yapma. Çok iyi hissediyorsun."

Ve acı şimdiden azalmaya başlamıştı.

Rune hırslayarak bir kolunu belime doladı ve kıcıımı kavradı. "O kadar sıkısın ki aklımı kaçıracığım." "Don't sen cesaret Gel." I dedi, ve benim kaslar sıkılmış içgüdüsel olarak onun geleceğini düşündü.

Bu şekilde, tüm uzunluğunu içimde hissettim ve bu çok lezzetliydi.

Rune inledi ve parmaklarını kıcıma daha sert soktu. "Yapma bunu, Wildcat. Beni böyle sıkma."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama dudaklarımdan sadece bir inilti çıkabildi. İçimde *gerçekten* çok iyi hissediyordu, *bu nasıl mümkün olabilirdi ki?*

"Bana karşı nasıl hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldadı. "Tahmin edebiliyorum," dedim çünkü *onun bana* karşı nasıl hissettiğini biliyordum.

"Kahretsin, unutmak çok kolay." Başını eğip önce omzumu, sonra da boynumun yan tarafını öptü.

"O zaman unutalım." Dudaklarımı kulak memesinin hemen altına bastırdım ve sırtından aşağıya doğru yayılan ürpertiye ellerimde net bir şekilde hissettim. "Senin ve benim dünyamızı unutalım," dedi Rune boynunu uzatarak.

Böylece her tarafına öpücükler kondurabilecektim. Tanrım, tadı da en az hissettiği kadar güzeldi. "*Her şeyi* unut."

"Her şey." Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi ve şu anda ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Onu öperken, ilk başta yavaşça hareket etmeye başladım, sadece acının geri gelip gelmediğini görmek için. Olmadı, tam tersine. O kadar derindeydi ki

O kadar kalındı ki zevk içimde lanet bir volkan gibi patladı. Tekrar haykırdım, ona sıkıca tutundum ve boynunun yan tarafını ısırdım.

Rune şikâyet etmedi, ben kendimi biraz daha uzağa, sonra tekrar sikine doğru iterken tek bir santim bile kıpırdamadı. Daha fazla acı kaldıysa bile hissetmiyordum. Daha hızlı hareket edebiliyordum, Rune inlerken uzuvlarımla ve dişlerimle ona tutunuyordum, bir santim bile hareket etmiyor, ritmimi bulmam için bana zaman veriyordu.

Ve vallahi yaptım. Gözlerim kapalıydı ve onun üzerinde her saniye daha hızlı hareket ediyordum, dikkatim birleştiğimiz yerdeydi, her yeni seferde içime ne kadar kolay girip çıkıyordu, kalçalarım leğen kemiğine çarptığında suyun ve tenimizin sesi ne kadar *seksiydi*.

Sonra Rune homurdandı, kıcımlı yumrukladı ve tekrar içime gömülene kadar beni kendine çekti.

Bir süre hareket etmemi engelledi, sonra da "Acıyor mu?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye nefes aldım. "Hiç de değil."

Yavaşça başını geriye yaslayıp hınzır bir sırıtışla bana baktı. "Sıra bende."

Birdenbire beni yakaladı, sudan çıkardı ve çalılarının arasında yere oturttu. O da gölden çıktı ve kuş hala üzerimizden uçuyordu, aynı parlaklıkta, böylece onun tüm çıplak ihtişamını gördüm. Şortu üzerinde değildi ve ben ona daha fazla yer açmak için kendimi geri çekerken, o dört ayak üzerinde bana doğru yaklaştı ve lanet bir yırtıcı hayvan gibi beni izledi.

Kadınlık organlarım buna bayıldı. Beni yere yatırıp bacaklarımın arasına diz çökmeden önce bile amım o kadar sert sıkıldı ki boşalabileceğimi düşündüm. Dizlerimin arkasından tuttu ve onları gidebildikleri kadar açtı. Islak elbisemi karnıma kadar itti ve bana dokunurken, etimi kavrarken, parmaklarını tenime sokarken bana baktı.

Utanmamıştım. Tam tersine, Rune'a karşı açık olmanın verdiği bir şeydi bu. Bana bakarken gözlerindeki ateşle ilgili bir şey, sonra yavaşça aşağı indi ve dizimi öptü.

"Rune, lütfen, daha hızlı," diye nefes nefese bağırdım, dişleriyle tenimi sıyırıp yavaşça yukarı çıkarken.

"Ama önce seni tatmam gerek," dedi sakince ve ıslak külotumu yana çekti. Yaklaştıkça ve yaklaştıkça gözlerim beklentiyle sıkıştı....

"Senin her anına sahip olmak istiyorum..." Sıcak nefesi kıvrımlarıma doğru üfledi ve dili klitorisime baskı yaptı.

Bağırdım, kalçalarımı kaldırdım, daha da yüksek sesle çığlık atmamak için iki elimi ağzıma götürdüm.

"İşte bu - benim için çığlık at, yabanıl. Yıldızlar şahidim olsun." Ve daldı.

Rune söz verdiği gibi acele etmedi, yere yerleşti ve beni yerken kalçalarımı yumruklarıyla kavradı, dilini içimde gidebildiği kadar derine soktu. Acı yoktu, sadece saf, çığ bir zevk vardı.

Dilini üzerimde hareket ettirme şekli elektrik gibiydi ve şimdi iki elim de saçlarındaydı, orgazm beni daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde parçalayana kadar onu istediğim gibi çekip itiyordum.

Yemin ederim, tanık dediği yıldızlara çıplak ellerimle dokundum. Hepsi onun adını haykırdığımı duydu -tüm evrenin duyduğundan eminim- ta ki gözlerimi açık tutacak gücüm kalmayana kadar.

otuz dört

DUDAKLARI BENİMKİLERİN ÜZERİNDE GEZİNDİ. Gözlerimi kapadım ve bekledim, hevesliydim, bir kez olsun sabırlıydım, çünkü hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Henüz işimiz bitmemişti. Ve *ben* de onun her anına sahip olmak istiyordum.

Rune kendini santim santim üzerime bıraktı. Beni yavaşça dudaklarımdan, burnumdan ve kapalı gözlerimden öperken ben de göğsüne dokunuyor ve parmak uçlarımla kollarının kıvrımlarını takip ediyordum. Onun vücudunu kendi vücudumdan daha iyi tanımak istiyordum.

Karın kaslarının teni çok pürüzsüzdü ve yüzümü öpmeye, tenimi yalamaya, dişleriyle sıyırmaya devam ederken daha da aşağı indim. Ellerimi sikinin etrafına doladığımda inledim ve o da tekrar hırladı.

Bu onun en sevdiğim ikinci sesiydi. İlki inlemeleriydi.

Tanrım, çok büyüktü. İlk başta onun büyüklüğüne alışmanın bana acı vermesine şaşırmadım. Parmaklarımı onun kalınlığının etrafına zar zor sarabiliyordum. Sadece dakikalar geçmişti ama ihtiyaçtan yanıyordum, kalalarımla sabırsızlanıyor, yukarı doğru hareket ediyor, ona sürtünmeye çalışıyordu.

Ucunu merkezime doğru yerleştirdiğimde, ikimiz de birbirimizin ağzına doğru inledik.

"Nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?" diye fısıldadı, bir dirseğinin üzerinde yükseldi, böylece elini göğüslerimi avuçlamak için aşağı indirebildi, ben ikimizle oynarken meme uçlarımla oynadı.

"*Sen* nasılsın?" Cidden, kendimi sadece onun ucuna sürtüyordum ve şimdiden çok yaklaştım.

"Beni delirtiyorsun," dedi ve bu neredeyse bir suçlama gibiydi. "Şu anda senin içinde olmam gerekiyor."

Vücudum gerçekten onun lanet emrindeydi.

"Kıpırdama," dedim ve onu tekrar tam girişime yerleştirdim.

Rune gözlerini kapadı ve nefesini tutarak bekledi...

Kalçalarımı yukarı doğru ittim ve onu alttan tamamen içime aldım.

Kafamın içinde beyaz ışıktan yapılmış milyonlarca kuş uçuyordu. O kadar ıslanmıştım ve içime o kadar kolay girdi ki, acı artık yoktu.

Ellerimi beline koyarak kendimi orada tuttum ve bir süre nefes aldım. Adını inledim. Onun verdiği hissin tadını iyice çıkardım.

Rune kendini tutarken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Gözlerini aç," dedim ona çünkü görmeye ihtiyacım vardı. Bedenini tanımak istiyordum, evet, ama ruhunu daha çok tanımak istiyordum.

Ve gördüm. Gözlerindeki galaksiler ve gümüşle çizilmiş haritalar benimdi. Sadece bu an için bile olsa bana aittiler. O tamamen benimdi ve kendimi hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Her şeye sahipmişim gibi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Her şeye. Tüm dünya avucumun içindeydi.

"Acıyor mu?" Rune bana tekrar sordu ve ben başımı salladım.

Gözleri sanki ilk kez görüyormuş gibi yüzümün her bir özelliğini inceledi. Eğilip beni öpmeden önce dudakları kolay bir gülümsemeyle kıvrıldı.

nazikçe. Ağırlığını bıraktı ve ciğerlerim boşalana kadar üstüme düştü ve aleti içimde o kadar derindi ki onu iliklerime kadar hissettim. Gözlerim kafatasımın içinde yuvarlandı. Bacaklarım onun kalçalarına kilitlendi.

"Tekrar çığlık atmaya hazır mısın, yabanıl?"

Tüm kalbimle "Evet," dedim. Fazlasıyla hazırdım.

Dudağım dişlerinin arasındayken Rune kalçalarını yavaşça aşağı itti ve bir şekilde içimde daha da derine indi. Her yeni hamlesinde adı dudaklarımdan dökülüyordu. Vücudumun onunkine mükemmel bir şekilde uyması, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi mükemmel bir uyum içinde hareket etmemiz dikkatimden kaçmadı. Sanki birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi.

Hareketleri her saniye daha da hızlandı ve beni daha sert siktikçe ben daha çok çığlık attım. Nefesinin altında sadece yarısını anlayabildiğim övgüler fısıldadı, onun hissinde, beni tamamen tüketen zevkte çok kayboldum. Bir olmuştuk, yüz yüze, göğüs göğüse ve dudak dudağa.

Sadece seks değildi, benim için değildi. Bu *bir bağdı*, hiç olmadığım bir tür

Birinin başka biriyle birlikte olabileceğini bile biliyordu.

Ve ben de o gece ve hayatımın geri kalanı boyunca gelecek tüm diğer gecelerde tamamen onun olmuştum.

Zevk içimde patladığında ve onun adını haykırdığımda kollarım boynuna dolanmıştı, saçları yumruklarımdaydı ve kulağı ağzımın yanındaydı. Kalçalarını aşağı doğru itti ve kendi hızımda hareket etmeme izin verirken, sanki bunu daha önce yapmışız ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu, vücudumun neyi sevdiğini biliyordu.

Rune'un vücudu da altında bu şekilde hareket etmemden hoşlanmış olmalıydı çünkü saniyeler sonra o da dudaklarında benim adımla boşaldı. Onun sesiyle, daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım.

Gözlerimiz kapalıydı ve birbirimize yaslanmıştık. Kuş gözden kaybolmuştu ama silueti hâlâ üzerimizde uçuyordu ve biz nefes almak için bir an durmuştuk.

Şu anda buraya nasıl geldiğime rağmen, bu gerçekten hayatımın en güzel gecesi oldu.

Rune yavaşça içimden çıktı, yan tarafa geçip yanımda yere uzanırken yüzümü öptü. Kalplerimizin atışı henüz yavaşlamamıştı ama nefes alış verişlerimiz hızla daha dengeli hale geliyordu. Beni kollarının arasında kırılğan bir şeymişim gibi tutuyordu, sanki bana çok sert davranırsa kırılabileceğimi düşünüyordu ve ben buna bayılıyordum. Kendime ne kadar garip gelse de, onun yanındayken kırılğan ve savunmasız olduğum için kendimi özgür ve güvende hissediyordum.

Bunun *iyi* bir şey olduğunu asla düşünmezdim ama öyleymiş. Şu anda sahip olduğum gibi kontrolü tamamen bırakmak inanılmazdı. "Üşüdün mü?" Rune bir süre sonra fısıldadı.

Göğsüne daha da sokuldum, o da kolunu belime dolayarak beni daha sıkı çekti. "Birazcık."

Gece daha soğuk olsa ve gölde yüzdüğümüz için hâlâ ıslak olsak bile onun sıcaklığı beni sıcak tutuyordu. Burada çalıkların arasında, dünyanın geri kalanından uzakta bir süre daha kalabilirdik.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettiğimde, "Doğum kontrol hapi kullanmıyorum," dedim. Muhtemelen döllerini içimden kayıp gidiyordu.

Kahretsin, sadece bu düşünce bile beni tahrik etti.

Rune alnımdan öptü. "İşaretli olan gebe kalamaz."

Yalan söylemeyeceğim, rahatlamıştım ama sesinin yine *üzgün* geldiğine yemin edebilirdim. Başımı kaldırarak boynuna, onu işaretleyen dövme, kıvrımlara, düz çizgilere ve noktalara baktım.

"Aslında çok güzel."

Eli yanağıma kapandı ve bana baktı, gözleri parlıyordu, bana yaptığı yepyeni kuş, bize yeterince ışık verirken mahremiyetimizi sağlamak için biraz daha yüksekte uçuyordu.

"Senden daha güzel bir şeyin ne benim ne de senin dünyanda var olduğunu sanmıyorum."

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve midemde aniden ortaya çıkan kelebeklerle çılgına döndü.

"Beni hazırlıksız yakaladın, Wildcat. Buna hazırlıklı değildim."

Biraz güldüm. "Ben de senin için hazırlıklı değildim." Direkt yüzüme vurmuştu ve o zamandan beri ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Nasıl bir şeydi? Bilirsin, daha önce. Benden önce."

"Hayat böyleydi işte. Rutinim vardı. İşim vardı."

"O da ne? Ne iş yapıyorsun?" Onun hakkında o kadar az şey biliyordum ki, doğduğu günden beri onunla ilgili her küçük ayrıntıyı bilmek istediğimi düşünürsek bu çok saçmaydı.

"Silahlar," dedi Rune. "Seelie Sarayı askerleri için silah yapıyorum."

Ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Metal manipölasyonu bir Midnight fae özelliğidir. Çok fazla gücüm yok ama nasıl çalıştığını anlıyorum. Nasıl büküldüğünü. Ne kadar baskıya ihtiyaç duyduğunu."

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Bu... nasıl bu kadar *ateşli* bir ses çıkarabiliyorsun?"

İçimi ısıtan bir kıkırdama. "Konuşma şeklini neden bu kadar çok sevdiğimi anlamıyorum."

Yüzümü çenesinin altına saklayarak soğukkanlı davranmaya, kocaman gülümsememi bastırmaya ve temelde bir yapışkan yığının dönüşmemeye çalıştım. "Peki, kendi dükkanın falan var mı?"

"Kendi atölyem, evet."

"Peki ya diğ er demirciler? Ve birlikte çalıştığınız diğ er insanlar?"

"Yalnız  alışıyorum."

Tekrar ona baktım. "Gerçekten mi?"

Bir eliyle beni tutup diğ er eliyle saçlarımla oynarken gözleri kapalıydı.

"Bunu tercih ederim."

İçimden bir ses bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Kimse her zaman tek başına olmayı tercih etmezdi... değil mi?

"Bu nasıl bir şey?" Emin olup olmadığını sorarak onu rahatsız etmek istemediğim için sordum. Omzuna uzanıp pürüzsüz tenine dokunmayı ve sonsuza dek konuşmasını dinlemeyi tercih ederdim.

"Ben... geçtim," dedi Rune yumuşak bir fısıltıyla. "Aslında kolay oldu. Neyi *kaçırdığım* konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Ayak parmaklarım tekrar kıvrıldı ve dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. Cildi tüylerim diken diken oldu. Onun üzerinde yarattığım etkiyi seviyordum ve bir an için parmak uçlarını teninde gezdirerek küçük şişlikleri kovaladım.

Sessizlik rahat başlamıştı ama...

Saniyeler geçtikçe Rune'un kasları daha da geriliyordu. Bir süre bekledim, anlamaya çalışmadım, geçeceğini düşündüm.

Ama sonra sessizlik sadece birkaç dakika içinde değişti. Beni belimden tutuş şekli değişti ve saçlarını bırakıp artık saçlarımla oynamakla ilgilenmiyor gibiydi...

Sanki aklına başka bir şey gelmişti, iyi olmayan bir şey. Bunu nasıl s yleyebileceğimden emin değildim - hava şu anda gerginlikle ve parmağımı tam olarak koyamadığım başka bir şeyle dolu gibiydi.

Ben cesaretimi toplayıp sorunun ne olduğunu sormadan Rune, "Gitmeliyiz," dedi. Kalbim yerinden fırladı. "Raja bekliyor."

Bir sonraki an, ayağa kalktı ve beni yanına aldı.

Hâlâ çıplaktı ve şortu gölün kenarındaydı. Bana hiç bakmadan onları giydi ve aniden çok *üşüdüğümü* hissettim.

Havadan dolayı değil, tüm tavrının ne kadar çabuk değiştiğinden dolayı. *Aynen böyle.*

Yine de aptallık ettiğimi düşündüm. Muhtemelen çok fazla şey okuyordum. Bana elini uzattığında tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Tuvaleti kullanmam gerek," dedim, sadece bir şeyler söylemek için. Birdenbire ortaya çıkan ve aramıza yerleşen bu garip gerilimi kovmaya çalışmak için. Henüz anlamaya *çalışmak* bile çok korkutucuydu, bu yüzden anlamadım.

Rune başını salladı. "Hadi gidelim."

Kuşum karanlıkta kayboldu.

otuz beş

SADECE BİR ŞEYLER GÖRÜYORUM.

Rune birdenbire yaptıklarımızdan pişman olmuş gibi davranmıyordu. Bunu sadece uyduruyordum çünkü yine sakindi, beni kucağına almıyor, öpmüyor ve kulağıma fısıldamıyordu.

Tabii ki hayır - Raja'nın evinin hemen dışındaki bir masada oturuyorduk ve o da oradaydı. Aramızda oturuyordu. Yemeğini yavaşça çiğnerken bizi izliyordu.

Evet, sadece görüyorum. Rune sadece yemeğini yiyordu. Yanlış bir şey yapmıyordu ve gözlerimin içine bir saniyeden fazla bakmasa ne olurdu?

Raja tam orada oturuyordu!

Boğazımı temizledim, tabağımdaki balığı dürttüğümde kafamdaki düşünceler beni ele geçirdi. Raja balığın başını, kuyruğunu ve kılçıklarını çıkarmış olmalıydı ve her ne tür balık olursa olsun gerçekten de çok lezzetliydi, ancak o kadar da aç değildim.

Ya da çok fazla duyguya kapılıyordum, hem de çabucak.

Yine de manzara çok güzeldi. Raja masanın ortasındaki bir vazanın içine beyaz ışık koymuş ve üzerine de kır çiçekleri koymuştu.

her şey ruhani bir parıltıya bürünmüştü. Göl, karanlık gökyüzünü yansıtan dev bir ayna gibi görünüyordu ve hava durgundu. Saçlarım yüzdüğümüz için biraz ıslaktı ama giysilerim kuruydu. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Rune ben tuvalete gittiğimde onları almış ve beş dakika sonra kuru bir şekilde geri getirmişti.

Raja'nın bu işle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum çünkü bir kurutma makinesi bile bu kadar hızlı olamazdı. Kesinlikle bir çeşit sihir.

"Peki, burada ne yapıyorsun, Raja? Bir Gece Yarısı fae'si Blackwater'da nasıl yaşar?" Garip sessizlik çok ağırlaştığında söyledim.

Omuz silkti. "Çalışıyorum. Yaşıyorum.

Bu kadar basit." Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim.

"Vampirlerin mevsimler boyunca pek çok kan seremonisi olur. Raja bunları tarafsız bir üçüncü şahıs olarak hazırlar ve gerçekleştirir. Vampirler arasında... kutsal kabul edilir," dedi Rune.

Raja su bardağını kaptığı gibi aniden elini salladı. "*Kutsal* çok süslü bir kelime. Ben onların Runellianne'siyim ve benden korkuyorlar, hepsi bu."

"Bu kelime ne anlama geliyor?" diye sordum.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Sırların Koruyucusu." Vay anasını, bu gerçekten çok havalıydı.

Rune'a baktım. "Bu senin ismine benziyor."

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Rune, ilk fae dili olan Veren'de *sır* anlamına gelir."

Sır. "Uyuyor." Sesi de bir sır gibi çıkıyordu, ki sesini gerçekten duymadığınız sürece bu pek bir anlam ifade etmiyordu. Ona neden *bir sır* olarak adlandırıldığını sorma dürtüsü güçlüydü, ama direndim. Bunun yerine, "Nasıl oluyor da buralarda hepiniz İngilizce konuşuyorsunuz?" diye sordum. Bu yerde herkesin benimle nasıl konuşulacağını bilmesi bana tuhaf gelmişti.

"Veren'in modern versiyonu sizin ve bizim dünyamızdaki tüm dilleri içerir," diye açıkladı Rune. "Hepimiz büyüün yanı sıra zihnimizde Veren ile doğarız ve sadece sözcükleri oluşturmak için gerekli kasları geliştirmemiz gerekir."

"Demek *Fransızca* da konuşabiliyorsun?" "Evet, gerekirse," dedi Rune.

"Ticaretin bunda büyük bir rolü var," dedi Raja aniden. "Çok uzun zaman önce, teknolojileri bu kadar ilerlemeden ve insanları bizden tamamen uzaklaştırmadan önce Nerith'le mal ticareti yapardık. Çoğunlukla kitaplar, ama kumaşlar, otlar ve elementler de. Irkınız son birkaç yüzyılda çok değiştiği için artık yapmıyoruz elbette ama o çağlarda Verentianların konuştuğu ana dil her zaman İngilizceydi. İlk Veren'e göre çok daha çok yönlü bir dil, bu yüzden bize yapıştı."

Konuşurken bir kez bile bana bakmadı ve bu umurumda değildi. Umursadığım şey Rune'un da neden bakmadığıydı. Hâlâ bana bakmayı bile reddediyordu.

Yani, Raja'dan *korkuyor* olamaz. Hayır, korkmuyordu ve gölde olanlardan pişman olmadıkça...

Belki de sadece bir şeyler görmüyorumdur. Midem bulandı. "Rune bana senin nasıl Lyall'ın Cankurtaranı olduğunu anlattı." Raja'nın sesi Kulaklarımı doldurdu ama ne dediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Evet," dedim dalgınca ve gözlerimi tabaktan ayırmadım.

Bir hata mıydı? Hata olduğunu *mu* düşünüyordu? Tanrım, ne halt ediyordum ben?!

"Bir kaza. Ne tesadüf," diye devam etti Raja. "Söylesene, bu bağlama seni nasıl etkiledi?"

Ona baktım. "Beni etkiledi mi?"

"Evet. Hayata bağlı olanlar genellikle özelliklerini ve güçlerini birbirlerine aktarırlar."

Yanaklarım kızardı. Gözlerim onda kaldı, dudaklarım aralandı.

"İşte o zaman Cankurtaranlar fae olur. O ölümlü," dedi Rune ama ben Raja'dan gözümü ayıramıyordum.

Birdenbire kafamın içinde *onun bildiği* konusunda ısrar eden bir ses belirdi. Bu kadın ne yapabileceğimi biliyordu ve bu yanılttı, *ben* hatalıydım ve tüm bu olanlar çok yanılttı!

"Bırakın kız kendi adına konuşsun," dedi Raja. Göz kırpmayı bile reddediyor, o kara gözleriyle beni rehin alıyordu.

"Hayır," diye boğuldum çünkü şu anda bu kadına hiçbir şey itiraf edemezdim. Herhangi bir nedenle değil - beni yemek üzereymiş gibi görünüyordu, Tanrı aşkına! "Bu beni hiçbir şekilde etkilemedi. Helid evime gelene kadar prene bağlı olduğumu bilmiyordum." "Ah, Helid."

Raja ikna olmuş görünmüyordu ama yemek yemesi gerekiyordu. Gözlerini tabağa çevirdi ve tekrar nefes alabildim. "Prensin amcası. O adamı hiç sevmedim. O bir korkak. Korkakların karakteri yoktur."

"Bu doğru değil Raja," dedi Rune. "Helid iyi bir adam."

"Kötü olma cesaretine sahip olmadığında *iyi* bir adam değilsin, evlat. Kötü olabildiğin ama buna rağmen iyi olmayı seçebildiğin zaman iyi bir adamsın."

"Daha önce de söylemiştin," dedi Rune.

"Daha önce de pek çok şey söyledim ve hepsi de doğru." Raja çatal bıçak takımını bıraktı ve ona baktı. "İşte bu yüzden bana inanmamanıza her zaman şaşıyorum."

"Ama ben biliyorum," dedi Rune.

"Öyle olsaydı denememe izin verirdiniz," dedi Raja ve bardağını kaptı.

Rune ona dikkatle baktı. "Raja..." Sesi kesildi ve kızın adı dudaklarında bir uyarı gibi yankılandı.

"Neyi deneyeyim?" Merak ettim.

"Mührünü sökmek için," dedi Raja ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Denememe izin vermiyor. Gücünün yarısına bile erişmeden bu şekilde sıkışıp kalmayı tercih ediyor. Çok yazık. Fae'ler sihirlidir. Bizim ona ait olduğumuz kadar o da bize aittir."

"Ama neden? Neden ona izin vermiyorsun?" Rune'a sordum.

"Çünkü işe yaramayacak," dedi Raja'ya neredeyse gözlerini devirerek.

"Elbette işe yarayacak."

"Bu seni *öldürebilir*, Raja," diye ısrar etti.

"*Lütfen*. Beni zayıf görüyorsun." Kesinlikle öyle değildi. "Bence sen *bir Fae kralı değilsin*."

Eli sertçe masaya düştü ve kalbim yerinden fırladı. "O domuza benim masamda *kral deme*."

Biraz terlemeye başlamıştım, yalan söylemeyeceğim.

"Ne olursa olsun. Bana mührü o vurdu. Sen ondan daha güçlü değilsin. Mühür seni öldürecek."

Bir an geçti ve sonra Raja ona el salladı. Ona inandım, neden bahsettiğini çok iyi biliyor gibiydi. Ama, lanet olsun, keşke *deneseydi*.

Yani, Raja'nın sahip olduğu güç miktarı ve bundan *daha* fazlası? Hayal bile edilemezdi.

Raja bana döndü ve konuyu tekrar değiştirdi. "Şafakta yola çıkacağız. Tünele varmak yaklaşık üç saat sürer. Oradan Seelie Sarayı'na ulaşmak için bir güne ihtiyacın olacak. Hazır mısınız?"

Eğer bana şu anda ölmeye hazır olup olmadığımı sorsaydı, daha az şaşırdım.

Dudaklarım aralandı ama konuşamadım.

"Öyle," dedi Rune, elindeki sebzeleri tabağın içinde gezdirirken. "Öyle olacak."

İçime ne girdi bilmiyorum. Birden kendimi hareket ederken buldum, koşmak, kendi derimden çıkmak istiyordum.

"İzninizle," dedim ve sandalyeyi geriye ittim. Rune'a baktım.

O da bana baktı. Pasif bir şekilde. Sanki yine yabancıymışız gibi, tıpkı ilk günkü gibi.

"Uyandığım odayı yatmak için kullanabilir miyim?" Az önce benim kadar şaşırılmış olan Raja'ya sordum. O kadar şaşırılmıştı ki o da konuşmadı, sadece başını salladı.

Arkamı döndüm ve çığlık atmamak ya da ona dönüp öfkemle küfretmemek için başımı eğip ellerimi yumruk yaparak uzaklaştım. Peşimden gelmedi, adımı söylemedi, hiçbir şey demedi.

Evin içinde hiç ışık yoktu ama ellerimi ve pencerelerden gelen azıcık ışığı kullanarak küçük odayı bulmayı başardım. Kapıyı kapatıp yatağa uzandım ve vücuduma odaklandım; kollarıma, göğsüme ve bacaklarıma. Yaralı bacağım biraz zonkluyordu ama bandaj çıkarıldığı için bakınca küçük bir kızarıklık bile göremiyordunuz. Raja her ne yaptıysa tam bir mucizeydi ve zonklama beni hiç rahatsız etmiyordu. Tam da doğru zamanda gelen en tatlı acıydı. Tüm varlığımla ona odaklandım çünkü düşünmeye cesaret edemiyordum. Rune'u ve bana bakmayı nasıl reddettiğini, yaptıklarımızdan nasıl pişmanlık duyduğunu, hiç yapmamış olmayı nasıl dilediğini hayal etmeye cesaret edemiyordum.

Uyuyana kadar sadece acıya odaklandım.

Kapının açılma sesi beni uyandırdı. Üç pencerenin ötesindeki grimsi gökyüzünden gelen küçük bir ışık dışında oda karanlıktı. Rune'un kapının yanında durduğunu fark ettiğimde doğruldum, yeni kıyafetlerini giymişti, tıpkı eskisi gibi simsiyahtı. Saçları kuruydu ve yine dağılmış, gözlerinin üzerine dökülmüştü.

Zamanda geri gitmiş gibiydi. Sanki

biz zamanda geri gitmişiz gibi.

"Gitme vakti geldi," dedi, gözleri üzerimdeydi ama yine bir yabancıymışım gibi.

Hâlâ acıyor olması beklenmedik bir şeydi ve beni çok kızdırmıştı. O bakış yüzünden kendimi bok gibi hissederek yatağa girmiştım ve bu hiç adil değildi. Bacaklarımı yataktan iterek ayağa kalktım ve gözlerimdeki uykuyu kırptım. Öfke sayesinde zihnim saniyeler içinde tamamen uyandı.

"Tabii, neden yüzüme bakmadığını söyler söylemez," dedim.

"Sana bakıyorum."

Ve öyleydi. Şu anda öyleydi. Ama bana bakışı farklıydı ve o da bunu biliyordu. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

"Eğer dün gece olanlardan pişmanlık duyuyorsan, bunu söyleyebilirsin. Birdenbire bir yabancıymışım gibi davranmak zorunda değilsin."

Bir an için Rune durakladı. Sadece bana baktı.

Neden? Çılgılık atmak istedim. *Bu kadar çabuk ne değişti?*

Bunun yerine, bana cevap vermeyi reddettiğinde söylediğim tek şey, "Ben miydin? Ben ne halt ettim? Söyle bana çünkü hiçbir fikrim yok."

Her zaman işleri berbat ettiğim doğrudu ama bu sefer hiçbir şey yapmadığıma yemin edebilirdim. Ne zaman denemiş olabilirim ki?

"Hiçbir şey," dedi Rune dişlerini sıkarak. "Hiçbir şey yapmadın."

"Öyle olmalı çünkü *şu haline bak!*" Sesim yükseliyordu ama kendimi kontrol edemiyordum. Ellerim bile titriyordu.

"Sakin suçu üstlenmeye kalkma. Sen yanlış bir şey yapmadın. Hiçbir şey" dedi, bana doğru yürüdü ama yaklaşmadı. Ona ihtiyacım olduğu kadar yakın değildi.

"O zaman *neden?!'*" Talep ettim. "İyiydik ve sonra sen... sen..." Rune bir an için gözlerini kapattı. "Hiçbir sebep yok, Wildcat. Ertesi sabah Seelie Sarayı'na varmış olacağız. Bu yolculuk neredeyse bitmek üzere," dedi. "Neredeyse bitti."

"Ne olmuş yani?!" *Neredeyse bitmek üzere olduğunu* biliyordum, lanet olsun. Sonundan ben de korkuyordum ama bu yine de tüm günü değerlendiremeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Gözleri o kadar karanlıktı ki içindeki gümüşü zar zor görebiliyordum. "Oraya vardığımızda prensi iyileştireceksin ve o uyandığında..."

Yine gözlerini sıkarak kapattı. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve Tanrım, o kadar kızmıştım ki kırmızı görüyordum. Bu yüzden ellerimi kalçalarımaya vurdum ve acı acı güldüm.

"Demek burada olan şey buymuş! Şimdi hatırladım, prensten korkuyorsun!"

"Ben kimseden korkmuyorum," diye tükürdü.

"Doğru, doğru, tabii ki kimseden korkmuyorsun - kesinlikle prensten değil. Bu yüzden sürekli onu gündeme getiriyorsun! Korkmuyorsun-" Devam ettim, çünkü sinirlenmişim ve sesim soluğum kesilene kadar bu konuyu devam ettirecektim.

Ama Rune izin vermedi.

Birden o kadar hızlı hareket etti ki onu ancak üzerimde yükselirken görebildim. "Prens'ten korkmuyorum!"

Elleri yüzümdeydi, parmakları yanaklarımı kazıyordu. Başka biri olsaydı korkardım. Ama o Rune'du, bu yüzden

kollarını tuttu ve ona sarıldı.

"Uyandığında ve sana bir kez baktığında ne yapacağından korkuyorum - sadece *bir bakış*," dedi dişlerini sıkarak. "Seni *bu şekilde* isteyeceğinden korkuyorum."

Gözleri kapalı ve çenesi kilitli bir şekilde alnını benimkine dokundurdu.

Az önce ona haykırmak istediğim her şey bir anda yok olup gitti.

"Benim için fark etmez," diye fısıldadım zar zor çıkan bir sesle. Prens bana baktığında ne düşüneceği umurumda bile değildi; onu uyandırmak, bana yaptığı iyiliğe karşılık vermek için buradaydım ve bunun ötesinde bir şey yapamazdım.

Ama Rune bana inanmadı.

Geri adım atarak beni bıraktı, başını salladı ve o korkunç gülümsemesini takındı. "Tabii ki önemli olacak. O *bir prens*."

"Tanrı aşkına, kim olduğu umurumda değil, *seni istiyorum!*" Kelimeler ağızımdan kaçtı ve ben bunu ancak onları duyduğumda fark ettim.

Pişmanlık anında göğsümde bir delik açtı. *Siktir, siktir, siktir, bunu söylememeliydim!*

Onu bir daha görmeme günler kalmışken onu istediğimi söyleyerek ne halt ediyordum?

Rune çenesini o kadar sert sıktı ki duydum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Ben sadece sürgün edilmiş bir piçim, *hiçbir şey* değilim," diye tükürdü.

Beni bıçaklayabilirdi ve bu daha az acıtırdı. "Sen *-Her şeyi* söyleyecektim ki... "Rune."

Kalbim durdu. Kelimeler dilimde öldü. Raja koridordaki kapının hemen dışındaydı.

Rune bir an yere baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi. Kendini toparlaması sadece bir saniye sürdü ve

Tekrar konuştuğunda sesi normaldi. Her zamanki gibi. "Hazır olduğunda dışarı gel."

Bu sözlerle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak beni yapayalnız bıraktı.

Banyoya gittim ve neredeyse aynadaki yansımamı tanıyamayacaktım. Kopuk kopuk bakıyordum. Şok içinde. Az önce olanları idrak edemiyordum. Yarınımın neye benzeyeceğini kabullenemiyordum.

Rune olmadan eve dönmek. Ondan uzakta bir dünya.

Ve daha da kötüsü, bu son günü değerlendirmeyi umursamıyordu. Uzak kalmak istiyordu ve ben de anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. En başından beri ben de uzak durmak istemeliydim. Bu işin sonunun nereye varacağını görecektim kadar akıllı olmalıydım ve elimden geldiğince, *çok fazla olmadan* durdurmalıydım.

Sorun şu ki, bir erkeğe aşık olabileceğime asla inanmamıştım, hele de hayatı sır gibi saklanan ve hakkında kesin olarak üç şey bilmediğim bir *fae*'ye. Böyle bir şeyin mümkün olduğuna bile gerçekten inanmıyordum.

Dışarı çıktığımda hiçbir şey anlamaya yakın bile değildim ama evin arkasında bir hareket duydum ve oraya gittim. Siyah ağaçların ilk sırasının ötesinden gelen küçük beyaz ışıklar gördüm ve bacaklarım beni oraya götürdü.

Yükselen güneşle birlikte gökyüzü açık gri bir renge bürünmüştü. Rune ahşap bir arabaya bağlı iki atla ilgileniyordu, arabanın kapısında siyah deri pantolon ve ona uygun deri bir ceket giymiş Raja duruyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece arabaya girmem için bana elini salladı.

Ağzım kapalı ve başım eğik, üç dar merdivenden içeri girene kadar yürüdüm.

Kapı kapandı.

İki kırmızı kadife koltuk. Yanlarda küçük pencereler ve bir tane de tavanda. İçlerinden gelen ışık dışında hiç ışık yoktu.

Nefesimi tutarak oturdum, ellerimi sıkıca yumrukladım ama Rune benimle oturmaya gelmedi.

Bir dakika geçmeden atlar hareket etti ve arabayı ileri götürdü.

Yine yapayalnızdım.

otuz altı

Düşünmeye çalışmak işe yaramıyordu. Bu noktaya *ne zaman* geldiğimi, nasıl bu kadar çabuk düştüğümü anlamaya çalışmak beni çıldırtacaktı.

Kollarımı bacaklarıma daha sıkı doladım. Alnımı uzun süre dizlerime dayadığım için uyuşmuştu, bu yüzden başımı bir süreliğine yana çevirdim.

Sessizlik sadece dörtmala koşan atların sesiyle ve arabanın altındaki tekerleklerin birkaç dakikada bir zayıf bir gıcırtyla dönmesiyle bozulurdu. Babam iyi bir yağlamaya ihtiyaçları olduğunu söylerdi.

Ve babamı tekrar görme düşüncesi kalbimi başlangıçta olması gerektiği gibi zıplatmıyordu.

Korkunç bir düşünce beni ele geçirdi -belki *de eve gitmek istemiyorum*.

Bunun ne zaman olduğunu ve *nasıl* bu kadar hızlı gerçekleştiğini de anlamadım.

Birkaç dakika, hatta belki de bir saattir yolculuk ediyor olmalıydık. Bir köşeye oturmuş ve ağlayıp biraz rahatlama umuduyla dizlerimi göğsüme çekmiştim. Ağlamayı ve sonunda ne düşündüğüm, neler olduğu ve neler olacağı hakkında net bir fikre sahip olmayı umuyordum.

Onun yerine gözyaşlarım akmadı. Hâlâ bir çeşit şok içinde olduğumu düşündüm. Rune'un onun gerçekten *bir hiç* olduğunu düşünebileceği gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Keşke bir dakikalığına da olsa kafamın içini görebilseydi. Keşke şu anda kalbimin her atışının ne kadar acı verici olduğunu hissedebilseydi.

"Üzgünüm, Wildcat."

İlk başta bir şeyler duyduğumu sandım.

Donakaldım, başımı kaldırdım, sanki Rune'un kırmızı koltuklarda yoktan var olduğunu görmeyi bekliyormuşum gibi arabanın etrafına baktım.

Orada kimse yoktu.

Harika. Şimdi gerçekten aklımı kaybettim.

Ve bunu burada bırakacaktım ki... "Bu adil değildi. Özür dilerim."

Yine aynı ses. Rune'un sesi, ama arabanın içinden gelmiyordu.

Yukarıdan geliyordu.

Tavandaki pencereye baktım ama sadece dışarıdaki gökyüzünü gördüm, *karanlık gökyüzünü*. Blackwater bölgesinin derinliklerine gitmiş olmalıydık çünkü güneş ışığı buraya ulaşmıyordu.

Vücudum dondu kaldı ve bir parçam hâlâ o sesin gerçek olmadığına, kalbim çok kırıldığı ve buna çok *şaşırdığım* için uydurduğumda ısrar ediyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca kalbim boğazımda bekledim. "Benimle konuşmayacak mısın?"

Küçük beyaz bir ışık pencerenin camından içeri süzüldü ve ben ağzım açık izlerken daha da parlaklaşarak kanatlandı. Bir an sonra, küçük kuşum aşağı süzülüp tam ön kolumun üzerine konarken arabanın her santimini aydınlattı.

"Hey, küçük adam," diye fısıldadım ve gözyaşlarım *şimdi* gelmek istediklerine karar verdiler. Gözlerimin arkasını aceleyle ısırdılar ama hızlıca gözlerimi kırptırdım ve kuşa odaklandım. Her ne kadar rahatlamaya ihtiyacım olsa da, ağlamak için daha fazla zamanım kalmamıştı.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve tavandaki pencereye ulaşmak için ayaklarımı koltukların kenarlarına koydum. Kenarından biraz açık kalmıştı, ben de sonuna kadar yana ittim.

Parmak uçlarımda yükselip başımı dışarı uzattım, az önce bir şeyler duyduğumdan hâlâ yarı emindim ama...

Rune arabanın çatısında sırt üstü yatıyordu, başı bana dönüktü.

Gerçeküstü.

"Ne... Burada ne halt ediyorsun, Rune?!" Rüzgâr yüzüme doğru eserken nefes aldım.

Raja önde, siyah atlarının dizginlerini elinde tutmuş, onları karanlık ağaçların arasındaki dar patikadan aşağıya doğru yönlendiriyordu. Göl hâlâ uzaktaydı ve üzerinde gökyüzünün sadece küçük bir kısmını sıyıran güneş ışığının altında parlıyordu. Sol tarafımızda dağlar, etrafımızda ağaçlar vardı ve rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu ama onu itmek için pencerenin çerçevesini bırakmaya cesaret edemiyordum.

"Özür dilemeye çalışıyorum," dedi Rune ve elini uzatıp saçlarımı yavaşça kulağımın arkasına götürdü, sanki dokunuşundan uzaklaşmam için bana zaman tanıyordu.

Bir anda her şey değişti.

Evet, hâlâ kızgındım ama birdenbire hiçbir şey bir saniye önceki kadar kasvetli değildi. Bu adamın bana ne tür bir büyü yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama konuşuyordu, özür diliyordu ve ben umursamıyordum.

O kadar berbat durumdaydım.

Gözlerim kapandı ve derin bir nefes aldım, kendime Rune burada yatıyorsa bunun güvenli olduğu anlamına geldiğini söyledim. Arabanın çatısı kalın koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve kenarlarında Rune'un tutunduğu korkuluk gibi metal bir uzantı vardı. Düşmeyecekti ve araba o kadar da hızlı gitmiyordu. Güvenliydi.

Ve şimdi buradaydık, değil mi?

"Hıyarlık ettiğin için mi?" Dedim ve bir saniye sonra pişman oldum. Bunu yapmak istemiyordum. Tanrım, bunu hiç yapmak istemiyordum.

Rune biraz gülümsedi. "Oldukça fazla, evet. Bunu hak etmemiştin. Özür dilerim."

Şu anda söyleyebileceğim pek çok şey vardı ama başımı salladım çünkü onun sözleri yanan ruhum için tatlı bir su gibiydi.

"Kavga etmek istemiyorum, Rune." Hiçbir şey hakkında tartışmak bile istemiyordum. Şimdi olmaz.

Biraz daha yaklaştı, yanağıma tekrar dokundu, saçlarımı biraz daha itti. "Ben de öyle." Parmağı çene çizgimde, dudaklarımda gezindi. "Ama daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bu yolculuk bitti sayılır."

Kalbime saplanıyor. "Aynen öyle. Devam ettiği sürece sana yakın olmak istiyorum. Kavga etmek istemiyorum."

Rune, başımızın üstündeki kuşun ışığından gözlerinin mavisini görebildiğim kadar eğildi. "Benim için fazla iyisin, bunu biliyor musun? Tüm bu yer için."

Gülümsememek imkansızdı. "Kalkmama yardım eder misin?"

Öyle yaptı. Arabanın üzerine oturdu ve beni kolumdan tutup hiçbir şeyim yokmuş gibi çekti. Şaşkınlıktan biraz çılgılık attım ve Raja bile beni duydu. Bize bakmak için başını çevirdi ama hareket eden bir vagonun üstündeydim ve Rune beni nazıkçe yanına yatırıyordu, bu yüzden ne kadar kızgın olduğumu pek umursamadım.

görünüyordu. Gökyüzüne ve yıldızlara bakarken derin nefes almaya özen gösterdim, sol tarafımdaki korkuluklardan birine tutundum ve kalbimin atışını yavaşlatmaya ikna etmeye çalıştım.

Bu sırada Rune yan döndü ve bir kolunu belime doladı, yüzünü saçlarımin arasına sakladı, sanki bir yatakta uzanıyormuşuz gibi rahattı.

Gözlerim kapandı. Onun sıcaklığına odaklandım. Rune buradaydı. Düşecek olsam bile bana asla izin vermezdi. Beni yakalar. Her zaman yakalar.

Bir süre öylece birbirimize yakın uzandık, dokunup nefes aldık ve birbirimizin bedenlerini hissettik. Zihnimin arabadaki o kaotik karmaşadan bu kadar hızlı değişmesi inanılmazdı. Şimdi uzaktaki göl kadar sakindi.

"Sürgün edildiğimde altı yaşımdaydım," diye fısıldadı Rune sonunda kulağıma. "Güçlerim mühürlendi ve beni aynı kaderi paylaşan herkesi götürdükleri yere, Tarafsız Topraklar'ın her şeyin serbest olduğu bir bölgesinde ölüme götürdüler. Adı olmayan bir toprak parçası ve kimseye ait değil çünkü yüzyıllar önce lanetlenmiş. Üzerinde hiçbir şey yetişmiyor, hiçbir büyü düzgün çalışmıyor ve herkes orada neredeyse ne isterse onu yapıyor. Kimi isterlerse onu yiyorlar. Orada kimse uzun süre yaşayamaz."

Kalbim yüzüne düştü. Ne oluyor lan? "*Altı* yaşımdayken seni oraya mı koydular?!"

"Evet," dedi Rune. "Sekiz yaşıma kadar orada kaldım."

"Tanrım, Rune." Parmaklarımı koluna geçirdim çünkü *lanet olsun!*

"Her şey yolundaydı. Nasıl hayatta kalacağımı biliyordum. İyiydim" dedi ama bu saçmalıktı. *Altı* yaşımdaydı!

"Ama sen sadece bir çocuktun. Kim *bir çocuğu yenilebileceği* lanetli bir ülkeye götürecek kadar zalim olabilir ki?!" Bu daha önce duyduğum her şeyden çok daha zalimceydi.

"Gece Yarısı Kralı," dedi Rune basitçe. "Beni sürgüne gönderdi. Ve ben sekiz yaşındayken, Seelie Kraliçesi Lyall'ı kimsenin olmadığı toprakları görmesi, tanınması, ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlaması için getirdi. Onu eğitmeyi çok ciddiye aldı. Çocukluğundan beri Verenthia'da var olan her şeyi onun da görmesini istedi."

Ona bakmak için başımı yana eğdim. "Ve?"

"Ve Lyall beni bir mağaranın tepesinde bir sopa parçasını keskinleştirirken gördü. Bana ne yaptığımı sordu, ben de ona Tarafsız Topraklar sınırına yakın diğer tarafta dolaşan yabani tavşanlar için bir tuzak yaptığımı söyledim. Ölü tahta parçaları ve kayalardan başka bir şey kullanmadan böyle tuzaklar kurmamı çok etkileyici buldu ve Seelie Sarayı'na dönüp ona nasıl yapıldığını öğretmem için ısrar etti."

Gözlerim kapandı ve o gözyaşları tekrar dökülmekle tehdit etti. Birdenbire *şu anda* prensin yanına gitmek ve ona deli gibi sarılmak istedim. Bunun için ona tüm kalbimle teşekkür etmek.

"Kraliçe ilk başta reddetti. Bir fae sürgün edildiğinde... şey, artık eşit olarak değil, daha az olarak görülür. Çok daha az."

Bunu hayal bile edemezdim. Rune'u kim

Daha az mı?

Altı yaşından beri ona öğretilen buysa, kendisinin bir hiç olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Tanrım, insanlar -ve görünüşe göre fae'ler de- gerçekten kalpsizdi.

"Ama Lyall ısrar etti. Benimle orada kalacağını söyledi.

beni geri alamazdı ve Kraliçe'nin tek oğluna karşı her zaman bir zaafı olmuştur. Sonunda kabul etti ve ben de onlarla birlikte geri döndüm. O zamandan beri Seelie Sarayı'nda kalıyorum."

Yavaşça korkuluğu bıraktım ve yumuşak yanağına dokundum, gözlerinin içine baktım. Eğildim ve onu nazikçe öptüm, ona kelimelerle anlatamadığım şeyleri anlatmaya çalıştım.

"Lyall'ın doğduğuna çok sevindim," diye fısıldadım - *kendim* için değil, onun için.

Rune kıkırdadı, ayak parmaklarıma kadar içimi ısıttı.

Bir anda gülümsemeye başladım.

"Ben de," dedi ve bana bir öpücük daha verdi. "İstediği zaman acımasız bir piç oluyor ve yıllar onu değiştirdi ama içinde iyilik olduğuna inanıyorum. Onun iyi bir adam olduğuna inanıyorum."

"O zaman ben de inanıyorum," dedim tereddüt etmeden. "Yine de sen de acımasısın."

"Ben mi?"

"Şey, evet. O inkübileri öldürme şeklin oldukça acımasızcaydı," diye mırıldandım çünkü gerçekten düşünmeme izin vermemiş olsam bile unutmamıştım.

"Yaptım," dedi Rune ve hiçbir yerinde pişmanlık belirtisi yoktu.

"Neden? Buna gerek yoktu, Rune. Onları kilitleyebilirdin." Bunun yerine, gölgeleriyle beni tüm bunlardan korurken onları paramparça etti.

"Yapabilirdim ama sen banyodayken konuştuklarını duydum. İçlerinden biri seni kafeste bırakmamı umuyordu, böylece ben Lorei'yle konuşmaya gittiğimde aşağı inebilecekti." Başparmağı alt dudağımda gezindi. "O yaşamayacaktı, Wildcat. Hiçbiri yaşamayacaktı."

Gözlerim kapandı ve bir şeyler hissetmeye çalıştım, kızmaya çalıştım ya da bunun yanlış olduğu inancına bağlı kalmaya çalıştım ama...

Sonra, sadece bir anlığına, onun yukarı çıktığını ve o üç kuluçka makinesinin kafese indiğini hayal *ettim*. Kimse çılgınlıklarımı duymazdı. Muhtemelen sihirlerinin etkisi altında benden yapmamı istedikleri her şeyi yapardım. Hiç şansım olmazdı.

Sonunda hiç de kızgın kalamadım. "Keşke ellerini hiç kirletmek zorunda kalmasaydın," diye fısıldadım.

"Bu ilk öldürüşüm değil ve son da olmayacak," dedi Rune ve kalbimin yeniden yerinden fırlamasına neden oldu.

"Kimi? Daha önce kimi öldürdün?"

"Bunu hak eden insanlar," dedi sakince. "Ben de zorbalardan nefret ederim. Fae Mahkemeleri onlardan geçilmiyor."

"Siktir, Rune," dedim, daha iyi bir kelime bulamayınca.

"Verenthia'da ya ölürsün ya da öldürürsün, Wildcat. Ve ben henüz ölmeyi planlamıyorum," dedi.

Gözlerimi kapattım ve derin bir iç çektim. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Öyle mi?

"Bilmiyorum, bir bakalım. Bana tecavüz etmeyi planlayan bazı adamları öldürmüş olman beni rahatsız ediyor mu? Hayır, dürüst olmam gerekirse rahatsız etmiyor. Önce seni öldürmek isteyen insanları öldürmüş olman beni rahatsız ediyor mu? Bu doğru mu?"

"Evet. Hepsi denedi," dedi ve bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

O.

Ben de değildim ama... "O zaman *hayır* Bay Moody. Bu beni rahatsız etmiyor.

biraz." Bu beni ne hale getirirse getirsin, tüm gerçek buydu. "Yine de ne bilmek istiyorum biliyor musun?"

"Nedir o?" "Her şey."

Dudakları, ona bir öpücük daha vermemeyi imkânsız kılan bir gülümsemeye gerildi. Çok mükemmeldi. Öpülesi.

"Sadece her şey mi?" diye alay etti.

"Evet. Verenthia'nın tüm yaratıkları ve neler yapabildikleri hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum, böylece bizi kazara farklı bir yere atmamış olurum."

"Belki de yapmalısın," diye fısıldadı Rune ve kalbim sıkıştı. "Ama haklısın."

Korkulukları bıraktı ve bir kolunu başım omzuna yaslanacak şekilde bana doladı, diğer kolunu da belime doladı.

"Rahat mısın?"

"Evet," dedim. "Burası dünyadaki en rahat yer olabilir."

"Hareket halindeki bir arabanın çatısı mı?" diye tekrar alay etti ve lanet olsun, onun bu ruh haline bayıldım.

Gülümsedim ve boynunun yan tarafını ısırdım, bu da onun hırlamasına neden oldu. "Sadece kolların."

Dudakları dudaklarımla buluşana kadar çenesiyle başımı yukarı itti. "Ve sen onların şimdiye kadar sahip oldukları en saf, en güzel şeysin."

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve öpücüğe doğru eğildim, dilinin tadına baktım ve dudaklarımı istediği kadar ısırmasına izin verdim. Bu adam sihirliydi. O gerçekten *her şeydi*.

"Devam et, konuşmaya başla," diye fısıldadım beni öpmeyi bir anlığına bıraktığında. Sonsuza kadar devam etmekten başka bir şey istemezdim ama burası hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu ve bir arabanın çatısında uzanırken çevremizin farkında olmamız gerekiyordu. Gerisi biraz sonra gelecekti.

otuz yedi

Tünelin girişı, her an canlanıp sizi dokunaç gibi dallarıyla vuracakmış gibi görünen bir ağacın altındaydı. Koyu yeşil yaprakları ve kalçalarını kadar kalın kökleri olan, steroidli bir tür söğüt ağacı olmalıydı.

Arabayı geride bırakmak zorunda kaldık çünkü oraya sadece yürüyerek ulaşabiliyorduk. Etrafındaki ağaçlar çok sıkı, sanki birileri onları bu yaşlı devı korumak için bilerek dikmiş gibiydi.

Raja önden yürüdü.

Rune'un elinde benim elim, diğerinde ise yol için aldığı yiyecek ve suyla dolu deri çantası vardı. Zihnim bana anlattığı buradaki yaratıkların nasıl davrandıkları, hangi büyüye sahip oldukları ve hangisinin ne anlama geldiğine dair hikâyelerle uğulduyordu. Gökyüzü tamamen karanlıktı ve buradan Verenthia'nın güneş ışığının vurduğu kısmını ya da gölü göremiyorduk. Tek gördüğümüz ağaçlardı.

Raja tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Ağacın büyük ve uzun dallarını kenara ittikten sonra önce bizim geçmemize izin verdi ve sanki o ağacın altında olmak için *içerideymişiz* gibi hissettik. Hafif rüzgârla hareket eden kuşların ve yaprakların uzaktan gelen sesi tamamen kesilmişti.

Bizi devasa sandığın diğer tarafına götürürken hiçbir şey söylemedi. Omuzlarımla beş katı genişliğindeydi, daha fazla değilse bile.

Hayatımda gördüğüm en garip ağaç kabuğuna sahipti, sanki dallarına kadar köklerden oluşuyordu ve yılan gibi etrafını sarmışlardı. Rune elimi tutmasaydı yanına gitmekte tereddüt ederdim.

Aradığı noktayı bulduğunda Raja diz çöktü ve toprağa girip çıktıkça gerçekten de dokunaçlara benzeyen kalın köklere dokundu. Rune diğer elini kaldırdı ve ışık saçtı, yumruğum büyüklüğünde üç daire yavaşça benim için her zaman yaptığının aynısı olan kuşlara dönüştü. Ve kuşlar Raja'ya yaklaştı çünkü görünüşe göre ne yaptığını görmeye, aradığı şeyi bulmaya ihtiyacı vardı, bu da şaşırtıcı olmayan bir şekilde bir köktü. Anladığım kadarıyla özel bir köktü ve onu bulup çıkardığında, yanlarındaki diğerlerinden farklı görünmüyordu.

Ama yer yine de inledi ve sarsıldı.

Tekrar ayağa kalktığına Rune ve ben geri çekildik ve gövdeyi saran köklerin hareket etmesini, ağacın alt yarısında ve yakınındaki zeminde bir delik açmak için gerçek canlılar gibi kayarak uzaklaşmasını hayretle izledim.

Kalbim küt küt atarken iki elimle Rune'un elini tuttum, aynı anda hem korkuyor hem de heyecanlanıyordum. Her şey bir dakikadan fazla sürmedi ama olanları kendi gözlerimle gördüm. O ağacın şekil değiştirdiğini ve sanki kendi ağzı varmış gibi açıldığını gördüm.

Lanet olsun, gitmeden önce bu yerde daha kaç tane garip, korkunç, şaşırtıcı şeye tanık olacaktım?

Raja kenara çekildi, sonra üzerimizde uçan üç kuşa baktı. "Gereksiz bir enerji israfı, Rune."

"Bende çok var," dedi Rune ve ona gitmek için bir anlığına beni bıraktı. Ellerini onun kollarına koydu ve alnını

onunkini. Bu bir tür selamlaşma olmalıydı çünkü Raja ellerini onunkilerin üzerine koydu ve ikisi de bir anlığına gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim Raja," dedi Rune ve geri çekildi.

"Teşekküre gerek yok," dedi Raja. "Asla."

"Elimden geldiğince haber göndereceğim."

"Bekliyor olacağım." Eli yavaşça yüzüne doğru hareket etti ve bir an için gözlerindeki ifade değişti. Daha yumuşak oldu. "Dikkatli ve hızlı ol."

"Yapacağım," diye söz verdi Rune ve bana dönmeden önce ona o nadir dolu gülümsemelerinden birini sundu. "Hazır mısınız?"

Yaklaşamadım bile ama yine de başımı salladım. "Hadi gidelim."

Elime uzandı ve ben de tuttum. Raja kaşlarındaki o keskin kavislerle bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Çenemi kapalı tutup Rune'un beni götürmesine izin vermek daha kolay olurdu ama tek kelime etmeden gidersem daha sonra pişman olabileceğimi düşündüm çünkü bu kadın Rune'u gerçekten önemsiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim, Raja. Umarım bir gün bu iyiliğinin karşılığını verebilirim." Bu muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti ama söylenecek en uygun şey gibi görünüyordu.

Hiçbir şey, bir *hoş geldin* bile demedi ama alınmadım. Sadece Rune'u yerdeki karanlık deliğe ve ağacın yanına kadar takip ettim.

Merdivenler.

Nefesimi tutmuş, iki elimle onun elini sıkıyordum ve üç kuş önümüzde uçarak nereye gittiğimizi gösterdiler. Ayaklarımın altında küçük ve topraktan yapılmış merdivenler vardı ve karanlık kuşların ışığının ulaştığı yerin çok ötesine uzanıyordu ama Rune yavaşça ilerlemeye devam etti. İstikrarlı bir şekilde. Her adımı kesindi.

Onuncu adıma kadar arkamızdan gelen sesi duymadık; yer ve ağaç tekrar kapanıyor, bizi kilitliyordu.

yeraltında.

Yalan söylemeyeceğim, çok korkmuştum ve farkına bile varmadan hareket etmeyi bırakmıştım.

Birden Rune önümde durdu, kuşlar başının üzerinde sessizce uçuyordu. "Bana bak, Wildcat," dedi. "Burada güvendeyiz. Bu tünelde yirmi kereden fazla bulundum. Güvendeyiz. Bak."

Arkama geçti ve kuşlar gittikçe uzaklaşırken ellerini omuzlarımda tutarak bana tünelin gerçekten de on fitten fazla genişlikte olduğunu ve topraktan yapılmış tavanın o vagonun tavanından neredeyse iki kat daha yüksek olduğunu gösterdi. Sadece toprak ve her taraftan gelen ince kökler vardı, o kadar.

Toprak ve taşlar, başka bir şey yok.

"Raja bu tüneli nereden biliyordu?" diye sordum ve sesim sonsuza kadar yankılandı ama hiçbir yerden başka bir ses gelmedi.

"Çünkü o Blackwater'ın Sırlar Bekçisi," dedi. "Bu tünel, yukarı Verenthia'nın çoğu bölgesi arasında gidip gelmek için fae'ler tarafından inşa edildi. Artık kimse kullanmıyor çünkü bugün burada yaşayan türler arasında çok az ittifak var. Raja unvanını alana kadar sadece birkaç vampir bu tünelin varlığından haberdardı."

Yanıma yaklaşarak deri çantayı öne doğru uzattı ve içinden bir şey çıkardı; dizlerine kadar uzanan, yumuşak görünümlü bir çift kahverengi bot.

Ben de sadece yiyecek ve su getirdiğini sanıyordum.

"Aslında bunları onun çekmecesinden çaldım ama aldıracağını sanmıyorum. Sanırım sana tam oturacaklar," dedi Rune ve birden önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen ciddi misin? Raja'dan mı çaldın?! Çok kızacak!"

Ama Rune artık zonklamasını bile hissetmediğim yaralı bacağımı yukarı çekip spor ayakkabımı çıkardığında umursamadı.

"O eve dönene kadar biz çoktan gitmiş olacağız." Bana baktı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Ayağını içeri sok."

Evet, botu benim için tutuyordu ve ona bunu kendim yapabileceğimi söyleyecek değildim. Hayır, efendim, çünkü onu dizlerinin üzerinde böyle görmek içimde kontrol edemediğim vahşi ve derin bir içgüdüye hitap ediyordu. Böylece ayağımı çizmenin içine soktum ve deriyi bacağıma sürmesini izledim.

Bu adama hayranlık
duyuyordum. "Bu nasıl?
Yakıştı mı?"

"Mükemmel," dedim ve zaten nefes nefese kalmıştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gölde ayağını ölçtüm," dedi uzun bağcıkları bacağımın etrafına sarıp kaval kemiğimin önünde bir kurdele şeklinde bağlarken.

Diğer botu da bana giydirip güzelce ve sıkıca bağlarken her hareketini dikkatle takip ettim.

"Bunlar tünelin ilerisindeki daha engebeli araziye uygun değil. İstersen onları da götürebiliriz" dedi ve bana eski, yıpranmış ve neredeyse tamamen mahvolmuş spor ayakkabılarımı gösterdi.

Başımı salladım. "Bırak onları. Bunlar gayet iyi iş görür." Botlar o kadar rahattı ki ayağımda sadece çorap varmış gibi hissediyordum.

"Pelerin çantamda. Üşürsen bana haber ver." Rune spor ayakkabılarımı kenara fırlattı, sonra elimi tuttu ve beni ilerletmeye devam etti, aynen böyle, her hareketi akıcıydı, hiçbir yerinde zerre kadar tereddüt yoktu.

Ona hayran olduğumu söylemiş miydim?

"Sırların Koruyucusu tam olarak ne yapar?" Düşüncelerimi bir araya getirdikten bir süre sonra sordum.

Rune hevesle cevap verdi. "Bir türün uzun zamandır unutulmuş sırlarını saklar. Geçmiş ve geleceği görebildikleri için bunu genellikle kahinler yapar ama kahinler çok nadir doğduğu için Verenthia'daki her toprak, sırlarının hem sır olarak kalmasını hem de zaman içinde hayatta kalmasını sağlamak için bir Bekçi seçer."

"Seelie Sarayı'nda da Sırların Koruyucusu var mı?"

"Öyle. Prensle aranızdaki yaşam bağına gören kahin," dedi Rune. "Şu anda kıtamızda yaşayan iki kahinden biri o."

"Peki diğeri nerede?"

"Gece Yarısı Mahkemesi." Onun evi olan saray. Onu sürgün eden kralın sarayı.

Adamı tanıımıyordum ama Raja'ya tüm kalbimle katılıyordum; altı yaşındaki bir çocuğu tek başına sürgüne gönderip yenmeye terk edecek kadar lanet bir domuz gibi görünüyordu. Ne tür bir kral tebaasına bunu yapar?

Yine de hiçbir şey söylemedim çünkü Rune'un bunu düşünmesini ve ruh halini bozmasını istemiyordum.

"Sanırım artık dünyanızı biraz daha iyi anlıyorum Bay Moody. Çok titizsiniz," dedim ve elimi bırakıp beni kolunun altına çekmeden önce bana bir sırtış fırlattı.

Cennet, sana söylüyorum. *Cennet*.

"Peki ya *senin* dünya? Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

Kalbim yerinden fırladı. "Size dünyam hakkında söyleyebileceğim pek çok şey var. Örneğin, çok *büyük*. Dünya'da yedi *milyardan* fazla insan yaşıyor - bunu hayal edin."

"Kulağa çok fazla gibi geliyor," dedi.

"Bizde sihir yok ama bilim ve teknoloji, anlamsız batıl inançlar ve şu harika şey var

İnternet deniyor," dedim ve sesim o kadar *neşeliydi* ki kendimi bile şaşırttım.

Bir milyon yıl geçse de birine gezegenimden bahsetmek için *heyecanlanacağımı* ya da gezegenimden olmayan biriyle konuşacağımı düşünemezdim ama hayatım son zamanlarda çok garip **b i r** hal almıştı.

Ve ne oldu biliyor musun? O kadar da kötü değildi, değil mi? Olan onca şeyden sonra, o kadar da kötü olmadığını söyleyebilirim.

"Tamam, şimdi ilgimi çekti. Başka ne var?" Rune sordu.

Ben de ona memleketle ilgili aklıma gelen her şeyi anlatmaya başladım. Dünyanın yedi harikasını, Ay'a inişi, sanatımızı ve sanatçılarımızı, piramitleri, Çin Seddi'ni ve Büyük Kanyon'u. Ona arabalardan, uçaklardan, trenlerden ve teknelerden, hatta denizaltılar ve uzay roketleri hakkında bildiklerimden bile bahsettim.

Saatlerce konuşmuşum gibi geldi ve Rune durmadan sorular sordu, söylediğim her kelimeye takıldı. Önemsiyordu - *gerçekten* önemsiyordu - ve ona anlattıklarımın gerçekten etkilenmiş görünüyordu, bu da beni o kadar gururlandırdı ki neredeyse komikti.

Tüneldeki yolculuğumuzun neredeyse yarısı böyle geçti.

Buraya geldiğimden beri hiç olmadığı kadar iyi vakit geçiriyor olmam
NE KADAR TUHAFTI?

Yeraltında bir tüneldeydim, evet, ama Rune benimleydi ve burada başka kimse yoktu, sadece kuşlar vardı. Dikkat etmem gereken kimse yoktu, saklanmam gereken kimse yoktu, beni öldürmek, kanımı içmek ya da ölene kadar becermek isteyen kimse yoktu.

Kimse yoktu, sadece ben ve Rune ve nerede olduğumuzu çok çabuk unuttum. Tavan yüksekti ve burada nefes almak için bolca hava vardı ve sıcaklık biraz sıcak olsa da mükemmeldi. Şikayetçi *değildim*. Aslında, Seelie Sarayı'na giden yolun tamamı bu tünelden geçseydi, her saniyesine bayılırdım.

Botlar mükemmeldi. Çok hafifti ve özellikle çamurlu alanlardan ya da orayı burayı kaplayan kaygan kayalardan geçerken kaymadılar. Ama yine de, muhtemelen dört saat aralıksız yürüdükten sonra yoruldu. Acıktım, susadım ve mola vermek istedim. Rune, Raja'yı ziyarete geldiğinde her zaman dinlenmek için durduğu bir yer olduğunu söyledi, biz de oraya gittik.

Duvarları gri kayalardan yapılmış, pürüzsüz ve sanki biri dev bir dondurma kepçesiyle içine bir çukur açmış gibi mükemmel bir şekilde kesilmiş, geniş, yuvarlak bir alandı.

Rune bizi en sonuna kadar götürdü ve sırtımızı kayalara yaslayarak oturduk. Çantasında taşıdığı tahta kutuları çıkardı, birinde meyve parçaları vardı -üzüm ve karpuz, Raja'yla akşam yemeğinde en çok yediğim şeyler- diğerinde ekmek ve peynir, üçüncüsünde ise ızgara balık. Su dolu büyük bir metal şişesi de vardı ve her şeyi kucağına koydu, sonra bana sorular sorarken beni besledi.

"Yani hepsi ona inandı mı? Ona tanrı mı diyorlardı?" diye sordu ağzıma bir parça peynir koyarken.

"Aslında tüm tanrıların tanrısı. Zeus ve onun şimşekleri. Yunan mitolojisi en sevdiğim mitolojilerden biridir. Çok fazla ilginç karakter var. Hikayeler inanılmaz derecede zengin. Bugün bile Yunanistan'da bir yerde onun devasa bir heykeli var."

"Ama bunlar hikâye, bunu anlıyorum. Benim sorun yaşadığım nokta *inanç*," dedi Rune.

"İskandinav tanrılarını ve Asgard'ı da duymalısın-oh, ve Loki, tüm zamanların en sevdiğim karakterlerinden biri olabilir," dedim yemek yerken. "Onlar hakkında filmler de yapıyorlar. Hepsi, Yunan tanrıları, İskandinav tanrıları, İsa, Nuh ve Muhammed hakkında."

"Cam ekran mı?"

Gülümsedim. "*Televizyon*, evet. Ama sinema, film izleme deneyimini en iyi yaşadığınız yerdir. Patlamış mısır yiyip gazoz içiyorsun, önünde devasa bir ekran var ve kendi düşüncelerini bile duyamayacağın kadar ses var." O sırada düşündüm *ki, lanet olsun, sinemayı özlemişim*.

Rune bir süre sonra, "Aslında bunu görmeyi çok isterdim," dedi ve midem anında bulandı.

"O zaman sen de gelmelisin," dedim, fikir zihnimi ele geçirip beni *asla* bırakmayacağına söz verirken yavaşça ona döndüm. Birden kalbim de hızlı hızlı atmaya başladı, çünkü *bu bir seçenektir*. Tam da kendimi *hiçbir* seçeneğin olmadığına ikna etmişken, bu lanet *olası* bir seçenek gibi geliyordu.

"Dünya'ya mı?" Rune ağzına bir üzüm attı.

"Evet, Dünya'ya. Sen de benimle gelmelisin. Görecek çok şey var ve her şeyi birlikte görebiliriz." Bileğini kavradım ve o güzel gözleriyle bana bakana kadar sıkıca sıktım. "Benimle Dünya'ya gelmelisin."

Ve bu şimdiye kadar yaşadığım her sorunun çözümüydü. Hepsinin.

Ta ki Rune "Bunu yapamam Wildcat. Dünya'da asla hayatta kalamam."

Umudum yine ayaklarımın dibine çöktü ve yandı. "Ama... ama Helid öyleydi. Ve prens. *Sen* de oradaydın, bizi gözetliyordun."

"Yani, Dünya'da uzun süre hayatta kalamazdım. İstedığınız zaman diyarınıza gelebiliriz ve Verenthia'dan biraz uzakta olmak bir fae'ye zarar vermez. Ama haftalar ve aylar zarar verir."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Biz büyölüyoruz. Bizler Fae'yiz. Toprağa, *içindeki* büyüye bağlıyız. O olmadan, kayboluruz. O olmadan varlığımız sona erer," dedi Rune, parmaklarının tersiyle yanağıma dokunup hüznle gülümseyerek.

"Oh." Evet, her ne kadar öyle olmamasını dilesem de bu çok mantıklıydı. "Sadece... sadece ziyaret için o zaman?"

"Yapacağım," dedi Rune. "Lyal buna izin vermek zorunda ama ben vereceğim." Ve ağzımı açıp dişlerimin arasına çekene kadar ağzımın önünde bir üzüm tuttu.

Ona evimi anlatırken saatlerdir yaşadığım tüm o ruh hali, tüm o heyecan çok çabuk kayboldu.

"Doydum. Teşekkür ederim," dedim ama yemekle mi yoksa *hayal kırıklığıyla* mı dolu olduğumu kastettiğimden pek emin değildim. Ne olursa olsun göğsüne yaslandım, kollarımı beline doladım ve bir an için gözlerimi kapattım.

Bir yolu olmalı, değil mi? Çünkü prens uyanır uyanmaz ondan isteyeceğim ilk şey Rune'un benimle birlikte Dünya'ya gelmesine izin vermesiydi. İlk isteğim bu olacaktı ve bunu yerine getireceğinden emindim. Uyanır uyanmaz.

İsteyeceğim ikinci şey ise benim de ziyarete gelmeme izin vermeleriydi. Bunun evde, Aetherway'e yakın bir yerde kalmak zorunda kalacağım anlamına gelmesine aldırmadan. Bir parçamın Lavender Hill'i *asla* arkamda bırakmayacağıma çoktan karar verdiğimi hissetmesine aldırmadan.

Rune yavaşça yemeği itti ve kolunu bana doladı, beni göğsüne, neredeyse kucağına çekti.

Tüneldeki ani sessizlik beni rahatsız etti ama başımı göğsüne koyup kalp atışlarını duyduğumda her şey daha iyi oldu.

Ta ki en büyük düşmanım olan zihnim bana, bu iş bittikten sonra ne yaparsam yapayım Rune'la bir daha asla böyle olamayacağımız gerçeğini hatırlatana kadar. Ta ki anılarım bana gerçekten farklı dünyalarda yaşadığımız gerçeğini hatırlatana kadar.

"Bu bir tür kozmik şaka olmalı," diye mırıldandım omzuna karşı.

Burada, bana kitaplarda ve filmlerde anlatıldığı gibi hissettirecek bir erkeği asla bulamayacağımı düşünüyordum ve onu bulduğumda, kelimenin tam anlamıyla bir dünya uzakta olduğunu anladım.

"Öyle olsa bile, bunlar hâlâ hayatımın en güzel günleri," diye fısıldadı Rune. Beni karnımdan bıçaklayabilirdi. Daha az acırdı.

Başımı kaldırdım ve boynunun yan tarafını öptüm. "Benimkini de," diye fısıldadım tenine ve tüylerinin anında diken diken olduğunu hissettim.

Rune hırladı. "Sanki üzerimde bir tür gücün varmış gibi," dedi ve yine midemin topuklarıma kadar düştüğünü hissettim. Acaba şimdi ona ellerimdeki ışıktan ve bazen odamda havada süzülen şeylerden bahsetmenin doğru zamanı mıydı diye düşündüm - ki bunların sadece hayal gücümde gerçekleştiğinden ve yüzde yüz gerçek olduğundan da aynı derecede emindim.

Açıklaması çok zor.

Ama denemeye başlamayı düşünemedim Rune'un dudakları kar taneleri ve tüyler, pamuk şeker ve şekerlemeler gibi nazikçe dudaklarıma kondu. Tatlı ve tuzluydu, dilimin üzerindeki her tattı, içime kayıyor, beni deneyimleyebileceğimi hiç bilmediğim bir tür enerjiyle dolduruyordu.

Bir süre yavaşça öpüştük, ta ki ben vücudumu hiç hissetmeyene kadar.

Her yerim uyuşana kadar çünkü her şeyim o öpücüğe aitti.

Rune beni biraz çekti, ben de kendimi biraz sürükledim ve ne olduğunu anlamadan onun kucağında oturuyordum. Kollarım boynuna dolanmıştı ve onun kolları da belime dolanmıştı ve bu mükemmeldi. Tünel artık yoktu. Dünyalarımızın artık bir önemi yoktu. Sadece ikimiz ve birbirimize bağlandığımız yer vardı.

Birbirimizi keşfetmek, nazikçe öpmek ve şiddetle ısırmak, birbirimizin yüzlerinin ve boyunlarının her santimini tatmak, saf ısıdan oluşana kadar ellerimizi birbirimizin vücutlarında gezdirmek için zaman ayırdık.

Sonra Rune, "Durmaliyiz." dedi. Beni tekrar öpmeden önce bunu ağzımın içine fısıldadı ve bana bu sözlere ne kadar inandığını gösterdi. *Yapmayacağımızı* ne kadar umduğunu.

"Muhtemelen," diye fısıldadım, elimi boynundan aşağıya ve gömleğinin altından sırtının pürüzsüz tenine, altındaki tüm o kaslara dokunmak için soktum. Her kıvrımına.

"Neredeyse bitti," dedi Rune, beni kendine daha sıkı çekerek, çenemi ısırarak, bacağıma dokunup kalçamı kavrarken elbisemi yukarı iterek.

"Neredeyse," diye nefes aldım ve biraz geri çekildim, bacaklarımı onun iki yanına koyup üzerine oturabilecek kadar.

Rune dondu kaldı, gözlerini sıkıca kapattı, ağır ağır nefes alıyordu. Kollarımı tekrar boynuna doladım ve göğsümü onunkine bastırdım.

"Uzaklaştığını sanıyordum," diye itiraf etti, aniden hareket etmeyi bıraktığında bunu tahmin ettim.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Ve onu öptüm.

Ritmi yükselttik ve birbirimize karşı hareket ettik. Onun kucağında olmak, ne kadar kontrol sahibi olduğum ve ona karşı ne kadar özgürce hareket edebildiğim için şimdiye kadar yapmayı en çok sevdiğim şey olabilir,

benim hızımı belirledi. Çünkü onun da benim her yerime ulaşması çok kolaydı.

Elbisemin düğmeleri bir dakika içinde çözülmüştü, göğüslerim onun elindeydi. Diğer elbisemin altında, kıcımda, kalçamdaydı, itişlerime güç veriyor, beni mükemmel bir ritimle hareket ettiriyordu. Amım onun ereksiyonuna sürtünüyordu ve onu tenimde hissetmeden boşalmaya çok yakındım ama bunu istemiyordum. Önce onunla çıplak olmak istiyordum.

O beni kalçalarımın kavrayıp sikinin üzerinde hareket ettirirken ben de korse bağlarını elimden geldiğince çözdüm ve elbiseyi tamamen üzerimden çıkardım. Ardından sütyenim gitti ve üzerimde sadece pelerinin cebinde bulup benim için yıkadığı botlarım ve külotum vardı.

Rune dudaklarını ayırarak vücuduma bakarken hareketlerini yavaşlattı ve beni santim santim analiz etti.

Gözlerime baktığında, içindeki soru açıkça görülüyordu.

"Bir kez daha," diye fısıldadım ve külotumu çıkarmak için yavaşça ayağa kalktım, ama botları bıraktım. Bağcıklarını çözmek çok zahmetliydi.

Rune da hareket etti, hemen ayağa fırladı ve beni yerimde tutmak için belimden kavradı. Kuşlar daha iyi görmesine yardımcı olmak için yaklaştılar. Gözlerimi kapadım ve beni istediği kadar analiz etmesine izin verdim, yarın bu kısmı düşündüğümde utancımın öleceğini biliyordum ama şu anda bunu seviyordum. Gözlerinin üzerimde olmasını seviyordum. Onlarda uyandırdığım arzuyu sevdim.

Bana aynı anda hem nazikçe hem de kabaca dokundu; göğsümü sıkmadan önce yumuşak bir dokunuş, kıcıma kavramak için arkama uzanmadan önce köprücük kemiğimden yumuşak bir iz. Elleri üzerimde her yerdeydi ve her şekli ve her kıvrımı ezberleyene kadar acele etmedi.

Sonra etrafımda dolaştı ve sırtıma doğru ilerledi, saçlarımı omzumun üzerinden itti ve tenime dokundu, parmak uçlarını sırtımın küçük kısmına, kışıma kadar takip etti. Omuzlarıma arkadan öpücükler kondururken kendi kıyafetlerini çıkardı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Hareket etmeye, ona doğru dönmeye çalıştım ama beni tekrar belimden yakaladı ve orada tuttu. Beni öpmeye, yalamaya ve ben onun adını inleyene kadar kışımin yanaklarını ısırmaya devam etti.

Tanrım, o kadar tahrik olmuşum ki titriyordum.

Ve Rune dişleriyle tenimi işaretlemeyi bitirdiğinde, gözlerimin bayram etmesi için tamamen çıplak bir *şekilde* önüme geldi. Her yeri mükemmeldi, her kası ve tenindeki her tüy tam olarak doğruydı. Çantaya uzanıp pelerini çıkararak yere sererken onu hayranlıkla izledim.

"Buraya gel," dedi ve düşünmeme gerek kalmadan itaat ettim. Dudakları dudaklarımda, elleri vücudumdaydı ama uzanmama ya da oturmama, hatta dizlerimin üzerine çökmeme bile izin vermedi. Onu tatmak için ölüyordum.

Ben daha sormadan tekrar arkamdaydı, bana sertçe dokunuyor ve ısıırıyordu ama hiç acıtmıyordu. Hepsi zevke dönüştü.

"Eğil," diye emretti Rune, sesi kalın ve boğuktu. "Ellerini duvara koy."

Yine itaat ettim, eğildim ve ellerimi sorgusuz sualsiz taş duvarın üzerine koydum. Dilini amımda hissedene kadar bana tam olarak ne yapmak istediğinden emin değildim.

Gözlerim kapandı ve sırtım sonuna kadar eğildi. Rune arkamda dizlerinin üzerindeydi ve beni yavaşça yaladı, her küçük tadın tadını çıkarıyordu. Adını haykırışım muhtemelen bu tünelin her iki tarafından da duyulabilirdi ama şu anda umurumda değildi. Tek istediğim yaptığı şeyi yapmaya devam etmesi ve asla durmamasıydı.

Rune kısa sürede ritmi yakaladı ve tek bildiğim onun diliydi. Gözlerim kapalıydı ve parmak uçlarımdaydım, sadece hareket ediyordum

Dilini içimde olabildiğince derine sokarken bana izin verdiği kadar. Bir eliyle beni kalçalarımından tuttu ve sonunda diğerini öne, pelvisimden aşağı ve klitorisime getirdi ve aynı anda beni ovmaya başladı.

Kahretsin, çok iyi hissediyordu. Öncekinden daha iyi. Sanki dili bacaklarımın arasındaki tüm sırları biliyordu ve bu bilgiyi beni bir dakika içinde uçurumun kenarına getirmek için kullanıyordu.

Ama Rune "Henüz gelme." dedi. Ve ona itaatsizlik etmek artık bir seçenek değildi. Bana ne yaptığını çok iyi bildiğini, benimle nasıl ilgilenilmesini isteyeceğini bildiğimden daha iyi ilgileneceğini gösterdikten sonra olmazdı. Bu yüzden kendimi geri çekerken parmaklarımı lanet olası kayaya saplamaya çalıştım, kalçalarımı yüzüne doğru hareket ettirme içgüdülerim ile hareketsiz durup bunu sürdürebilmek arasında kaldım.

Şimdiye kadar katlandığım en tatlı işkenceydi.

"Hoşuna gitti mi, Wildcat?" Rune öpücükler arasında konuştu, ağzından ve dilinden çıkan ıslak sesler beni tamamen çıldırtmaya yetmişti. "Yüzümün amında olması hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye boğuldum, onu daha fazla hissetmek için daha sert geri itmeye çalıştım.

"Tadın dünyanın sunduğu her şeyden daha güzel," dedi ve dilini içime son bir kez sokarak ayağa kalktı. "Seni her gün bütün gün yiyebilirim. Asla doyamam." Bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak, onun için sonuna kadar eğilene kadar beni daha da aşağı itti ve beklenti beni şimdiden öldürüyordu. "Bu sefer yavaştan alacağız, canının yanmadığından emin ol."

dedi, sikiinin ucunu arkadan kıvrımlarıma getirerek beni yavaşça kızdırdı.

Tek bildiğim inlemek ve çığlık atmaktı, bazen adını fısıldıyordum çünkü neyin en *iyisi* olduğunu gerçekten bilmiyordum - o biliyordu. O yaptı.

Bana ne isterse yapabilirdi, hızlı ya da yavaş, ayakta, oturarak ya da yatarak. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Rune sözüne sadık kalarak bu sefer yavaşça ilerledi, ucunu içime kaydırды, beni kalçalarımдан sıkıca tutarken inledi. Parmak uçlarımdaydım, kığım olabildiğince havadaydı ve ona yalvardım, *lütfe, Rune, lütfe*.

Teslim etti.

Elini öne getirerek parmaklarını klitorisime bastırды ve yavaşça içime girerken beni daireler çizerek ovdu. Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu, içimdeyken beni ne kadar gerdiğini unutup duruyordum ama bu sefer hiç acı yoktu. Yavaşça hareket etti, içime santim santim girdi ve vücuduma uyum sağlaması için bolca zaman verdi. O kadar iyi hissettiriyordu ki dizlerim titriyordu, kollarım titriyordu ve eğer beni kalçalarımдан tutmasaydı şimdiye kadar yere yığılmış olurdum.

Ama Rune bir saniye bile bırakmadı. Tamamen içime girdiğinde, beni daha da genişletmek istercesine yukarı ve aşağı hareket etti, benimle birlikte inledi, kalçalarımdaki tutuşu da titriyordu. Onun için de *bu kadar* iyi hissettirdiği düşüncesi beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi. Onu memnun etme fikri çok güçlüydü. Hayal edebileceğimden çok daha fazla.

"Acıdı mı?" Rune fısıldadı, bir an için kendini içimde tuttu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Azıcık bile değil."

"Aferin kızıma," dedi ve dizlerim tekrar çöktü, benden vazgeçmek üzereydim ama sonra Rune beni yukarı çekti.

Bir kolunu belime dolayarak, sırtım göğsüne dayanana kadar beni yukarı çekti, siki hâlâ içimdeydi. Ben parmak uçlarımdaydım, o ise benden çok daha uzun olduğu için dizlerini bükmişti ama işe yaramıştı. Bir şekilde işe yaradı.

Bir dakika boyunca öyle kaldık ve bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey olabilirdi. Elleri her tarafımdaydı ve ağzı boynumda, omzumdaydı. Sanki o ana kadar benim için açlık çekiyormuş gibi bana dokundu, elleri ulaşabildiği her santimimdeydi, her kıvrımımı ve her kenarımı tekrar izliyordu - nazikçe ve kabaca ve aradaki her yerde.

"Bedenin benim cennete giden haritam, yabancı. Yıldızlar seni benim için yaratmış olmalı," diye fısıldadı Rune kulağıma.

"Evet," diye fısıldadım. Tüm kalbimle kabul ettim. Nereden geldiğim ya da nereye gittiğim önemli değildi, ben bu adam için yaratılmıştım.

Beni yerinde tutmak için kolunu belime dolayan Rune, kendini içimde daha derine iterken inledi. Sonra geri çekildi, iki kat daha fazla güçle tekrar ileri atılmadan önce neredeyse kendini tamamen içimden çıkardı. Onu hissetmek o kadar lezzetliydi ki çığlık attım.

Koluyla tüm ağırlığımı tuttu, diğer eli saçlarımdaydı, yumrukladı, başımı yana çekti, böylece beni becerirken dudaklarıma sahip olabildi. İnemelerim, daha hızlı hareket etmesi için yalvarana kadar onu daha fazla hissettiğimde daha yüksek sesle oldu ve tereddüt etmedi. Bizi taş duvara daha da yaklaştırdı, ellerimi duvara dayadı. Tekrar parmak uçlarıma gelene kadar beni kalçalarımından çekti, sonra arkamdan vurmaya devam etti.

Utanç verici bir hızla boşaldım. Parmakları klitorisimdeydi ve o da bana tüm uzunluğunu vermek için parmak uçlarında yükseliyordu. Bunu ikinci kez yaptığında, kalçalarımı olabildiğince geriye iterek bıraktım ve Rune hareket etmedi. Beni ovmaya devam ederek orgazmın iki kat daha uzun sürmesini sağlarken her şeyini bana bıraktı.

O zamana kadar bitkin düşeceğimi, tamamen tükeneceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine eskisinden daha fazla enerjim vardı. Ondan daha fazlasını istiyordum, her şeyi istiyordum.

Beni becermeye devam ettiğinde, tekrar sonuna kadar eğildim ve kalçalarımı onu geri ittim, çünkü onu da böyle hissetmek istiyordum. Bu pozisyonda yeni derinliklere ulaştı ve daha saniyeler önce boşalmış *olmama* rağmen bir an bile tahrik olmadım.

Rune nefesinin altında doğru düzgün duyamadığım kelimeler mırıldandı çünkü kulaklarım leğen kemiği kıcıma çarptığında tenlerimizin çıkardığı sesle doluydu.

Mükemmeldi, ama sikini içimde hissettikçe, onu daha çok tatmak istiyordum. Ve bu, bu tünelde, bu kadar تنها ve kelimenin tam anlamıyla tüm dünyadan uzakta olduğumuz son sefer olacağından, tam olarak istediğim şeye sahip olacaktım.

"Rune, dur," diye fısıldadım ve o da hemen durdu. Geri çekildi, elleri hâlâ kalçalarımıdaydı.

"Acıyor mu?"

Arkamı döndüm ve evet, bacaklarım tamamen uyuşmuştu. Ona yaklaşıp yüzünü, kan çanağına dönmüş gözlerini ve göğsü benimki kadar hızlı inip kalkarken ayrılmış dudaklarını gördüğümde onları hissetmiyordum bile. Saçları darmadağındı, uzanıp başının arkasından düzelttim, o da kollarını otomatik olarak bana doladı, yüzümün her santimini inceliyor, bir cevap bekliyordu. Ve *nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi* düşündüm.

"Hayır," diye fısıldadım, dudaklarını öpmek için eğildim. "Ama seni tatmak istiyorum."

Gözleri kapandı ve inledi. Aletine uzandım, parmak uçlarımda yükseldim ve kalçalarımın arasına koydum, uzunluğu kaygan kıvrımlarıma değişiyordu.

"Ağzıma boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım, bu yarın utanacağım bir şey olabilirdi ama bugün onun her şeyine ihtiyacım vardı.

Bir saniye sonra dili ağızımdaydı ve beni nefesim kesilene kadar öptü. Bu fikir beni ele geçirdiği için onu ağızımda hissetmek için yanıp tutuşuyordum, bu yüzden bıraktığı anda dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarıma da çok ihtiyaç duyduğum bir mola verdim. Rune bana bakarken hırladı, elleri saçlarımdaydı, yüzümden uzaklaştırıp yumruğuna ip gibi doladı.

Ve siki tam önümdeydi, sert ve kalındı ve hâlâ sularıyla parlıyordu. Onu titreyen ellerime aldım ve havaya kaldırdım ve lanet olsun, bunu doğru yapmak istedim. Ne kadar heyecanlı olsam da acele etmek istemiyordum ve bana yaptığı her şeyden zevk aldığım kadar onun da bundan zevk almasını istiyordum. Bu yüzden ona baktım ve dilimi çıkarıp ucunun üzerinde gezdirmeden önce gözlerimiz kilitlendi.

Rune dengesini kaybetmek üzereymiş gibi öne doğru eğildi ve elini arkamdaki duvara dayadı. Onun yüzeyini yalamaya devam ettim, hem kendi tatlılığını hem de onunkini tattım ve kendimi bu hissin içinde kaybetmeden önce olabildiğince yukarı baktım. Dudaklarımı ucuna dolamadan ve boğazıma dayanana kadar onu ağızıma almadan önce.

İnlemeleri kafamı doldurdu. Gözlerim kapandı ve onun tadına, onu dilimin üzerinde hissetmeye odaklandım ve lanet olsun, düşündüğümden çok daha lezzetliydi. Yumuşak ve pürüzsüz teni dilime karşı sıcaklıkla titreşiyordu ve onu ne kadar sert emersem ve ne kadar hızlı hareket edersem, kalçalarının itişi o kadar şiddetli oluyor ve saçlarımı o kadar sert çekiyordu.

Onu memnun etmek artık kesinlikle hayatımın en önemli anlarından biriydi ve adımı inlettikçe bacaklarımin arası daha da ıslanıyordu. O kadar tahrik olmuşum ki saatlerce onu tamamen yutmak istiyordum ama Rune fazla dayanamadı.

Beni saçlarımdan çekerek tekrar doğruldu, diğer elini çeneme doladı ve kontrolü ele aldı. Başımı tuttu.

ve yavaşça ağzıma girip çıktı, sanki bir mucizeymiş gibi sikiinin etrafına sarılmış dudaklarıma baktı. Gözlerimden yaşlar akıyordu. O kadar büyüktü ki, ucu boğazımın arkasına ulaşmadan önce yarısı bile bana sığmıyordu.

"Hazır mısın?" dedi sadece birkaç saniye sonra ve başımı sallamaya bile fırsat bulamadım. Kendini içime doğru itti ve ılık dölleri boğazımdan aşağı döküldü.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama Betty yapmıştı ve kolay olduğunu söylemişti, *sadece geldiği gibi yutun.*

Kesinlikle haklıydı.

Ve hayır, kız arkadaşlar arasında *çok fazla bilgi* diye bir şey yoktur. Şimdi bunun için minnettardım çünkü panik bile yapmadım. Bunun yerine her saniyesinden keyif aldım ve Rune ağzımdan çıkıp önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde bunu bir daha ne zaman yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım bile.

Cevap o kadar basitti *ki* beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. *yapmazdım.*

Elleri yüzümdeydi. Gözlerimi kapattım, ani çaresizliğimi görmesinden korkuyordum ve bu anı mahvetmek istemiyordum. Buna mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istedim.

Rune bana sarıldı ve yanağımı göğsüne bastırdı, böylece kalbinin benimkiyle aynı hızda dörtlale koştüğünü duydum. Ben de kollarımı onun gövdesine doladım ve sakinleşmek, nefes almak için bir süre orada kaldık - *bu* sırada kafamın içinde beni rahat bırakmayan çirkin ses fısıldadı, *bitti, bitti, gerçekten bitti.*

otuz sekiz

Gözlerindeki bakış benimle konuşmak istediğini söylüyordu. Bir şey söylemek istiyordu.

Ben de bir şeyler söylemek istedim. *Her şeyi* söylemek istedim.

İkimiz de yapmadık.

Mağaranın derinliklerine doğru yürürken, Rune bazen bana bakmak için arkasını dönerdi ve kalbim dururdu, *şimdi bir şey söyleyeceğini, ne düşündüğünü, ne istediğini bana söyleyeceğini* düşünürdüm, ama sonra daha iyi düşünürdü.

Bundan nefret ettiğim kadar rahatlamıştım da. Çünkü söylemek istediği her ne ise, *istediği* her ne ise, beni daha kötü hissettirecekti. Beni daha da parçalayacaktı. Gelecek belirsizdi ve prens uyandığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Rune'un *kalmamı* istediğini bilseydim her şey daha da kötü olabilirdi.

Rune'un gitmemi ve bir daha asla ziyaret etmememi istediğini bilseydim her şey çok daha kötü olurdu.

Sonunda tek bir kelime bile söylemeye cesaret edemedim.

Duyduğumuz tek şey ayak seslerimizdi. Sabit bir tempoda yürüdük ve botlar ayaklarımı korumama yardımcı oldu.

hafif ve ağrısız. Kırdığım bacak artık tamamen iyileşmişti. Hiçbir yerde ağrı belirtisi yoktu. Fiziksel olarak gayet iyiydim. Yemekle ve Rune'la da doluydum. Onun önünde diz çökme düşüncesi bile tüylerimin otomatik olarak diken diken olmasına neden oluyor ve beni tahrik ediyordu.

Bir gün daha burada kalsak nasıl olur diye düşünüp durdum. Biz Çantada daha fazla yiyecek kalmıştı çünkü Rune'un fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Yalnızdık. Birlikteydik. Neden olmasın?

Bir süre sonra Rune önümüzde uzanan tavanı işaret ederek, "Bak," dedi. Işıl ışıl parlamayı hiç bırakmayan kuşlar, görmemi istediği şeyi bana göstermek için daha yukarıya doğru hareket ettiler. Yukarıdaki topraktan tünele doğru gelen kalın ve ince kökler *hareket ediyordu*.

Yürümeyi bıraktım, bir şeyler görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırptım ama görmüyordum. O kökler yanlara doğru hareket ediyordu, bazıları daha hızlı bazıları daha yavaş, sanki canlıymış gibi.

"Ne oluyor lan?" Sesim yüksekti ve ta o köklere kadar yankılandı.

"Muhtemelen güçlü bir büyücünün bahçesinin altından geçiyoruz. Temelde otları ve iksirleri için kullandıkları bitkilere hareket verebilirler. Bu şekilde daha fazla büyü üretiyorlar" dedi.

Tüylerim diken diken oldu ve burada olduğumuz sürece asla yukarı bakmayacaktım.

"Bu çok...çok...*alçakça*." Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. *Hareket vermek mi?* Bu nasıl işe yaradı ki?

"Büyünün yolu budur. Kaynağınızdan ne kadar çok şey alırsanız, vizyonlarınızı yaratmak için o kadar çok güce sahip olursunuz. Bu bir *değiş tokuş*; bir tür enerjiye karşılık başka bir tür enerji. Verenthians için bu ödenmesi gereken bir bedeldir."

"Fae'ler hariç," dedim.

"Evet. Fae'ler kendi büyülerini vücutlarının içinde özgün bir şekilde yaratırlar."

"Bu, ne kadar çok kullanırsan o kadar az gücün olacağı anlamına mı geliyor?" Merak ettim.

"Hiç de değil. Bir fae ne kadar çok kullanırsa, o kadar çok üretebilir. Daha fazla güç daha fazla güç yaratır."

Yürümeye devam ederken onun profiline baktım. Fae'lerden hep *onlar* diye söz ederdi, asla *biz demezdi*. Gerçekten de hayatı boyunca kendini kendi türünün bir parçası bile hissetmeyecek kadar dışlanmış mıydı?

Çünkü bu mümkündü. Ben de her zaman kendi türüme ait değilmişim gibi hissetmişimdir.

"Gerçekten ne yaptın?" Fısıltıyla sordum, bana kendi işime bakmamı söyleyeceğinden neredeyse emindim. Daha önce sormak istememiştim çünkü durum çok gergindi ve bunun onu rahatsız edebileceğini düşünmüştüm ama öğrenmeyi çok merak ediyordum. "Sürgün edilmek. Sen ne yaptın?"

"Sana daha önce de söylemiştim," dedi Rune ve bu yolculuğa başladığımızda da söylemişti.

"Bilmediğini söylemiştin." Bu yüzden yalan söylediğini ya da sadece beni başından savmak istediğini düşünmüştüm.

Rune başını salladı. "Hafızamı işaretle birlikte kilitlediler." Ve hafifçe sol omzuna dokundu.

Koluna, benimkini sıkıca tutan eline baktım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Rune ve kesinlikle yalan söylemiyordu - ya da bu konuda beni rahatlatmaya çalışmıyordu.

"Ama neden?! Ne yaptığını söylediler? Sadece... *neden?*"

Bir an sessizlik oldu. Birinin zihnimle oynadığını, kendi lanet anılarımı engellediğini hayal etmeye çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Kahretsin, Rune çok *ihlal edilmiş* hissetmiş olmalı.

Sonunda, "Çünkü birini öldürdüm." dedi. Kalbim durdu. "Donmuş Saray'ın Buz Kraliçesi'ni öldürdüm."

Bacaklarım da hareket etmeyi bıraktı. Elim onun elinden kaydı ve bana bakmak için döndüğünde Rune çok... *çaresizdi*. Çok suçluydu. Sanki birdenbire *küçülmeye* çalışıyordu.

"Wildcat," dedi, neredeyse yalvarır gibiydi ama başımı salladım.

"Hayır," dedim çünkü *lanet olsun, hayır*. "Senin birini öldürmen mümkün değil. Bir kraliçe ya da her neyse, asla."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bir an için söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Altı yaşındaydın ve kendin gibiydin, *bunun* kesinlikle imkânı yok Rune. İmkânı yok, yalan söylediler." Bunu nasıl bildiğimi sormayın, biliyordum işte. İliklerime kadar bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Rune yavaşça başını eğdi. "Kanıtları vardı. Görgü tanıkları. Ben yaptım."

"*Nasıl?!*" Önüne geçtim ve omuzlarından tuttum. "Altı yaşında bir çocuk nasıl olur da lanet bir kraliçeyi öldürebilir? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun! Sadece yapamayacağın için değil, *yapmayacağın* için de. Sen sensin. Seni tanıyorum. Çocukken *öldüren* çocuklar büyüyünce senin gibi olmazlar."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, hafızamı kilitlediler. Ne düşündüğümü ya da neden yaptığımı bilmiyorum, sadece yaptığımı biliyorum," dedi Rune.

"Ama yapmadın. Hafızanı kilitledikleri gerçeği kendi adına konuşuyor - yapmadın. Öyle olsaydı, seni oraya göndermeden önce neden hafızanı kilitleme zahmetine girsinler ki? Bir düşünün, bunu *yapmazlardı*."

Bunu düşündü ve bir an için ne yapacağını şaşırmış gibi bana baktı. "Gece Yarısı Kralı'nın yalan söylemek için bir nedeni yok, Yaban Kedisi. Yalan söylemesine gerek yok, o kral."

"Her şeyden önce, nasıl bir kral büyüü ve kendini koruyacak hiçbir şeyi olmayan altı yaşındaki bir çocuğu böyle bir yere sürgün eder?!" Tükürdüm çünkü bu çok saçmaydı. Bu kesinlikle delilikti! "İkincisi, altı yaşındayken kimseyi öldürmediğine dair seninle ve şu anda isteyen herkesle hayatım üzerine bahse girerim. Öldürmedin işte."

"Nasıl bu kadar emin
olabiliyorsun?" Zavallı
kalbim.

"Çünkü... çünkü, bilmiyorum, Rune, seni *tanıyorum*." Bunun bana neden bu kadar mantıklı geldiğini ona açıklayamıyordum ama öyleydi. Nefes almayı bırakırsam öleceğimi bildiğim gibi bunu da biliyordum. "Asla ölmezsin. Ne altı yaşındayken, ne de şimdi."

Gözlerini kapatan Rune biraz gülümsedi. "Bodrumdaki o adamlara ne yaptığımı unuttun mu?"

İrkildim. "Bu farklıydı. Bana ne yapmayı planladıklarını biliyordun."

"Ve belki Buz Kraliçesi'nin ne yapmayı planladığını da biliyordum.
-Kim bilir?"

Ellerimi uzattım ve yanaklarına dokundum. "Biliyorum. Senin sayende hayattayım, Rune. Senin için bir yabancıydım, seni perişan ettim ve kızdırdım ama sen benim için hiçbir şeyin önüne geçmekte bir kez bile tereddüt etmedin. Altı yaşında adam öldürebilecek insanlar bunu yapmaz. Yapmazlar işte."

Rune yavaşça elimi yanağına götürdü ve avucumu öpmek için başını çevirdi. "Önemli değil, Wildcat. Her şey olduğu gibi ve hiçbir şey onları değiştiremez. Hadi, devam edelim."

Elim hâlâ onun elinin içindeyken, kuşlar bize yol gösterirken tekrar yürümeye başladık.

"Ama yapabileceğin bir şey olabilir. Belki gidip kralla konuşur, en azından o işareti üzerinden almasını istersin. Mühür.

sihrinizi kullanmanızı engeller." "Yapmaz."

"Ama hiç denediniz mi?"

"Hayır."

"Peki, nereden biliyorsun?"

"Çünkü, Wildcat..." Sesi bilerek kesildi.

"Çünkü *ne*?" Daha fazlasını öğrendikten sonra bu işin peşini bırakmayacaktım.

Ta ki Rune, "Çünkü o sadece altı yaşındaki bir çocuğu sürgün edip işaretlemedi. Oğlunu sürgün etti ve işaretledi."

Kalbim yine durdu, her seferinde saniyelerce durdu. "Ne oldu?" Nefes aldım.

Rune bana hüzünle gülümsedi. "Bu doğru, wilding. Ben kralın piç oğluyum."

Beynim boşaldı. Başka argümanım yoktu, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Tek yapabildiğim tüm gücümle ona sarılmaktı.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve içim parçalanıyordu. Rune'un tüm bunları yaşamak zorunda kalmasının yanı sıra kendi babası yüzünden bunları yaşadığını düşünmek? Bu akıl almaz bir şeydi. Buna nasıl anlam vereceğimi bilemiyordum, bu yüzden onu tüm gücümle sıktım.

Rune da kollarını bana sararken o tatlı sesiyle kıkırdadı. "Sorun yok, Wildcat. Gerçekten." Arkasına yaslandı ve yüzümü görebilmek için başını kaldırdı. Başparmağıyla gözyaşlarımı silerken bana gülümsedi ve şöyle dedi: "Ve beni kızdırmadın. Bir saniye bile. Sadece bana hissettirdiklerinle ne yapacağımı bilemedim." Yavaşça eğildi ve önce gözlerimdeki son yaşları, sonra burnumun ucunu, sonra da dudaklarımı öptü.

Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleseydim tekrar ağlamaya başlar, lanet bir aptal gibi hıçkıra hıçkıra ağlardım. Ve onun da bunu yaşamasını istemedim, bu yüzden onu bağışladım ve ağzımı kapalı tuttum.

Rune tekrar elimi tuttu ve adımları hiç şaşmadan beni ileriye doğru götürdü.

Bir süre hiç konuşmadık, sadece ayak seslerimizin ritmine odaklandık. Sonunda bana evimle ilgili, insanlar bana zorbalık yaptığında ne yaptığım ile ilgili sorular sordu - daha önce de sormuştu. Ben de ona her şeyi anlattım, hiçbir şey saklamadım. Rune'du. Onun da beni olduğum gibi tanınmasını istedim.

Ama kalbimdeki acı, sonraki birkaç saat boyunca bana verdiği her yeni gülümseme ve kahkahayla daha da ağırlaştı. Ve sanki hayatımın sonuna kadar orada kalacakmış gibi hissettim.

SADECE küçük su molaları için durduk. Rune sürekli beni taşımasını isteyip istemediğimi sordu ama ben sadece onun yanında, el ele yürümeyi tercih ettim. Dünya ve Verenthia hakkında konuştuk, Mysthaven'ın altındayken o hareketli köklerden çok daha fazlasını gördük ve sonra tünel de çok ürkütücü olmaya başladı.

"Bu da ne?" Ulumaya benzer ses kulaklarıma ulaştığında sordum. Rune elini ileri doğru kaldırdı ve kuşlar bana ilerideki tünelin iki yönlü olduğunu göstermek için acele ettiler. *Bunu* daha önce hiç görmemiştik - ileriye gitmek için sadece tek bir yol vardı ve eğer köşeler varsa, bunlar her zaman çıkmaz sokaklara açılıyordu.

"Bu sadece rüzgâr. Bu yol eninde sonunda Bloomsridge ve Vadi'ye çıkar. Raja'nın söylediği buydu ama ben hiç denemedim," dedi Rune ve sağdaki tünelin ağzını geçtiğimizde daha soğuk bir hava tenimdeki tüyleri diken diken etti.

İsimler aklıma geldi - golem ve şekil **değiştirenler**.
Gerçek kurtadamlar.

"Ulumaya benziyor," diye mırıldandım, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Tünelin bir yerlerde açık olduğuna eminim." Titrediğimi fark etmiş olmalı ki kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. "Sorun yok, Wildcat. Korkmana gerek yok. Artık buradan hiçbir şey geçmiyor."

Ona inandım ama içgüdülerim beni yanıltmadı ve daha derine indikçe göğsümdeki his daha da ağırlaştı.

Rune'un muhtemelen Mysthaven ya da Bloomsridge'e çıkacağını söylediği iki tüneli daha geçtik. Ses yok, rüzgar yok ve soğuk hava yok ama bu daha iyi hissettiğim anlamına gelmiyordu.

Uzun bir süre devam ettik ama ileriden gelen *ışığı* görünce otomatik olarak durdum. Kuşlar oradaydı, başımızın üzerinde uçuyorlardı, yani o mavimsi *ışığı* onlar yapmıyordu. Vücudumdaki her içgüdü mahvolduğumuzu, her şeyin bittiğini, bulunduğumuzu haykırıyordu, oysa...

"Şurası Mercove'a çıkıyor," dedi Rune. "Görmek ister misin?"

Zerre kadar korkmuyordu.

"Ama *ışık* var," diye fısıldadım ve hevesle başını salladı, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Gel, sana göstereyim."

Gittikçe yaklaştık, ana tünelin yanından aşağı indik ve mavimsi ışıkla parlayan bu yuvarlak alana açılan bir açıklığa ulaştık. Bu ışık kuşlardan gelmiyordu; *yukarıya* doğru çıkan bir tünelin etrafındaki parlayan bitkilerden ve kristallerden geliyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldım, önümdeki manzara karşısında büyülenmişim.

Tünelin her tarafında yosun parçaları büyüyordu ve bu bitkiler gerçekten de mavi ve yeşil renkte parlıyordu. Çiçekler, yapraklar ve gövdeler

-ve daha küçük olan, yanlarda dik duran ve sadece tünelin ağzına yakın olan o kristaller de. Etraflarına yaydıkları ışık büyüleyiciydi. Yarı saydamdılar ve mükemmel dikdörtgenler halinde kesilmişlerdi ve sanki yosun üzerinde o şekilde *büyümüş* gibi görünüyordular.

"Bunlar su bitkileri. Genellikle oksijenle temas ettiklerinde parlarlar," dedi Rune. "Çoğu zehirlidir ama bunlar değil."

"Peki ya kristaller? Çok güzeller," diye fısıldadım.

"Bunlar fırtına kristalleri. Çok tehlikelidirler - aslında su altında patlayıp yanabilirler."

Ona baktım. "Sen ciddi misin?" *Suyun altında yanmak mı?*

"Çok ve onları etkinleştirmek için sadece sallamanız ya da düşürmeniz gerekiyor. Karıştırılacak bir şey değil."

"Ama... ama yanıma bir tane almak istedim," dedim dudak bükerek. Gerçekten de çok güzel görünüyordular.

Rune aniden eğildi ve dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Bunu bir daha yaparsan bunu ısırıp koparacağım."

Sırıttım, midemde milyonlarca kelebek patladı. "Elbette, Bay Moody." Ve daha sık surat asmak için aklıma bir not aldım.

Rune dudaklarıma bakarken başını iki yana salladı. "Hâlâ senin kılık değiştirmiş bir karabasan olma ihtimalini göz ardı etmiş değilim."

İçimden kahkahalar patladı. "Oh, oğlum. Tam da iyi sakladığımı düşündüğüm anda..."

Gülümsemesi dünya dışıydı; onda çok nadir gördüğüm *dolu dolu* bir gülümsemeydi. Bana tüm dişlerini gösterdi, gözleri kırıştı ve yanakları da biraz renklendi - tüm yüzünü öpmeye nasıl karşı koyabilirdim?

"Eninde sonunda gerçeği öğreneceğim," diye fısıldadı Rune ve dudaklarımı tekrar öptü. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı ve o kadar *mutluydum* ki patlayabilirdim.

İşte bu, tek gereken buydu. Kolları, dudakları ve şefkati. "Yine de emin misin? Kristali yanıma alamayacağıma kesinlikle emin misin?"

Ona dikkat edeceğim, söz veriyorum," dedim ama başını salladı, Hala gülümsüyor.

"Çok eminim. Ne pahasına olursa olsun fırtına kristallerinden uzak dur, Wildcat."

Oh, pekala. Hâlâ dünyanın en mutlu kızıydım.

otuz dokuz

Orada birkaç dakika daha kaldık, sadece bitkilerin ve kristalin ışığının tadını çıkardık, tünelin nereye gittiğini daha iyi görmeye çalıştık, ancak sadece birkaç metre yukarı çıktı, bu yüzden tek gördüğümüz yosundu.

İlerlemeye devam ettiğimizde bu bitkilerin ışığı zihnimin merkezinde kaldı ve deniz kızlarının gerçekte neye benzediğini hayal etmeye çalışıyordum, bu yüzden çevreme hiç dikkat etmiyordum.

Bu yüzden, Rune aniden durduğunda, kafam tamamen karışmış bir şekilde onun yanına çarptım.

"Ne oldu?" diye sordum ama bana cevap vermedi. Kuşların ışığının ulaşamadığı karanlıkta gözleri ilerideydi. Vücudu aniden sıkıca kilitlendi, kasları gerildi, gözleri kırpışmadı ve nefes bile almıyordu.

Karnım topuklarıma kadar düştü. İçgüdülerim aynı anda alev alev yanıyordu.

"Rune?" Fısıldadım.

Sonunda geri çekildi, elini elime doladı ve beni de kendisiyle birlikte çekti. Ama artık çok geçti.

Her şey çok hızlı değişti. Bir an yapayalnızdık ve yeraltında saf bir mutluluk vardı, sonra her şey cehenneme döndü.

İlerideki karanlıkta parlak sarı bir ışık yandı. "*İşte orada*," dedi bunu başaran adam.

Taktığı maskeyi gördüğümde Rune'un koluna sıkıca tutundum, beyaz, altın rengi ve cehennem kadar korkutucuydu.

Ve adam yalnız değildi.

Hemen yanında parlak sarı bir ışık daha yandı ve ilkinin neredeyse aynısı olan başka bir maske ortaya çıktı. O zamana kadar fae'ler hakkında ne olduklarını anlayacak kadar çok şey biliyordum-Seelie. Bu adamların ikisi de Seelie fae'siydi.

"Dürüst olmak gerekirse seni grogların yakaladığını düşünmüştüm. Kanını ve eşyalarını bulduk, hepsi bu kadar sanmıştım," dedi ilk adam tekrar ve nefes almak o kadar zordu ki, sanki tüm tünelin havası birden tükenmişti.

"Ama senin bedenini ya da... bilirsin, parçalarını görmeden bunu yapamazdı." Adam başparmağını arkadaşına doğru çevirdi.

"Bunun üzerine bahse girmeliydik," dedi arkadaşı, sesi aynı anda hem karanlık hem de neşeliydi. "Senin de bu işin içinde olduğunu biliyordum, piç kurusu."

"Ne olursa olsun, artık her şey yolunda. Buradasınız ve korkarım prence ulaşmanıza izin veremeyiz."

Metalin metale sürtünme sesi havayı doldurdu. İstemsizce geri adım attım ve Rune hemen önüme geçti. Buradaki adamların kılıçları olmasına rağmen korkmuyordu. Işıkların altında altın gibi parlayan büyük kılıçlar ve yavaşça bize doğru geliyorlardı.

Tanrım, şimdi ne halt edecektik? Blackwater'a kadar koşmadığımız sürece gidecek hiçbir yer yoktu.

Kalbim sıkıştı ve ciğerlerim boşaldı. Buraya kadar gelmişken bu adamlar bizi *öldürecek* miydi?!

"Ölümlüyü teslim et, piç kurusu, yaşamana izin verelim," dedi adam ve Rune dik durdu, kollarını iki yana açtı. Elleri açık ve hazırды.

"Korkarım bunu yapamam Sunny. Ama sana bu seferlik uzaklaşman için bir şans verebilirim." Rune'un sesi tamamen normaldi, sanki lanet olası hava durumu kadar önemsiz bir şeyden bahsediyordu.

Maskeli adamlar birbirlerine baktılar. Bir an sonra kılıçlarını kaldırdılar. Rune ellerini kaldırdı. "Keyfinize bakın."

Teni beyaz parlıyordu ve sağ avucundan gölgeler yayılıyordu. Beklediğim gibi adamlara çarpmadılar; sadece Rune'un bedeninin yarısı büyüklüğünde bir karanlık topunda toplandılar. Sonra iki elini de topun içine soktu ve adamlarinkinden daha kısa, bıçakları daha ince iki kılıç *çıkardı*; başının üzerinde uçan kuşların ışıkları altında gümüş gibi parlıyorlardı.

Bu arada gözlerime inanamıyordum.

"Piç kurusu oynamak istiyor," dedi maskeli adamlardan biri. "Sihir yok yoksa tavan hepimizin üzerine düşecek."

"Büyü yok," dedi Rune, yine botlarındaki çamurdan bahsediyormuş gibi.

Zihnimde onun adını haykırdım.

Gerçekte, tek yapabildiğim üç adamın birbirlerine doğru koşmalarını ve kılıçlarının ortada buluşmasını izlemektir.

Çok hızlı. Çok saçma. Çok fazla.

Ellerim başımın üzerindeydi. İçgüdülerim allak bullak olmuştu. Geri mi kaçsam, ileri mi gitsem yoksa olduğum yerde mi kalsam bilemiyordum ama o adamlar Rune'la savaşıyordu ve ben orada öylece oturup hiçbir şey yapmayacaktım. Ben de savaşa katılacak, yapabileceğim tek şey buyusa bir taş alıp onlara fırlatacaktım.

Ancak bedenimi hareket ettiremeden, gözlerimi kırpmaya zorlayamadan Rune'un nasıl hareket ettiğini, aynı anda iki kılıçla dövüştüğünü ve iki adamı da geri attığını gördüm. Metalin metale çarpma sesi kafamı doldurdu ama artık kulaklarımı kapatmaya çalışmıyordum. Sadece ellerim göğsümde Rune'un nasıl hareket ettiğini izledim, o kadar hızlıydı ki zıplarken, eğilirken, öne ve arkaya eğilirken bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Tanrım, sanki vücudunda tek bir kemik bile yokmuş gibiydi, sanki o kılıçların hiçbir ağırlığı yoktu.

İşe yarıyordu.

Birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Adamlar Rune'a da vurmuştu ama o hâlâ ayakta idi, içlerinden biri ise çoktan yere düşmüş, tünelin duvarına tutunarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Ne de olsa başaracağız diye düşündüm, ta ki... "*Hayır!*" diyene kadar.

Ayağa kalkmaya çalışan adam, elini Rune'a doğru kaldırmış olan ve yüzündeki maske kan lekeleriyle kaplı olan arkadaşına bu kelimeyi haykırdı.

Ama hiçbirimiz gözümüzü kırpamadan, adamın elinden güneş kadar altın rengi parlak bir ışık çıktı ve öfkeyle ileri doğru fırladı.

Rune kendini yana attı ve karşı duvara çarptı.

Altın ışık diğerine çarptı ve yer inledi.

Zaman yine ileri sarılmış gibiydi. Yer sanki bir şey onu çekip yanlara doğru itiyormuş gibi sarsılıyordu. Tutunmaya çalıştım ama dengemi korumak imkânsızdı. Yere yanlamasına çarptığımda havada tozlar yükseldi ve nefes almak, göz kırpmak, Rune'un nerede olduğunu görmek için mücadele ettim.

Lanet olsun, tünel *gerçekten* de hepimizin başına çökecekti. Biz saniyeler içinde gömülecekti ve ben buna tüm kalbimle inanıyordum.

Kalbim. Korku beni dondurdu, kaslarımı sıkıca kilitledi, çenelerimi kilitledi, böylece onun adını bile söyleyemedim.

Ancak yer sarsıntısı durduğunda üzerime sadece toprak ve küçük taş parçaları düşmüştü.

Bedenimin kontrolünü tekrar ele alarak doğruldum ve Rune'u aramaya başladım. Gördüğüm ilk şey, Rune'un kılıçlarından birinin göğsünden çıktığı, sırt üstü yerde yatan adamdı.

Maskesi hâlâ yüzündeydi, vücudu tamamen hareketsizdi. Göğsü inip kalkmıyordu.

O çoktan ölmüştü.

"Rune," diye fısıldadım ama beni duymadı çünkü önündeki diğer adamı dizlerinin üzerinde tutmakla meşguldü, gümüş kılıcı boynunun yan tarafındaydı.

"Efendilerine haber gönder, korkak. Bu ölümlü için gelen herkes çılgın atarak ölecek ve ben de onun adını kemiklerinden geriye kalanlara kazıyacağım."

Rune'un sesi kristal berraklığındaydı ve her kelimesi doğrudu.

Kılıcını hafifçe hareket ettirdi. Kılıç adamın omzunu kesti ve adam acı içinde tısladı. Kan patladı ve artık kuş değil sadece daire olan beyaz ışıklardan sıçrayanları gördüm. Rune adamı geriye itti ve sol kolunu göğsüne doğru tutarak kendini geriye doğru sürüklemesini izledi.

Karanlığın içinde kayboldu ve bir an sonra ayak sesleri kayboldu.

Gözlerim kapandı. *Bitti*, dedim kendime. Fae'ler gitmişti. Ama hala hiçbir şey başlamamış gibi hissediyordum.

Ciğerlerime inen havaya odaklandım ve Rune kılıcını ölü adamın göğsünden aldığı anda onu duydum. Bana dönüp yaklaştığında da duydum.

"Nilah," diye fısıldadı, sesi kuru, nefesi ağırdı.

Sonra yer sanki kızgınmış gibi yeniden homurdanmaya başladı.

Birden Rune yanımda belirdi, sırtı bana dönüktü, kılıçlarını kaldırmış bekliyordu ve ben de başka birinin geldiğini düşündüm. Karanlıkta parlayan altın ışıklarıyla *daha fazla* fae belirecek sandım, ama onun yerine tüneldi.

Ölü fae'nin cesedinin yanındaki duvarda büyük bir delik açtı, ama orada durmadı.

Tavanın geri kalanı gerçekten çöküyordu.

Kendi gözlerimle tavanın büyük bir parçasının ölü fae'nin üzerine nasıl düştüğünü ve bedenini altında ezdiğini gördüm ve bu son değildi. Bir kez daha, zemin yanlara doğru çekiliyormuş gibi sarsıldı ve tünelin derinliklerindeki tavanın parçaları her saniye daha hızlı düşüyordu.

"Durmayacak," dedi Rune ve sesi şaşırmış gibiydi. Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Gözlerimiz buluştuğunda o da benim kadar şaşırmıştı.

"Wildcat, kaçmamız gerek." Elimi tuttu ve beni sertçe geri çekti. "*Kaçın!*"

Hiç düşünmedim, hiç tereddüt etmedim. Sadece arkamı döndüm ve kafama daha fazla küçük taş düşerken geldiğimiz yere doğru koştum.

Yerin yarılrken çıkardığı korkunç ses kalbimi rehin almıştı. Kaymadan koşmak imkânsızdı ve Rune beni elimden tutmaya çalışıyordu ama o da birkaç saniyede bir dizlerinin üzerine düşüyordu.

Hayatımda hiç bu kadar çok dua etmemiştim. Tüm bu tünelin üzerime çökmesi ve beni diri diri gömme fikri, Enclave'deki o inkübilerin eline düşmek kadar korkunçtu. Zar zor nefes alıyordum ve Rune beni son kez ileri çektiğinde arkasına baktı.

Ben de öyle.

Zemin gerçekten de ikiye ayrılıyordu ve tavan ona çarpmaya devam ediyor, altında açılan boşluğa toprak ve kaya parçaları düşüyordu.

Lanet bir tünel tarafından yutulacağım.

Dehşet bana yeni bir enerji patlaması verdi. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmemi sağladı ve birden önümüzde ışık, parlak bir ışık belirdi. Düşünmek ya da farklı bir yöne gitmeye çalışmak için bile zaman yoktu çünkü tünel görebildiğimiz her yere çöküyordu, ama parlayan bitkilerin olduğu o küçük yuvarlak odaya değil.

Rune ve ben, hayatta kalmayı umarak oraya gittik. El ele, yosun ve parlayan bitkilerle kaplı tünele doğru koştuk, zorlukla nefes alıyorduk ve dört ayak üzerinde sürünerek yukarı çıktık, başımızın üzerinden veya yanlardan bir çıkış yolu bulmaya çalıştık. Yosunlar daha önce gördüklerimden çok daha kaygandı. Yine de birkaç dakika ilerlemeye devam ettik ve sonra tünel keskin bir şekilde sağa döndü.

Kurtulduğumuzu sanmıştım. Artık *sürünmek* zorunda kalmayacağımızı, buradan canlı çıkabileceğimizi düşünmüştüm.

Rune da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ve bu yüzden ayağa kalktığımızda bir saniye bile aşağı bakmadık. Bu yüzden kayalardaki yosunla kaplı deliği görmedik - sanki görüşümüzden saklamak için bilerek orada büyümüş gibi - bu yeni tünelin sadece iki metre ilerisinde.

Altımızda toprak kalmadığını fark ettiğimizde artık çok geçti. Tutunmaya çalıştık ve hatta Rune beni tüm gücüyle yukarı fırlatmaya çalıştı.

O yapamadı.

Düştük.

kırk

Kendime geldiğimde gözlerim açılmakta zorlanıyordu. Yere düşmeden önce bayılmış olmalıyım çünkü en son uyanık olduğum zamandan hatırladığım tek şey düşmektir.

Artık nerede olursak olalım, ışık bizi çevreliyordu ve bir an için bunun *güneş ışığı* olduğunu düşündüm. Bir an için dışarıda olduğumuzu, tünelin başımıza yıkılmayacağını ve ailemin, bedenim Verenthia'da bilinmeyen bir yerde yeraltında çürürken nerede olduğumu, ölü mü yoksa diri mi olduğumu merak etmek zorunda kalmayacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Göz kapaklarımın ardındaki şey güneş ışığı değildi. Parlayan bitkiler, parlayan balıklar ve etrafımda parlayan kristallerdi.

"Nilah, uyan!"

Rune'un sesi havayı delip kulaklarımı doldurdu ve uyandığım kayalık yüzeyin üzerinde sürüklendiğini görmek için tam zamanında uyandım...

Su.

Birkaç kez göz kırptım. Sudan yapılmış iplikçikler her iki bacağının etrafına sarılmıştı ve onu aşağıya doğru sürüklüyorlardı.

En yakın havuz bir metre ötede.

İçgüdülerim tepki verdi. İleri doğru hareket ettim, yüzüstü yere düştüm ve uzattığı elini kavradım.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi lanet *suyun* Rune'u öldürmesine izin vermeyecektim.

Ama ellerini kavradığımda onu kurtaracak, hatta yerinde tutacak kadar güçlü değildim. Bunun yerine su ikimizi de çekti.

Rune bana baktı, gözleri kararmış ve ağzı açıktı; tünel başımıza yıkılmak üzereyken olduğu kadar korkmuş görünüyordu.

"Elinize geçen ilk fırsatta kaçın. Tereddüt etme, beni bekleme -Sadece koş."

Sonra suya girdi.

Elimde olmadan içimden bir çığlık koptu. Rune ellerimi bıraktığında onunki içeriden aydınlandı ve gölgeleri ortaya çıkıp suyun içine kaydı, ama çabucak tekrar kayboldular. Yine de boğulmuyordu - havuzun dibine oturduğunda sadece beline kadar ulaşıyordu ve irili ufaklı, hepsi parlayan balıklar ondan çıkan gölgeleri *iyorlardı*.

"Ne oluyor, lanet olsun, ne oluyor, Rune?!" Onu kolundan tutup yukarı çekmeye çalıştım ama hareket ettiremiyordum bile. Sanki kıcı havuzun dibine yapışmış gibiydi ve bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Bir denizkızı mağarasındayız. Sakin ol, nefes al," dedi Rune. "Beni çıkaramazsın, gücünü sakla."

"Ama... ama-"

"Nefes al, Wildcat. *Bak*." Ben de öyle yaptım.

Kıcımın üzerine düştüm ve nihayet etrafıma bakındım ama gözlerimin bana söylediklerine inanmakta çok zorlandım. Bir mağaranın içindeydik.

Önünde büyük bir su havuzu ve etrafında sekiz tane daha küçük su havuzu vardı. Sarımsı taş duvarlarda ve tünellerinki kadar yüksek olan tavanda yosunlar ve parlayan bitkiler yetişiyordu. Mağaranın diğer ucuna yakın bir yerde küçük bir güneş ışığı sızan küçük bir delik vardı, ama hepsi bu kadar. Buranın dış dünyayla tek bağlantısı buymuş gibi görünüyordu, yani suyla.

Uzakta, hareket etmedikleri halde hâlâ parlayan balıklarla dolu tahta kutular, bitkilerle dolu birkaç tane ve o tünelde gördüğümüz kristallerle dolu birkaç tane vardı. Rune onlara *fırtına kristalleri* demişti ve daha fazlası da kayaların üzerinde, küçük havuzların kenarlarında yetişiyordu.

Ama en büyüğünde hareket eden şey beni dondurdu, kalbimin durmasına ve nefes alışımın tamamen yavaşlamasına neden oldu.

Deniz kızları.

Üç deniz kızı suyun içinde yavaşça yüzüyordu, yüzlerinin sadece üst yarısı yüzeyin üzerindeydi. Kocaman gözleri benim ve Rune'un üzerindeydi ve bir taraftan diğerine çok hızlı hareket ediyorlardı. Siluetlerini sadece onlarla birlikte yüzen balıkların ışığında görebiliyordum.

Kolları vardı. Bacak yerine balık kuyrukları vardı.

Deniz kızları gerçektir.

"Beni dinle," diye fısıldadı Rune. "Diğerleri çoktan liderlerine haber vermeye gitti. Her an burada olabilirler. Ben onların dikkatini dağıtmaya çalışacağım, sen de kaçabilirsin."

"Hayır."

"*Evet.* Tavanda güneşin girdiği deliği görüyor musun? Oraya tırmanmaya çalış. Dışarı çıkmaya çalış."

"Rune, sensiz hiçbir yere gitmiyorum," dedim, gözlerim deniz kızlarında, beklenti beni öldürüyordu.

"*Yapmalısın*," dedi Rune. "Beni dinle, lanet olsun-"

"Konuşmayı kes," dedim. "Sensiz gitmiyorum ve bu iş burada biter. Deniz kızlarının elemental güçleri olduğunu ve suyu kontrol edebildiklerini söylemiştin." Havuzun suyu bacaklarına dolanıp onu aşağı çektiğinde bunu ilk elden görmüştüm. Çok imkânsızdı ama gözlerimin önünde gerçekleşmişti.

"Öyle. Ve bu balıklar benim büyümü tüketebilir. Onları öldürecek kadar güçlü değil," dedi Rune.

"Neden *beni* suya sokmuyorlar?" diye sordum ve deniz kızlarından biri yüzerek bana tüm yüzünü gösterdi.

Büyük gözler. Uzun, soluk dudaklar. Saçları sarı olmalıydı ama suyun ışığından dolayı mavi renkte parlıyordu ve başının arkasında geriye doğru taranmıştı. Hiçbir şey giymemişti, sütyen kabuğu bile yoktu ve göğüslerinin yarısını ve meme uçlarının yarısını suyun yüzeyinden görebiliyordum.

Yavaşça, bizden muhtemelen üç metre uzakta olan kenara biraz daha yaklaştı, ama yine de geri çekilme dürtüsü vardı içimde.

"Çünkü sen ölümlüsün. Bunu hissedebiliyorlar," dedi Rune ve tekrar oturduğu havuza büyüsunü bırakmayı denedi ama on beşten fazla olan balıklar sadece etrafta yüzüp gölgeleri *yediler*.

"Ya onları çekip çıkarsak?" Balığa uzanmaya çalıştım ama Rune bileğimi yakaladı.

"Suya dokunma," dedi bana. "Beni dinle Nilah. Kaçmak zorundasın. *Şimdi*, lider buraya gelmeden önce."

Zor yutkundum çünkü deniz kızı artık en uç noktadaydı ve ellerini kaldırıp kayaların üzerine koydu.

Ellerinin boğumlarında solungaçlar vardı ve parmaklarının arasında da bu ağlardan vardı. Teninde mavimsi bir renk vardı ama bunun ışıktan mı yoksa sudan mı kaynaklandığından emin olamadım.

Sonra diğ er denizkızlarından biri de onun yanına geldi ve ikisi de bana bakıyordu.

"Daha önce hiç ölümlü görmedim," dedi biri ve yemin ederim daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı m. Yumuşak, melodik ve bir ninni kadar tatlıydı.

"Wildcat," diye fısıldadı Rune, ama ben çoktan ayağ a kalkmıştı m.

Mesele şu ki, bu çoktan yapılmış bir anlaşmaydı. Rune'u burada bırakıp tek başıma ka mamın imkânı yoktu. Böyle bir şey olmayacaktı. Ya şu anda burada birlikte ölecektik ya da ikimiz de hayatta kalacaktık. Eğ r ben hala hareket edebiliyorsa m ve o edemiyorsa, bu nasıl çıkacağımızı bulmanın bana bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Ve Tanrı adına, eğ r bir çıkış yolu varsa, onu bulacaktım.

Denizkızlarına "Merhaba," dedim ve elimi salladım.

" ok sıradan görünüyor," dedi diğ eri ve sonra     nc s  de arkadaşlarının yanına geldi.

İşte oradaydılar, iri gözlü, uzun sarı saçlı, çıplak ve gümüş balık pulları kaburgalarının etrafındaki deriyle birleşmiş deniz kızları. Balık kuyruklarını görmek için can atıyordum, yalan söylemeyeceğim, ama oradan çıkmak için daha çok can atıyordum.

"Benim adım Nilah," dedim. "Aslında bir tür su perisinin adı. Denizkızları gibi. Biz sadece buradan geçiyorduk. Sizi rahatsız etmek istemedik."

Denizkızları birbirlerine baktılar. Sonra ortadaki, "Mağaramızı nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Kazara, sizi temin ederim. Eğ r arkadaşımın gitmesine izin verirsiniz-

"Hayır," dedi sağdaki. "Fae'lerin izin almadan Mercan Kovuğu'nda bulunmaya hakları yok. Yasayı ihlal etti. Cezalandırılmalı."

Hepsinde tam olarak anlayamadığım bir çeşit aksan vardı. Sanki dilleri her zaman İngilizce kelimeleri telaffuz etmeye alışkın değilmiş gibi.

"Anlıyorum, ama gitmemize izin verirsen geri dönmeyeceğimize söz veriyorum," diye tekrar denedim, ancak kafamın arkasında burada nefesimi boşa harcadığım konusunda ısrar eden bir ses vardı.

Sonra sağdaki denizkızı diğerlerine, "Acaba Ghila onu yiyecek mi?" diye sordu.

"Acaba tadına bakmamıza izin verecek mi?" dedi diğeri. "Ölümlü etinin fen balığından daha lezzetli olduğunu duymuştum."

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Ghila'nın kim olduğu ya da *fen balığının* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oturup beni yemelerini bekleyecek değildim.

Yavaşça tekrar Rune'un yanına çömeldim ve onu o havuzdan nasıl çıkarabileceğimi anlamaya çalıştım. Bütün bu yer bir tuzaktı, mağara büyüktü ama etrafımız taş duvarlarla çevriliydi ve sadece en soldaki tavanda küçük bir açıklık vardı. Düşüğümüz delik duvarlardan çok yukarıda ve çok uzaktaydı, halat ya da tırmanacak bir şey olmadan ulaşmak imkânsızdı. Ve burada ne ip ne de herhangi bir merdiven vardı, sadece büyük havuzun diğer tarafına yakın kutular vardı ve içleri balıklar, bitkiler ve kristallerle doluydu.

"Burada ne işleri var?" Fısıldadım.

"Satmak için mal topluyorum. Bu bitkiler son derece zehirlidir ve bunlar denizkızlarını besler. Fırtına kristallerini buhar tuzakları oluşturmak ve balıklarını suda pişirmek için kullanıyorlar," dedi Rune.

"Bunları *diğer* denizkızlarına mı satıyorlar?" Bunun kulağa neden bu kadar tuhaf geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çoğunlukla," dedi Rune. "Büyüyü bozamam. Üç kişiler. Ben kaçamadan beni yakalarlar."

Bu doğruydu. Eğer gerçekten su üzerinde böyle bir güçleri varsa ve burası baktığımız her yerde suyla doluysa...

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. Denizkızları birbirlerinin kulaklarına her ne fısıldıyorsa gülüştüler ve sonra içlerinden biri diğer ikisinin üzerinden atladı. Tam onların üzerinden atladı ve kuyruğunu tüm ihtişamıyla bana gösterdi.

Uzun bir şeydi. Gümüş, mor ve maviydi. Memleketteki filmlerdekine pek benzemiyordu ve gerçek bir balığınkine çok benziyordu; irili ufaklı yüzgeçleri ve insan sırtından başlayıp balık kuyruğunun ucuna kadar inen sivri uçları vardı.

Tekrar suyun altına girdiğinde kalbim atmaya devam etti.

Birdenbire denizkızları için yiyecek olmayacağıma kanaat getirdim. Bu yaratıklara l balıklarla birlikte, pişmiş, haşlanmış ya da ölümlü etlerini nasıl seviyorlarsa öyle servis edilmeyecektim.

Hayır.

"Zehirli bitkiler. Orada," dedi Rune, kayalara dayalı kutuların karşısındaki havuzun diğer tarafını işaret ederek. Yabani otlar gerçekten de kayaların yosunlu yüzeyinde büyümüştü ama düşündüğüm gibi sadece yosun değildi. Otların arasında yosun gibi başka bir şey vardı ya da belki de bu Dünya'da yetişenden tamamen farklı bir yosundu. Her iki durumda da, bu bitkiler üzerlerinde büyüyordu ve parlıyorlardı ve o kadar güzel görünüyorlardı ki, aslında zehirli olduklarını hayal etmek zordu.

"Bu değil," dedim Rune'a. Çünkü bu bitkilerin işe yaraması için yutulması gerekiyordu ve bu denizkızlarını onu yemeye ikna edebileceğimden oldukça şüpheliydim - derimi onunla kaplamadığım ve onlara bir ısırık almalarını söylemediğim sürece. Ki bunu yapmayacaktım.

Rune başka bir şey daha söyledi ama ben duymadım. Tek duyduğum beni derinden sarsan kalbimin atışları, her yere damlayan suyun sesi ve birbirleriyle kıkırdayan deniz kızlarının sesi idi. Gözlerim tüm mağarayı bir kez daha taradı; bir çıkış yolu olmalıydı. Nasıl girdiysek öyle çıkabilirdik.

"Nilah."

Havuzla bakan Rune'a baktım, yüzeyden çıkan dördüncü deniz kızına, kumral kızıl saçlı ve benimki kadar mavi gözlü olana.

"Fazla zamanımız yok," diye fısıldadı Rune. "Ne düşünüyorsun?"

Her ne kadar deniz kızlarına bakmaya devam etmek istesem de - Rune bana bunun da sihirlerinin bir parçası olduğunu söylemişti, dikkatinizi daha iyi dağıtabilmeleri için duyularınızı üzerlerinde tutmak - bunu yapmadım. Yüzdükleri havuzun diğer ucuna baktım.

"WWBD," dedim dalgınca.

Bana baktı, hâlâ havuzun kenarını iterek kendini yukarı çekmeye çalışıyordu ama su hareket etmesine izin vermiyordu.

"Ne?"

"Betty olsa ne yapardı?" diye fısıldadım.

"Betty mi? *Arkadaşın* Betty mi?"

Ah, hatırladı!

Başımı salladım. "Ve cevap her zaman *kıyameti koparmaktır*."

Rune çok şaşkın görünüyordu. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu sorun değildi.

"Bir şey deneyeceğim Rune. İşe yaramayabilir. İlk birkaç seferde uydurmuş olma ihtimalim yüksek ama elimizdeki en iyi şans bu."

Başını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona son bir kez baktım ve onu öpme isteğim o kadar güçlüydü ki bunu yaptım. Eğildim ve onu alnından hızla öptüm, sonra ayağa kalktım. "Umarım ikimizin iyiliği için de işe yarar. Eğer işe yaramazsa, sizinle cennette görüşürüz Bay Moody."

"Nilah, ne yapıyorsun?!" diye seslendi ama ben yürümeye devam ettim ve garip bir şekilde sakindim. Belki de bunun işe yarayacağını ya da yaramayacağını ve sonunda özgür olmazsam öleceğimi bildiğim için. Her şey gerçekten bitmiş olacaktı. Evimi, ailemi ya da Rune'u, hiçbir şeyi düşünmeme izin vermedim. Sadece ellerimi arkama sakladım ve denizkızlarına yaklaştım.

Tanrı yardımcım olsun, bunu gerçekten yapıyorum.

"Biliyor musun, Nerith'te seninle ilgili hikâyelerimiz var," dedim Rune geri çekilmemi, arkasına geçmemi isterken ama başımı bile çevirmedi.

Kumral saçlı olana, "Küçük Denizkızı aslında en sevdiğim hikayelerden biri ve adı Ariel, yeşil bir balık kuyruğu ve seninki gibi kızıl saçları var," dedim.

Birbirlerine baktılar ve gülümsediler, biraz daha yakın yüzdüler.

"Bize daha fazlasını anlat ölümlü," dedi diğerlerinden biri.

"Nerith nasıl bir yer? Orada denizkızları nasıl? Ne kadar güçlüler?"

"Ne kadar güzel?"

"Çok," dedim ve gözlerimi kapattım, ellerimi yumruk yaptım ve bir parçamı, sadece birkaç kez hissettiğim ve hala nasıl doğru hatırlayacağımı bilmediğim bir tür sıcaklığı çağırdım. Kabuslarımdan sonra özellikle dehşete düştüğüm ya da kontrolümü kaybettiğim her seferinde oradaydı. Birkaç gün önce ormandayken, Rune'un incubi tarafından öldürülmek üzere olduğunu izlerken de oradaydı.

Şimdi de deniz kızları aynısını yapacaktı. Eğer bu konuda bir şey yapmazsam onu öldürecek ve beni yiyeceklerdi.

"Çok, çok güzeller..."

Deniz kızlarının ilgisini çekmişti. Hepsi aynı anda bana sorular sormaya devam ettiler.

Neredeyse hiç odaklanmadan ilk aklıma geleni söyledim.

Ve ben konuşurken, içimde bir şeyler tıpkı Aetherway'den ilk geçişimde olduğu gibi tıkladı. Tıpkı o sabah karanlık ormanda olduğu gibi. Sıcaklığın göğsümün ortasında yayıldığını hissettim ve omuzlarıma, kollarıma doğru ilerlediğini hissettim.

Lütfen gerçek olsun, lütfen gerçek olsun, lütfen gerçek olsun, tüm varlığımla dua ettim ve deniz kızlarının sesleri, mağaraların ışıkları

-Artık benim için bunların hiçbiri yoktu. Bana soru sormaya devam etseler de artık konuşmuyordum.

Tek ihtiyacım olan bir şeyleri, özellikle de havuzun kenarındaki kutuları yüzdürmekti. Özellikle de su altında yanabilen fırtına kristalleriyle dolu olan üç tanesini.

Sıcaklığa karşı koydum, onu kollarımdan aşağıya ve ellerime doğru daha sert ittim ve nasıl yapılacağını bildiğim tek yolla, *hayal ederek içimden* yayılmasını istedim. Ellerimin altın bir ışıkla parladığını hayal ettim ve onlardan sihir çıktığını, *her şeyi* toplayıp yanlara fırlattığını hayal ettim. Dağınıklık yaratıyordu, yalnızken odamda yarattığından daha büyük bir dağınıklık. O deniz kızlarını da darmadağın ediyordu.

Hayal ettim ve sonra çığlıkları duydum.

Gözlerim açıldı. Ellerimi iki yanıma kaldırdım ve avuçlarım içten içe aydınlandı. Deniz kızlarından biri, bana ilk yaklaşan deniz kızı, havuzun yüzeyinde yüzdüğü i ç i n suya geri dönmeye çalışıyordu.

Görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi *yüzüyordu* ve sonra iki arkadaşı ellerine uzanıp onu sertçe aşağı çekti. Suyun altına girdiğinde su sıçradı ve o tek değildi.

Kayalar, parlayan çiçekler ve su damlaları havada ham enerjiyle uğulduyordu. Ellerim titriyordu ve içimdeki bu ışık artık zapt edilmek istemiyordu ve aniden içimden çıkmasını mı engelliyordum yoksa bir şeyleri patlatmasını mı sağlamaya çalışıyordum hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir fikrim yok ama ölü balıklar, bitkiler ve kristallerle dolu kutular havada, bir metre yükseklikte, yanlara doğru hareket ediyordu. Birkaç metre daha giderse suyun üzerinde olacaklardı.

Birkaç adım daha atarsak tüm o kristaller havuza düşecek ve denizkızları artık bizi durduramayacaktı.

Sonra suyu hissettim.

İnsanlar aslında suyu hissetmek için özel bir duyuya sahip değildir. Derilerimiz sıcaklık, basınç ve dokudaki değişiklikleri algılar ve suya dokunduğumuzu bu şekilde anlayabiliriz. Sadece okulda öğrendiğimiz bir gerçek aklıma geldi ve şu anda ağır çekimde çalışıyormuş gibi görünüyordu. *Çok* ağır çekimde bacaklarıma baktığımda sudan yapılmış dokunaçların botlarımin etrafını sarmaya çalıştığını gördüm ama nedense bunu başaramadılar. Rune'a yaptıkları gibi etrafımı saramadılar çünkü bir şey onları durdurdu ve geri itti, formlarını bozdu ve onları sıçramaya dönüştürdü - tekrar denemek için o dokunaçlara dönüşmeden önce.

Sonra siluetleri gördüm - havuzun suyundaki tüm o büyük siluetler durduğum yerden ancak bir metre uzaktaydı. Denizkızları -bir sürü denizkızı- ve benim için geliyorlardı.

Bizim için geliyorlardı.

Kalbim uzun bir atım attı. Gözlerim tekrar kutulara kaydı, şimdi daha fazla taşla birlikte havada süzülüyorlardı, daha büyük taşlar ve mağara inliyordu. Yer de biraz sallanıyordu ama kutular tam havuzun kenarındaydı. Tam üzerinde.

Suyun yüzeyi kırıldı. Sayamayacağım kadar çok denizkızı -ve deniz adamı- bana doğru tıslıyor, hepsi jilet gibi keskin dişlerini gösteriyordu. İçgüdülerim beni geri çekti. Korku boynumu sıktı ve aniden vücudumda biriken tüm ısı derimden dışarı fırladı.

Bunu yaptığında içimi parçalamış gibi hissettim ve çığlık attım ama hissettiğim acı değildi. Sadece baskıdan kurtuldum. Çok fazla basınç.

Yer bir kez daha sarsıldı. Dünya gözlerimin önünde bir anlığına donmuş gibiydi.

Sonra her şey yeniden hareket etmeye başladı, denizkızları tısladı ve kayalar düştü.

Kutular havuzun kenarına, kayaların üzerine düştü. Odunlar, ölü balıklar ve bitkiler her taraftan havaya saçıldı. Fırtına kristalleriyle dolu bir kutunun neredeyse tamamı suya düştü ve işte o zaman her şey değişti.

Denizkızlarından gelen çığlık sesleri kulaklarımı doldurdu. Acı içinde çığlık atıyorlardı, su kırmızıya dönüyordu ve su fokurdarken yüzey birdenbire yüzeye çıkan ölü balıklarla dolmuştu. *Haşlanmış.*

"Nilah!"

Tekrar çığlık atıp atmayacağımdan emin olamadan gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüğümde Rune'un havuzdan çıkmayı başardığını gördüm. Dışarıdaydı ve bana daha hızlı ulaşabilmek için ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Yer daha sert sarsılıyor ve etrafımdaki her yere kaya parçaları düşüyordu. Hareket edemiyordum, koşmayı unutmuştum. Büyük havuz tamamen kırmızıya dönmüştü, kanla değil ama o kristallerle. Suyu düştükleri anda kırmızı olmuşlardı ve yüzeydeki ölü balıkların etrafında yüzerken hâlâ kırmızıydılar ve su kaynamaya devam ediyordu. Buharlaşmaya. Beni yavaş yavaş boğuyordu.

Bir şey beni arkamdan yakaladı.

Çığlık atacak sesim olduğunu bilmeden önce kendimi baş aşağı buldum. Tekrar çığlık attım, diye düşündüm, ama hiçbir şey fark etmedi.

Çünkü her şeyi mahvettim. Her şeyi mahvettim. Aşırıya kaçtım ve şimdi bu mağara da tıpkı o tünel gibi üzerimize düşecekti ve ölecektik. Bu kayaların altında ölecektik ve kimsenin bundan haberi bile olmayacaktı. Kimse benim ya da Rune'un cesedini bulamayacaktı.

"Dayan. Tuttum seni, sadece bana tutun Wildcat. *Lütfen* dayan."

Kollarım hareket etti -Rune onları kendi boynuna doladı. Sonra beni yukarı çekti ve bacaklarımı da kalçalarına doladı, tekrar ona tutunmam için yalvardı. Bir mucize eseri bedenim itaat etti. Uzuvlarım onun etrafında kilitlendi ve sonra hareket etmeye başladı. Tırmanıyordu.

Yüzümde güneş ışığı.

Bir rüya olmalıydı, ama Tanrım, çok iyi hissettirdi. Farklı bir tür olan sıcaklık tenimde inanılmaz bir his yarattı ama çok geçmeden kayboldu. Gözlerimi kırıştırmaya çalıştım, Rune'un bizi nereye götürdüğünü, neden denemeye zahmet ettiğini görmeye çalıştım. Zaten ölmüştük, değil mi? Tüm mağara üzerimize çökecekti. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Odaklanmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Zihnim yarı yarıya kaybolmuştu ve duyularım artık düzgün tepki vermiyordu.

"Sadece biraz daha. Sadece biraz daha..."

Karanlık beni tamamen altına çektiğinde Rune'un sesi kulaklarımda kaldı.

kırk bir

Gerçekten öldüğümü sandım.

Gerçekten de o devasa kayalardan birinin yüzüme düştüğünü düşündüm ve sonra Rune'un beni tuttuğunu, taşıdığını ve bana tutunmamı söylediğini hayal etmeye başladım.

Öldüğümü sanmıştım ama hayattaydım ve sert bir şeyin üzerinde sırtüstü yatıyordum.

Dudaklarım üzerimde. Çenemde ağzımı açık tutan bir el. Hava kendini boğazımdan aşağı ve ciğerlerime doğru zorladı, onları genişletti. Onları tekrar çalıştırdı çünkü onlar da pes etmişti.

Ama kalbim atmıyordu. O kadar sert atıyordu ki beni sarsıyordu ve sonra kendi kendime nefes alıyordum ve ellerim yüzümdeydi.

"İyisin," dedi Rune ve sesinin beni hayata döndüren bir yanı vardı.

Zihnim tekrar kapanmaya çalışırken gözlerim açılmak için mücadele etti ama önce onun iyi olduğunu görmeliydim. Yüzümde hissettiğim bu küçük sıcaklığın gerçekten güneş olup olmadığını görmeliydim.

Öyleydi.

Gözlerim açıldı. Artık yosunlar, parlayan bitkiler ve balıklar yoktu. Artık bizi içine hapseden kayalar yoktu, masmavi bir gökyüzü vardı.

Bazen günbatımında olduğu gibi kenarlarda muhteşem mor ve turuncu.

"İşte buradasın," diye fısıldadı Rune, yüzü yüzümün üzerinde belirdi, elleri saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Biz..." *ölü müyüz*, diyecektim çünkü gözlerim bana ne söylerse söylesin en mantıklısı buydu.

"Biz iyiyiz," dedi Rune bana ve gülümsüyordu. Güneş arkasındaydı, bu yüzden her yerini görmekte zorlanıyordum ama gözlerinin mavisini ve gülümsemesini her zaman görüyordum. "Biz iyiyiz, Wildcat. Biz iyiyiz."

Ben de gülümsemek istedim. Kollarımı ona dolamak, onu öpmek ve incinip incinmediğini sormak istedim ama bu, bedenimin o an için harcayabileceğinden daha fazla enerjiydi, öyle görünüyordu.

Tekrar bayıldım ve bu sefer zihnim sakindi. Biz iyiydik.

Işıktan yapılmış KÜÇÜK BİR kuş tam üzerimden uçu. Gözlerim kapalıydı ama yine de onu gördüm - ya da belki daha doğru bir tanımla onu *hissettim*. Sessiz olsa bile orada olduğunu biliyordum. Sadece iyi bir arkadaşım haline gelen bir kuş şeklinde parlayan bir ışık.

Gözlerimi açmak için zorladım, onu sadece hissetmek değil, görmek için de merak ediyordum. Ve işte oradaydı, yüzümün üzerinde yavaş daireler çizerek uçuyordu, onun ötesinde gökyüzü karanlıktı ve yıldızlarla doluydu.

O kadar güzeldi ki o küçük kuş, minik siyah boncuktan gözleri ve zarifçe hareket eden tüylü kanatları vardı. Ona dokunmak için elimi uzattım, dokunamayacağımı, somut olmadığını bildiğim halde.

parmağımın içinden geçeceğini düşündüm. Öyle de oldu, ama aynı zamanda küçük bedenindeki sıcaklığı tenimde hissettim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Rune yanımda yatıyordu, bu mantıklıydı çünkü bedenim sert bir şeyin üzerinde yatıyordu ama başım değil.

Başım omzundaydı ve vücudunun sıcaklığı muhtemelen beni hayatta tutan şeydi.

"Sanki kaç gün içinde kaç kez ölümden kaçmışım gibi?" Sesim kuruydu ama sesti ve işe yarıyordu.

Rune gülümsedi, bunu ben de *hissettim*, nefesini bırakışında duydum, sonra yana döndü ve yüz yüze gelmemiz için beni çekti. Onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Yanaklarında ve muhtemelen kıyafetlerinde de kan vardı ama gözleri canlıydı. Gözlerimin görebileceği en derin, en güzel maviydi.

Yanağına dokunmak için elimi uzattım, dudaklarının izini sürdüm, burnunun köprüsüne dokundum.

Birden kendimi Helid beni Aetherway'e götürdüğünde olduğumdan farklı bir insan olarak buldum. Ve hepsi bu adam yüzünden oldu.

"Hayatımızı kurtardın," diye fısıldadı Rune, dudaklarına değen parmaklarımın ucunu öperken.

"Sen de bizim hayatımızı kurtardın. Gölgede saklı kılıçlarınız var," dedim, belki merak ettiğim için belki de henüz o mağara hakkında konuşmaya hazır olmadığım için.

Sadece biraz daha.

"Var," dedi Rune biraz gülümseyerek. "Kılıçlarınız olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben bir kılıç yapımcısıyım. Bir sürü kılıcım var, Wildcat," dedi Rune. "Sadece bu yolculukta onları üzerimde taşıyamazdım çünkü biri kim olduğumu tahmin edebilirdi."

Kimdi o? Altı yaşındayken onu sürgün edip ölüme gönderen acımasız bir kralın piç oğluydu.

"Fena halde havalıydı, yalan söylemeyeceğim," dedim, onun altı yaşındaki halini hatırlayınca kalbim sıkıştıyordu ama bu benim hatıram değildi

-Sadece hayal gücüm.

"Gölgelerin arasına başka bir şey de sakladım," diye fısıldadı. "Görmek ister misin?"

Kahretsin, evet, görmek istiyordum. "Göster bana," diye talep ettim.

Beni bir saniyeliğine bıraktı ve elini tam üzerimize doğru kaldırdı. Işıktan yapılmış kuş ona yer açmak için biraz yana uçtu ve sonra tam avucunun içi aydınlanırken küçük bir gölge demeti belirdi.

"Whoa..." Nefes aldım çünkü ondan yayılan *soğuk* hissettim.

"Gece yarısı fae'lerinin gölge cebi dedikleri şey. Çok iyi yapılmış bir illüzyon, çok fazla enerji gerektiriyor ama buna değer," diye açıkladı elini gölge topunun içine doğru iterken ve sonra bana göstermek için tekrar çıkarırken...

"Bir kitap." Bir an için aklım karıştı. *Kitap mı?*

Gölgeler kayboldu ve küçük kuş tekrar daha yakına uçtu. Rune kitabı yaklaştırdı ve bana gösterdi - *Vahşi ve Cesur Masallar* diyordu kapağında ve içinde ormandaki yaratıkların çizimi vardı, küçük ve büyük, bazıları boynuzlu, bazıları iki başlı ve bazıları sırtlarında kanatlı.

"Bir kitap. Labirent pazarındaki bir kitapçıdan aldım."

Kapağına dokunduğumda ağzım milyonlarca kez açılıp kapandı. Küçük ama kalındı ve iyi okunmuş görünüyordu.

"Ama... ama durmama izin vermedin." O marketten bir kitap almak istemiştin ve o durmama izin vermemişti!

"Biliyorum ve pişman oldum, bu yüzden bunu daha sonra başka bir kitapçıdan aldım, sen vampir ve İkizdoğan ile buluşurken."

Midemde milyonlarca kelebek uçuşuyordu. Gözlerimin arkası da yaşlarla doldu. Ona döndüm, yanağına dokundum, o kadar büyük gülümsedim ki yanaklarım acıdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve dudaklarını öptüm.

"Ben seni daha fazla alacağım. Bir çok daha fazla. Ama ben seni uyaracağım, yine de.

Verenthianslılar gerçekten rahatsız edici hikayeler anlatır."

Güldüm ve ses gecenin içinde yankılandı. "Hala onları okumak istiyorum."

"O zaman okuyacaksın," dedi ve kitabı bana uzattı, tıpkı evdeki kitaplar gibi kokuyordu. Açtım ve birkaç sayfasına göz gezdirdim. İngilizce yazılmıştı ve çizimlerle doluydu, hikâyeler sadece birkaç sayfa uzunluğundaydı. Onlara başlamak için sabırsızlanıyordum.

Rune, "Bunlar ben çocukken annemin bana okuduğu en sevdiklerimden bazıları," dedi ve kalbim sıkıştı.

"Annen..." Söyleyemedim bile.

"Ben beş yaşındayken öldü," dedi Rune. "Zehir."

Başımı salladım. "Ama zehirleri *bildiğini* söylemiştin."

"Kandırıldı. Başka bir hizmetçi tarafından *öldürüldü*."

"Aman Tanrım, Rune..."

"Sorun değil. Onunla barıştım."

Ama bunun hiçbir fark yaratmayacağını biliyordum. "Hizmetçiye ne oldu?"

"Cinayetle suçlandı. Ertesi gün idam edildi."

Bir sonraki saniyede aklımdan çok şey geçti. Kahretsin, Fae'lerin bu kadar *acımasız* olduğuna inanamıyordum.

"Özür dilerim Rune," diye fısıldadım. Gözlerine yansıyan o acıyı kendim için alabilseydim, bir kalp atışında alırdım. Sonsuzluğun geri kalanı boyunca hepsini taşırdım, böylece o taşımak zorunda kalmazdı.

"Sorun değil. Uzun zaman önceydi," dedi ama bu da bir şey ifade etmiyordu. Ben de annemi kaybetmiştim. Zaman hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Bunun için değil.

Gözlerime dolan yaşlardan kurtulmak için hızlı hızlı gözlerimi kııptım. Ağlamak istemiyordum, şimdi değil.

"Bu kitabı benim için saklar mısın?" Dedim çünkü aptal zihnime göre bu, prensi iyileştirmeyi bitirdiğimde onu tekrar göreceğimi *garanti* etmenin bir yoluydu. Çünkü kitabım olmadan hiçbir yere gitmiyordum ve eğer kitap Rune'un elindeyse, onu almak için onu görmem *gerekiyordu*.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," diye fısıldadı ve o küçük karanlık top ortaya çıkmadan önce eli tekrar parladı ve kitabı sanki gerçekten lanet bir cepmiş gibi içine *koydu*.

"Bu gerçekten, *gerçekten* harika Bay Moody," dedim ve gözlerim hâlâ yaşlıydı, kalbim hâlâ onun yaşamak zorunda kaldığı şey için parçalanıyordu ama aynı zamanda gülümsüyordum.

Gölge cep kayboldu ve Rune, "Gözlerimin önünde Seelie büyüü kullanman kadar *havalı* değil," dedi.

Sertçe yutkundum, kaslarım sıkıca kilitlendi ve Rune beni kendine çekti. Kayaların üzerinde yatıyorduk ve şu anda nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, sadece o çıldımadığı ya da gitmemiz gerektiğini söylemediği sürece güvende olduğumuzu biliyordum. Bu kadarı yeterliydi.

"Wildcat," diye fısıldadı Rune, parmaklarını yanağıma götürerek. "Ne zamandan beri?"

Derin bir nefes alarak kendimi ona bakmaya zorladım. Bu berbat olacaktı, buna hiç şüphe yoktu ama aynı zamanda itiraf etme zamanının geldiğini de biliyordum.

"Prens beni iyileştirdiğinden beri, sanırım," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. "Ben, şey... bazen eve döndüğümde kontrolümü kaybediyordum ve sakinleşene kadar odamdaki eşyaların havada süzölmesini sağlayabiliyordum ama hepsi bu."

Sessizlik.

Kalbim davul gibi çarpıyordu.

"Neden bana söylemedin?" Rune sordu.

"İstedim, Rune, ama yapamadım. Bu sözleri bir daha asla kimseye söylemeyeceğime dair kendime söz verdim çünkü... şey, çünkü büyük ihtimalle gerçek bile değildi."

Tanrım, şu anda ona deli gibi geliyor olmalıydım ama kelimelerimi seçmeyi düşünemeyecek kadar savunmasızdım.

"Neden olmasın? Neden o sözleri bir daha söylemiyorsun, neden?"

Karmakarışık düşüncelerimi sakinleştirmek için derin bir nefes daha aldım. şu anda her ne kadar kaçmak istesem de burada uzanıp ona her şeyi anlatacaktım çünkü hem Rune bunu bilmeyi hak ediyordu hem de bir kez olsun içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Bana inanacak birine anlatacaktım. Beni kendi gözleriyle gören ama görmese bile bana inanacak olan birine.

Ve asla kanıta ihtiyacı olmazdı.

"Bunu ilk kez annem öldüğünde yaptım ve... şey, insanlara bundan bahsettim. Herkese anlattım ve sonra... sonra benden onlara göstermemi istediler." Neden birdenbire bu kadar çok gözyaşı dökmeye başlamıştım?

Rune beni göğsüne çekti, sertçe sıktı ama şimdi durmama izin vermeyecektim. "Yapmaya çalıştım, denedim, yemin ederim. Sadece... Yapamadım." Kahkahalar, kelimeler, bana doğrulttukları parmakları... Kahretsin, ne zamandan beri tüm bunlar *hâlâ canımı yakıyor?*

Atlatmıştım, lanet olsun! Tüm bu saçmalıkları aşmıştım.

Rune başımın üstünü öptü ve beni kendine çekti, yanağımı göğsüne bastırdı, böylece kalbinin ne kadar sert attığını duydum. Ne kadar hızlı. Nerede olursam olayım, bu berbat durumda nasıl yanımda olduğunu.

Yalnız değildim.

"Ve sonra insanlar... insanlar ne yaparsa onu yaptı. Ve ben hiç kimseye gösteremedim. Bu sadece gecenin bir yarısı çığlık atarak uyandığım kabuslardan sonra oldu." O gün misafirhanede gördüğüm gibi.

O zamandan beri *yapmadığım* gibi.

Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm çünkü burada hayatımın geri kalanından daha fazla travmatik deneyim yaşamıştım ama yine de mışıl mışıl uyumuştum. Çünkü Rune ile yatmıştım.

"Ben... Buraya gelene kadar gerçek olduğunu bilmiyordum. Hepsini uydurduğumu sandım." Kekeliyor olmaktan nefret ediyordum ama şu ana kadar hıçkırmaya başlamamıştım, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edebilirdim.

Rune alnımdan öptü ve bana sarılırken dudaklarını uzun süre orada tuttu. Ve zihnim hiç de şimdiye kadar olacağını düşündüğüm kadar kaotik değildi.

Deniz kızları görmüştüm. Havaya yükselme olayını bilerek yapmıştım. Evet, anıların hepsi canlıydı ama ben hâlâ buradaydım, değil mi? Tüm bunlardan kurtulmuştum.

"Yani daha önce denediğinde hiç yapamadın mı?" Rune sonunda yavaşça esen rüzgâr sırtıma çarparken ve küçük kuş ona rağmen istikrarlı bir şekilde uçmaya devam ederken sordu.

"Asla. Bir keresinde Betty'ye göstermek için tam üç saat uğraşmıştım." Muhtemelen annemden sonra, hiç görmemiş olmasına rağmen bana gerçekten inanan tek kişiydi.

"Ama bunu mağarada yaptın," dedi Rune şaşkınlıkla.

"Ölmene izin vermeyecektim." Gözlerimi kapattım, o his hâlâ oradaydı, o yerin onun için gerçekten o yer olabileceğini fark ettiğimde beni boğazımdan yakalayan o her şeyi tüketen korku. "Sanırım bunu ormanda da yaptım. Enclave'de, beni bir kenara attığında. Sanırım ellerim parladı ama sonra Raja geldi ve kontrolü ele aldı."

"Güzel, güzel," dedi Rune başını kaldırıp bana bakarak. "Prens uyanana kadar kimsenin bunu bilmemesi çok önemli, Wildcat. Anlıyor musun? Ne olursa olsun *kimse* bunu öğrenmemeli, tamam mı?"

Gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Sorun değil, Rune. Kimseye söylemeyeceğim."

"Ve eğer deniz kızlarından bir haber çıkarsa, bunu inkar edersin. Bunu *benim* yaptığımı, hepsinin illüzyon büyüsü olduğunu söylersiniz."

Başımı salladım. "Ama neden? Burada kimsenin benim bir şeyleri havada uçurmamı umursayacağını sanmıyorum - buradaki herkes sihirle dolu."

"Deniz kızlarını sudan sen çıkardın Wildcat," diye fısıldadı Rune. "Sen de *beni* sudan çıkardın. Bir sürü balığı da."

"Ne? Hayır, ben yapmadım. BEN-BEN-BEN..." Diğerleri onu yüzeyin altına çekmeye çalışırken havada süzülen deniz kızının anısı bir anda zihnimi ele geçirdi.

Vay anasını...

"Bu ham bir Fae büyüsüydü, sulandırılmamış, odaklanılmamış."

"Bekle, bekle- bu tam olarak ne anlama geliyor?" Onu daha iyi görebilmek için biraz geriye yaslandım. "Bu ne anlama geliyor, Rune?"

"Bu, çok güçlü bir büyü olduğu anlamına geliyor," dedi ve şu anda bana bakış şekli kalbimin çarpmasına neden oldu. Sanki *şüpheleniyormuş* gibiydi.

"Ama sen bunu bilmiyorsun. Ben sadece havada *bir şeylerin* yükselmesini sağlıyorum - bu senin gölgelerinle kıyaslanamaz bile!"

"Hayır, Wildcat. Bu benim gölgelerimden çok daha fazlasıydı. Fırtına kristallerini kırmızıya çevirdin. Şimdiye kadar gördüğüm en yoğun renk, etkinleştirildiklerinde parlak bir pembeye dönüşmeleri idi, asla kırmızı değillerdi."

Kırmızı.

Kırmızı havuz. Tüm o ölü balıklar yüzeyde beliriyor.

Çifte lanet.

"Ama... ama bu ne anlama geliyor? Neyim var benim?"

Eli yüzümdeydi. "Senin hiçbir sorunun yok Nilah. Kafadaki tek bir saç teli *bile yanlış* değil. Doğru olabildiğince doğrusun ve bu sadece Lyall o gün seni iyileştirirken her ne yaptıysa, sana da büyü aktardığı anlamına geliyor. Bir şekilde sana kendisinden bir parça vermiş olmalı ve bu *kötü* bir şey olmak zorunda değil. Olmak zorunda değil."

Gözleri kapandı, dişleri sıkıldı ve midem bulandı.

"Ama mı?" Çünkü sanki sonunda bir *ama* varmış gibi geldi.

"Ama ölümlüler normalde Fae büyüleriyle başa çıkamazlar. En azından ben hiç duymadım, ki bu da pek bir şey ifade etmiyor. Fae'lerin ölümlülerle olan ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Lyall biliyor. Bu yüzden ondan başka kimseyle bu konu hakkında konuşmaman önemli- ve sadece yalnızken. Anlıyor musun? Sadece yalnızken, başka kimse duymasın diye."

Beni çok korkutuyordu. "Ama neden? Bana ne yapabilirler ki?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Prens dışında kimse duymayacak. Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım çünkü başka biri öğrenirse ne olacağını bilmek bile istemiyormuşum gibi geldi bana.

Kimse de bilmiyordu. Bunca zaman bunu bir sır olarak saklamıştım ve saklamaya da devam edecektim. Birdenbire kendimi *pis* hissetmemi, bunu hiç yapmamam gerektiğini anlamamı önemsemeyin. *Ne* olduğum, ellerimdeki bu ışığın ve üzerime yayılan bu sıcaklığın beni ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için artık kendimi *daha az insan* hissettiğime aldırmadım.

"Aferin kızıma," dedi Rune ve dudaklarımdan öptü. "İyi olacaksın, Wildcat. Neredeyse geldik."

Gözlerimi kapattım ve devam etmek için ihtiyacım olan enerji ve cesareti toplamak amacıyla bir süre daha dudaklarında oyalandım. Bunu geride bırakmak için. Kendimi delirtene kadar sonsuza dek bunun üzerinde durmak istememek.

"Neredeyiz biz?" Sonunda sordum.

Rune saçlarımı yavaşça başımın arkasına itti ve kuş ona daha fazla ışık vermek için yaklaşırken her santimetremi inceledi. Şimdi bana bakışı acı vericiydi. Kalbimi kırıyordu ve nedenini bile bilmiyordum.

"Mercove'un tepesindeyiz, Seelie sınırına çok yakınız. Seni kayalardan aşağıya taşıyacağım ve bir saatten kısa bir sürede oraya varacağız."

"Rune," diye fısıldadım, parmak uçlarımla tekrar yüzüne dokunarak. "Sonra ne olacak?" Kelimeler ağızımdan çıkarken canımı yaktı. Sanki ruhumun bir parçasını da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bilmiyorum."

Gözyaşları yine amansızca üzerime geliyordu. Bu konu hakkında konuşmak bu kadar zor olmamalı, değil mi?

"Seni bir daha görebilecek miyim?" Zar zor bir sesle fısıldadım.

"Yapacaksın." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Ama önce prensi görmem gerek. Onunla konuşmalısın."

"Rune, ben-"

"Hayır, Wildcat. Ne söz ne de vaat kabul edeceğim, şimdi olmaz."

"Neden kabul etmiyorsun?"

"Çünkü bu senin için adil olmaz," dedi ve ben güldüm.

Acıyla ama güldüm.

"Ne sanıyorsun, bir fae prensi göreceğimi ve ona sırlıslıkla aşık olup o ana kadar olan her şeyi unutacağımı mı?" Çünkü eğer öyle düşünüyorsa ciddi hayal görüyordu.

Rune kendini gülümsemeye zorladı. "Sen olacaksın tamam, Wildcat.

Sonrasında ne olursa olsun, iyi olacaksın."

Aradığım cevap kesinlikle bu değildi ama sabırsızlığımı ve çaresizliğimi bir kenara bıraktığımda onun haklı olduğunu anladım. Burada ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve prensin hâlâ yardımına ihtiyacı vardı. Uyandığında onunla konuşabilirdim ve o da bana cevap verebilirdi.

Belki de Rune onun beni *istemesinden* ya da benim onu istememden korkuyordu.

Ama prensin tüm bu karmaşaya bir çözüm bulmama yardım edeceğine inancım vardı. Aramızdaki bağı ve sahip olmamam gereken bu fae büyüsunü anlamama yardım edecekti ve Rune'u burada bırakıp sonsuza dek veda etmekten daha az kalp kırıcı bir yol bulmama yardım edeceğinden emindim.

İnancım vardı.

"Siz de öyle Bay Moody," dedim ve dudaklarını bir kez daha öptüm.

Bizi orada tuttu, uzun süre hareket etmemize izin vermedi, anı zihnimizle sonsuza dek yakalamak için. Esen rüzgâr, kalplerimizin ritmi, üzerimizde huzursuzca uçan kuşun ışığı, birbirimizin dudaklarının sıcaklığı ve yumuşaklığı.

Sonunda ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Sonunda arkama geçip bulunduğumuz yere bakmama izin verdi ve nefesim yeniden boğazıma düğümlendi.

"Burası Mercove," dedi, üzerinde bulunduğumuz büyük kaya parçasının ilerisini, altındaki parlayan suyla dolu denizi göstererek. Her yerde yüzeyden kayalar çıkıyordu, bazıları bir kaya kadar yüksekti.

ama hiçbirisi bu kadar geniş değildi. Suyun kendisi parlamıyordu, sadece içinde yüzen balıklar parlıyordu. Ve deniz sonsuza dek uzanıyordu. Karanlıkta sonunu bile göremiyordum. "Ejderha dağları Verenthia'nın sınırında," diye devam etti Rune. "Bloomsridge solda ve burada, sağda..." Ellerini omuzlarıma koyarak yavaşça beni çevirdi. "Bu Seelie Sarayı."

"Lanet olsun, Rune!"

Ellerim ağzımın etrafında kapandı. Rune kulağıma kıkırdadı ama önümdeki altından yapılmış bu lanet krallık yüzünden hiçbir şey hissedemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Tanrım, hiç de hayal ettiğim gibi değildi, Verenthia'daki hiçbir yer şimdiye kadar olduğu gibi değildi. Burası altından yapılmış koca bir şehirdi ve ben tüm detayları incelerken gözümü bile kırpamadım.

Sütunlar, bir ormanın kenarından başlayıp, parlamayan bir suyun üzerinden geçerek Saray'ın dış duvarları boyunca kıvrılarak ilerleyen bu geniş köprüyü ayakta tutuyordu. Sütunlar altınla kaplanmıştı, köprü de öyle. Bu geniş merdivenler, yine altından yapılmış büyük kapılarla son buluyordu.

Onların ötesinde, yüksek duvardan görebildiğim kadarıyla, sadece beyaz ve altın rengi evlerin çatıları vardı. İleride, uzakta, muhtemelen gökyüzüne degecek kadar yükseğe uzanan, altın renginde parıldayan milyonlarca kulesi olan bir kale vardı ve her yer, muhtemelen her birkaç metrede bir havada yüzen altın ışıklarla doluydu.

Duvarın tepesindeki büyük meşalelerde yanan alevler o kadar uzağa ve genişliğe gidiyordu ki, uçlarını göremiyordum. Çok büyüktü, hayal ettiğimden çok daha büyüktü ve gerçek dışı görünüyordu. Rüyadan fırlamış bir yer gibiydi.

Ama sonra diğer taraftaki uzaklığa baktım ve karanlıkta, çok çok *uzakta* daha fazla renk gördüm. Gözlerim düzgün görebiliyorsa turuncu, beyaz ve mavi renkte yanıyorlardı. Sanki bir çeşit

aurora borealis'i gerçek hayatta hiç görmemiş olsam da, sadece internetteki fotoğraflarını görmüştüm.

"Orası Geceyarısı Divanı," dedi Rune baktığımı görünce, sesi alçak ve duygu doluydu. "Onun yanında Unseelie Mahkemesi var ve onlarla Seelie Mahkemesi arasında da Donmuş Mahkeme yer alıyor."

Başımı salladım. " ld rmediğin Kraliçe'nin sarayı."  nk  kimse beni aksi yönde ikna edemeden  l rd m.  l rd m amına koyayım.

Rune başımın arkasını öptü ve arkamdan göğsüne sarıldı. "Sen türünün tek  rneğisin, yabanıl. Senin ve benim dünyamda."

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve başımı yana eğdim, göğsümün üzerindeki  n kollarına tutundum.

Tamamen seninim, diye düşündüm ama söyleyemedim. Henüz söyleyemedim.

"Ben hazırım Rune," dedim onun yerine. "Bu yolculuğu sonsuza dek geride bırakmaya ve prensi iyileştirmeye hazırım."

Başıma bir öpücük daha kondurdu. "O zaman sırtıma ık, seni oraya götüreyim."

"İhtiyacım yok, yürüyebilirim," dedim ama Rune başını salladı.

"Seni taşımam daha güvenli olur. Arazi kaygan ve dik."

Gerçekten de öyleydi - durduğumuz kaya gerçekten yüksekti, neredeyse Seelie Sarayı'na giden köprünün üzerindeki merdivenler kadar yüksekti. Karanlıkta göremediğim diğer tarafta daha da ilerledi. Uçsuz bucaksızdı, yüzeyi engebeliydi, keskin kenarlarla doluydu.

-Ve ortada bir yerde, duman dallarının yavaşça çıktığı bir delik.

"Bu..."

"Evet," dedi Rune. "ıktığımız yer orası. Su hâlâ kaynıyor."

"Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık bir saat önce."

"Siktir." Bu kısmı gerçekten düşünmemiştim. Hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm.

"Hadi, Wildcat." Rune önüme geçti ve arkasını döndü. "Atla. Daha gidecek çok az yolumuz var."

Derin bir nefes alarak tekrar gökyüzüne baktım ve dua ettim
-Tam olarak ne için olduğundan emin değildim, sadece her şeyin iyi bittiğinden ve yolda başka sürpriz olmadığından emindim.

Sonra elbisemin eteğini yukarı çektim ve Rune'un sırtına tırmandım, kollarımı ve bacaklarımı sıkıca ona doladım.

Başını yana çevirdi. "Rahat mısın?"

Yanağını tüm kalbimle öptüm. "Sen şimdiye kadar bindiğim en rahat atsin."

Ondan daha önce duyduğum hiçbir sese benzemeyen saf ve yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. Sanki haftalardır uyuyormuşum ve hayatımın ziyafetini yemişim gibi içimi enerjiyle doldurdu.

"Onur duydum, Wildcat," dedi ve omzunun üstündeki kolumu öpmek için eğildi. Kalbim neredeyse havai fişeklere dönüşecekti. "Sıkı tutun."

Ve böylece Rune beni köprüye kadar tek kelime etmeden sırtında taşıdı.

KIRK İKİ

HAYATIMDA HIÇ BU KADAR KÜÇÜK HİSSETMEMİŞTİM. İçgüdüsel olarak Rune'a yaklaştım ve iki elimle onun elini kavradım.

Başardık.

Aslında lanet bir dağ sayılabilecek o kayadan aşağıya kadar inmiş ve altın köprüden yukarıya kadar çıkmıştık. Şimdi suyun yaklaşık yüz metre yukarısındaki o büyük merdivenlerin önündeydik ve birinin bizi almasını bekliyorduk. Yakından bakıldığında daha da büyük görünen kapıları açmak için. Beyazdan yapılmışlardı -mermer, taş ya da ahşap olabilirdi, bilmiyorum- ve her yerleri altınla işlenmişti.

Göğsümdeki korku her geçen saniye daha da yoğunlaştı. Rune muhtemelen elini sıkıca tutuşumdan bunu hissedebiliyordu, bu yüzden başını bana çevirdi ve "Korkma, Wildcat. Artık güvendesin."

Buna tüm kalbiyle inanıyordu, bunu bana bakışından anlayabiliyordum.

Sorun şu ki, burayı hiç tanıımıyordum ve gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, hatta gerçek bile *değildi*. Tüm içgüdülerim şimdi geri dönmemi ve hala şansım varken kaçmamı istiyordu. Sonuna kadar koşmak.

O tünele, Blackwater'a ve Tarafsız Topraklar'a geri dönecek ve tekrar eve dönene kadar asla arkama bakmayacaktım.

Konuşanın sadece korku olduğunu biliyordum ama o ses hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Ölümle burun buruna geldiğimde bile.

"Biliyorum," dedim Rune'a çünkü endişelenmesini istemiyordum. Aşağıdaki suyla, gökyüzündeki ayla ve önümdeki sarayın dev duvarlarıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama sağ kapı gerçekten geriye doğru kaymaya başlayana kadar hiçbir şey işe yaramadı.

Kalbim bir an kıpırdamadan durdu, ta ki üç adam kalçalarında kılıçlarıyla dışarı çıkana kadar, koyu kadife ve altın giysiler içindeydiler ve ikisi de altın miğfer takmıştı.

Ama ortadaki değil. Kolunun altında tutuyordu, diğer eli ise geniş merdivenlerden yavaşça inerken kınlı kılıcının kabzasındaydı. Sarışın, uzun boylu ve elini yukarı doğru salladığında canlanan ve havada altın ışıklar patlayan o koyu kahverengi gözlere herkesin bakmasını sağlayacak kadar güzeldi.

Hâlâ beş adım yukarımızdayken durdu.

"Rune?" dedi ve kalbim yine yerinden fırladı.

"Merhaba Delias," dedi Rune başını sallayarak. "Ön tarafı açmak zorunda bıraktığım için üzgünüm. Bu gece arkadan dolaşamadım."

Seelie fae başını salladı ve gözleri bana dikildiğinde kafası iyice karışmış görünüyordu. "Bunun anlamı nedir? Dışarıda olduğunu bilmiyordum... Neredeydin? İyi misin?"

Rune'un vücudunu aşağı yukarı taradı ve gerçekten endişeli görünüyordu.

"Öyleyim," dedi Rune. "Delias, bu Nilah Dune." Biraz yana çekildi ve bana baktı. "Kendisi prensin Cankurtaranı."

Adamın yüzündeki ifade komik olabilirdi. Beni içine çekerken dudakları aralandı ve gözleri daha da altın rengine büründü, başını salladı, konuşmaya çalıştı ama konuşamadı.

Sonunda başını derin bir şekilde eğdi ve arkasındaki diğer iki muhafız da kasklarını çıkarır çıkarmaz öyle yaptı.

"Hoş geldin Nilah Dune," dedi Delias yarım bir sesle, gözleri yine Rune'un üzerindeydi. "Biz... biz onun öldüğünü sanıyorduk. Sör Helid iki gün önce döndü."

Rune tekrar bana yaklaşarak, "O hayatta," dedi ve ben de anında kendimi biraz daha iyi hissettim. "Ve bizi prene götürebilirseniz gerçekten minnettar oluruz."

Fae'ler hiç tereddüt etmedi. Geçmemize izin vermek için kenara çekildiler ve Rune sanki beni elimden tutup çekmezse yürüyemeyeceğimi biliyormuş gibi beni ileriye doğru götürdü. Ama bedenim, üzerinde kontrolüm olmasa bile onun için hareket etti, bu yüzden farkına bile varmadan kapıların içindeydim.

Ne olduğunu anlamadan Verenthia'nın Seelie Sarayı'ndaydım, etrafım altın saçlı ve altın tenli inanılmaz güzel insanlarla çevriliydi, havada parlayan ışıklar uçuşuyordu, baktığım her yerde evler, çiçekler ve muhteşem renkli ağaçlar vardı.

Yine de içimdeki kötü hissi bir an olsun atamadım.

Bizi bir arabaya bindirdiler, Rune ve ben, ve bizi kaleye götürürken yiyecek ya da başka bir şey isteyip istemediğimizi sordular. Ben sadece su istedim ve bana tünelde kullandığımız gibi altın renkli metal bir şişe getirdiler.

Tünelde, son kez birlikte olduğumuz yerde.

En hafif tabiriyle *lüks* bir arabaydı, geniş kadife koltukları ve küçük bir oda denebilecek kadar geniş bir alanı vardı. Kapılar bana Enclave'deki altın kafesleri hatırlatan altın parmaklıklarla ızgaralanmıştı ve dışarı o kadar açık, o kadar *aydınlık* ki

Delias'ın önderliğindeki beyaz atlar bizi ileriye götürürken uzun süre uzaklara baktık.

Ancak pencerelerden görebildiğim harika şeyler, birkaç adımda bir önümüze çıkan müzik, ışıklar, oynayan çocuklar, binaların yüzeyinde yetişen çiçekler bile - tüm bu yer bana bir rüyanın içinde seyahat ediyormuşum gibi hissettirse de, üzgün hissetmekten kendimi alamadım. Çaresiz. Acı içinde.

Rune yüzünden.

Elini sıkıca tutmaya devam ettiğimde bana "Güvendesin, Wildcat, sana söz veriyorum," dedi.

Gerçi kendimi güvende hissetmediğim için değildi. Ama önce prensle konuşacağıma karar vermiştik, bu yüzden dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Tüneldeki o maskeli adamlar," dedim, hem merak ettiğim hem de biraz dikkatimi dağıtmak istediğim için. "Onlar da Seelie fae'leriydi. Değil mi?"

"Evet," dedi Rune. "Ama Delias ve ekibi güvenilirdir."

"*Şu anı* kastetmiyorum, Rune. Sadece genel olarak demek istedim." Kim olduğumu bilseler bile kimsenin bana burada saldırmayacağını düşündüm - burası fae kaynıyordu ve prensin Canbağı'nın saldırıya uğradığını görseler bile hiçbir şey yapmadan duracaklarından şüpheliydim.

"Şu anda hiçbir şey için endişelenmenizi istemiyorum. O adamları yakalayacağız, her kimlerse. Adalete teslim edilecekler. Her şey bitti, Wildcat. Artık sana zarar veremezler."

Yine, buna tüm kalbiyle inanıyordu. Ben inanmadım.

Ve artık bir önemi yoktu.

KRALİÇE'NİN sarayı muhtemelen bir gökdelen büyüklüğündeydi. Yirmiden fazla kulenin sivri altın uçları karanlığa meydan okurcasına gökyüzünü deliyor, daha da uzağa yayılmasına meydan okuyordu. Altından yapılmış merdivenler ve korkuluklar, her birkaç adımda bir gerçek ve işlenmiş çiçekler, kalın mor halılar ve kusursuz bir şekilde giyinmiş erkekler ve kadınlar etrafımdaydı.

Miriam'ın elbisesi ve Raja'nın botları içinde olduğum için kendimi biraz daha iyi hissederek başım dik bir şekilde ana merdivenlerden yukarı çıktım. Rune da hemen yanımda yürüyor, elimi koluna doluyor ve sıcaklığıyla bana enerji veriyordu.

Delias ve iki arkadaşı bizi sarayın girişindeki kapılar kadar büyük olabilecek kapılara doğru götürürken herkes dönüp bana baktı.

Tüm renkler, zenginlik ve havadaki kokular başımı döndürdü. Çiçekler, parfümler ve tatlılar... Hepsi bir araya geldiğinde midemi bulandırıyor ama dilimi ısırıp kendimi tuttum ve Rune'un beni yönlendirmesine izin verdim.

Koş, diyordu kafamın içindeki ses ve attığım her adımda bunu söylüyordu. *Koş, Nilah, koş* - yine de yürümeye devam ettim çünkü sesin nereden geldiğini biliyordum. Korkunun nereden geldiğini. Bu yolculuğun sonunu görmek istemememin nedenini.

Hala yanımda yürüyordu.

İnsanlar durup birbirlerine bakarken ve fısıldaşırken gözlerim doldu, hatta bazıları bana gülümseyip el salladı.

Kısa süre sonra her şey bulanıklaştı, duvarlardaki resimler, ışıklar ve kristal avizeler. Çiçekler ve tüm o *altınlar, altınlar, altınlar* - hepsi ağlamaklı gözlerimde bulanıklaştı ve bunun için minnettardım. Bu kadarı yeterdi. Artık başka seçeneğim kalmayana kadar görmek istemiyordum.

Ve o an çok erken geldi.

Önümüzde geniş bir koridor vardı, soldaki duvar askerlerle kaplıydı, miğferleri başlarında, elleri kılıç kabzalarındaydı. Sağ taraf açıktı, kenarında güzel bir altın parmaklık vardı.

Koridor, her tarafı çiçeklerle kaplı yuvarlak bir alana açılıyordu ve en sağda sadece bir kapı vardı. Burası, zemini siyah beyaz mermerden yapılmış, yüksek tavanı altın korkulukları birbirine bağlayan kalın sütunlarla tutturulmuş kocaman yuvarlak bir balkon gibiydi. Dışarıdaki manzara nefes kesiciydi; tüm şehir altın ışığa boğulmuştu. Sarayın etrafını saran nehrin suyu da sarayı kucaklamaya çalışır gibi altın renginde parlıyordu. Yine de ışıklar hareketsizdi, bu yüzden balık olmadıklarını biliyordum. Muhtemelen nehrin yatağında bir yere yerleştirilmiş ışıklardı.

Her ne kadar orada bir dakika kalıp nefes almak ve manzarayı seyretmek istesem de yapamadım. Rune hareket etti, bacaklarım da onu takip etti ve sonra kapıların önündeydim.

Delias kapıyı çalıp kenara çekildi ve *her şey bitti, her şey bitti, her şey bitti sayılır.*

Kapı içeriden başka bir gardiyan tarafından açıldı. Derin bir nefes aldım ve bekledim - ne için bilmiyorum.

Delias bir şeyler söyledi ama kulaklarım aniden beyaz bir gürültüyle tıkanıp için duymadım. Hiçbir şeye odaklanamıyordum ve muhafız kenara çekildiğinde, Rune beni kapıdan içeri çekmemiş olsaydı, orada öylece kalacak, bir aptal gibi olduğum yerde donup kalacaktım.

Ama arkamdaki kapı kapandı. Rune birkaç adım içeride yürümeyi bıraktı ve o zaman gözyaşlarımı kırıştırmaktan başka çarem kalmadı. Nefes almaktan başka seçeneğim yoktu. O gürültüyü kulaklarımdan uzaklaştırıp odaklanmaktan başka çarem yoktu.

Evet, her şey bitmişti ama hâlâ prensi iyileştirmem gerekiyordu.

Odak noktam tekrar benim olduğunda ve nerede olduğumu gerçekten görebildiğimde fark ettiğim üç şey.

Bulunduğumuz odanın genişliği. En sol köşedeki büyük yatak. İçindeki insanların hepsi gözlerini ve ağızlarını kocaman açmış beni izliyordu.

Kadife ve altın rengi ve tavanın köşelerinde alçak ışıklar. Ortadaki benim iki katım büyüklüğündeki avize kapalıydı. Karşıımızdaki duvarda on iki tane pencere, çerçeveleri altın rengine boyanmış. Kadifeden mobilyalar, kalın ve renkli halılar.

Muhtemelen on yetişkin insanın rahatça sığabileceği büyüklükteki yatakta, sağ tarafın en ucunda yatan sadece bir kişi vardı.

Adam uyuyor gibiydi ve yanında başında bir taç ve sıvı altından yapılmış olabilecek bir elbise olan bir kadın vardı.

Ayağa kalktı, gözleri benim üzerimdeydi, hayır, hayır *Rune*'un üzerindeydi.

Kocaman yatağın etrafında yavaşça dolaştı, ayakları ahşap zemine hiç değmiyormuş gibi zarif bir şekilde yürüdü.

Yatağın kenarında durdu, bir elindeki yüzükleri tek kelime etmeden köşedeki sütunlardan birine d o l a d ı .

Rune derin bir şekilde eğildi ve buraya geldiğimizden beri ilk kez elimi bıraktı.

Ve şimdi düşünüyordum.

"Kraliçem," dedi ve tüylerim diken diken oldu.

"Buna inanamıyorum," dedi bir adam, iki erkek ve bir kadınla birlikte oturduğu odanın en solundan yaklaşarak.

Arayan Helid'di, prensin amcası, günler önce beni buraya gelmeye ikna eden adamın ta kendisi. "Nilah?!"

Dudaklarım konuşmak için açıldı. Tek bir kelime bile söyleyemedim.

"Bunun anlamı nedir?" Kadın konuştu.

Kraliçe konuştu. Başında altın bir taç olan gerçek bir fae kraliçesi, sarı saçları aynı altın tonunda, uzun ve omzunun üzerinden örülmüş, ucu uyluklarına ulaşıyordu.

Helid yaklaşmaya devam ederken Rune, "O prensin Cankurtaranı," dedi ve gözlerini gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi kırıştırdı. "Evet, evet ama neden Cankurtaran'la birliktesiniz?" Bir adım öne çıktı, Kraliçe Rune'a bakarken aniden öfkелendi. "Neden -bir an önce konuş ve söyle bana- neden Cankurtaran'la birliktesin?!"

Lanet olsun, onun sorunu neydi?

"Beni kurtardı," dedim kendimi tutamadan ve bir şekilde sesim işe yaradı. Kuru ve küçüktü ama işe yaradı. "Beni buraya canlı getirdi. Eğer o olmasaydı Tarafsız Topraklar'da ölmüş olurum." Helid'e döndüm. "Beni bıraktığın yerde."

Kraliçe olsun ya da olmasın, Rune ile bu şekilde konuşamazdı. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını defalarca riske atmıştı.

Helid ellerini göğsüne götürerek, "Reme adına," dedi. "Bu o, kardeşim! Bu ölümlü!"

Ama kraliçe yaklaşırken hala Rune'a bakıyordu ve Rune başını eğdi ve bu beni öldürdü - çünkü ben bunu yapmışken neden şu anda kızgın olsun ki? Ben buradaydım! Oğlunu iyileştirecektim!

Kraliçe, "Sana saraydan ayrılman için izin vermedim, piç kurusu," dedi ve kahkahalarla gülmemem ya da ona küfretmemem bir mucizeydi.

"İhtiyacım olduğunu düşünmemiştim Kraliçem. İhtiyaç duymaları halinde yardım alabileceklerinden emin olmak için Sör Helid'le birlikte gittim," dedi Rune, sesi

Sakin, her zamanki gibi aynı tonda, fısıltı değil, tam ses değil. En ufak bir kızgınlığı yoktu.

"Akıllı çocuk," dedi Helid ama kraliçenin umurunda değildi. Üç adım ötede durdu ve ellerini önünde kavuşturup çenesini kaldırarak Rune'a baktı.

"İzin almadan," dedi.

"I-" Rune başladı, ama bu benim için yeterliydi.

"O beni *kurtardı*," dedim ve kraliçe şok olmuş bir halde bana döndü. "Rune hayatımı defalarca kurtardı. Eğer o olmasaydı burada olamazdım ama buradayım. Oğlunuz olduğunu tahmin ettiğim Lyall'ı uyandırmaya geldim, o yatakta yatan adamı. Rune olmasaydı bunu *yapamazdım*."

Yüzündeki ifadeyi çözemedim bile ama sandığım kadar mutlu değildi. Beni orada gördüğü için olması *gerektiği* gibi.

"Neden?" dedi onun yerine, yine Rune'u hedef alan bir soruyla. "Neden Cankurtaran'ı buraya getirmeyi kendine görev edindin, piç kurusu?"

Seni lanet olası *kaltak*, diye geçirdim içimden ama söylemedim. Bunun için daha sonra minnettar olacaktım.

"Çünkü prens beni bir kez kurtardı. Elimden geldiğince onun bize geri döndüğünden emin olmak istedim," dedi Rune ve sözleri doğruydu.

Kraliçe bir kalp atışı bekledikten sonra Helid'e baktı ve o da başını yavaşça salladı.

"Pekala. Kovuldun, piç kurusu. Bizi yalnız bırak," dedi ve sanki karnıma bir bıçak sapladı.

"Evet, Kraliçem," dedi Rune ve bir an için bana baktı.

Bana baktı ve gözlerinde, ona kalması için yalvarmamam ya da peşinden koşmamam için gereken cesareti topladım. Bu kadınla başını daha fazla belaya sokmasına gerek yoktu. Kadın kafayı yemiş, diye düşündüm ve önce prensle konuşmayı tercih ettim.

Böylece Rune arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden muhafızın kendisi için açık tuttuğu kapıdan çıktı.

Ciğerlerime yeterince hava girmiyor.

Biri önüme çıktı-Helid. Elleri omuzlarımdaydı.

Lütfen bana dokunma. Kelimeler boğazımda düğümlendi kaldı.

"Dur sana bir bakayım, ben de seni kaybettiğimizi sanmıştım! Yıldızlar adına, iyi görünüyorsun! Sağlıklı, dinlenmiş. Biraz kan ve kir var ama çok fazla değil. Güzel, güzel!"

Gözlerim onun yüzünden kraliçeye kaydı. Her özelliğimi daha önce karşılaşmadığım bir soğuklukla analiz ediyordu, sanki o soğuk sarı gözlerin aldığı her ayrıntıyı not ediyordu. Çok güzeldi, o saçları, kulakları ve o güzel dolgun dudaklarıyla kesinlikle nefes kesiciydi ama onda beni huzursuz eden, tüm içgüdülerimi harekete geçiren bir şey vardı.

Helid duymadığım bir şey daha söyledi ve sonra kenara çekildi. Kraliçe öne çıktı ve tüylerim diken diken oldu.

"Demek sen Yaşam Bağlantılı ölümlüsün," dedi, sonra bedenime baktı, ifadesi hâlâ okunamıyordu. "Kahinimiz seni gördü, ama dürüst olmak gerekirse buna pek inanmadım." Altın yüzüklerle dolu eli yana, koltukların ve diğer iki adamla birlikte kurulmuş masanın yanında duran kadına doğru hareket etti.

Hızlıca bir baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Diğerlerine hiç benzemiyordu. Gözleri o kadar hafifti ki neredeyse

Tamamen beyazdı, saçları da öyle. Bir kâğıt kadar beyazdı. Cildi gri ve buruştu, bacakları inceydi, omzunda asılı duran beyaz elbise muhtemelen beş beden büyüktü.

"Ben de şimdi inanmıyorum, görene kadar inanmayacağım." Kraliçenin eli yüzüme geldi ama bana dokunamadan çenemi kaldırdım. "Yine de çok güzelsiniz. Bu beni şaşırtıyor. Ölümlüler nadiren böyledir."

"Sanırım pek fazla kişiyle tanışmadın," dedim, sesim artık kısıktı. Ne kadar kızgın olsam da, korktuğumu da görmek kolaydı. Rune olmadan çok... *savunmasızdım*.

"Belki de," dedi kraliçe. "Demek oğlumu iyileştirmek için buradasınız." "Öyleyim. Bu yüzden kardeşinle birlikte Aetherway'i geçtim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok... *rafine değil*," diye fısıldadı ve başka bir gün olsaydı muhtemelen ona iki kuş birden çevirirdim. "Helid, onu ara ve bu işi bitirelim. Ben yoruldum. Dinlenmek istiyorum."

Döndü, geri çekildi ve arkasında bıraktığı vanilya kokusu sanki sihirmiş gibi havaya karıştı.

Bir kısmı *öyleydi*, diye düşündüm. Şimdi kendimi odaklanmaya zorladığım için fark ettim ki bu odada, tüm bu Saray'da *çok fazla* büyü vardı. Beni hiç rahatsız etmiyordu, sadece odaklandığımda mırıldandığını hissediyordum, çıplak tenime baskı yaptığını hissediyordum. Bu yüzden buraya girdiğimden beri ensemdeki tüyler sürekli diken diken olmuş gibiydi.

Keşke Rune yanımda olsaydı.

Bunun yerine Helid tekrar önüme geçip omuzlarıma dokundu ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerimi kapattım ve kendime bunun uzun sürmeyeceğini hatırlattım. Neredeyse bitmek üzereydi, prens tam oradaydı.

Ve Helid'in elleri omuzlarımda anında ısındı, bildiğim türden bir sıcaklık. *Sihirli* bir sıcaklıktı çünkü

Bir şeyleri havada yüzdürmeden önce hissettiklerimle aynıydı.

Helid de gözlerini kapatmıştı ve bir an için kalbim onun *görebileceği* düşüncesiyle durdu. Doğrudan zihnimin içini görecekti ve o sıcaklığa sahip olduğumu bilecekti ve bu iyi bir şey değildi. Rune prens dışında kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemişti, hiç kimsenin.

Ama ben panikle geri çekilip ellerini üzerimden çekmeden Helid gözlerini tekrar açtı ve beni bıraktı. Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve gerçekten zihnimin içini görebildiğine yemin edebilirdim. Tam olarak neyi saklamaya çalıştığımı bildiğine yemin edebilirdim.

Ölümün tadı dilimde hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Sonra Helid kenara çekildi. "O temiz. Silah ve hastalık yok, kardeşim."

İçimden gelen rahatlama hissini tüm varlığımla bastırdım. *Hiçbir şey görmedi.*

"Gel, ölümlü. Gel borcunu öde."

Kraliçe ellerini bana doğru kaldırdı. Kahin kadın ve süslü altın fincanlarından içen iki fae adam masanın yanında kaldılar. Ve Helid benimle birlikte yatağa kadar yürüdü.

kırk üç

Uykulu görünüyordu, ama aynı zamanda hasta görünüyordu.

Süt beyazı ipek çarşafarla kaplı yatağın kenarına oturdum ve prensin bedeninin üzerine koyu kırmızı kadife bir örtü örttüm.

Gerçekten buradaydı. Gerçekten uyuyordu.

Gerçekten *kendisiydi*.

Gözlerini göremiyordum ama çenesinin çizgisinde, elmacık kemiklerinin kıvrımında, omuzlarına kadar uzamış ve düzgünce taranmış saçlarının renginde çayırdaki küçük çocuğu gördüm. Gerçi cildi o zamanki gibi sağlıklı ışıldamıyordu ve kilo vermiş görünüyordu ama bu oydu. Çayırdaki beni kurtaran çocuktan ve onu hiç görmemiş olsaydım bile kalbimde bunu bilirdim. Sadece onun yanında olmak bile yeterliydi.

"Eee?" dedi kraliçe. "İyileştirin onu, neyi bekliyorsunuz?"

Helid'le birlikte arkamda, tam başımın üzerinde duruyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

O.

Kafamı kaldırdım ve "Lütfen beni biraz yalnız bırakın" dedim.

Vezir hareket etmek istemeyecekti, bunu biliyordum.

bir şey söylemeden önce. Ama Helid onu elinden tutup birkaç metre geriye çekti ve bu benim için yeterliydi.

Biraz daha rahat nefes aldım ve bir an için kendimi prensle yalnız olduğumuza bile ikna edebildim.

"Hey, sen," dedim ve gözlerim anında yaşlarla doldu. Elleri kırmızı kadife örtünün üzerinde katlanmıştı ve ben onlara dokundum. Benimkini tam onunkinin üzerine koydum ve içimden bir şey geçti, nefesimi kesen bir şey. Kötü ya da iyi bir şey değildi; sadece bir hayaletin vücuduma girdiğinde hissedebileceğini hayal ettiğim bir histi.

Ama burada hayalet yoktu. Sadece hayatımı kurtardığı o gün aramızda kurduğu bağ vardı.

Bu o, tamam. O gerçek. Hiçbir şey uydurmamıştım. Bunların hepsi gerçektir.

"Beni görmeye gelmediğin için seni tokatlayabilmem için şimdi uyanman gerekiyor," dedim ve o gözyaşları şimdi yanaklarımdan aşağı çok hızlı akıyordu. Ona yaklaştım, diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama... yaptım.

Her nasılsa, garip bir şekilde, ne yapacağımı biliyordum - prensin beni iyileştirdiği gün yaptığı şeyin aynısını. Ellerini yaramın üzerine koymuş, ışığını ve sıcaklığını yaymıştı ve her şey bitmişti. *Çok kolaydı.*

Titrek bir nefes aldım ve ellerimi göğsüne, tam kalbinin üzerine götürdüm. Kalbinin atışını hissettim, çok yavaş ve zayıftı ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Lütfen uyan Lyall. Uyan," diye fısıldadım içimde *onun bir parçası* olan o sıcaklığı, o parlak altın ışığı ararken. Bana kendisinden verdiği ışığı.

Ve Rune'un hayatının tehlikede olduğunu düşündüğüm zamanki kadar kolay bir şekilde onu tekrar buldum. Tam oradaydı, göğsümde yanıyordu ve ona ne kadar dikkat edersem o kadar parlaklaşıyordu. Onu ne kadar çok çağırırsam,

Prens'e uyanması için yalvardıkça, kollarımdan aşağıya ve ellerime doğru daha hızlı ilerledi.

Kapalı göz kapaklarımın ardındaki ışık. "*Lütfen, lütfen*" diye fısıldarken onları açtım ve gerçekten de ellerimden geliyordu, prensin giydiği beyaz gömleğin içine ve altından göğsüne doğru *kayıyordu*. Tam kalbine.

Bir an için her şey durdu. Tüm dünya tek bir ipliğe bağlıydı.

Sonra bir sonraki kalp atışı geldi, bu sefer daha güçlüydü. Sabit. *Canlı*.

İçimden geçen enerjinin aniliği nedeniyle bir çılgılık attım. Yine acı verici değildi, kötü bir şey değildi, ama çok ani, çok yoğun ve *beni* daha uyanık ve daha canlı hissettirdi. Kendi kalbimin de iki kat daha güçlü atmasını sağladı.

Prens gözlerini açtı.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kendi gözlerim kırpmayı reddetti. Gözlerini açtı ve onlar *onun* gözleriydi, altın rengi, hafif ve güzel. *Onun* gözleriydi, o çocuğun gözleriydi ve gözlerini yavaşça benimkilere doğru indirdiğinde dünya ikinci kez durdu.

O kısa anda, her şey *doğru* hissettirdi. Tam olarak her zaman olması gerektiği gibi.

"N...N-*Nilah*?"

Bir kez daha gözyaşlarına boğuldum, ama aynı zamanda gülümsüyordum çünkü bir şekilde, tüm bu olasılıklara rağmen bunu başarmıştım.

Fae diyarından sağ çıktım ve Seelie Sarayı'nın prensini iyileştirdim.

Ben. Lavender Hill'den Nilah Dune, tuhaf, çılgın kız, guguk kuşu.

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Dedim ve beni anladığından bile şüpheliydim çünkü sesim çok titriyordu. "Hiç geri dönmedin! Kimse bana inanmadı, sen hiç geri dönmedin!"

Tanrım, neden bu kadar çok ağlıyordum?!

Arkamdaki biri de ağladığında, hareket ettiğinde ve hatta çığlık attığında bile duramadım. Prense odaklanmışım, göğsünün üzerinde benimkini saran ellerine, bana bakarken zar zor gülümsemesine.

"Nasıl?" dedi sonunda, sesi kuru ve kısıktı ama uyanıktı. Gözleri açıktı ve kalbi çok daha hızlı atıyordu. Çok daha güçlü.

"Görünüşe göre çocukken beni iyileştirdiğin gün benimle *bağ kurmuşsun*."

Prensin gözleri büyüdü, sonra tekrar kapandı.

"Reme adına-evet, yaptığımı sanıyordum. Bilerek yapmadım, yemin ederim," dedi ve şimdi sesi çok farklı çıksa da o zamanki küçük çocuğu *görebiliyordum*. Hayatımı kurtarmayı ne kadar kolay teklif ettiğini görebiliyordum, sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Küçük bir rahatsızlık bile değil. "Hayatım boyunca bunu bir sır olarak saklamaya çalıştım."

"Gelmemeliydin. Bilseydim daha erken gelirdim," dedim başımı sallayarak, o kadar *mutluydum* ki patlayabilirdim.

"Buraya kadar nasıl geldin? Ne..." Hâlâ evinde olduğundan, başka bir yerde olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

"Amcan beni buldu ve senden bahsetti, beni Verenthia'ya getirdi. Sonra Rune buraya sağ salim ulaşmamı sağladı."

Kalın sarı kaşları alnında yukarı kalktı. "*Rune*?" Gerçekten şaşırmıştı.

"Evet-Rune. Beni az önce buraya getirdi."

Gülümsemesi daha da büyüdü. Kalbim iki kat daha fazla sevinçle çarptı.

Biliyordum! Prens, Rune'un beni, benim de onu ziyaret etmeme izin vermekte tereddüt bile etmeyecekti. Bize yardım edecekti. Her şeyi mümkün kılacaktı.

"İnanamıyorum... Buna inanamıyorum. Gerçekten buradasınız," dedi prens ve sonra gözleri arkamda bir yere kaydı. "Anne, amca, ne-" Birdenbire ortaya çıkan ve onu ayağa kaldıran, tüm yatağı sarsan bir öksürükle kesildi.

"Oh, oğlum!"

Birdenbire kenara itildim.

Birdenbire hem kraliçe hem de Helid prene uzandılar, ona dokundular, annesi öksürürken başını göğsüne yasladı ama prens gülümsüyordu. Prens gülümsüyordu ve Helid yaklaşmak için beni daha da geriye ittiğinde, ona daha fazla yer açmak için ayağa kalktım. Ne de olsa bu onun yeğeniydi ve uzun bir aradan sonra onu uyanık gördüğüne çok sevindiğini tahmin edebiliyorum.

Ve kraliçe de - aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu, beni ilk gördüğündeki halinden tamamen farklı biriydi. Bir *anneydi*.

Prens bir an bana baktı. Gözlerimiz birleşti. Gözlerindeki renk bir an öncesinden bile daha parlak görünüyordu. Söylemek istediği ama söyleyemediği *teşekkürü* gördüğüme yemin edebilirim. Gün gibi açık gördüm.

Ama öksürük yeniden başlamıştı ve Helid ona bir bardak su ikram ediyor, kraliçe de saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Gerçekten hasta görünüyordu, sanki zatürre olmuş gibiydi ama şu anda bir sorun olduğundan şüpheliydim. Kısa sürede kendine gelir diye düşündüm.

Diğer iki fae ve kahin prensi görmek için yatağa yaklaştıkça, ben de içgüdüsel olarak kapıya doğru yaklaştım.

Artık bitmişti, hepsi bitmişti. Uyanmıştı ve ben onunla konuşmadan önce ailesiyle biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Muhtemelen yemek yemeye ve beni eve götürmesini istemeden önce dinlenmeye de ihtiyacı vardı. Rune'un Dünya'da benimle kalabildiği kadar kalmasına izin vermek için.

Prensin öksürüğünü durdurmaya çalışmasını izlerken kalbim gururla hızla çarpıyor, kahin ise bir süre daha elini tutmakta ısrar ediyordu. Orası çok karışık çünkü herkes aynı anda konuşuyor gibiydi; kraliçe ona uzanmasını, Helid oturmasını söylüyor, kahin ise ayakta durması için yalvarıyordu.

Rune'u dışarı çıkaran gardiyan hâlâ duvarın yanındaydı ve ona "Biraz hava almak için dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum. Onları biraz yalnız bırakmak istedim.

Ben de Rune'u bulup ona her şeyin bittiğini söylemek istiyordum. Prens sakinleşip öksürmeyi bıraktığında onunla konuşmak için geri dönecektim.

Gardiyan başını salladı ve bana hiç bakmadan hemen kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," dedim ve annesinin kucağındaki prene son bir kez bakarak koridora, balkona çıktım ve temiz havayı içime çektim.

Görevli kapıyı arkamdan kapattı. Balkon boştu. Rune orada değildi, sadece koridorun aşağısındaki duvarın yanında duran birkaç muhafız vardı.

Yavaşça, ellerim hafifçe titreyerek altın parmaklıklara doğru ilerledim. O kapıdan geçmeden önce görmek istediğim manzaraya baktım ve kötü bir şey olacağını düşündüm. *Korkunç* bir şey.

Ama bitmedi. Çoktan bitmişti ve Seelie Sarayı önümde uzanıyordu, geniş ve güzel, altın ışıkla dolup taşıyordu. İnsanlarla birlikte. Prens uyanıktı ve...

"Tanrım, başardım," diye fısıldadım gökyüzünde parıldayan yıldızlara. "I

yaptı."

Şimdi geriye dönüp baktığımda her şey bana ne kadar imkânsız görünse de, başarmıştım. Prensi iyileştirmiştım. Tıpkı onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtarmıştım.

Ve şimdi koşup Rune'u saklandığı yerde bulabilir ve ona her şeyi anlatabilirdim. Beni geri aldıklarında Dünya'da benimle vakit geçirmek isteyip istemediğini sorabilirdim.

Benim onu istediğim gibi, onun da beni sonsuza dek isteyip istemediğini sordum. Çünkü Tanrım, onu tüm varlığımla istiyordum ve şimdiden onun güzel yüzünü özliyordum.

Gözlerimde yaşlarla, yanaklarımı acıtacak kadar kocaman gülümsüyordum. Planım o muhafızlara gidip beni Rune'a götürüp götüremeyeceklerini ya da benim için onu arayıp onu beklediğimi söyleyip söyleyemeyeceklerini sormaktı.

Ama arkamı döndüğüm anda, dışarıda bir yerde sağır edici bir ses çınladı, o kadar yüksekti ki ellerimi kulaklarıma götürüp onları korudum. Sanki başımızın üzerinde bir yerde bir şey büyük bir nargileye vurmuş gibiydi ve tüm saray sarsıldı.

Midem bulandı ve hareket ettim, bunun ne olduğunu, ne *anlama* geldiğini ve *Rune*'un hangi cehennemde olduğunu sormak için prensin yatak odasına doğru koşuyordum!

Prensin odasının iki kapısı da aniden açıldı. Kahinle birlikte odada bulunan iki kişiden biri olan adam "*KATİL!*" diye bağırdığında salonun ortasında durdum.

Vücudumun her santimi dondu. Koridorun diğer tarafındaki muhafızlar kılıçlarını kınından çıkarmış bize doğru koşuyorlardı.

"Prens öldü! Prens öldü!"

Bir çığlık havayı yararak geçti, ardından bir kadın ağladı. Adam dışarı çıktı, kan çanağına dönmüş gözleri üzerimdeydi.

Ama o kenara çekildiğinde, az önce bulunduğum odanın içini gördüm. Prensın yatağının yan tarafını gördüm ve prensın yatağın yanında sırt üstü yerde yattığını, hareketsiz olduğunu, göğsünden bir bıçak çıktığını, beyaz gömleğinin kırmızıya boyandığını gördüm.

"Onu öldürdü!"

Gözlerimi kırıştırdım ve şimdi iki işaret parmağını da bana doğrultmuş olan fae'ye döndüm.

"Prensi öldürdü! *Saldırın!*"

Her şey bir anda üzerime çöktü. Muhafızlar altın kılıçlarını bana doğru çevirdiler, sanki alevler içinde kalmamı bekliyorlarmış gibi baktılar. Prensın odasının kapıları tekrar kapandı ve artık onun bedenini göremiyordum. Koridorun diğer tarafından daha fazla muhafız koşarak gelirken kulaklarım uğuladı - çok daha fazlası.

Bir şeyler söylediklerinde, gerçekten anlamadığım emirler verdiklerinde, sırtım parmaklıklara çarpana ve gidecek hiçbir yer kalmayana kadar geri çekildim.

Bir anda etrafım bir düzine Fae muhafızıyla çevrildi ve yapayalnız kaldım.

İşte o zaman hiçbir şeyin bitmediğini fark ettim. Her şey daha yeni başlıyordu.

-1. KİTABIN SONU

LIFEBOUND'u okuduğunuz için
teşekkürler! Umarım Nilah'ın hikâyesini
beğenmişsinizdir.

Eğer okuduysanız, bir dakikanızı ayırıp [Amazon'a ?](#) bir yorum bırakırmısınızYorumlar yazarlar için inanılmaz bir yardımdır ve sadece birkaç kelime bunu yapmalıdır (veya basit bir derecelendirme). Çok minnettar olurum.

*Gelecekteki yayınlardan haberdar olmak için [Posta](#)
[Listeme](#) kaydolabilir veya beni takip edebilirsiniz:*

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Tiktok](#)

Saygılarımla,

Dori

Hoxa

*d.n. hoxa'dan daha fazlasi: yedi' ada'nin
düşüşü serisi*

Si Ana'nın Cenneti (Yedi Ada'nın Düşüşü #1)

Mama Si'nin Cenneti'ndeki kızlar kraliyet ailesi gibi yaşıyor. Gerçek hayattaki prensesler. Onlara bebekler diyor ve yaptıkları şey çok güzel, çok zengin misafirlerini eğlendirmek.

Cennetin gerçek yüzünü o kadar iyi saklıyorlar ki...

Erkek arkadaşımı beni aldatırken yakaladıktan ve o da beni kovduktan sonra temizlik işine başvurmak için oraya gittim. Şehirde kimse işe almıyordu, ben de ne olacak ki diye düşündüm. O yerin ne olduğunu bilmeme rağmen gittim.

Sonra Mama Si beni gördü.

Bana şöyle bir baktı ve boş pozisyonun artık müsait olmadığını ama bana daha iyi bir teklifte bulunacağını söyledi - bebeklerinden biri olmak için.

Kabul ettim çünkü bana özgürlük vaat etti. Bana güç vaat etti. Bana sihir sözü verdi.

Yalan söyledi.

Günler içinde tüm dünyam benim için alt üst oldu. Sonunda bir ejderha tarafından ısırıldım ve güneşin hiç parlamadığı bir adada mahsur kaldım. Yedi Ada'yı yöneten beş Evernight kardeşten birinin müstakbel gelini olarak Evernight Sarayı'nda sıkışıp kaldım - Dünya'daki büyü dünyasından geriye kalanlar.

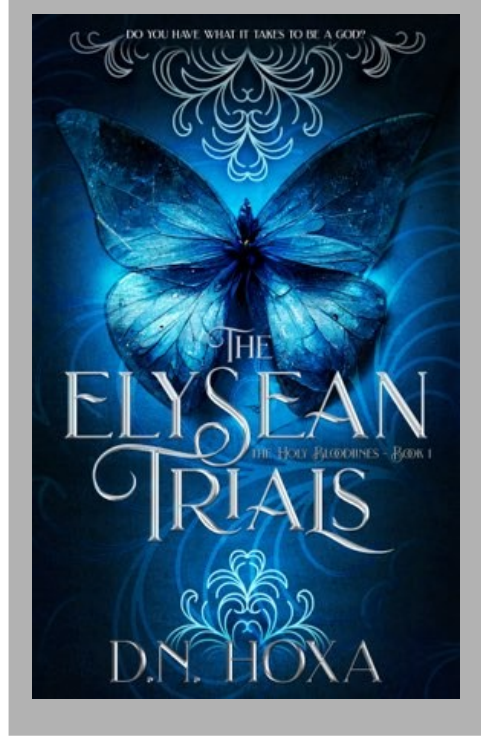
Onlar güçlü vampirler, yeni kana açlar, bir varis için çaresizler, her biri bir öncekinden daha nefes kesici güzellikte ve hepsi beni kendi vampirleri yapmaya çalışıyor.

Adalarından bir kaçış yolu ararken ve eve tek parça halinde dönmeyi umarken oyun oynuyormuş gibi yapıyorum.

Ancak Evernight kardeşler kolay kolay kandırılmaz. Sırlar havada asılı duruyor ve uzakta kimsenin bilmediği bir fırtına pusuda bekliyor. Onların arasında ne kadar çok zaman geçirirsem, geri dönüş yolunu asla bulamayacağıma, Ada'daki kaderimi kabullenmekten başka çarem olmadığına o kadar çok ikna oluyorum.

Ve ilk soru şu: **Kardeşlerden hangisi beni gelini yapacak?**

d.n. hoxa'dan daha fazlası: kutsal kan çizgileri serisi

Elysean Davaları (Kutsal Soylar, Kitap 1)

*Elysealılar çok bilge... Elysealılar
çok güzel....*

Elyseans ilahi...

Elysealılar tanrı kompleksi olan, güce aç pislikler.

Evet *gasp* söyledim. Beni dava edin ve yabalarınızı getirin.

Ne yazık ki benim için ölümcül Elysean Duruşmaları hemen köşede.
Onlar ve Olimposlu tanrılarla ilgili her şey hakkındaki popüler olmayan fikrime rağmen,
garip mavi kuşlarını ülkenin dört bir yanındaki ölümlüleri seçmek için serbest
bıraktıklarında
adaylardan biri beni seçti.

Doğal olarak, kibarca onlara *defolup gitmelerini* söyledim, ama Elyseans'ın özelliği bu:
hayır cevabını kabul etmeye alışık değiller. Yani yasal vasimle birlikte,

On sekizinci doğum gününden sadece iki gün önce beni duruşmalarına gitmeye zorluyorlar - ve ne için?

İlahi Işık ve Güzellik Akademisi'ne katılma şansı. Elysean olma şansı... Ne şaka ama.

Onlar Akademilerini ve büyülerini koruyabilirler ama ben onların sınavlarını bitireceğim çünkü başka seçeneğim yok. Tanrı kılığına girmiş bu canavarlardan kurtulacağım çünkü özgürlüğüm hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Kendi türüm bana katlanamıyor ama bu yeni bir şey değil. Elysealılar benden nefret ediyor - özellikle de Hades'in soyundan gelen, bir el hareketiyle karanlığa hükmeden ve onlara karşı ne kadar güçsüz olduğumu bana hatırlatırken bile günahkâr derecede güzel olan Shade.

Ama onu tanıdıkça, gerçekte kim olduğunu görmezden gelmek daha da zorlaşıyor ve ona duyduğum çekime teslim olmamak daha da *imkansız* hale geliyor.

Ve izlerin derinliklerine indikçe daha çok şey öğreniyorum ve Elyseanlıların dünyanın onları resmettiği mükemmel tanrı benzeri insanlar olmadıklarını daha çok fark ediyorum.

En kötüsü, geçmişim de hatırladığım gibi olmayabilir...

d.n. hoxa'dan daha fazlası: ejderhaların hükümdarlığı serisi

Havanın Kralı (Ejderhaların Hükümdarlığı, Kitap 1)

Bir zaman döngüsünde sıkışıp kalmak berbat bir şey, özellikle de aynı gün, aynı adamın ellerinde tekrar tekrar öldüğümde.

Ama Yedi Numaralı Hayat'ta kaderimi değiştirmeye kararlıyım.

Bunu yapmak için, tüm şekil değiştirenlerin ejderha kralı ve tanıdığım en paranoyak adam olan babamdan kaçmam gerekiyor. O ve adamlarını kandırmak neredeyse imkânsız, ama hanımımın hizmetçisiyle yer değiştirip ormana kadar gitmeyi başarıyorum - tam da bayılmadan önce.

Uyandığımda kendimi bir tutsak olarak buluyorum ve beni tutsak eden kişi babamın en büyük düşmanının oğlu. Sadece benim şansım.

Lucien Di Laurier benim sahip olunması gereken bir nesne olduğumu düşünen ukala bir piç. Tehlikeli derecede seksi olması ve bir el hareketiyle ciğerlerimdeki havayı kontrol edebilmesi de yardımcı olmuyor. Babamı öldürdüğü için ondan intikam almak istiyor.

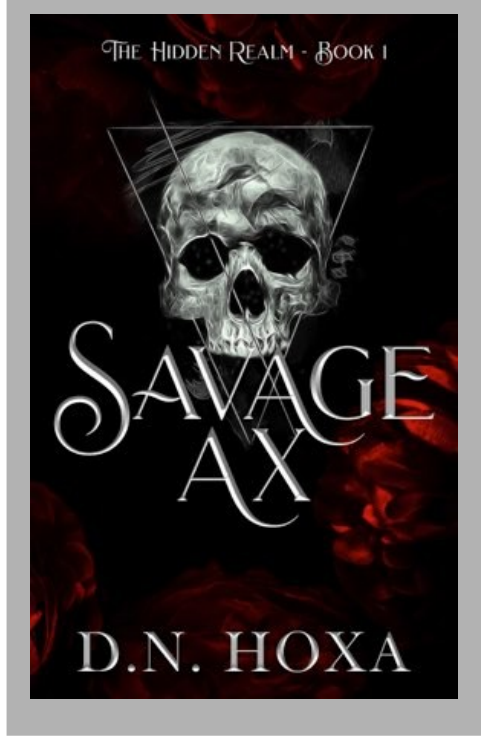
ve bu yüzden ejderhanın peşinde... tam orada, onun evinde olduğumu asla fark etmiyor.

Benim sadece bir hizmetçi olduğumu düşünerek, ona bilmek istediği her şeyi söyleyene kadar beni *kırmaya* yemin ediyor.

Ama işler ikimiz için de planlandığı gibi gitmiyor. Sırlar gün yüzüne çıkmanın bir yolunu bulur ve onunki benimkinden daha kötü olabilir. Ve sonunda ikimiz de birbirimiz hakkındaki gerçeği öğrendiğimizde, dünyayı saran ve bu zaman döngüsünü yaratan hastalığa karşı birlikte durabilecek miyiz?

Yoksa eve dönüp yedinci kez ölmeyi mi bekleyeceğim?

d.n. hoxa'dan daha fazlası: saklı diyar serisi

Vahşi Balta (Saklı Diyar, Kitap 1)

Savage Ax hakkındaki hikayeleri duydum. Saklı Diyar'ın her yerindeki vampirler arasında fısıldanıyor.

Tehlikeli, acımasız, canavarlar arasında bile bir yırtıcı... ama kimse bana onun aynı zamanda tehlikeli derecede seksi olduğunu söylemedi.

Şimdi, büyücülerin istila ettiği insan dünyasında bir vampiri aramak zorunda kalmanın yanı sıra, bunu yanımda *onunla* yapmak zorundayım.

Vahşi Balta'yı idare etmek büyük bir mesele gibi görünmüyordu - görünüşüne rağmen, kovanlarımız yeminli düşmanlar. Şöhretine rağmen, gerekirse ondan kurtulmak için yeşil ışığım var. Başlarda her şey eğlence, oyun, boş tehditler ve kötü sözlerden ibaretti.

Ama gözlerinde beni içine çeken bir delilik kıvılcımı var. Benden bile istediğini alması ve karşılığında hiçbir açıklama yapmaması gibi bir şey.

Elinin sert dokunuşuyla ilgili bir şey, yıllar boyunca etrafımda biriktirdiğim tüm buzları eritiyor.

Evden uzaklaştıkça, onun kim olduğunu unutmak daha da kolaylaşıyor. Benim kim olduğumu. Nerede olduğumuzu.

Ve asıl sorunlarım da tam olarak burada başlayacak.

****Savage Ax, 2 POV ile yazılmış, büyü, kargaşa ve yetişkin izleyicilere yönelik açık romantik sahnelerle dolu Gizli Diyar serisinin ilk kitabıdır.*

d.n. hoxa'dan daha fazlası: pixie pink serisi

Kurt Adamlar da Pembeyi Sever (Peri Pembesi, Kitap 1)

Evinden sekiz bin mil uzakta, Büyük Şehir'de tek başına yaşayan pembe bir periden daha kötü ne olabilir?

Bütün gün masa başında oturup telefonlara bakan ve canavarlarla savaşan ekipleri yöneten, ama kendisi gün yüzü görmeyen pembe bir peri. *İşte bu.*

İki yıl boyunca patronuma kendimi kanıtlamak için canımı dişime takarak çalıştım ve uğruna ailemi geride bıraktığım işi yapabilme şansı için dua ettim.

Ve sonunda şansımı yakalamak üzereyim. Üzerinde adımın yazılı olduğu gizli bir görevim var ve buraya geldiğimden beri hayalini kurduğum her şey bu.

Dominic Dane'in ortağım olacağını öğrenene kadar. İlk gün beni tüm iş arkadaşlarımdan önünde küçük düşüren ve ben yokmuşum gibi davranmayı seven o kendini beğenmiş, narsist kurt adam.

Beni görevimden atmaya çalışması yeterince kötü. Günahkâr derecede seksi olması ve o muhteşem yeşil gözlerinin tek bir bakışıyla beyin hücrelerini kızartması daha da kötü.

Şimdi, ilk görevimde kışlarını tekmelemek zorunda kalmanın yanı sıra, üç gün boyunca onun *kız arkadaşı* gibi davranmak ve ona olan saçma çekiciliğimi de kontrol altında tutmak zorundayım. Bir mola için çok fazla.

Şanslıyım ki Dominic Dane'le başa çıkmama yardımcı olacak gizli bir silahım var ve bu Tanrı'nın insanlığa en güzel hediyesi: çikolata. Çantamın alabildiği kadar çikolatayla donanmış olarak ve aklım başımda, bu muhteşem kurt-eşekten öyle ya da böyle kurtulacağım ve *kazanacağım*.

d.n. hoxa'dan daha fazlası: karanlık gölge serisi

Gölge Doğdu (Karanlık Gölge, Kitap 1)

Bana Kallista Nix derler ama bu benim gerçek adım değil. Geçmişim benden alındı ve son beş yıldır her gün onu aramama rağmen bulduğum tek şey çıkmaz sokaklar.

Karanlık Gölge'yi aramama rağmen, herkes bana onun var olmadığını söyleyip duruyor. Karanlık, canavarlar, korku, hepsi kafamın içinde. Onlara inanmak istiyorum. Gölgeler, herkesin saklanmak zorunda kalmadan gerçekte olduğu kişi olabileceği büyülü güvenli sığınaklardır. Her türden doğaüstü varlık onları sever. *Karanlık* olmamaları gerekiyor. Ama kendi anılarımla nasıl tartışabilirim? Büyülü bir eser çaldığımda her şey değişiyor...

d.n. hoxa'dan daha fazlası: duman ve kül serisi

Ateş Fırtınası (Duman ve Küller, Kitap 1)

Ruhsuz olmanın kesinlikle avantajları var.

Ne de olsa istediğim kadar büyülü yaratık öldürebilirim ve ellerime bulaşacak kan konusunda endişelenmeme gerek kalmaz. Ama ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, geldiğim yerden asla kaçamam: Cehennem çukurlarından. Şimdi Cehennem'in seçkinlerinin benim için bir işi var, reddedemeyeceğim bir iş. Bir gece cadısı ortalıkta dolaşıyor ve onlar asla iyi bir şey yapmazlar. Benim şehrimde saklanıyor, bu yüzden Lexar Dagon'an ile birlikte bu iş için en iyi kişinin ben olduğuma karar verdiler. O Cehennem'in kendi Altın Çocuğu, benim baş düşmanım ve ona baktığımda işlemeyi istediğim günahlar kadar seksi. *Cinayet* gibi tabii ki.

d.n. hoxa'dan daha fazlasi: new orleans shade serisi

Acı Arayıcısı (New Orleans Gölgesi, Kitap 1)

İhanete uğradım. Yenildi. Zincirlenmiş.

Eskiden bir kız kardeş, bir arkadaş, ailemin hanesine ait olan elf topraklarının bir yöneticisiydim. Şimdi ise, zamanın başlangıcından beri türümün ezeli düşmanı olan Fae'lerin tutsağıyım.

Etrafıma zincirler taktılar, beni özgür kalmaktan ve canlarını almaktan alıkoyabileceklerini düşünüyorlar. Ama yapamazlar.

Kalmamın tek nedeni artık bir hayata ihtiyacım olmaması. Evim, ailem, haysiyetim elimden alındı.

Ama Fae var. Beni esir alan kişi. Sevmeyi öğrenmeden çok önce nefret etmeyi öğrendiğim adamın ta kendisi.

d.n. hoxa'dan daha fazlasi: new york shade serisi

Sihirli Hırsız (New York Gölgesi, 1Kitap) . New

York Gölgesi'ne hoş geldiniz!

Benim adım Sin Montero--cehennem canavarı paralı asker, profesyonel yalancı ve memnuniyetle rehberiniz olacağım.

Doğaüstü varlıklar Gölge'de oldukları kişi olmakta özgürler. Varoluş amacı da bu zaten, ama benim için değil. Tüm hayatımı ne olduğum hakkında yalan söyleyerek geçirdim, ta ki her şey tek bir ısırıkla başıma yıkılana kadar. Anlaşılan kanım yalan söyleyemiyormuş, bir vampire değil.

Damian Reed, bir aslanın nefes kesici olduğu kadar güzeldir; ta ki boğazınızı parçalayana kadar. Küçük kardeşimin başının belada olduğunu iddia ediyor.

ayrıca d.n. hoxa tarafından

[İşaretliler Serisi \(Tamamlandı\)](#) Kan ve

Ateş

Ölümcül Sırlar

Ölüm İşaretlili

[Winter Wayne Serisi \(Tamamlandı\)](#)

Kemik Cadı

Kemik Meclisi

Kemik

Büyüsü

Kemik

Büyüsü

Kemik

Hapishanesi

Kemik Perisi

[Scarlet Jones Serisi \(Tamamlandı\)](#)

Fırtına Cadısı

Fırtına Gücü

Fırtına Mirası

Fırtına Sırları

Fırtına İntikamı

Fırtına Ejderhası

[Victoria Brigham Serisi \(Tamamlandı\)](#)

Kurt Cadı

Kurt Ortaya Çıkarıldı

Kurt Serbest Kaldı

Kurdun Yükselişİ

Starlight Serisi (Tamamlandı)

Suikastçı

Kötü

Adam

Günah

kar

Kurtarı

cı

Morta Fox Serisi (Tamamlandı)

Kalp Atışı

Değiştirilme

den Geri

Alındı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

